

Cửu U Ma Động

Contents

Cửu U Ma Động	1
1. Cam Chịu Ân Thân Chờ Kỳ Tích-ác Nhân Tái Hiện Lụy Toàn Gia	2
2. Không Thảm Tử Lại Rơi Vào Vực.-chốn Động Trung Gặp Người Cùng Cảnh	9
3. Lầm Ác Nhân Suýt Chết Dưới Lớp Bùn.-nhập Cửu U Ngờ Khốn Với Ma Quân.	21
4. Họa Vô Đơn Chí Lột Phong Nha.-thuận Nghịch Pháp Chương May Thoát Hiểm.	27
5. Bước Đầu Bôn Tẩu Bị Hiểu Lầm.-bộ Pháp Nhất Ma Giải Thế Nguy.	31
6. Chỉ Một Lời Xua Tan Hiểu Lầm.-một Bang Một Bảo Tranh Môn Hạ	38
7. Tri Nhân Tri Diện Bất Tri Tâm.-lầm Kẻ Ác Rơi Vào Nhược Thủy.	44
8. Là Nhược Thủy Lại Thêm Chất Độc.-cá Và Người Cùng Sống Bên Nhau.	50
9. Thân Cô Luyện Chưởng Hàng Ma.-cứu Đại Diệu Đại Diệu Giải Nạn.	57
10. Thoát Hiểm Gặp Đại Diệu Chủ Nhân.-lộ Tuyệt Kỳ Nhận Người Một Phái.	64
11. Muốn Nhận Gia Thân Đâu Phải Dễ.-vương Thế Kỳ Hiển Lộ Thần Công.	71
12. Nhận A Di Nhận Luôn Tỷ Tỷ -sấm Lề Vật Tế Bái Song Thân	77
13. Đau Lòng Trước Cảnh Quá Tang Thương.-vì Chính Nghĩa Một Phen Giao Đấu.	81
14. Quay Lại Cửu U Tra Sự Việc.-tìm Về Bản Phái Lo Phục Môn.	90
15. Lầm Độc Kế Rơi Vào Độc Lao.-chốn Lao Lung Gặp Người Cùng Cảnh.	103
16. Tiếp Nhận Công Phu Nhận Lệnh Phù.-rời Độc Lao Thực Hiện Di Mệnh.	110
17. Phá Huỷ Đại Diễn Lễ Diệt Môn.-kế Ly Gián Cửa Huỳnh Liên Giáo.	113
18. Giang Hồ Cấp Bách Nhị Phái Nghị Bàn.-giang Hồ Loạn Ma Trảo Tái Hiện.	120
19. Với Một Chưởng Cửu Nguy Nhị Phái.-hết U Linh Lại Đến Tam Tuyệt	128
20. Vương Thế Kỳ Suýt Mất Tính Mạng.-vì Bộ Pháp Lại Gây Hiểu Lầm.	136
21. Cái Chết Thảm Của Kim Cang Phật.-nhờ Chim Điều Thoát Họa Diệt Thân.	144
22. Đến Thất Diệp Cốc Gặp Quái Nhân.-hiểu Rõ Nội Tình Thương Phận Bạc.	151
23. Dụng Kế Mưu Giải Cửu Gia Thân.-khích Địch Thủ Tam Chiêu Minh Ước	160
24. Minh Ước Tam Chiêu Bị Phá Vỡ.-giữa Trùng Vây Bày Chuyện Lương Duyên.	171
25. Sợ Ác Ma Nên Phải Hồi Đầu.-hết Hiểu Lầm Càng Thêm Tin Tưởng.	176
26. Đang Giao Chiến Thúc Ngộ Bí Kỳ.-thắng Ác Ma Rồi Lại Buông Tha.	183
27. Về Thất Diệp Cốc Tổ Tường Lai Lịch.-khách Má Hồng Man Nguyễn Lương Duyên.	192
28. Đến Hoa Sơn Giải Cửu Mỹ Nhân.-duyên Trời Định Nhất Phu Nhị Thiếp.	196
29. Thiện Bất Lai, Già Lai Bất Thiện.-vì Giang Hồ Khuấy Động Quần Ma.	204
30. Bước Đường Cùng Ma Quân Tháo Chạy.-huỷ Tam Tuyệt Quần Hùng Suy Tôn.	211
31. Truy Đuối Ác Tặc Đến Bạch Phong.-hai Nàng Khóc Anh Hùng Thảm Tử	217
32. Vì Thiên Định Linh Vật Đến Tay.-thoát Hiểm Cảnh Anh Hùng Tái Xuất.	225
33. Trước Tà Ma Quần Hùng Bất Phục.-tà Và Chánh Tà Tất Diệt Vong.	229
34. Vương Gia Có Hậu Nhân.-thiên Hạ Hưởng Thái Bình.	232

Cửu U Ma Động

Giới thiệu

Bạch Phong sơn là nơi ẩn cư của Hoa Sơn nhất hiệp Vương Uy và lệnh sứ Huỳnh Liên Giáo Vi Tuyết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-u-ma-dong>

1. Cam Chịu Ẩn Thân Chờ Kỳ Tích-ác Nhân Tái Hiện Lụy Toàn Gia

”Non xanh một dãy hề,
Nước biếc một làn hề,
Thủy tứ kỳ thiên tạo,
Mặc nhân hưởng kỳ thành. ?”

Giọng ngâm tuy không cao, làn hơi tuy không mạnh nhưng chủ nhân của giọng ngâm quả đã khéo chọn âm điệu, nên trọn vẹn bài thơ ngắn trên đã dễ dàng vượt qua được tiếng gió thổi vi vút, len lỏi qua được tiếng suối reo thác đổ để tồn tại giữa một không gian bao la hùng vĩ của Bạch Phong Sơn cao ngút ngàn.

Bạch Phong Sơn, một ngọn núi bạc đầu như phần đầu tóc của những bậc cao niên lão trượng đã tu dưỡng được thuật trường sinh bất tử. Không những thế, từ khoảng giữa của Bạch Phong Sơn một mạch nước cuộn cuộn đã đột nhiên phun ra và chảy ào ào theo triền núi. Sức nước chảy và nơi dù không có những làn bụi nước mờ mờ trắng bốc lên do làn nước va đập vào đá tạo thành thì từ xa dòng nước trắng xóa này cũng hợp với Bạch Phong Sơn tạo thành một chòm râu bạc của những bậc tiên trượng. Đầu bạc, râu bạc, đó là toàn bộ dáng vẻ bên ngoài của Bạch Phong Sơn mà ai ai cũng có thể nhìn thấy từ ngoài năm dặm. Chính vì lẽ đó, cư dân ở quanh vùng còn gọi Bạch Phong Sơn bằng một danh xưng khác là Lão Tiên Sơn.

CÓ là tiên hay không đối với những người chọn Bạch Phong Sơn làm nơi cư ngụ thì không biết, riêng vị trung niên văn nhân vừa ngâm nga đoạn thơ ngắn trên thì rõ ràng Bạch Phong Sơn đúng là chốn bồng lai tiên cảnh ở giữa chốn trần tục này.

Vì vị trung niên văn nhân vừa ngâm xong thì một giọng nói lạnh lốt Của một nữ nhân chợt vang lên. “Vương đại ca, xem ra đại ca đã an phận, chấp nhận cảnh yên bình giả tạo này rồi sao?”

Vị trung niên văn nhân chậm rãi quay đầu lại để diện đối với một mỹ phụ tuyệt sắc cũng trạc tuổi ngoại tam tuần đang lách người bước ra từ sau một khối đá to.

“Chứ nương tử bảo Vương Uy ta phải làm gì bây giờ ngoài việc cúi đầu chấp nhận mạng số ?”

Mỹ phụ trung niên ngay lập tức trầm buồn sắc mặt nói, “Đại ca, mười hai năm trời bị buộc phải ẩn tích, trong khi muội vì sự uất hận của đại ca đã phải cam chịu và nhẫn nhục sống lẫn khuất tại Bạch Phong Sơn này, mong gặp kỳ tích để có ngày rửa được hận thì đại ca... đại ca chừng như đã nhụt hết nhuệ khí rồi.”

Vương Uy thở dài nói, “Tuyết Nương muội, muội là nương tử của ta, muội cho đến giờ vẫn không hiểu được ý tứ của ta sao?”

Tuyết Nương chợt gay gắt, “Chính đại ca không hiểu được ý tứ của muội thì có. Đại ca là đại đệ tử của Hoa Sơn phái, chức vị chương môn nhân đáng lý đã được đại ca chấp chưởng từ lâu rồi mới phải.

Nhưng nay tất cả đều mất hết, như vậy mà đại ca cam lòng được ư?

Uy danh hiển hách của một Hoa Sơn Nhất Hiệp mà giang hồ đồng đạo vẫn thường gán cho đại ca đâu rồi?”

Vương Uy càng ngao ngán nói, “Uy danh mà chi, địa vị mà chi, nường tử?”

“Nường tử, nường tử? Muội không thích được đại ca gọi muội bằng danh xưng này chút nào. Chỉ những hạng văn nhân bạc nhược mới gọi phu nhân của họ bằng danh xưng nường tử mà thôi.”

”Tuyệt Nường, thế ta chưa phải là một văn nhân bạc nhược sao?

Muội nói đi, ta có còn xứng đáng với ngoại hiệu Hoa Sơn Nhất Hiệp nữa không, một khi thân võ học của ta đã không còn nữa?”

Không hề tỏ ra chút nào xót thương cho một vị đại hiệp danh chấn giang hồ giờ đã không còn võ công, Tuyệt Nường vẫn càng lúc càng gay gắt. “Đại ca, cổ nhân có câu, quân tử báo thù mười năm vẫn không muộn. Đại ca đã vì muội, vì cốt nhục của chúng ta nên đã tự phế đi võ công. Điều này cho đến nay muội vẫn luôn ngưỡng mộ và khâm phục đại ca. Nhưng đại ca đừng quên những gì chúng ta đã bàn định trước khi vượt đường xa vạn dặm để tìm đến lưu ngụ tại Bạch Phong Sơn này.”

Thần thái của Vương Uy có phần nào phần chấn khi nghe Tuyệt Nường vừa dứt lời. Tuy nhiên, ngay sau đó Vương Uy lại buông ra một hơi thở dài thậm thụt. “Hà... không quên mà được sao? Vương Uy ta dù nhớ những lời đã bàn định, nhưng liệu sẽ thu được kết quả gì đây? Đúng, mười hai năm trời lung sục, đến Phong Nha huyết động tọa lạc ở đâu tại Bạch Phong Sơn này chúng ta vẫn còn chưa minh bạch, chúng ta còn trông chờ gì tìm được Vạn Niên Địa Tuyệt Quả đây?”

đại Ca, Chúng ta chưa tìm được chứ không phải không tìm được.

Chỉ cần đại ca vẫn còn hùng tâm tráng khí, đại ca đừng đánh mất đi lòng nhẫn nại thì muội tin rằng ngày nào đó rồi sẽ đến. Nhưng... ?”

“Nhưng sao, muội?”

“Muội càng ngày càng thất vọng về đại ca.”

“Thất vọng ư? Nếu muội đừng đặt bất kỳ một niềm hy vọng nào vào ta thì muội đâu phải thất vọng. Huống chi, ngay từ đầu ta đã biết sự hy vọng của muội đã là một sự hy vọng hảo huyền rồi.”

Tuyệt Nường vừa ngạc nhiên vừa bực tức nói, “Sao đại ca lại bảo niềm hy vọng của muội là một hy vọng hảo huyền?”

Vương Uy hướng mắt nhìn về một chốn xa xăm và thản nhiên đáp lại, “Đồng đạo giang hồ ở Trung Nguyên đa phần đều cho Huỳnh Liên giáo của muội là tà giáo. Hoa Sơn phái của ta không thể có nhận định ngược với quần hùng, đó là điều dĩ nhiên. Việc ta và muội ngẫu hợp thành phu thê rõ ràng là đã phạm vào điều cấm kỵ của giang hồ và bản phái. ân sư đã hạ lệnh trục xuất ta ra khỏi môn trường và việc nhị sư đệ ép ta phải tự phế bỏ võ công, điều đó đâu có gì là sai?

Huống chi ân sư và tệt nhị sư đệ vẫn chưa cho ta một con đường sống, ta cảm kích còn chưa hết thì nói gì đến oán hận?”

Tuyệt Nường do có nhận định khác hẳn nên đã rít lên, “Đại ca đừng mê muội như thế nữa được không? Đại ca chưa hề gặp lệnh sư và tâm tính hẹp hòi của Tôn Lãnh Thu như thế nào, muội và đại ca cùng biết rõ. Không lẽ cho đến tận lúc này đại ca vẫn còn tin vào những gì do họ Tôn bảo là truyền đạt theo mệnh lệnh của lệnh sư ư?”

“Khi truyền đạt mệnh lệnh rõ ràng trên tay tệt nhị sư đệ có lệnh phù của chương môn ân sư, ta không thể không tin.”

“Lệnh phù? Nhưng đại ca làm sao đoán chắc được lệnh phù đó không là giả? Và nếu là lệnh phù thật, thì đại ca dựa vào đâu để tin rằng chính lệnh sư đã tận tay trao lệnh phù cho Tôn Lãnh Thu?”

vương Uy cười một cách cả tin nói, “Tuyệt Nường, chúng ta đã trở đi trở lại vấn đề này không biết bao nhiêu lần rồi. Và lời giải thích của ta như thế nào hẳn muội cũng đã rõ?”

Xịu mặt xuống, Tuyết Nương giận dỗi đáp, “Phải rồi! Muội cũng thừa nhận biết cách giải thích của đại ca rồi. Nào là Hoa Sơn phái vốn là một danh môn chính phái, nên Tôn Lãnh Thu không thể nào có những hành động giáo quyệt đến độ dám giả mạo lệnh phù. Nào là muội vốn là giáo đồ của Huỳnh Liên giáo được giang hồ Trung Nguyên xem là tà giáo, nên muội mới nghĩ đến việc Tôn Lãnh Thu cả gan đánh cắp lệnh phù, mạo truyền mệnh lệnh của chưởng môn Hoa Sơn phái. Phải thế không, đại ca? Hừ?”

Ung dung bước đến chỗ Tuyết Nương đang giận dỗi. Vương Uy vừa mỉm cười vừa bảo, “Thôi nào, Tuyết Nương! Không phải ta đã xem muội là trường hợp ngoại lệ duy nhất ở Huỳnh Liên giáo sao?”

Được rồi, ta sẽ nghe lời muội. Chờ khi chúng ta tìm được Phong Nha huyết động và Vạn Niên Địa Tuyết Quả giúp ta khôi phục lại võ công, ta sẽ đưa muội đến gặp ân sư một lần rồi mọi chuyện sẽ được minh bạch. Nhưng...”

“Còn những gì nữa, đại ca?”

Vương Uy cười gượng nói, “Vì võ công ta không còn nên việc tìm kiếm Phong Nha huyết động ta chỉ trông mong vào một mình muội mà thôi. Muội không chán nản chứ?”

Cười thật tươi, Tuyết Nương nói một cách quả quyết, “Đại ca đã vì muội phải chịu biến thành một phế nhân, việc khôi phục võ công cho đại ca chính là việc mà muội phải làm. Muội không hề chán nản dẫu cho chính đại ca đã thật sự nản lòng.”

Gật đầu hài lòng, nhưng sau đó Vương Uy chợt hỏi, “Còn Thế Kỳ đâu? Chúng ta nói chuyện đã một lúc lâu rồi sao ta vẫn chưa thấy Kỳ nhi tìm đến?”

Tuyết Nương tuy có phần ngạc nhiên vì sự vắng mặt của Vương Thế Kỳ, là cốt nhục duy nhất của cả hai. Nhưng vẫn tỏ ra khoan tâm đáp, “Từ khi muội nói cho Kỳ nhi biết về chuyện của đại ca, Kỳ nhi vẫn ôm ấp một mối hy vọng là sẽ tìm được Phong Nha huyết động.

Cố lẽ lúc này Kỳ nhi cũng đang tiếp tục sục tìm đó thôi?”

Vương Uy lắc đầu lo ngại, “Việc tìm Phong Nha huyết động đáng lý muội không nên để cho một đứa bé mới mười hai tuổi như Kỳ nhi đảm nhiệm. Lỡ có bề gì...”

Đưa tay ra bịt chặt vào miệng của Vương Uy, Tuyết Nương nghiêm sắc mặt, “Đại ca không được nói nữa. Tuy đại ca vì môn quy nghiêm ngặt không truyền dạy võ học cho Kỳ nhi nhưng Kỳ nhi lại hấp thụ được dũng lực của đại ca. “Lập thân hữu nghĩa, nhi hiếu vi bốn” (Lập thân có nghĩa, lấy hiếu làm gốc). Hành vi của Kỳ nhi dù không thể ngăn cản sự hiếu thuận của Kỳ nhi. Huống chi ở lưng chừng Bạch Phong Sơn này đến muông thú còn không muốn sinh sống, thì có điều gì khiến cho đại ca phải lo sợ cho Kỳ nhi?”

Gỡ tay của Tuyết Nương ra khỏi miệng, Vương Uy nhẹ nhàng trách, “Tuyết Nương, việc muội âm thầm truyền dạy nhiều kỹ xảo cho Kỳ nhi, muội đừng tưởng ta không biết. Tuy thế ta không hề lo sợ việc Kỳ nhi sẽ gặp đại địch hay ác nhân mà ta chỉ ngại địa hình hiểm trở mà Kỳ nhi đương nhiên phải gặp.”

Thoảng động dung vì lời thổ lộ của Vương Uy, nhưng khi nghe Vương Uy không một lời trách mắng, Tuyết Nương chợt bảo, “Kỳ nhi nếu không được đại ca truyền cho ít công phu để phòng thân, không lẽ muội là mẫu thân của Kỳ nhi lại để cho Kỳ nhi trở thành một bạch đinh áo vải? Còn việc địa hình hiểm trở thì đại ca yên tâm. Từ khi nhận thức được mọi việc cho đến lúc này Kỳ nhi xem ra còn thông thuộc mọi địa hình ở đây còn hơn cả muội nữa. Kỳ nhi sẽ không gặp nguy đâu.”

Có phần tin tưởng vào lời nói của nương tử là Tuyết Nương, Vương Uy cũng ra chiều luyến tiếc nói, “A... thật đáng tiếc cho Kỳ nhi! Kỳ nhi có cốt cách hơn người nhưng cho đến nay Kỳ nhi đã lên mười hai rồi mà chưa được Hoa Sơn Nhất Hiệp Vương Uy ta khai tâm và truyền dạy võ học cho. Quả là uống phí!”

“Đại ca biết là uống phí sao đại ca không kịp thời chấn chỉnh lại?”

Vương Uy đáp lại bằng vẻ mặt buồn rười rượi, “Muội cũng thừa biết là ta sẽ đáp lại như thế nào rồi mà. Môn có môn quy, gia có gia pháp. Nếu chưa được sự cho phép của chưởng môn, ta làm sao dám dốc túi truyền thụ tuyệt học bốn phái cho Kỳ nhi?”

“Môn quy? Hừ, nói đi nói lại cũng là những môn quy quý quái của Hoa Sơn phái của đại ca. Đại ca phải tự phế bỏ võ công chỉ vì tuân theo môn quy, bây giờ đến lượt Kỳ nhi chịu thiệt thòi cũng vì những môn quy

đó. Muội không sao chịu được những quy điều đầy giả dối và bức hiếp của bọn võ lâm Trung nguyên.?”

Vương Uy chợt cười lên, “Muội làm sao hiểu được nếu muội không phải là người của võ lâm Trung nguyên?”

Tuyết Nương lộ vẻ cay đắng, “Võ lâm Trung Nguyên là người thì muội cũng là người. Ai bảo muội không hiểu chứ? Và vì muội hiểu nên muội mới bảo là muội không sao chịu được? Chỉ có đại ca mới thẳng thừng và tuân theo những quy điều ngu muội đó thôi, chứ nếu là muội thì... ?”

“Vi Tuyết Nương, nếu là người thì sẽ như thế nào?”

Lời nói không phải do Vương Uy phát ra, mà do một đệ tam nhân phát thoại khiến cả Vương Uy lẫn Vi Tuyết Nương đều phải giật mình sửng sốt. Và khi bóng nhân ảnh của đệ tam nhân vừa lừng lững xuất hiện trước mặt Vương Uy và Vi Tuyết Nương, cả hai lại một phen nữa giật mình kêu lên thẳng thốt.

“Tôn Lãnh Thu?”

“Nhị sư đệ, là đệ ư?”

Với thân hình mảnh dẻ hoàn toàn khác với thần quang đang loang loáng để lộ ra, nhân vật vừa xuất hiện liền cười lên khinh khỉnh, “Phải, là đệ đây. Đại ca bị bắt ngờ ư?”

Sợ Vi Tuyết Nương vì ôm mối oán hận với Tôn Lãnh Thu, nhị sư đệ của Vương Uy, suốt mười hai năm dài, giờ không kềm được sẽ phát tác và rồi sẽ chuốc lấy nhục bại, Vương Uy khẽ đưa tay kéo vào chéo áo của Vi Tuyết Nương vài lượt như để ra dấu. Cùng một lúc với hành động đó, Vương Uy cũng lên tiếng, “Đương nhiên là đại ca phải bắt ngờ trước cuộc hội diện này rồi. Sao nhị sư đệ lại tìm được ngu ca hiện đang ẩn thân ở đây?”

Tôn Lãnh Thu quét mắt nhìn quanh khắp lượt, sau đó mới đáp lời, “Đại ca hỏi hay lắm và đệ cũng phải vất vả lắm mới tìm được chỗ ẩn thân của đại ca. Nếu đệ không xét theo tâm tính của yêu nữ kia thì chưa chắc đệ đã nghĩ đến việc phải tìm đại ca ở Bạch Phong Sơn này.”

“Nhị sư đệ nói năng lên giữ lễ. Vi Tuyết Nương dù sao cũng là đại sư tẩu của nhị sư đệ, nhị sư đệ không thể nể tình ta là đại sư ca của đệ sao?”

Tôn Lãnh Thu nhếch môi cười lạt, “Chưởng môn sư phụ đã mất đi một đại đệ tử, Hoa Sơn phái mất đi một Hoa Sơn Nhất Hiệp, còn đại ca thì thân bại danh liệt, tất cả chỉ vì yêu nữ họ Vi kia. Đại ca cho đến lúc này vẫn còn bệnh vực cho yêu nữ sao?”

CỔ hết sức để chịu đựng theo dấu hiệu mà Vương Uy đã kín đáo chỉ thị, nhưng khi nghe Tôn Lãnh Thu nói ra câu này, Vi Tuyết Nương không tài nào dằn được nữa cơn phần nộ Vi Tuyết Nương thét lên, “Tôn Lãnh Thu, người xem trọng hay khinh thường ta thì định kiến của ta đối với người cũng không hề thay đổi. Hừ, người bảo Hoa Sơn phái mất đi một Hoa Sơn Nhất Hiệp chứ không phải trong thâm tâm người đã từng mong muốn như vậy sao? Vương đại ca vì là đại ca của người nên mới tin ở hạng người như người. Chứ riêng ta, hạng người mồm mép leo lẻo, ánh mắt láo liên như người nếu không phải là phường tiểu nhân, cũng là kẻ khi sư diệt tổ mà thôi. Người... ?”

“câm! Vi Tuyết Nương, thời gian mười hai năm để người được chung sống với họ Vương kia xem ra đã quá đủ rồi đó. Hôm nay họ Tôn ta đành phải hóa kiếp cho người vậy.” Nói xong, Tôn Lãnh Thu liền dựng đứng hữu chưởng lên, định quật ngay vào Vi Tuyết Nương một luồng lực đạo để gọi là hóa kiếp cho Vi Tuyết Nương như hắn vừa nói.

Nhưng Vương Thế Kỳ bất giác kinh ngạc kêu lên ngăn lại, “Nhị sư đệ khoan đã nào!?”

Tuy chưa phát kinh nhưng Tôn Lãnh Thu vẫn giữ nguyên thủ thức.

Hắn cười cợt nhả, bảo, “Thế nào, đại ca? VỖ công của đại ca chưa khôi phục, đại ca bằng vào cái gì để ngăn Cửu chuyển tử dương chưởng của đệ đây?”

Nghi ngại muôn phần, Vương Thế Kỳ hỏi, “Nhị sư đệ định động thủ thật ư? Không phải trước kia theo mệnh lệnh của sư phụ nhị sư đệ đã đồng ý buông tha cho Tuyết Nương, nếu ngu ca chấp nhận tự phế bỏ võ công hay sao? Đến hôm nay vì duyên cớ gì nhị sư đệ lại nuốt lời bội tín? Là sư phụ đã thay đổi ý định hay do nhị sư đệ tự chuyển làm càn?”

Với nụ cười càng lúc càng bí ẩn hơn. Tôn Lãnh Thu đáp lời bằng giọng âm trầm thâm hiểm, “Đại ca thật sự muốn biết ư? Vậy thì đệ xin nói thật vậy. Đệ có hành động này là tuân theo ý định của chương môn nhân.”

Vương Thế Kỳ bàng hoàng, “Là sư phụ ư?”

Tôn Lãnh Thu lắc đầu cười lạnh, “Không phải là sư phụ đâu?”

“Vậy tại sao nhị sư đệ vừa bảo là do ý định của chương môn nhân?,, Tôn Lãnh Thu cười sắc súa, ”Ha ha ha... đâu phải cứ chương môn nhân là sư phụ? Đại ca không nghĩ ra ai khác là chương môn nhân ngoài sư phụ sao?”

“chương môn nhân là người khác ư? Là ai? Không lẽ là... ?”

“Không sai! Đại ca đã vì mê luyện con yêu nữ nên đã chối bỏ quyền kế nhiệm cương vị chương môn nhân, hiện tại đệ chính là chương môn nhân của Hoa Sơn phái một cách danh chính ngôn thuận đây?”

Vương Thế Kỳ càng bàng hoàng hơn, “Vậy còn sư phụ lão nhân gia? Sư phụ đã cười hặc quy tiên rồi sao?”

Tôn Lãnh Thu cười gằn, ”Trên đời này ai mà lại không chết chứ?

Đại ca có tiếc thương thì cũng đã muộn rồi!”

Toàn thân của Vương Thế Kỳ cơ hồ muốn đổ ụp xuống khi nghe được hung tin này. Nhưng nhờ có Vi Tuyết Nương ở kề bên đưa tay giữ lại, nên Vương Thế Kỳ vẫn còn trụ được trên đôi chân đang run lẩy bẩy. Mắt nhòa đi vì lệ đang dần dần, Vương Thế Kỳ chợt gào lên, “ân sư, tội của đệ tử thật đáng muôn thác! Vì tư tình thê tử đệ tử đã không được hầu hạ sư phụ cho đến lúc cuối đời. Tội của đệ tử thật đáng chết, thật đáng chết mà.”

Trong khi Vương Thế Kỳ kêu gào vì xót thương lẫn ân hận, Vi Tuyết Nương với bản chất đa nghi nên vẫn luôn dõi nhìn từng nét mặt của họ Tôn để dò xét chân giả.

Nhận ra điều này, Tôn Lãnh Thu không những đã không e dè nghi ngại mà còn luôn giữ trên môi nụ cười giễu cợt. Tôn Lãnh Thu còn nói lên lời châm chọc khích bác Vương Thế Kỳ, ”Đại ca nói không sai.

Tội của đại ca đối với sư phụ và bản phái dù có lấy nước sông Hoàng Hà để gột rửa cũng không thể nào sạch được. Theo đệ, đại ca nên tự xử thì hơn. Biết đâu chừng ở chốn suối vàng sư phụ sẽ vì hành động của đại ca mà tha thứ cho đại ca.”

Với tâm trạng hồi lồi, Vương Thế Kỳ càng nghe Tôn Lãnh Thu nói càng như được minh bạch. Vương Thế Kỳ lẩm bẩm thành tiếng, “Phải rồi! Sư phụ, chỉ có cách chết thì đệ tử mới mong nhận được sự tha thứ của sư phụ. Huống chi dù đệ tử có chết cũng chưa chắc đã chuộc hết tội đại nghịch của đệ tử.”

Không ngớt nghi ngờ về lời lẽ và nhất là sắc diện của Tôn Lãnh Thu. Vi Tuyết Nương chợt kêu lên, “Đại ca đừng nên tin hấn. Có thể hấn vì muốn gạt bỏ đại ca nên hấn mới bịa ra chuyện này. Đại ca... ?”

“Ha ha ha... muốn gạt bỏ đại ca thì Tôn Lãnh Thu ta đâu cần phải phí công phí lực? Là người không còn lấy một mẩu võ công như đại ca, thì đâu đáng là vật cản cho ta nếu thật sự có chuyện đó xảy ra? Vi Tuyết Nương, người đừng đem dạ tiểu nhân để đo lòng người quân tử nữa.”

Hai mắt bắn xạ ra những tia nhìn oán hận, Vi Tuyết Nương rít lên, “Người không đáng để tự nhận là quân tử đâu! ?”

Nhưng ngay lúc đó Vương Uy chợt vùng người thoát ra khỏi vòng tay của nương tử là Vi Tuyết Nương. Vừa chạy ào đến mé vực đang gần đó, Vương Uy vừa hét lên, “Tuyết Nương, muội đừng nghi ngờ nhị sư đệ của ta nữa. Nhị sư đệ không gạt ta đâu. Sư phụ, đệ tử xin đến với sư phụ đây.”

Hiểu ngay được ý định của Vương Uy, Vi Tuyết Nương thất kinh kêu lên cùng một lúc với việc chớp động thân mình lao đến định giữ Vương Uy lại, “Đại ca, đừng... ?”

Đứng cạnh đó, Tôn Lãnh Thu nhếch môi cười lạt và gằn lên, “Yêu nữ, người quên rằng còn có Tử Dương Thủ Tôn Lãnh Thu ta ở đây sao? Lui lại nào?”

”Vù vù ,

Khi còn đứng một thước nữa là Vi Tuyết Nương sẽ chớp được Vương Uy, thì luồng lực đạo mang màu tím nhạt do Tử Dương Thủ Tôn Lãnh Thu đánh ra đã xuất hiện, khiến cho Vi Tuyết Nương dù muốn cũng không dám đương trường ra tay đón đỡ.

Dịch chuyển thân hình sang một bên, Vi Tuyết Nương bật kêu lên tiếng kêu hoảng loạn, “Đại ca!?”

Lúc đó, do muốn tìm đến cái chết để tạ tội với sư phụ, Vương Uy sau khi lấy được đà đã phóng luôn thân mình ra bên ngoài triền núi.

Không như Vi Tuyết Nương đang kinh hoàng trước quyết định vừa bỗng ngột vừa ngu xuẩn của trượng phu là Vương Uy, Tử Dương Thủ Tôn Lãnh Thu cứ đắc ý phát ra hết tràng cười này đến tràng cười khác, “Ha ha ha...?”

Hoa dung của Vi Tuyết Nương chợt biến đổi. Từ một mỹ phụ trung niên diễm lệ, khi nghe được tràng cười đắc ý của họ Tôn. Vi Tuyết Nương vừa đau thương cho Vương Uy vừa căm phẫn Tôn Lãnh Thu đã long mắt lên sòng sọc và có thần thái kích động như một ác quỷ.

Chồm người tới trước, song thủ xòe rộng giương đủ mười ngón tay, Vi Tuyết Nương gào lên vang dội, “Tôn Lãnh Thu, ngươi thật là độc ác! Ta quyết liều chết với ngươi! Đỡ?”

”vù... vù...”

Nhìn vào chiêu thức liêu lĩnh của Vi Tuyết Nương bằng cái nhìn khinh thị, Tôn Lãnh Thu quát lên bằng giọng âm hiểm, “Yêu nữ, Thập chỉ truy hồn của Huỳnh Liên giáo dưới mắt của Tôn Lãnh Thu ta chỉ là trò trẻ con mà thôi. Ngươi muốn cùng được chết với tên ngốc tử họ Vương kia sao? Được ta sẽ thành toàn cho ngươi. Xem Tử dương thần chưởng này?”

”Vù vù ,

”ào ào ,, Vi Tuyết Nương đúng là liều mạng, bất kể sống chết.

Trước luồng chưởng phong đầy uy lực của Tử Dương Thủ Tôn Lãnh Thu lam lam màu tím nhạt, Vi Tuyết Nương không những đã không kiêng dè mà còn tận lực bình sinh lao cả thân người vào vùng chưởng ảnh của đối phương nữa.

Thập chỉ truy hồn cứ xé gió bất chấp bóng chưởng ảnh dày đặc lừng lững tựa núi Thái, lại được Vi Tuyết Nương dốc toàn lực lao vào liên phân khai Tử dương thần chưởng của Tôn Lãnh Thu ra làm hai.

Đồng thời Thập chỉ truy hồn của Vi Tuyết Nương lại bắt đầu uy hiếp ngược lại sinh mạng của họ Tôn.

Tôn Lãnh Thu cả giận, hấn dẫn mạnh hữu chưởng và hộc tốc vẩy luôn tả chưởng về phía trước kèm theo tiếng gầm đầy giận dữ, “Yêu nữ, là ngươi muốn chết không toàn thây. Đỡ?”

”Vù vù ,

Tử dương thần chưởng rõ ràng là đang phân khai nhưng ngay khi Tôn Lãnh Thu vận dụng thêm tả chưởng bóng chưởng ảnh mang màu tím nhạt liền khép chặt lại, vây kín toàn thân của Vi Tuyết Nương vào giữa vòng vây của tử thần.

Đôi mắt như lạc thần, Vi Tuyết Nương đang nao núng lại càng thêm nao núng khi ngay lúc đó chợt có âm thanh giọng nói của một đứa bé con vang lên, “ác tặc, ngươi không được hại mạng mẫu thân của ta. Mau đền mạng phụ thân ta đây.” Và giữa bóng chưởng ảnh mang màu tím nhạt của Tôn Lãnh Thu liền xuất hiện thêm một bóng nhân ảnh nữa, ngay bên cạnh Vi Tuyết Nương.

Không chậm, Tôn Lãnh Thu càng đắc ý và càng cười to hơn, “Ha ha ha... tiểu oa nhi, ngươi đến thật đúng lúc. Tôn Lãnh Thu ta đỡ phải phí công, ha ha ha...?”

”Vù vù ,

”ào ào ,, Sự phẫn nộ của Vi Tuyết Nương ngay tức khắc liền nguôi đi. ”Kỳ nhi, không được đâu! Mau lùi lại đi nào!” Miệng thì bảo đứa bé kia mau lùi lại nhưng Vi Tuyết Nương đương nhiên là không tin rằng Vương Thế Kỳ, không hiểu sao lại xuất hiện đúng vào lúc nguy hiểm này, không sao có đủ năng lực cần thiết để

kip lùi lại. Nghiến răng trợn mắt, Vi Tuyết Nương buông xuôi tả thủ và quắp lấy thân hình của nhi tử vào lòng.

“Ầm... ?”

“Hự.?”

Mẫu tử của Vi Tuyết Nương liền lăn lông lốc trên nền đá, và đập toàn thân vào khối đá lớn ở phía sau với thương thế thật trầm trọng.

Gắng gượng để nén cơn đau đớn thấu xương tủy, Vi Tuyết Nương vừa xô Vương Thế Kỳ về phía sau khối đá vừa lồm bồm kêu lên, “Kỳ nhi, mau chạy đi. Và... phải nhớ... báo thù cho... song thân... ?”

”Vút ,

Bóng nhân ảnh của Tôn Lãnh Thu liền như bóng dáng của tử thần đã xuất hiện bít ngang đường chạy của đứa bé.

“Chạy ư? Đã muộn rồi! Ha ha ha... ?”

Như cách quạ xót mồi Tôn Lãnh Thu còn đang cười thì Vương Thế Kỳ đã lọt vào tay hắn.

Trước tình hình huống này Vi Tuyết Nương chỉ còn biết gào lên, “Tôn Lãnh Thu, kỳ nhi là sư diệt của ngươi. Ngươi hãy mở cho Kỳ nhi một sinh lộ.?”

Ngoe ngoe vùng vẫy trên tay Tôn Lãnh Thu một cách vô lực đứa bé có gương mặt trắng sáng được phủ mờ một lớp nộ khí chợt gào thét lên, “ác tặc, đền mạng phụ thân ta đây.?”

”Vù vù ,

Song thủ giường rộng mười ngón chỉ, đứa bé cố hết sức đập ngay vào vùng tâm thất của kẻ đang nắm giữ nó là Tôn Lãnh Thu.

“ám, ầm.?”

Vừa mới chứng kiến sự liều lĩnh của Vi Tuyết Nương, Tôn Lãnh Thu còn bất ngờ hơn khi bị Vương Thế Kỳ giáng cho hai chưởng Truy hồn.

Mất lộ hung quang và cước bộ trầm ổn chứng tỏ hai chưởng Truy hồn của Vương Thế Kỳ hoàn toàn không gây phương hại gì cho họ Tôn, Tôn Lãnh Thu chợt rít lên, “Tiểu oa nhi, ngươi muốn báo thù cho phụ thân ngươi ư? Hãy đợi đến kiếp sau vậy. Đây.?”

“Vút ?”

Tôn Lãnh Thu giương thẳng tay, ném đứa bé trên tay hắn vào khoảng không vô tận. Như chưa hả giận Tôn Lãnh Thu còn sảng sặc cười lên, “Phụ thân ngươi đang chờ ngươi đó, ha ha ha... ?”

Nhìn hình hài bé nhỏ của nhi tử như một hòn đá vừa bị hung nhân ném bay về phía vực, Vi Tuyết Nương mười phần như chết đủ cả mười.

“Kỳ... nhi... Tôn Lãnh Thu, đỡ!?”

“Vút ?”

“Vù vù ?”

Một lần nữa Vi Tuyết Nương lại phóng thẳng toàn thân về phía Tôn Lãnh Thu với cùng một chiêu thức là Thập Chỉ truy hồn.

Không chút khiếp đảm, Tôn Lãnh Thu cũng dịch người về phía trước như muốn mau mau tiếp cận với Vi Tuyết Nương. Hắn vậy mạnh hữu chưởng.

”Vù vù ,

Hắn rít lên độc ác, “Yêu nữ, hãy cam chịu với số mệnh vậy.?”

“ào ào ,, ”Ầm.?”

Vi Tuyết Nương lao đến đã nhanh mà khi bị Tử Dương thần chưởng chắn lùi xem ra còn nhanh hơn. Như âm hồn bất tán, Tôn Lãnh Thu chớp động thân hình và lao đuổi theo Vi Tuyết Nương không hề ngừng nghỉ. Hần quật thêm một kinh nữa. “Người còn chờ gì nữa mà không nói gót họ Vương kia?”

“Ầm.?”

”Vút ,

Đưa mắt nhìn theo thi thể nát bét của Vi Tuyết Nương đang bay ào xuống vực, Tôn Lãnh Thu bật cười mãn nguyện.

“Ha ha ha... ?”

2. Không Thảm Tử Lại Rơi Vào Vực.-chôn Động Trung Gặp Người Cùng Cảnh

Khi bị Tôn Lãnh Thu ném đi và khi nhận ra rằng bản thân mình đang lao vùn vụt vào khoảng không, mà bên dưới nếu không là triền núi lởm chởm những đá thì cũng là vực thẳm sâu ngàn trượng, Vương THỂ Kỳ mới biết thế nào là sợ hãi.

Chỗ trú ngụ của nó và song thân vốn là một thạch thất nằm giữa lưng chừng núi nên từ vị thế này nếu rơi xuống thì cái chết ắt sẽ đến là điều không sao tránh khỏi.

Thế nhưng sự sợ hãi trước cái chết ngay phút chốc liền tan biến đi khi trong tầm thị tuyến của Vương Thể Kỳ liền xuất hiện một thi thể vỡ vụn đang phơi bày lồ lộ ở bên trên một tảng đá.

Phụ thân nó thế là đã chết.

còn nữa, tiếng kêu thảm khóc của mẫu thân và tràng cười thỏa mãn của Tôn Lãnh Thu liền lọt vào thính nhĩ của Vương Thể Kỳ vì có tâm trạng này nên không còn chút gì sợ hãi nữa.

”Vút, vút ,

Hai mắt nhắm lại, Vương Thể Kỳ nôn nao chờ cái chết đến với nó không bao lâu nữa.

Lạ thật! Đối với những ai không trông chờ cái chết thì cái chết sao lại đến quá mau lẹ. Ngược lại, với tâm tưởng chờ cái chết khắc đến thì Vương Thể Kỳ lại cảm thấy thời gian chờ đợi sao mà dài như vô tận thế này?

Sự nôn nao càng tăng khi cái chết đến càng chậm.

Không tự chủ được Vương Thể Kỳ chợt bừng mở hai mắt ra để nhìn và ước lượng xem thử chừng nào thì cái chết sẽ đến với nó. Và nó không thể không mừng rỡ khi nó nhận ra rằng triền núi đá đang dâng lên thật nhanh và sắp sửa va đập vào thân hình của nó rồi.

Dù rằng, chỗ mà nó đang rơi xuống là một lớp cây đại chột mọc trên triền núi nhưng nó tin tưởng rằng với đà rơi xuống của nó thì đừng nói là một lớp cây đại mà thôi, đến như mười lớp y như thế này thì thi thể của nó cũng phải vỡ vụn ra thành trăm mảnh. Và nó sẽ được toại nguyện vì mau chóng được sum họp với song thân vừa đi trước nó không bao lâu.

“Soạt ,, ”Vù vù ,

”Vụt, vụt ,

Thất vọng đến não nề, Vương Thể Kỳ chút nữa là gào lên khi nhận ra lớp cây đại chột vỡ toang ra để đón nhận nó nhưng không phải là đưa nó đến với cái chết mà là nuốt chửng toàn thân nó vào cái miệng tham lam vô đáy của một vực thẳm được lớp cây đại tình cờ phủ kín.

Wương Thể Kỳ còn thất vọng hơn khi mục quang của nó lúc này vô phương nhìn được sự vật quanh nó. Vì bên dưới lớp cây đại nọ, vực thẳm này chỉ tuyền một màu đen tối như cõi u minh.

”Vụt, vụt ,

Hai bên tai của Vương Thế Kỳ chỉ còn là những tiếng động do luồng gió thổi sượt qua hai bên thân tạo thành.

”ào ào „ Gió thổi ngược lên càng lúc càng mạnh chứng tỏ đà rơi xuống của Vương Thế Kỳ càng lúc càng nhanh. Vương THẾ Kỳ một lần nữa quên đi sự thất vọng. Đối lại, nó lại nôn nao chờ cái chết thế nào cũng phải đến với nó. Vì, trên đời này làm gì có vực thẳm sâu không đáy.

NÓ vô tình rơi vào một miệng vực mà trước đây nó và mẫu thân nó không hề tưởng tượng là có ở dưới gốc cây đại nọ. Và vực thẳm thì thế nào cũng có đáy. Với đà đang rơi xuống càng lúc càng nhanh thì cái chết ắt sẽ đến với nó, bất quá chỉ chậm hơn dự định của nó trong một khoảng thời gian cực ngắn mà thôi.

Vụt, vụt.

”ào ào „ Vương Thế Kỳ lại nhắm chặt mắt. Vì có mở căng hai mắt cũng bằng thừa. NÓ không thể phân biệt rõ đâu là đâu trong màn đêm đen dày đặc này. NÓ cố trấn định để chờ...

“Đứa bé? Sao lại là đứa bé?”

Giật nảy cả thân mình trước sự phát thoại không ngờ là có, Vương THẾ Kỳ một lần nữa kêu lên, “Có người? Sao lại có người?”

Giọng nói kia lại vang lên, “Có người thì sao? Việc gì người phải la toáng lên như vậy?”

CỔ gương hết mực lực để nhìn về hướng có tiếng phát thoại, Vương Thế Kỳ càng thêm hoảng kinh hồn vía khi nó chợt phát hiện có hai đốm sáng ở cách nó không xa.

“Không phải người? Là quỷ? Phụ thân ơi, mẫu thân ơi, hãy cứu hài nhi với ở đây CỎ quỷ đây này. Oái...” Vương Thế Kỳ chợt kêu lên một tiếng thảm thiết khi ở đầu vai bên tả của nó chợt bị vật gì đó bấu chặt vào đến muốn vỡ vụn cả đầu vai.

“Tiểu tử, ai là phụ thân người? Ai là mẫu thân người?”

Nước mắt tuôn chảy ràn rụa vì đau, Vương Thế Kỳ theo phản ứng chụp nhanh hữu thủ vào đầu vai bên tả. Theo xúc giác, Vương Thế Kỳ biết rằng vật đang bấu vào đầu vai của nó không là gì khác ngoài một bàn tay xương xẩu với một ngón có ngắn hơn so với bốn ngón còn lại.

“Ai da, đau quá... ?”

Giọng kia rít lên, “Người sẽ còn chịu đau đớn hơn thế này nếu người không chịu đáp lời lão phu.”

“Phụ thân của tiểu nhi là... ” đang nói Vương Thế Kỳ vội nín bật.

Giọng nói kia hậm hực thúc giục, “Là ai? Sao người đang nói lại nín lặng như vậy?” Cùng với lời thúc giục này bàn tay xương xẩu nọ cũng được nhân vật kia bấu mạnh thêm.

Hai mắt đỏ hào quang nhưng Vương Thế Kỳ bằng giọng lạc hẳn đi vẫn nói rõ từng tiếng, “Tiểu gia đang muốn chết đây, lão muốn giết thì giết đi!”

Không ngờ lại được nghe lời nói này, nhân vật nọ chợt gào lên, “Người... ” rồi bỏ lửng. Sau đó nhân vật nọ đột nhiên rú lên cười sằng sặc, ”Ha ha ha... người tưởng một nhân vật lừng lẫy như lão phu lại quên đi một động tác đơn giản là giết một đứa bé như người sao?

Huống chi, ha ha ha... huống chi lâu rồi lão phu chưa được một bữa no bụng, ha ha ha...”

Kinh tâm khiếp đảm, Vương Thế Kỳ cố vùng người ra và gào thất thanh, “Quý, đúng là ta đã gặp quý rồi. Thiên địa ơi, quỷ thần ơi, con đang bị quỷ ăn tươi nuốt sống con đây này.”

nha ha ha... tiểu tử nói đúng lắm. Lão phu đúng là đang muốn ăn tươi nuốt sống người đây.”

Toàn thân như hóa đá, tri giác của Vương Thế Kỳ trước khi tan biến đi chỉ kịp nói lên một nhận định cuối cùng, “Song thân, hãy chờ hài nhi với. Hài nhi sắp sửa được gặp mặt song thân đây.”

“Phịch.”

Trong lúc bất ngờ, bàn tay xương xẩu kia chợt buông nó ra làm cho Vương Thế Kỳ phải ngã người về phía sau và va vào một vách đá cứng lạnh.

Tri giác kịp trở lại với Vương Thế Kỳ khi tai nó nghe nhân vật kia phát thoại, “Nói như ngươi thì song thân ngươi đã chết cả rồi, phải không?”

Vừa nghe xong câu hỏi này, sự đau buồn lần đầu tiên ập đầy vào tâm trí của Vương Thế Kỳ. NÓ thút thít khóc và gào tướng lên, “Phụ thân, hu hu... mẫu thân, hu hu... chờ hài nhi với, hãy đưa hài nhi theo với, hu hu... ?”

Giọng nói kia chợt cất lên tức bực, “Ngươi có thôi đi không, tiểu tử? Là nam nhi sao ngươi lại mau nước mắt quá vậy, hừ?”

Vương Thế Kỳ vẫn khóc. Và giọng nói kia liền gầm lên một tiếng đến thủng cả màng nhĩ.

“Câm!?”

Tiếng gầm thật khủng khiếp khiến Vương Thế Kỳ không thể không ngừng ngay tiếng khóc. NÓ giương đôi mắt nhìn thao láo vào hai đốm sáng chính là đôi mục quang của nhân vật nọ.

“Hừ, song thân ngươi chết thì đã sao? Nếu lão phu cũng chỉ biết khóc lóc rên rĩ như ngươi thì làm gì lão phu có được ngày hôm nay?”

NÓ kinh ngạc nói, “Nói như lão trượng thì song thân của lão trượng cũng đã bị thù nhân hãm hại ư?”

Giọng nói kia chợt gắt lên, “Sao ngươi biết?”

NÓ sợ hãi nói, “Không phải ý của lão trượng là như thế sao?”

“Hừ, ý gì của lão phu chứ? Nhưng khác với ngươi là lão phu còn báo được thù. Riêng ngươi, kiếp này ngươi đừng mong có một ngày như thế đối với ngươi.”

“Là ngày gì, lão trượng?”

Giọng nói kia càng thêm căm gắt, “Là ngày gì ngươi không biết sao?”

Ngươi ngốc thật hay đang giả vờ làm ra vẻ ngốc?”

NÓ bắn khoả, “Có phải ý của lão trượng muốn nói đến ngày tiểu nhi báo phục gia thù không?”

“Hừm!?”

NÓ gật gù, lẩm bẩm, “ừ nhỉ, sao ta lại dễ dàng quên đi điều này kia? Phải rồi, không phải trước khi thảm tử mẫu thân từng căn dặn ta phải báo thù là gì?”

Nhân vật nọ đột nhiên lại cười lên, “Ha ha ha... ?”

NÓ cảm thấy bực dọc đối với giọng cười hàm ý khinh miệt này, “Sao lão trượng lại cười?”

Giọng nói kia lúc bấy giờ mới đáp, “Tại sao lão phu lại cười ư? Tiểu tử hãy nghe đây. Không biết đã bao lâu rồi lão phu phải chịu tù túng ở đây, không sao trở lại được với dương thế. Bằng vào bản lãnh nghiêng trời lệch đất như lão phu, lão phu còn phải cam chịu trước tình cảnh này, thì ngươi, một đứa bé con chưa ráo máu đầu, một mẩu võ công cũng không có. Ngươi làm sao thoát khỏi được Phong Nha tuyệt động này mà mong có ngày báo được gia thù? Ngươi không cảm thấy rằng ngươi đang vọng tưởng đến độ hoang đường không?”

Ha ha ha...?”

“Phong Nha tuyệt động”, đó là lối nói của nhân vật này. Còn theo sự kỳ vọng đến tuyệt vọng của mẫu thân thì Vương Thế Kỳ lại biết đến một danh xưng khác gần giống như vậy là Phong Nha huyết động.

Vương Thế Kỳ không thể không hỏi, “Là Phong Nha huyết động chứ không phải là Phong Nha tuyệt động ư?”

Nó vỡ lẽ ra khi nghe nhân vật kỳ bí kia giải thích, “Thì lão phu cũng ngỡ đây là Phong Nha huyết động. Nhưng người thử nghĩ xem, là huyết động thì phải có chỗ thông thương mới đúng. Đằng này, lên không lối, xuống không đường, đây nếu không là tuyệt động thì còn gọi là gì nữa?”

Nó kinh nghi, “Lão trượng thử leo xuống chưa mà bảo là xuống không đường? Lão trượng đã đến đây bằng phương cách nào mà lại bảo là lên không lối? Không lẽ lão trượng cũng bị thù nhân tình cờ ném ngay vào đây chứ không phải tự ý tìm đến sao?”

Giọng nói kia chợt thở dài một cách nuối tiếc, “Việc lão phu tự ý tìm xuống hay bị kẻ tiểu nhân hãm hại đâu có gì là khác nhau?” Nói đến đây nhân vật kỳ bí nọ chợt đổi giọng, câu gắt hẳn lên, “Hừ, người chỉ là một đứa bé thì người biết gì mà nói chứ? Lão phu không rồi hơi đâu mà nói với người?”

Tuy đối phương đã nói như vậy nhưng sau đó lại hậm hực bảo, “Nếu lão phu mà bị rơi xuống như người lúc này, có lẽ lão phu đã bị tan xác từ lâu rồi. Và như thế lúc mới rồi, lấy ai làm người ra tay để chộp giữ người và lôi người vào chốn này?”

Gật đầu ra vẻ đã hiểu, Vương Thế Kỳ nói, “Hóa ra là vừa rồi lão trượng phát hiện việc tiểu nhi bị rơi xuống và đã kịp thời ra tay cứu mạng cho tiểu nhi. Vậy lão trượng đừng trách tiểu nhi này đang có lời thất lễ định nói.”

“Người định nói những gì?”

Nó bực bội đáp, “Lão trượng đúng là người đa sự?”

Giọng nói kia liền chưng hửng, “Đa sự? Người dám bảo lão phu là người đa sự ư?”

“Không phải thế sao? Tiểu nhi đang cầu mong được chết để kịp tái hiệp với song thân ở chốn cửu tuyền. Chính vì sự đa sự của lão trượng khiến tiểu nhi phải còn chậm trễ đến thế này đây?”

“Hừ!”

Biết chắc đối phương đang giận dữ, Vương Thế Kỳ không những không sợ mà còn thản nhiên bảo, “Nếu lão trượng muốn thì cứ việc ra tay giết tiểu nhi đi. Bằng không...?”

“Bằng không thì sao?”

Nó càng ung dung hơn, “Bằng không tiểu nhi đành phải tự gieo mình xuống vực một lần nữa vậy?”

Nghe thế, nhân vật nọ chợt rít lên, “Người nhất định muốn chết!”

Tốt lắm vậy tại sao lão phu lại bỏ phí một bữa ăn no lòng như thế được?., Hốt hoảng, Vương Thế Kỳ vội kêu lên, “Không được!”

“Sao lại không được?”

“Tiểu nhi chỉ muốn chết ngay đương trường chứ không phải chết vì bị ăn tươi nuốt sống đâu?”

“Hừ, chết bằng cách nào mà chẳng vậy?”

“Nhưng tiểu nhi nhất quyết mong muốn chết theo cung cách này?”

“Người có bao nhiêu bản lĩnh mà hòng lựa chọn cách chết đây?”

Do chưa hề mang thương tích, Vương Thế Kỳ bèn vươn dài song thủ, “Dù không có bao nhiêu bản lĩnh nhưng tiểu nhi quyết cũng...”

Giọng nói kia bật lên tiếng kêu kinh ngạc khiến cho Vương Thế Kỳ không sao nói được trọn câu, “Thập chỉ truy hồn? Song thân người là người của Huỳnh Liên giáo ư?”

Nó đắc ý, “Lão trượng đã sợ rồi sao?”

Giọng nói kia liền biểu lộ sự khinh thị, “Dù có là Huỳnh Liên giáo giáo chủ, lão phu cũng chưa đến nỗi phải sợ hãi đâu?”

”ái chà, lão trượng nói khoác mà không biết ngưng miệng sao?”

Gia mẫu có nói bản lãnh của giáo chủ Huỳnh Liên giáo rất thần thông quảng đại, lão trượng bảo không sợ hãi là hàm ý gì?”

“Hừ, mẫu thân nói như thế tuy không sai, nhưng lời mà lão phu vừa nói cũng không phải là không đúng.”

Vương Thế Kỳ bật cười lên hình hích, “Vậy tại sao lão trượng lại phải chịu cảnh tù túng ở một chỗ ngó lên không thấy trời, nhìn xuống không thấy đất? Đã có bản lãnh phi phàm tại sao lão trượng không tìm cách thoát đi?”

Giọng nói kia liền hậm hực thốt lên, “Hừ, hạng ấu trĩ như ngươi dù lão phu có nói cũng chỉ uống công thôi. Lão phu bảo thật cho ngươi hay, đừng nói là một giáo chủ Huỳnh Liên giáo, cho dù là mười giáo chủ đi nữa thì cũng phải thúc thủ trước cảnh này mà thôi.”

vương Thế Kỳ không tin, “Lão trượng nói thật chứ? Không lẽ với thân pháp Liên hoa đăng đài, giáo chủ Huỳnh Liên giáo không thể từ chốn này bay ngược lên trên được sao?”

“Liên hoa đăng đài thì đã hơn gì được ai? Với một trăm trượng chiều sâu như thế này họa chỉ có cánh mà bay lên như loài chim diều thì may ra, hừ.”

“Một trăm trượng? Sao lão trượng biết từ chỗ này lên đến bên trên là những một trăm trượng?”

“Lão phu biết.”

“Tại sao lão trượng lại biết, tiểu nhi hỏi như thế kia mà?”

“Hừ, ngươi tò mò quá rồi đấy, tiểu tử. Nói đi, ngươi phải hay không phải là người của Huỳnh Liên giáo?”

Vương Thế Kỳ kinh ngạc, “Tại sao lão trượng lại hỏi câu này?”

Không phải lão trượng vừa nhìn thấy thủ pháp Thập chỉ truy hồn của tiểu nhi rồi đấy sao?”

vương Thế Kỳ tỉnh ngộ khi nghe giọng nói kia giải thích, “Thứ nhất, trú sở của Huỳnh Liên giáo cách địa phương này ít lắm phải là năm ngàn dặm. Thứ hai, khi người gọi đến giáo chủ Huỳnh Liên giáo người không có được một sự kính trọng nào cả. Qua hai điều này lão phu mới hỏi ngươi như thế.”

Tổ vể thán phục, Vương Thế Kỳ lên tiếng đáp lời, “Lão trượng nói đúng lắm. Ngoài gia mẫu trước kia là người của Huỳnh Liên giáo, cả gia phụ lẫn tiểu nhi đều không liên quan gì đến Huỳnh Liên giáo.”

“Vậy phụ thân ngươi là người thuộc môn phái nào?”

Sau một thoáng lộ vẻ chần chừ, Vương Thế Kỳ không hiểu sao lại đáp một cách rạch ròi, “Hoa Sơn phái.”

“Hoa Sơn phái? Lệnh tôn có phải là Hoa Sơn Nhất Hiệp Vương Uy không?”

Vương Thế Kỳ giật mình, “Đúng rồi. Nhờ đâu lão trượng biết rõ như thế?”

Không đáp, nhân vật kỳ bí nọ chỉ bật cười lên rũ rượi, “Ha ha ha... ?”

Hoang mang Vương Thế Kỳ kêu lên, “Có gì đáng để cười đâu, lão trượng?”

“Sao lại không đáng cười chứ? Hừ, lão phu không nhịn được cười khi phụ thân ngươi đường đường là một đại hiệp được mọi người ngưỡng mộ lại để cho tình nhi nữ che mờ đi lý trí.”

Ngỡ đối phương cũng như đa phần người trên giang hồ, không tán thành việc phụ thân nó thành thân với một yêu nữ tà giáo, nên vừa nghe xong. Vương Thế Kỳ liền quát lên, “Câm đi! Lão trượng nói gì thì nói nhưng không được nói động đến gia mẫu.”

Càng cười to hơn, giọng nói kia sau đó mới trách nó, “Xem kìa, lão phu cười là cười phụ thân ngươi chứ đâu có động đến mẫu thân ngươi?”

“Gia phụ có gì đáng cười chứ?”

“Không phải à? Lão phu hỏi tiểu tử ngươi có phải phụ thân ngươi sau khi bị trục xuất khỏi môn trường đã chọn Bạch Phong Sơn này làm nơi ẩn dật phải không?”

Vương Thế Kỳ vì đã nghe mẫu thân nói cho nghe tất cả nên không thể không thừa nhận, “Đúng vậy. Không lẽ vì gia phụ vẫn nấn ná với kiếp sống thừa mà lão trượng lại cười?”

“Lão phu không hề cười cợt phụ thân ngươi về điều đó. Ý chí của phụ thân ngươi khi tìm đến đây lão phu đã hiểu và lão phu không thể không cảm phục. Tuy nhiên, phải chi phụ thân ngươi sáng suốt hơn và nhận định rõ hơn thì đâu phải khốn đốn dưới tay một kẻ tiểu nhân là Tôn Lãnh Thu.”

“Lão trượng nói như thế là có ý gì, tiểu nhi tuy nghe nhưng không hiểu gì cả?”

“Thôi, lão phu có nói vị tất ngươi đã tin. Huống chi, đời này kiếp này ngươi đừng mong gì sống sót rời khỏi đây, lão phu cho rằng ngươi càng không biết thì khi chết càng thanh thoi hơn.”

Vương Thế Kỳ cố lên tiếng nài nỉ, “Lão trượng...?”

Nhưng ngay lúc đó giọng nói kia chợt bảo, “Đã đến lúc lão phu phải dùng bữa rồi. Ngươi chưa cảm thấy đói sao, tiểu tử?”

Giữa chốn tối tăm, không phân biệt được ngày hay đêm như thế này, Vương Thế Kỳ liền cảm nhận sự đói khát ngay lập tức đến với nó khi lão nhân kỳ bí kia lên tiếng nhắc nhở. NỔ nuốt nước bọt một cách khô khan rồi hỏi, “Dùng bữa ư? Lão trượng tìm được vật thực ở chỗ này à?”

“Là người đó?”

Giật mình một phen nữa, Vương Thế Kỳ co rúm người lại, “Là tiểu nhi sao? Nếu...?”

“Nếu gì? Sao ngươi không nói rõ ra?”

cố gắng lắm Vương Thế Kỳ mới hỏi được thành lời, “Nếu tình cờ tiểu nhi không rơi xuống đây thì... thì lão trượng sẽ dùng bữa với...”

với cái gì?”

Bật cười lên thích thú, giọng nói kia làm cho Vương Thế Kỳ sợ đến vỡ mật khi đáp lời, “Ha ha ha... dùng bữa bằng thứ gì ư? Đây, sao ngươi không thử cầm lấy vật này mà xem.”

Ngay tức khắc, một vật vừa trơn vừa lạnh lại vừa vốn có sống động liền được lão nhân kia ấn vào tay nó. NỔ rùng mình và hất mạnh tay ra.

“Phịch?”

“Rít rít...?”

Cảm giác vừa có được cộng với tiếng kêu mà tai nó vừa nghe, Vương Thế Kỳ bật kêu lên hoảng loạn, “Độc xà? Là độc xà? Lão trượng đã phải dùng bữa bằng độc xà ư?”

Bằng âm thanh chua chát, giọng nói đó đáp lại bằng một câu hỏi, “Nếu không thế, lão phu làm sao giữ được sinh mạng cho đến lúc này?”

NỔ kinh nghi, “Lão trượng đã lưu lại đây bao lâu rồi?”

“Giữa một đêm đen dài dằng dặc như thế này ngươi bảo lão phu phải tính tháng, ngày như thế nào đây? Tuy nhiên, lão phu cũng có cách tính ách chừng nếu lão phu biết được niên kỷ của ngươi.”

“Tuổi của tiểu nhi ư? Làm sao lão trượng có thể biết được điều này?”

Giọng nói của lão nhân liền tỏ ra bức bối và trách nó, “Mỗi việc ngươi mỗi hỏi, ngươi không thể tự mình biện giải được sao?”

NỔ liền nín lặng nhưng vẫn tỏ ra không phục. Do nhìn được sắc diện của nó nên lão nhân kia lại hỏi, “Thế nào? Ngươi có niên kỷ là mười hay mười một?”

Muốn thử xem lão nhân kia sẽ biện giải như thế nào, Vương Thế Kỳ đáp gọn lỏn, “Là mười hai!”

“Mười hai ư? Nói vậy, lão phu đã lưu lại chỗ này những mười một năm rồi ư? á chà, không ngờ mới thối thoát đó mà đã mười một năm. Lão phu đã như vậy thì không còn bất kỳ một tia hy vọng nào nữa dù là mong manh.”

Mấp máy môi vài lượt Vương Thế Kỳ định hỏi lại lão nhân là nhờ đâu lão nhân biết chắc thời gian bị lưu lại đây là mười một năm.

Nhưng do sợ lão nhân lại quở trách nên nó kịp nuốt lại lời định hỏi.

Sau một lúc nghĩ ngợi nhằm tự biện giải sự việc, Vương Thế Kỳ chợt kêu lên, “A, tiểu nhi hiểu rồi. CỐ phải lão trượng đã đến đây sau khi gia phụ ẩn dật được một năm không?”

CỐ lẽ lão nhân kia đang bồn thần vì thời gian lưu ngụ không ngờ lại dài đến thế nên ở phía của lão nhân không có bất kỳ một lời phát thoại nào cả.

sau một lúc yên lặng là thế, tai của Vương Thế Kỳ liền bắt được những thanh âm lạ tai.

“Rào rào...?”

Dựa theo thanh âm này và kèm theo là những tiếng chép miệng Vương Thế Kỳ rung mình vì đã hiểu được đó là âm thanh gì.

“Lão trượng... lão trượng đang dùng... dùng bữa đó sao?”

“Hừ, thì người đang nghe đấy thôi.”

“Lão trượng không cảm thấy... cảm thấy... ?”

“Tởm lợm chứ gì? Hừ, hoặc là chịu chết một cách oan uổng hoặc là nuốt lấy tởm lợm để sống, người chọn đường nào?”

NÓ đáp, “Tiểu nhi... tiểu nhi thà chết còn hơn.”

“Hừ, chết mà không báo được thù, người nhắm mắt được không?”

“Báo thù ư?”

“Phải, như người vậy, người thử nói xem người có muốn sống để mong đến một ngày nào đó báo thù không?”

“Tiểu nhi... tiểu nhi... ?”

“Sao? Người không muốn báo thù ư? Người cam lòng để kẻ tử thù vẫn nhởn nhơ sống sao?”

“Đương nhiên là tiểu nhi rất muốn báo thù nhưng ở chỗ này... ở chỗ này... ?”

Như đọc được ý nghĩa của nó, lão nhân kia gắt gỏng, “Vì đây là tuyệt lộ nên người cam lòng chịu chết ư? Người đúng là một kẻ khiếp nhược. Nên nhớ, khi người còn sống thì người phải còn những hy vọng. Ngay lúc người đánh mất đi sự hy vọng thì dù người đang sống cũng kể như đã chết. Hừm.” Nói xong những lời này, lão nhân kia lại cất cao giọng bảo nó, “Này, phần của người này! Muốn tiếp tục sống người không thể không ăn. Và đây là thức ăn duy nhất có ở đây.”

Lần này, phần thịt vừa rơi vào tay Vương Thế Kỳ có lẽ do con độc xà đã bị chết nên nó chỉ cảm nhận được sự trơn lạnh chứ không còn sự uốn éo cử động như lúc nãy nữa.

NÓ còn đang lưỡng lự, không biết có nên ăn hay không thì lão nhân kia chợt quát lên, “Do đã lâu rồi lão phu không có cùng ai khác đàm đạo nên lão phu mới lo lắng và mong người được sống, không ngờ người lại hèn kém như thế này. Hừ, nếu lão phu không phải gặp người ở đây thì người đã chầu trời từ lâu rồi.”

Dù đối phương đã quát mắng như vậy nhưng Vương Thế Kỳ vẫn chưa dám đưa mẩu thịt rắn đó vào miệng. NÓ chỉ dám nhắm mắt cắn bữa khi lão nhân quát rằng, “Nếu người không ăn thì có sống cũng bằng thừa. Chỉ bằng để lão phu lấy người làm một bữa ăn thịnh soạn vậy.” Cắn, dứt, nhai, nuốt, nếu không vì sợ vị lão nhân kia chắc chắn sẽ ăn tươi nuốt sống nó, có lẽ nó đã nhổ tất cả ra đằng miệng rồi.

ĐỌC được tâm trạng của nó, lão nhân kia ra chiều tiếc rẻ bảo, “Ơ mé trong kia có tất cả là hai mươi con rắn cái với một con đực. Trung bình mỗi con rắn cái chỉ sản sinh được bảy hoặc mười con rắn con cho mỗi lượt. Lão phu cứ thế mà chia ra để chi dụng những khi đói lòng. Nay có thêm người nữa lão phu không hiểu sẽ chi trì được bao lâu đây?,” Càng nghe ngữ điệu của lão nhân kỳ bí nọ, Vương Thế Kỳ càng sợ.

Do đó, nó nhai ngấu nghiến được một lúc đã ăn hết mẩu thịt sống mà lão nhân kia ném qua cho nó. Nuốt xong miếng cuối cùng, nó sợ tất cả rồi sẽ vọt ra bèn lên tiếng nói cho quên đi sự tởm lợm, “Lão trượng sao lại tìm đến đây? CÓ phải là vì Vạn Niên Địa Tuyệt Quả không?”

Như hiểu được mục đích lẫn ý đồ của nó, lão nhân kia liền góp tiếng phụ họa, “Không sai, người cũng nghe biết đến Vạn Niên Địa Tuyệt quả à?”

NÓ đáp nhanh, “Chính vì muốn tìm Vạn Niên Địa Tuyệt Quả nên song thân của tiểu nhi mới chọn Bạch Phong Sơn làm nơi cư ngụ.”

“Kết quả thế nào?”

NÓ ngao ngán, “Phong Nha huyết động còn không tìm được thì nói gì đến Vạn Niên Địa Tuyệt Quả?”

“Hừ, có tìm được Phong Nha huyết động thì song thân người cũng phải thất vọng thôi.”

“Tại sao lại thất vọng?”

“Đây chính là Phong Nha huyết động. Như lão phu đã nói, phải gọi là tuyệt động mới đúng. Vạn Niên Địa Tuyệt Quả nếu có ở đây thì lão phu đâu phải chịu cảnh giam hãm này?”

“Không có ư?”

“Lão phu vừa mới nói xong.”

“Lão trượng đã xuống đến tận đáy đâu mà biết chắc là không có?”

nguy lão phu chưa xuống đến tận đáy nhưng lão phu cũng quả quyết là không có.”

“Sao lại như thế được?”

“Người muốn thế nào người mới tin? à, được rồi, để lão phu thử ném xuống đáy vực một hòn đá rồi người sẽ rõ. Chú ý này.”

Bên tai của Vương Thế Kỳ liền nghe có một tiếng gió rít. NÓ biết vị lão nhân kia vừa ném vào đáy vực một hòn đá như mới bảo.

NÓ nghiêng tai lắng nghe.

Thật lâu sau đó vẫn là sự yên lặng của vĩnh hằng.

NÓ chợt hỏi khi đã hết nhẫn nại, “Lão trượng bảo tiểu nhi phải nghe cái gì?”

”Đáy vực Người có nghe bất kỳ một thanh âm nào do hòn đá rơi xuống đáy vực tạo ra và dội vào tai không?

Không cần phải ngẫm nghĩ nó đáp ngay, “Không hề có.”

“Vậy đó Hoặc là đáy vực quá sâu, sâu đến ngàn trượng, hoặc là không có đáy.”

“ý của lão trượng là... ?”

“Là dù ai đó có tìm được Vạn Niên Địa Tuyệt Quả để có thêm hàng trăm năm công lực thì cũng không thể nào đi thoát được Phong Nha tuyệt động. Người đã hiểu chưa?”

Nhưng Vương Thế Kỳ vẫn cố cãi, “Biết đâu từ dưới đáy vực sâu có một con đường nào đó khác để thoát ra thì sao?”

“Đường khác? Ha ha ha... có chẳng là đường đi xuống Quỷ Môn Quan thì có.”

“Sao lại là đường xuống Quỷ Môn Quan?”

“Này nhé, người từ bên trên rơi xuống chắc hẳn đã biết qua địa thế của miệng vực Phong Nha?”

“cổ biết, miệng vực nằm ngay lưng chừng Bạch Phong Sơn.”

“Vậy theo người, từ lưng chừng núi nếu đi thẳng đến chân núi sẽ là bao nhiêu trượng đường? Là lão phu nói đi xuyên qua lòng đất.”

”Tiểu nhi làm sao tính được nếu đường đi xuyên xuống không hề có?,

Lão nhân kia giận dữ gắt lên, “Người không thể tính áng chừng được sao?”

NÓ phát hoảng, “Là một trăm trượng... ?”

“Hừm..?”

“Không phải, có thể là hai hoặc ba trăm trượng cũng không chừng?”

“Người đứng là gốc hơn lão phu tưởng. Theo triền núi mà tính thì từ miệng vực đến chân núi chỗ có ngoài hai trăm trượng. Dựa theo đó mà luận thì lấy đâu ra đến một trăm trượng chiều sâu như người vừa nói. ĐÓ là chưa nói đến con số hai hoặc ba trăm trượng mà người vừa bổ sung.”

NÓ phát ngượng, “Phải rồi! Chắc chắn là không đến một trăm trượng. Rồi sao nữa lão trượng?”

CÓ tiếng thở dài và tiếp đó là tiếng than oán, “Hà... ở đây lại có một độ sâu ước đến ngàn trượng, vậy mà người hy vọng sẽ có một con đường khác để thoát ra. Không phải đó là đường đi xuống Quỷ Môn Quan thì còn gì nữa?”

NÓ bần khoản, “Nếu đã biết thế, tại sao lão trượng lại tự đào mồ chôn mình khi leo xuống tận đây?”

“Lão phu không tự chôn mình mà bị tiểu nhân hãm hại.”

“Hại bằng cách nào?”

Không đáp, lão nhân kỳ bí nọ đột nhiên lại hỏi, “Người hãy sờ vào đây xem. Người có biết đây là vật gì không?”

Tay của nó vừa chạm vào một vật vừa mềm vừa trơn ướt lẩn thẩn thậm thụt, nó liền rút tay lại và kêu lên, “Lại là độc xà ư?”

Giọng nói của lão nhân liền gắt gỏng, “Độc xà đâu mà độc xà?”

Người không thể bình tâm lại như một trang nam nhi sao?”

CỔ dãn lòng, Vương Thế Kỳ rút rờ dùng tay để nhận định vật quái dị đó.

Sau một lúc, nó kêu lên, “Là dây rừng bện lại. Ở đâu lão trượng lại có một đồng dây dài đến như thế này?”

Vị lão nhân lại thở dài rồi tức tối bảo, “Còn ở đâu nữa? Đây là vật đã giúp lão phu xuống được đến đây.”

“Là vật đã giúp lão trượng xuống đến đây ư? Vậy tại sao lão trượng khi đó không chịu leo trở lên mà lại kéo cả xuống?”

“Lão phu không kéo. NÓ tự rơi xuống đó.”

“Rơi xuống? Lão trượng cột không chặt à?”

nhừ, ai bảo lão phu không cột chặt? Nếu thế, khi lão phu vừa bám vào nó để leo xuống thì đã rơi vào tận đáy vực và đã chết từ lâu rồi.”

” Vậy thì... ?”

“Hừ, người vẫn thế. Người không thể nghĩ ra sao?”

Biết lão nhân kia đang trách khéo, Vương Thế Kỳ sau một hồi suy nghĩ liền vỡ lẽ ra, nó kêu lên, “Lão trượng có nói là bị kẻ tiểu nhân hãm hại, không lẽ khi quyết định thám thính địa huyết, lão trượng vốn có người cùng theo. Và người đó chờ khi lão trượng đã xuống đến tận đây đã... ?”

“Không sai, lão phu đã không nhận ra tâm địa xấu xa của hắn và vô tình trúng phải độc kế của hắn. Sợi dây này là do hắn gỡ ra và ném xuống cho lão phu.”

Động nộ vì lòng người man trá, Vương Thế Kỳ bất giác hỏi, “Hắn là ”Một kẻ tâm phúc của lão phu.”

vậy mà là tâm phúc ư?”

“Lão phu đã bảo là lão phu không nhận ra tâm địa xấu xa của hắn mà.”

“Danh tánh của hần là gì, lão trượng?”

Vị lão nhân kia bật cười, “Người hỏi để làm gì?”

NÓ khăng khái đáp, “Để sau này khi có cơ hội tiểu nhi sẽ diệt trừ tên lòng lang dạ sói đó.”

“Cơ hội như thế nào?”

“Thoát được nơi này và có bản lãnh thâm hậu.”

“Hừ, người nói mà không biết nghĩ?”

”Sao lão trượng lại nói như thế?

Cười gằn lên một tiếng, giọng nói của lão nhân liền vang lên khiến cho Vương Thế Kỳ vỡ mộng, “Hừ, nếu người thoát được nơi này không lẽ lão phu lại không thoát? Hơn nữa người thì chưa có bản lãnh gì cả, còn lão phu thì đã có, đang có. Vậy mà người còn chưa chịu là nói mà không biết nghĩ ư?”

Vương Thế Kỳ ngượng đến chín cả người vì lão nhân kia nói không hề sai. NÓ đưa tay mân mê sợi dây rừng vẫn còn đang được nó cầm giữ trên tay, rồi nó chợt kêu lên, “Lão trượng! ?”

“Gì thế, tiểu tử?”

“Có phải sợi dây này dài đúng trăm trượng không?”

Giọng nói của lão nhân lộ vẻ hài lòng, “Không sai, người đã biết nghĩ rồi đó. Vì lão phu đã leo xuống hết độ dài của dây và vừa kịp tìm được ngách động này nên lão phu mới thoát chết khi tên kia gỡ dây ra. Và nhờ đó lão phu mới bảo là từ miệng vực xuống đến tận đây là một trăm trượng đúng.”

Nung nấu một ý nghĩ, Vương Thế Kỳ chợt hỏi, “Ơ đây cũng chết và leo xuống dưới đáy vực cũng chết, lão trượng có dám liều mình xuống đến tận đáy vực không?”

Thoáng lộ vẻ nghi ngờ qua giọng nói, lão nhân kỳ bí kia liền hỏi lại, “Leo xuống đến đáy vực ư? Bằng cách nào?”

NÓ đáp, “Thì bằng sợi dây này chứ bằng gì nữa?”

“Bằng sợi dây chỉ dài một trăm trượng này sao? Người nói nhăng nói cuội gì thế, tiểu tử?”

NÓ thần nhiên giải thích, “Thì cứ xuống hết một trăm trượng này tiểu nhi và lão trượng lại xuống tiếp một trăm trượng nữa. Không lẽ bằng cách đó hai chúng ta không xuống đến đáy hay sao?”

“Xuống hết một trăm trượng rồi lại xuống tiếp, người tưởng mọi chuyện sẽ dễ như người nói sao?”

Vương Thế Kỳ ngạc nhiên, “Không dễ thì là khó ư?”

“Không phải khó mà là không thực hiện được điều đó.”

lão trượng có đoán được tiểu nhi định thực hiện bằng phương cách nào mà bảo là không sao thực hiện được?”

Giọng nói của lão nhân kỳ bí lộ vẻ kiên quyết, “Hoàn toàn không có một phương cách nào khả thi cả. Ngược lại, nếu có thì lão phu đã không đến tận đây từ lâu rồi.”

“Kể cả việc có lão trượng bên trên, còn tiểu nhi thì leo xuống theo sợi dây rừng để thám thính cũng không thực hiện được sao?”

Giọng nói kia thoáng biểu hiện sự ngạc nhiên, “Người leo xuống ”Là tiểu nhi leo xuống.”

“Lão phu thì ở nơi này chờ người?”

“Không sai. CỐ lão trượng ở bên trên thì tiểu nhi không sợ việc sợi dây rừng đột nhiên bị rời ra. Sau đó, khi tiểu nhi tìm được một chỗ nào đó có thể dừng chân được, không lẽ lão trượng không có cách nào để leo xuống chỗ của tiểu nhi sao?”

“Ồ, sao bấy lâu nay lão phu lại không nghĩ đến phương cách này kia?”

Vương Thế Kỳ ung dung đáp lại, “Vì bấy lâu nay lão trượng chỉ có mỗi một mình nên lão trượng đâu có thể nghĩ ra cách này. Lúc này thì khác hẳn.”

“Ý của người là... ?”

“Tiểu nhi muốn nói nếu tiểu nhi không tìm được một chỗ dung thân nào khác chốn dung thân này, thì cả tiểu nhi lẫn lão trượng đành phải tìm biện pháp để leo lên miệng vực chứ không cần phải bận tâm đến việc thám thính đáy vực nữa.”

Vị lão nhân kia có lẽ đang sững sờ trước đề xuất này của Vương Thế Kỳ nên cứ yên lặng, không một lời đáp lại dù là tán thành hay phản đối.

Sau đó vị lão nhân kia mới phát thoại dò hỏi, “Người tin ở lão phu đến thế sao? ?”

tiểu nhi dù không muốn tin cũng không được.”

“Tại sao?”

“Vì đây là dịp may ngàn năm một thuở, là lần duy nhất có đến hai người cùng chung cảnh ngộ. Nếu lão trượng có ác ý và muốn hãm hại tiểu nhi, tiểu nhi có chết thì âu cũng là số phận của mình. Nhưng như thế thì lão trượng cũng đã tự hãm hại chính lão trượng. Tiểu nhi nói như thế có đúng không lão trượng?”

“Hừ, chưa chắc đã thế.”

“Nghĩa là thế nào?”

“Không có người lão phu cũng có thể tự mình leo xuống tận đáy vực được kia mà?”

“Được thì đương nhiên được. Nhưng nếu lão trượng không tìm được lối thoát nào khác ở phía dưới thì lão trượng làm cách nào để leo lên đây? Đến lúc đó, tiểu nhi e lão trượng cũng không sao tìm được một mẩu thịt rắn dù nhỏ để tạm gọi là lót dạ nữa đây.”

“Hừm, xem ra tiểu tử người cũng có chút đỉnh tâm cơ đây.”

“Lão trượng quá khen rồi, tiểu nhi chỉ thuận nói ra vậy thôi.”

Giọng nói của lão nhân có một chút ngần ngại, “Nhưng để lão phu xem xét lại sợi dây rừng này đã. Trải qua một thời gian quá dài rồi lão phu e nó không còn đủ bền chắc như lúc đầu nữa đâu.”

”Sột soạt sột soạt „ Qua một chuỗi âm thanh tưởng đâu dài đến vô tận và qua sự chuyển động của đồng dây rừng, Vương Thế Kỳ biết rằng lão nhân kỳ bí kia đúng là đang xem xét lại sợi dây.

Sinh mạng của nó còn hay mất, nó có bị rơi xuống đáy vực hay không là hoàn toàn phụ thuộc vào độ bền chắc của sợi dây rừng nên nó thoáng vui mừng khi nghe vị lão nhân kia lên tiếng phát thoại sau khi đã xem xét sợi dây qua một lượt.

“May quá, sợi dây cơ hồ vẫn còn y nguyên, vẫn có thể chịu đựng được trọng lượng cơ thể của người.”

Nghe xong, Vương Thế Kỳ liền hăm hở căn dặn, ”Được rồi. Hãy để tiểu nhi leo xuống. Hễ tiểu nhi tìm được một chỗ nào tốt hơn chỗ này, tiểu nhi sẽ giật vào sợi dây vài lượt để làm hiệu cho lão trượng.

Lão trượng nghĩ xem có được không?”

Vị lão nhân kỳ bí cũng hăm hở không kém, “Được chứ sao lại không? Phần người, người cũng phải cẩn trọng đó. Lần này, nếu sợi dây đột nhiên rơi xuống trước khi người tìm được một chỗ nào đó thì không phải là do lão phu hãm hại người đâu, người nên minh bạch điều này đây.”

Vương Thế Kỳ mạnh miệng đáp ngay,

Tiểu nhi biết rồi. Lão trượng đã từng bị kẻ tiểu nhân hãm hại, không lẽ lão trượng lại có những hành vi như kẻ tiểu nhân đó sao? Nếu tiểu nhi bị rơi xuống do sợi dây không đủ bền chặt thì tiểu nhi chỉ biết tự trách mình vẩn số mà thôi.”

“Hay lắm, còn bé như người mà có được胆 lược này xem ra lão phu cũng phải khâm phục người. Đây, đầu dây đây. Người xem xem, lão phu cột như thế này đã đủ chặt chưa?”

NỔ đưa tay sờ vào chỗ đó, vốn là một mỗm đá mà phần gốc như được chôn chặt vào nền động và khi đã tin tưởng vào sự vững chắc của đầu dây nó liền bảo, “Được rồi, lão trượng hãy ném sợi dây xuống vực đi.”

Chờ khi tiếng xao động không còn, Vương Thế Kỳ vì không nhìn thấy được gì bèn đưa tay lần theo sợi dây để tiến về phía trước từng chút một. Qua đó nó mới biết ngách động mà nó và vị lão nhân kia đang lưu ngụ không những đã cao hơn đầu nó nhiều mà còn có chiều sâu khá tốt là hai trượng.

NỔ tự lên tiếng nói thành lời, “Trừ phi ta tìm được một chỗ tốt hơn chỗ này, bằng không cứ lưu ngụ ở đây chờ đến lúc tử thần đến rước đi thì hơn?”

Giọng nói của lão nhân liền vang lên và trách nó, “Chưa chi người đã nản lòng rồi. Không phải người vừa nói là chúng ta còn phải tìm biện pháp để leo lên bên trên hay sao?”

NỔ cười bên lên và không biết là lão nhân kia có nhìn thấy hay không. NỔ lên tiếng qua hơi thở dồn dập của một tâm trạng bồi hồi không thể giấu được, “Là tiểu nhi chỉ nói vậy thôi. Lão trượng hãy lưu tâm, tiểu nhi sắp sửa leo xuống đây.”

“Ừm, đi đi. Lão phu cũng nhìn thấy rồi.”

Hai tay bám vào sợi dây, lúc này đã không dài xuống đáy vực.

Vương Thế Kỳ dùng hai chân đạp vào vách đá và từ từ leo xuống.

Những luồng gió từ phía dưới thổi thốc ngược lên bên trên cộng với sự chuyển động của nó khi di chuyển dần dần xuống khiến cho nó và cả sợi dây nữa không ngớt rung đưa.

NỔ thoáng lo ngại, “Nếu sợi dây cứ rung đưa mãi thế này thì chỗ tiếp giáp giữa sợi dây và nền vách động không chống thì chày cũng bị sự CỌ sát làm cho đứt ra thôi. Phen này ta nguy mất.”

Vì lo ngại điều này thế nào cũng xảy ra nên Vương Thế Kỳ không những phải lo leo xuống mà còn dùng hai chân để cố kìm hãm đà rung đưa của sợi dây.

Thoạt đầu, điều này có vẻ khó thực hiện vì cử động của nó thiếu hẳn sự nhịp nhàng nên sợi dây càng lúc càng rung đưa mạnh hơn.

Tuy nhiên, chỉ một lúc sau nó cảm thấy yên tâm phần nào khi nó đã biết ước lượng theo sức gió thổi và kìm hãm được đà rung đưa của sợi dây.

Gió thổi mạnh thì nó leo xuống chậm và nhẹ nhàng ngược lại, khi biết gió thổi yếu đi thì nó leo xuống thoăn thoắt.

Được một lúc, Vương Thế Kỳ chợt cảm nhận là vách đá có địa hình đang thay đổi dần.

Ở đoạn trên thì vách đá gần như là phẳng lì, khó tìm được một chỗ nào để đặt chân nên rất ít hi vọng tìm được một chỗ trú thân tốt như ngách động bên trên. Còn lúc này do địa hình thay đổi nên hai chân của Vương Thế Kỳ khi thì đạp vào vách đá nhô ra, lúc thì đạp vào những chỗ hõm. Đôi khi những chỗ hõm đó vì quá sâu nên chân của nó đạp không tới.

NỔ đã thử trụ chân vào một mỗm đá và dùng một tay để sờ soạng khắp nơi.

Dưới xúc giác của bàn tay, những chỗ đá nhô ra mà tay của nó chạm vào thường khi có hình thù nhọn và dài như những cái răng nanh của các loại dã thú. NỔ phân vân nghĩ thầm, “Phong nha huyết động? Dựa theo địa hình này không lẽ bắt đầu từ chỗ này, đây mới được gọi là Phong Nha huyết động, còn ở bên trên thì không phải?”

Phấn chấn hẳn lên, Vương Thế Kỳ liền gấp rút vừa leo xuống vừa tìm một chỗ khả dĩ có thể trú thân.

Leo xuống được một lúc nữa trên những địa hình vẫn lổn nhổn những đá nhọn như những chiếc răng, một chân của Vương Thế Kỳ chợt ngập vào một lớp bùn nhão nhoẹt khi nó đang đưa chân quờ quạng để tìm một vị trí để đặt chân.

Quá đổi kinh ngạc nó rút chân đó lên và bắt đầu dò tìm một phương vị khác.

Sau vài lần như vậy và sau khi nó biết rằng xung quanh nó phần vách đá cứng đã không còn nữa, thay vào đó là một lớp bùn phủ kín khắp nơi nó liền hiểu ngay có sự, “Đã đến đáy vực rồi ư? Đáy vực được phủ một lớp bùn như thế này, chẳng trách khi lão trượng kia thử ném đá xuống để thăm dò đã không nghe được tiếng động phản hồi lên bên trên.”

Mừng rõ trước kết quả này, nó chưa leo xuống hết một lần chiều dài của sợi dây đã đến được đáy vực, Vương Thế Kỳ bèn ngồi lên chốc một mồm đá và vung qua vung lại sợi dây vài lượt để làm hiệu cho lão trượng ở bên trên.

“Phịch.?”

Chỉ khi toàn bộ sợi dây rừng được lão nhân kia ném xuống ở ngay trước mặt nó thì nó mới kịp nghĩ đến một điều rất quan trọng. ĐÓ là, tuy nó đã đến được đáy vực nhưng nó còn chưa biết chắc là liệu có con đường nào khác để thoát đi hay không?

Nếu như không có và vì ở đây không có một chỗ dung thân tốt như bên trên thì một lúc nữa thôi, khi lão nhân kia đã leo xuống, nó và lão nhân kia sẽ phải đối đầu với một thực tế phũ phàng. Cả hai đành phải chịu chết ở đây. Leo lên không đủ lực, leo xuống thì không có đường.

CÓ nghĩ ra thì cũng đã muộn rồi. Vương Thế Kỳ ngay lúc đó đang ngồi yên như bị hóa đá. NÓ chuẩn bị đón chờ sự phát tác của lão nhân kia khi lão nhân nhận ra tình thế dở khóc dở cười này. Và có lẽ ở vào tình thế đó, lão nhân kia đương nhiên là sẽ quật cho nó một chưởng chết tươi. Hoặc giả, vì lo toan cho sinh mệnh lão nhân kia sẽ xẻo ở nó từng miếng thịt để ăn lót dạ cho qua những ngày cuối cùng chờ cái chết sẽ đến.

Càng nghĩ càng sợ, và càng sợ nó càng ngồi yên không dám cử động.

Kể cả khi lão nhân kia tự mình đã leo xuống đến tận đây và bật cười lên vang dội nó cũng không sao hiểu được là điều gì đang xảy ra nữa.

“Ha ha ha... ?”

3. Lâm Ác Nhân Suýt Chết Dưới Lớp Bùn.-nhập Cửu U Ngõ Khốn Với Ma Quân.

Vương Thế Kỳ hoàn toàn không nhận ra là lão nhân kia đã xuống đến đáy vực và đang đứng ngay bên cạnh nó trên một mồm đá khác gần đó. Và nếu có nhận ra nó cũng không hiểu là tại sao lão nhân kia lại cười vui như vậy?

Chỉ sau đó, khi lão nhân kia đã thôi cười và bắt đầu lẩm bẩm thì Vương Thế Kỳ mới từ từ nhận ra.

“Hóa ra đáy vực đã ở ngay đây. Ta đã uống công chờ đợi những mười một năm dài. Ta đã thoát rồi. Ta đã có cơ hội trở lại nhân gian và vùng vẫy khắp sông hồ rồi.”

Qua ngữ điệu này của lão nhân kia, Vương Thế Kỳ ngay khi đã bình tĩnh trở lại liền cất tiếng hỏi, “Lão trượng đã nhìn thấy lối thoát rồi phải không?”

Giọng nói của lão nhân kia liền lộ vẻ sững sốt, “Người không nhìn thấy ư, tiểu tử?”

NÓ lắc đầu vì nó biết rằng tuy nó không nhìn thấy được gì giữa chốn tối tăm này nhưng lão nhân kia thì thể nào cũng phải nhìn thấy.

Đúng như nó nghĩ, lão nhân kia sau khi nhìn thấy cái lắc đầu của nó liền lên tiếng truy vấn, “Nếu người không nhìn thấy thì tại sao người lại vung dây làm hiệu cho lão phu leo xuống?”

NÓ bần thần trong lòng và gắng gượng giải thích, “Vì đây là đáy vực nên tiểu nhi... tiểu nhi không thể không cho lão trượng hay.”

Lão nhân kia liền cười lên, “Ha ha ha... vì người quá mừng khi tìm được đáy vực nên người không kịp nghĩ ngợi đã làm hiệu cho lão phu chứ gì?”

“Lão trượng... lão trượng... ?”

NÓ đang ấp úng vì sợ lão nhân kia trừng trị thì lão nhân kia lại phát ra tiếp một tràng cười, “Ha ha ha... ?”

Lần này không hiểu vì nó đang mang một tâm trạng sợ hãi hay thực sự là vậy, mà nó nghe tràng cười của lão nhân kia đầy vẻ thâm trầm độc hiểm.

Chỉ khi lão nhân kia thôi cười và tiếp đó là lời nói lộ rõ ý đồ thì Vương Thế Kỳ mới hiểu được cơ sự.

“Tiểu tử, việc lão phu phải nhờ đến một đứa bé như ngươi mới thoát chết và việc lão phu đắc thủ được Vạn Niên Địa Tuyệt Quả, cả hai việc này lão phu không bao giờ muốn cho ai khác ngoài lão phu biết. Ngươi nên chấp nhận số phận đã dành cho ngươi thì hơn.”

“Vụt ?”

Bên tai Vương Thế Kỳ liền nghe một tiếng rít. Liền với tiếng rít, toàn thân của nó liền bị nhấc bổng lên. Và kẻ nhấc nó lên không ai khác ngoài vị lão nhân đồng cảnh ngộ với nó.

NÓ lại nghe vị lão nhân kia đặc ý bảo, “Rất tiếc là ngươi không nhìn thấy được Vạn Niên Địa Tuyệt Quả mà song thân ngươi đã phí công dò tìm. NÓ đang ở ngay trước mặt ngươi, giữa vũng bùn và cách ngươi đúng hai trượng. Còn nữa, lối thoát khỏi Phong Nha huyết động này vẫn là ở phía trước ngoài phạm vi bốn trượng của vũng bùn. Ngươi nghe đây, nếu lão phu không nói những điều đó thì ngươi sẽ không biết gì cả, và trước sau gì ngươi cũng bị vùi thây giữa vũng bùn này. Vậy bây giờ nếu lão phu dìm ngươi xuống vũng bùn thì đó cũng là số mạng của ngươi. Ngươi chớ nên than oán lão phu. Vĩnh biệt, tiểu tử.”

“Bôm.”

“ào ục ục ?”

Kể từ lúc Vương Thế Kỳ biết được ý đồ của lão nhân kia, nó biết rằng trước sau gì nó cũng không tránh được cái chết. Vả lại, như lão nhân đã nói, Vạn Niên Địa Tuyệt Quả vốn là vật chí báu mà bấy lâu nay giang hồ Trung Nguyên luôn thèm khát, nên dễ gì lão nhân kia chịu chia chác với nó, hoặc giả lưu mạng nó lại cho lộ chuyện. Ngay khi đó nó đã sẵn sàng trong tâm trạng chờ chết.

Nhưng nó quả là bất ngờ khi biết rằng lão nhân kia định giết nó bằng cách dìm nó vào vũng bùn. Một cái chết quả là tàn khốc. NÓ không cam chịu. Và nó vội vàng hộp đầy lồng ngực toàn là thanh khí, trước khi lão nhân kia ra tay.

Do đó, khi toàn thân của nó bị ngập thật sâu vào lớp bùn, nhờ còn đầy dưỡng khí nên nó chỉ bị một phen hoảng kinh mà không phải chết hẳn.

CỔ nín hơi dưới lớp bùn được một lúc nó bèn tìm cách trôi ngược lên. NÓ trôi đập hai chân vào vũng bùn nhào nhoét. NÓ thất kinh khi cảm nhận được rằng việc dùng chân để trôi toàn thân lên dù chỉ một ly cũng là điều hoàn toàn vô vọng. NÓ bắt đầu lo sợ và vung loạn hai tay NÓ thoáng mừng vì trong tay nó vẫn còn cầm giữ đoạn dây rừng.

Lão nhân kia đã quên khuấy đi rằng khi nó bị dìm xuống vũng bùn thì một phần dây rừng cũng bị dìm theo. NÓ nhớ lại phần còn lại không dài của sợi dây đã bị lão nhân kia buông xuống đang nằm lổn nhổn giữa những mỏm đá nhọn. NÓ nhanh tay kéo sợi dây về phía nó với một tia hi vọng duy nhất là sợi dây kia rồi sẽ có lúc bị giữ lại bởi một trong nhiều mỏm đá.

Được một lúc, do nín hơi quá lâu, nó bắt đầu cảm thấy tức ngực và hoa đầu. CỔ chịu đựng và tiếp tục kéo đầu dây. Được một lúc, phần đầu dây liền nằm trong tay nó. NÓ ngao ngán vì tuyệt vọng. Sinh cơ duy nhất của nó thế là đã tiêu tán. Nhưng dẫu sao, với một đồng dây rừng hiện đang ở quanh nó vẫn giúp nó có một điểm tựa dù là mỏng manh có khi là vô dụng. Tuy nhiên, khi nó tỳ cả người vào đồng dây thì một lần nữa nó lại nắm vào một đoạn dây rừng ở trên cao.

NÓ thoáng mừng vì biết sợi dây rừng có đến hai đầu chứ không phải một. Phần đầu dây mà nó vừa kéo vào người lúc nãy chính là phần đầu dây còn lại khi nó leo xuống. Còn phần đầu dây kia là phần mà lão nhân nọ buông xuống và hiện vẫn buộc ở bên kia. Nghĩa là lúc mới rồi nó vì vội nên đã kéo lầm phần đầu dây.

Với sự hy vọng mới, nó liền nhanh tay hơn để kéo phần dây rừng còn lại về phía nó. Ngực càng lúc càng tức khi sự chịu đựng càng lúc càng kéo dài lâu. Nhưng Vương Thế Kỳ vẫn cố vận dụng mọi sức lực còn lại để tiếp tục thực hiện định ý duy nhất có thể cứu nguy cho nó lúc này.

Toàn thân của nó cơ hồ đang căng cứng ra vì nó đã vượt qua giới hạn của sức chịu đựng. Thần trí của nó dần mê muội đi tuy đôi tay của nó vẫn cố kéo, kéo theo bản năng.

Được một lúc nó lại khắp khởi mừng thầm khi sợi dây rừng trong tay nó chợt căng dần ra. Độ căng của sợi dây càng lúc càng tăng ngược lại với tia hy vọng của nó càng lúc càng giảm vì sợ rằng có khả năng sợi dây rừng sẽ tuột khỏi những mỏm đá. NÓ chỉ thấy lại tia hy vọng khi sợi dây không còn chạy về phía nó nữa. Trái lại, toàn thân của nó đang từ từ dịch chuyển theo sức kéo của hai cánh tay.

“Nhanh lên, nhanh thêm nữa.” NÓ tự khích lệ nó khi nó cảm nhận rằng thời gian để nó được trôi lên bên trên vũng bùn sao dài đến thế.

Hai cánh tay rã rời vì tâm trí không còn điều động được nữa sự cử động của đôi tay. NÓ chỉ muốn ngừng nghỉ để chấp nhận cái chết. Và cái chết sẽ giúp nó trùng phùng với song thân ở chốn cửu tuyền.

“Bảo thù, ta còn phải báo thù cho song thân. Cố lên, cố lên một chút nữa nào, Vương Thế Kỳ. Người không được chết, nhất là khi người đã tìm được lối thoát thân ở đây Phong Nha huyết động này.”

Nhờ vào tâm tư này, Vương Thế Kỳ đã làm cho đôi tay của nó hoạt động mạnh mẽ hơn đôi phần. Và rồi cũng đã đến lúc nó cạn kiệt sức lực NÓ định thôi, không vùng vẫy, không cố sức nữa mà làm gì.

Tuy nhiên, không sớm cũng không muộn, đúng vào lúc nó hoàn toàn tuyệt vọng thì một luồng gió mát mẽ chợt phả vào ngũ quan của nó.

Tuy chưa nhận thức được hiện thực nhưng Vương Thế Kỳ theo bản năng đã há mồm nở mũi để hít lấy hít để những luồng thanh khí quý báu.

Sức lực liền trở lại với nó cùng một lúc với tâm trí trở lại sáng suốt.

NÓ liền hiểu ra tất cả. Cuối cùng thì sợi dây cũng bị những mỏm đá giữ lấy, và cuối cùng thì nó cũng đã thoát chết ngập dưới vũng bùn.

NÓ vẫn để thân mình ngập dưới vũng bùn và chờ nghe phản ứng tức giận của vị lão nhân tàn độc kia khi lão nhân đó phát hiện là nó vẫn còn sống.

Không nghe được bất kỳ một tiếng động nào khác ngoài tiếng gió thổi mát lạnh. NÓ khẽ tự mỉm cười khi nhớ rằng, nếu lão nhân kia vẫn còn ở đây, thì thế nào lão nhân kia cũng thấy rõ việc nó kéo sợi dây rừng cùng chìm xuống vũng bùn.

Sợi dây vẫn được kéo một cách tự nhiên nghĩa là lão nhân kia ngay khi chìm nó xuống vũng bùn xong đã nhanh chân bỏ đi rồi. Bằng không lão nhân kia đâu dễ gì để cho những mỏm đá giữ lại một phần của đoạn dây, cho nó có một cứu cánh để tự cứu mình?

Yên tâm, nó phăng theo sợi dây và đu mình trèo lên một mỏm đá, thoát khỏi hoàn toàn sự nguy hiểm của vũng bùn. Ngay khi đã được an toàn, nó liền trở lại với tâm trạng thất vọng.

Với bốn trượng chiều rộng của vũng bùn nó không thể nào vượt được để đi đến được lối thoát thân mà lão nhân kia do mục lực tinh tường đã nhìn thấy và nói cho nó nghe.

NÓ chỉ hết thất vọng khi nó nghĩ rằng nó có thể bám theo vách đá để di chuyển vòng qua vũng bùn. NÓ liền thực hiện theo ý định này.

Không bao lâu sau đó, nó lại thất vọng.

Theo như địa hình mà nó vừa sờ soạn được bằng tay lẫn hai chân nó biết rằng dù nó vòng theo mé tả hay mé hữu cũng đều gặp trở ngại như nhau. Ở cả hai phía, đều có một địa hình giống nhau là mặt của vũng bùn không hiểu sao lại ăn sâu vào vách đá khiến bản thân nó vô phương tìm được chỗ đặt chân để tiếp tục đi vòng qua đến lối thoát hiểm.

Vô vọng, hoàn toàn vô vọng, Vương Thế Kỳ buông phịch người xuống một nền đá có vẻ bằng phẳng nhất và to nhất ở quanh đây. NỔ từ từ ngã người ra và nằm xuống nền đá lạnh.

Nước mắt tuôn dài vì một kết cục bi thảm. NỔ lại chịu chết khi chỉ cách lối thoát thân không bao xa. Trong khi lão nhân kia vốn là kẻ đã chịu chết chắc lại nhờ nó mà được thoát nạn.

Trong lúc khóc thảm nó đã ngủ đi một giấc dài mà không hề hay biết. Và khi nó thức dậy với cái bụng rỗng không nó bắt đầu lo sợ nghĩ đến cảnh nó phải chết vì đói.

Nhớ lại cung cách duy trì cuộc sống của lão nhân tà ác nọ, nó liền nghiêng đầu nghiêng tai để dò tìm xem ở quanh đây liệu có một sinh vật vào khác ngoài nó không?

Nếu có, thì bất kỳ là sinh vật gì dù là gặm giết hay không, có lẽ vì đói và vì muốn kéo dài cuộc sống nó cũng không từ nan việc ăn sống nuốt tươi sinh vật đó.

Và rồi nó lại thất vọng.

Quanh nó, ngoài tiếng gió thổi thì không hề có bất kỳ một tiếng động nào khác.

Tuy nhiên, do lần này để tâm nghe ngóng nó không thể không động tâm khi phát hiện được có tất cả là hai hướng gió thổi. Một thì ở đầu đó trước mặt nó, có lẽ đó là tiếng gió thổi từ lối thoát thân thổi vào mà nó đang muốn đi đến nhưng không sao toại nguyện. Còn hướng gió thổi thứ hai lại xuất phát từ phía sau.

”Có gió thổi luân qua ắt có chỗ thông thương với bên ngoài?”

Không lẽ ở dưới đáy Phong Nha huyết động lại có đến hai nẻo thoát thân?”

Nửa mừng nửa nghi ngại, Vương Thế Kỳ ngồi bật dậy và mò mẫm theo nền đá khá phẳng để chui sâu vào bên trong. CỐ rất nhiều chỗ ngoặc nào có gió thổi luân qua và mang theo hơi mát thì nó cứ theo hướng đó mà chui vào.

Vừa chui vào nó vừa đưa tay ra phía trước để đề phòng đầu nó bị va vào những chỗ đá nhô ra bất chợt. Được một lúc khá lâu, phần trần động đột ngột cao hẳn lên. Vương Thế Kỳ dè dặt đứng dần lên.

NỔ thở phào nhẹ nhõm khi biết rằng từ đây trở đi nó có thể đứng ngay lưng chứ không phải bò xồm như lúc đầu nữa.

vẫn theo cung cách cũ nó vừa dò dẫm vừa tiếp tục di chuyển theo hướng có gió thổi.

Được thêm một lúc nữa nó cảm thấy choáng váng khi nhận định được rằng vẫn đang có gió thổi ngang qua người nó. Nhưng lần này hướng có gió lại từ bên trên thổi xuống chứ không phải ở phía trước hay ở hai bên tả hữu nữa. Và khi nó sờ soạng và tìm cách leo lên bên trên để đến được chỗ tận cùng có gió thổi vào, có thể là chỗ thoát thân mà nó đang tìm, nó cảm thấy hoàn toàn chán nản.

Quanh nó, ngoại trừ hướng mà nó vừa đi vào, đâu đâu cũng là những vách đá phẳng lì không thể nào đeo bám được.

Không, không phải chỗ nào cũng phẳng lì như nhau. CỐ một chỗ Vương Thế Kỳ phát hiện được có một lần nứt dài từ bên trên xuống.

Lần nứt thật là quái lạ. Vì lần nứt cứ thẳng như kẻ chỉ.

Không những thế, Vương Thế Kỳ còn phát hiện được một lần nứt thứ hai cũng thẳng từ bên trên xuống như lần nứt thứ nhất. Và khoảng cách giữa hai lần nứt lại đều tằm tấp như nhau. Nếu ở phía dưới chân vách đá, khoảng cách giữa hai lần nứt là ba thước mộc thì ở bên trên, ngang tầm tay của Vương Thế Kỳ cũng bằng đúng ba thước không hơn, không kém.

“Hai vết nứt này chỉ do nhân tạo chứ không thể tự nhiên mà có được Là nhân vật vào đã tạo ra chúng? Tạo ra để làm gì? Chỉ có một cách lý giải duy nhất đây là một thạch môn dẫn vào một thạch thất của những bậc cao nhân ẩn sĩ vẫn thường tạo cho họ chỗ để tiềm tu.”

Bản khoản trước phát kiến này, Vương Thế Kỳ lo sợ đến độ không dám đụng vào khối đá nữa. Nhưng sau một lúc tìm cách leo lên bên trên vẫn không được, Vương THẾ Kỳ đánh liều.

NÓ vừa vỗ bồm bộp vào khối đá có khả năng là một thạch môn nọ vừa lớn tiếng kêu lên, “Là bậc cao nhân nào đang lưu ngụ ở đây, xin thứ cho tiểu nhi thất kính.”

“Bộp, bộp.”

Thoạt đầu thì nó vỗ nhẹ và kêu lớn vừa phải, nhưng khi không nhận được bất kỳ sự hồi âm nào nó bèn đánh bạo vỗ mạnh hơn và kêu lớn hơn gần như là gào to lên vậy.

“Có ai ở đây không? Mau cứu tiểu nhi với.”

“Bộp, bộp.”

Trong sự cố sức và có lần Vương Thế Kỳ vừa tỳ người vừa vỗ vào một bên cửa vuông cửa đá, khối đá vuông vức đột nhiên chuyển động.

“Kịch... kịch... ?”

Theo sức tỳ của nó và theo sự chuyển động của vuông cửa đá, toàn thân của nó liền bay vọt vào bên trong khi vuông cửa đá tự xoay quanh một trục ở ngay giữa, trước cả lúc Vương Thế Kỳ cảm nhận là có một luồng ánh sáng dịu nhẹ đang bao trùm lấy toàn thân của nó.

NÓ ngây cả người khi phát hiện ra sự thể này. Đúng là một thạch thất với một thạch môn mà nó vừa lọt vào. Và đúng là có một khối ngọc khá to vốn được đính trên trần động và đang tỏa ra một luồng sáng dịu nhẹ rọi sáng khắp thạch thất rộng không.

Không, không phải thạch thất này hoàn toàn rộng không. Với một chu vi gần một trượng vuông, ở phía đối diện với Vương Thế Kỳ, trên nền thạch thất có hai dấu chân được in lõm xuống một cách dị hoặc và ở vách động cạnh hai dấu chân là hai chữ được ai đó khắc sâu vào còn dị hoặc hơn. “Đánh Lẽ.”

NÓ tự hỏi thành tiếng, “Sao lại là đánh lẽ? Đánh lẽ với ai? Đánh lẽ để làm gì?” NÓ quét mắt nhìn khắp lượt để tìm hiểu rõ hơn. Làm như nó tin rằng nếu được quan sát cận kề hơn có lẽ nó sẽ biết được ít nhiều về những câu nghi vấn mà nó vừa nêu ra.

Trái ngược với mong muốn của nó, nó không hề biết được chút gì dù rằng trong thạch thất này ngoài hai dấu tích mà nó đã nhìn thấy Còn có một dấu tích nữa nó cũng mới phát hiện ra. ĐÓ là trên vuông cửa, mà nó đã bước vào, vốn có ai đó khắc lên bốn chữ xem ra cũng quái dị không kém hai dấu tích trước đó. “Cửu U Địa Khuyết.”

“Cửu U địa khuyết ư? Không lẽ đây lại là danh xưng của vuông thạch thất này? Vậy thì, việc đánh lẽ kia không lẽ là do chủ nhân nơi này bảo ta phải thực hiện cho dù ta không hề biết chủ nhân là ai hay sao?”

Vương Thế Kỳ tự lập luận với chính bản thân nó và nó không thể không có cảm nghĩ rằng chủ nhân nơi này đúng là hạng người quái dị trên chỗ tưởng.

Vì phải chi chủ nhân nơi này hiện diện ở ngay bên trong vuông thạch thất này, nếu đã chết thì ít ra cũng phải có thi thể, thì vì kính trọng bậc tôn trưởng cao nhân, nếu cần, nó cũng sẵn sàng đánh lẽ.

Đằng này chỉ là một vách đá không hơn không kém thế mà chủ nhân lại lưu tự bảo nó phải đánh lẽ thì đánh lẽ với ai đây?

Suy nghĩ mãi vẫn không đoán được chủ ý của chủ nhân, Vương Thế Kỳ bèn nhún vai và lại nói thành tiếng, “Được rồi, Muốn đánh lẽ thì ta cứ đánh lẽ vậy.”

Bước đến và đặt hai chân vào hai vết lõm trên nền động, diện đối diện với vách đá nơi có ghi hai chữ “Đánh Lẽ”, Vương Thế Kỳ cất cao giọng bẩm, “Tiểu nhi là người họ Vương tên gọi Thế Kỳ đã vô tình đến quấy rầy chốn thanh tu của cao nhân tiên bối. Nay y lệnh tiểu nhi xin thành kính hành đại lễ với Cửu U địa khuyết chủ nhân.”

Quỳ xuống, Vương Thế Kỳ dập đầu bái lạy đủ chín lần.

Lần dập đầu cuối cùng vừa được Vương Thế Kỳ thực hiện xong thì cũng ở vách đá ngay trước mặt nó, chéch về bên tả một chút, một bức tường bằng lụa không hiểu ở đâu lại xuất hiện và buông rũ xuống tạo thành một tiếng động khiến nó phải giật mình.

“Phạch.?”

Bức trướng bằng lụa trắng và thấp thoáng ở giữa là những nét chữ đen tuyền. Cả hai liền đập vào mục quang của Vương Thế Kỳ khiến nó không thể không tiến đến gần hơn để nhìn cho rõ.

Hóa ra trên bức trướng có ghi.

”Người đến được tận đây và hành lễ âu cũng là có duyên phần với bốn Ma quân. Nhưng để chọn người làm chủ nhân đời kế tiếp của Cửu U địa khuyết thì người đã không hợp cách.

Tuy thế, người đừng vội nản lòng. Bốn Ma quân cũng trao cho người một phần sở học của bốn Ma quân gọi là tướng thưởng công khó của người.

Hãy cố ghi nhớ tất cả vào tâm trí, và sau đây đúng một canh giờ, khi bí môn khai mở người hãy cấp thời lui ra chớ nên chậm trễ. Bằng không người đừng mong toàn mạng.”

Với phần sở học này người sẽ thừa sức tự bảo vệ lấy bản thân để Chờ cho đến lúc hậu nhân của bốn Ma quân xuất hiện và thu nhận người làm môn hạ.

Vạn thể ma quân.?”

Tuy đã đọc đi đọc lại những ba lượt nhưng Vương Thế Kỳ vẫn không hiểu rõ lắm lời lẽ do Vạn thể ma quân lưu tự trên bức trướng.

Hay nói cho đúng hơn là nó không tài nào suy đoán nổi là vị Vạn thể ma quân kia đã dựa vào đâu mà nghiễm nhiên lưu tự lại để bảo rằng nó không hợp cách nên không được chọn làm chủ nhân đời kiếp của Cửu U địa khuyết?

Không lẽ vị Vạn thể ma quân kia đang ẩn náu ở đâu đó trong thạch thất này và đã quan sát nó rất chi tỉ mỉ để cuối cùng vẫn lánh mặt và dùng bức trướng để thay cho những gì vị Vạn thể ma quân cần nói?

Mẫu thân của nó vốn là môn hạ của Huỳnh Liên giáo. Và theo nó biết thì mẫu thân nó cũng như bản thân Huỳnh Liên giáo từng bị người giang hồ xem là tà giáo. Do đó nó không hề có ác cảm với vị chủ nhân nơi này vốn có danh xưng không kém phần tà ma là Vạn thể ma quân. Tuy nhiên, nó cảm thấy bất phục khi vị Vạn thể ma quân kia cho nó là người không hợp cách trong việc chọn lựa làm chủ nhân Cửu U địa khuyết kế tiếp.

Vì bất phục lại vẫn còn là trẻ con nên nó vừa thè lưỡi dài ra vừa chạm mặt với bức trướng nọ. Nhờ đó, nó lại thấy hàng chữ cảnh báo trên bức trướng, “Sau đây một canh giờ cấp thời lui lại đừng mong toàn mạng.”

Lo sợ trước lời lẽ này, Vương Thế Kỳ bất giác đảo mắt và nhìn xem ở xung quanh đã có chuyển biến gì hay chưa?

Vẫn chưa thấy gì và do hiếu kỳ nó liền xem đến phần sở học do Vạn thể ma quân tướng thưởng cho nó có ghi ở phần dưới của bức trướng.

Đó là bộ pháp Nhất ma chi vạn ma. Và khi nó đã nhập tâm được phần bộ pháp này thì nó lại thấy một vật tròn màu trắng được treo lủng lẳng ở phần cuối của bức trướng. Động tâm, nó đưa tay cầm lấy vật tròn nọ.

Đến lúc chạm tay vào vật tròn nọ nó mới biết vật đó không phải là treo lủng lẳng mà là được dính thẳng vào bức trướng. Do màu sắc của vật tròn và bức trướng hoàn toàn giống nhau nên nếu nó không nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện được. Nó giật mạnh tay vài cái và cuối cùng đã thu được vật đó vào tay.

Đang lúc nó xăm soi và quan sát vật nọ dưới ánh sáng dịu nhẹ của khối ngọc thì những tiếng động lạ tai chợt lọt vào thính nhĩ của nó.

Hoảng hồn, nó đưa mắt nhìn quanh và nhận ra rằng chính cánh cửa đá mà nó vừa đi vào đang dần dần dịch chuyển.

“Khi bí môn khai mở hãy cấp thời lui ra, chớ nên chậm trễ,” lời lẽ trên bức trướng liền hiển hiện lên rõ mồn một trong tâm trí nó.

Không dám tròng trĩnh, Vương Thế Kỳ liền rảo bước đi ra khỏi thạch môn nọ.

“Cạch.?”

Vừa đúng lúc nó bước ra thì thạch môn liền đóng chặt lại.

Với tâm trạng ưu tư của một kẻ đang ở chỗ an toàn bị hất ra và lọt vào hiểm cảnh Vương Thế Kỳ bèn áp tai vào vuông cửa đá để lắng nghe những động tĩnh ở bên trong để đoán xem là những gì sắp xảy đến nếu vẫn lưu lại ở bên trong thạch thất.

“ám, âm, âm.?”

Ba loạt chấn động âm thanh liền lọt vào tai nó khiến nó phải hoảng kinh hồn vía cho bản thân nó nếu nó chỉ chậm chân chừng nửa bước.

Mọi tiếng động liền im hẳn. Trả lại cho Vương Thế Kỳ một không gian tĩnh mịch và một màn đêm đen vĩnh hằng. Và trần ngập quanh nó lúc này vẫn chỉ là những luồng gió thổi từ bên trên thổi xuống như trước khi nó lọt vào thạch thất.

Còn hơn cả sự tĩnh mịch nữa. Vương Thế Kỳ đang cảm nhận một sự khó chịu khôn tả. ĐÓ là sự khó chịu của kẻ vốn đang ngập mình trong ánh sáng, dù là ánh sáng giả tạo của một viên ngọc, giờ lại rơi trở lại bóng đêm đen.

Chẳng thà nó đừng phát hiện ra thạch thất nọ, cứ lần mò bước đi trong đêm tối như trước đó, có lẽ nó không phải khó chịu như bây giờ.

Bực tức cho thân phận, nó đã bóp vỡ vật tròn nọ lúc nào cũng không hay. NÓ chỉ nhận ra khi có mùi hương ngạt ngào quện theo gió và bay vào mũi nó. Kinh nghi, nó đưa tay lên sát mũi. Đúng là mùi thơm nọ xuất phát từ vật nọ mà ra. NÓ lần mò trong đêm đen để dò tìm xem vật đó là vật gì mà lại tỏa ra một mùi thơm dễ chịu đến vậy.

Qua cảm giác của mười đầu ngón tay nó nhận ra vật nọ sau khi bị vỡ vụn ra thành nhiều mảnh nhỏ li ti thì vẫn còn lại ở phần bên trong là một vật khác cứng hơn và cũng có hình dạng tròn tròn tuy nhỏ hơn nhiều so với nguyên mẫu của vật trắng.

Mùi thơm nọ tỏa ra nhiều hơn chính là từ phần nhân tròn này. Mùi thơm này càng xộc vào mũi nhiều bao nhiêu thì càng làm cho Vương THẾ Kỳ cảm nhận sự đói khát nhiều bấy nhiêu.

Sau một lúc ngần ngại lẫn đắn đo, khi đã không kìm chế được nữa Vương Thế Kỳ bèn cho phần nhân tròn nọ vào miệng và nhai trệu trạo.

Vật nọ không những thơm mà còn có vẻ ngon ngọt nữa. Vương Thế Kỳ thích ý càng nhai kỹ hơn. Tuy nhiên, đến khi vật nọ đã hoàn toàn tan biến vào nước bọt và được nó nuốt qua khỏi cổ, nó bất giác kêu âm lên, “ôi chao, sao lại thế này? Nóng quá, nóng đến chết mất.?”

Như một kẻ bị trúng tà, Vương Thế Kỳ vừa lăn lộn kêu đau, kêu nóng vừa dùng cả mười đầu ngón tay để tự cào lên cổ của nó ở phần ngoài.

Vẫn nóng và vẫn đau râm ran khắp người dù đã cào cấu đủ mọi chỗ, Vương Thế Kỳ hào hển gào lên, “Đúng là tà ma, đúng là quỷ quái mà. ôi chao, không lẽ Vương Thế Kỳ ta lại ăn phải loại quả kịch độc ư? ôi chao, đau quá, nóng quá. U... ư... ?”

Nóng đến cháy bỏng cả ngũ tạng và đau khắp lục phủ, cuối cùng Vương Thế Kỳ rơi vào giấc hôn mê trầm trầm...

4. Họa Vô Đơn Chí Lọt Phong Nha.-thuận Nghịch Pháp Chương May Thoát Hiểm.

Nhấp nháy đôi mắt, Vương Thế Kỳ cứ ngỡ là nó đang nằm mơ.

Ngay trên đầu nó là một động khẩu có hình tròn vành vạnh. Chính từ động khẩu này gió vẫn không ngừng thổi xuống.

Bên tả nó ngoài hai vệt nứt thẳng đứng ở bên trên vách thì còn có bốn chữ Cửu U địa khuyết đang nhìn ngay vào nó như muốn cười cợt nó.

Điều đó không có gì lạ vì nó vẫn ở nguyên vị kể từ lúc nó ngã ra và hôn mê.

CÓ lạ chẳng là mục lực của nó bỗng trở nên tinh tường hơn, khiến nó có thể nhìn thấy động khẩu kia và hàng chữ ở trên thạch môn bí an nọ.

“Không lẽ vật mà ta vừa nuốt phải lại có năng lực làm cho võ công của ta tinh tiến hẳn lên?”

Để làm rõ điều này Vương Thế Kỳ bèn ngồi dậy và thử tọa công.

Tuy nó chỉ được mẫu thân truyền thụ cho phần nội công tâm pháp trong vốn vẹn có một năm nhưng ngay lúc này, khi nó vận khởi công lực thì từ đan điền liền xông lên một luồng nhiệt khí như là luồng nhiệt khí của kẻ đã tu luyện chân lực trên mười năm vậy.

Vẫn chưa tin vào hiện thực này, Vương Thế Kỳ lại phát động chân nguyên nội thể vào hữu chưởng. Và theo chiêu thế trong Thập Chỉ truy hồn, Vương THẾ Kỳ thử quật một kinh vào vách động bên hữu.

“ào ào ?”

“ầm.?”

Tiếng gió dậy và tiếng chấn kinh vang lên, cả hai đều xa lạ với Vương Thế Kỳ nên nó không thể không kêu lên, “Công lực của ta đã cao hơn trước rồi. A ha, vậy là ta có thể thoát được chỗ này rồi.?”

với phần nội công chân lực mới có, Vương Thế Kỳ bèn đu mình lên vách đá theo công phu Bích hổ du tường để leo lên đến động khẩu nọ.

Nếu nó quay lui và tìm cách thoát đi theo lối mà lão nhân thần bí nọ đã thoát thì nó e rằng nó chưa đủ chân lực để vượt qua vũng bùn có đến bốn trượng chiều rộng. Vả lại, dù có vượt được thì nó lại ngại sẽ phải chạm trán với lão nhân nọ. Đến lúc đó, lão nhân nọ sẽ không hề ngần ngại trong việc diệt trừ nó thêm một lần nữa.

NÓ chỉ còn một lối thoát duy nhất là cứ tiếp tục đi theo lối này mà thôi. Vì như nó đã nhận định, hễ có gió thổi đến ắt phải có chỗ thông thương. Và ở tận cùng của chỗ thông thương đó nhất định phải là chỗ để nó thoát thân rồi.

Lần này nhờ linh được bồi nguyên giúp cho công lực của bản thân tăng tiến, Vương Thế Kỳ mới thực hiện được ý định của nó. NÓ đã leo lên được động khẩu.

Xung quanh vẫn tối đen như hũ nút, Vương Thế Kỳ nhờ mục lực CÓ phần nào tinh tường hơn trước nên lần dịch chuyển này có phần nào đỡ khó khăn hơn.

Tuy nhiên, hầu như lúc này nó không cần nhờ đến mục lực nữa. Vì từ khi nó tiếp tục đi theo động khẩu nó chỉ thẳng đường mà đi chứ chưa gặp phải một trở ngại nào dù là nhỏ như một chỗ ngoặt tả hoặc hữu như trước.

Gió vẫn thổi giúp Vương Thế Kỳ biết rằng nó vẫn đang đi đúng hướng. Phương hướng thì đúng và trở ngại hầu như là không có nên tâm tư của Vương Thế Kỳ dần dần trấn định lại.

Và khi đã bình tâm Vương Thế Kỳ không khỏi luyến tiếc việc nó không được chọn làm chủ nhân Cửu U địa khuyết theo lưu tự của Vạn thể ma quân.

Theo trí hiểu non nớt của nó Vạn thể ma quân dù là chánh hay tà thì cũng phải là một nhân vật thể ngoại cao nhân. Vì thế sở học của vạn thể ma quân có thể nói là đáng cho nó bái sư học nghệ. CÓ thể nó mới mong có một ngày báo phục mối gia thù đối với tên ác nhân là Tử Dương Thủ Tôn Lãnh Thu.

Điều này có thể chỉ là sự vô đoán của nó. Nhưng nó nghĩ chỉ mỗi một hoàn linh được kỳ lạ nọ mà nó đã có bản thân công lực bằng công tu vi của một người khổ luyện mười năm, nếu nó tiếp thu được toàn bộ sở học của Vạn thể ma quân thì tiền đồ của nó sau này sẽ lừng lẫy không biết bao nhiêu mà kể.

“Hà, dẫu sao thì ta cũng là người không hợp cách, không được Vạn thể ma quân chọn lựa. Ta có tiếc nuôi cũng chẳng ích gì. Chi bằng ta cứ tạm hài lòng với số phận của ta. Để xem với Nhất ma chi vạn ma bộ pháp của Vạn thể ma quân, ta có thể tự bảo vệ bản thân được hay không.”

Nghĩ thế và hoàn toàn yên phận, Vương Thế Kỳ liền dựa vào phần khẩu quyết của bộ pháp mà nó đã nhớ được trọn vẹn để thử tìm cách ứng dụng cho thuần thục.

Vừa dịch chuyển đi mãi theo đường sơn đạo ngầm trong lòng núi Vương Thế Kỳ vừa lẩm bẩm đọc và thi hành theo đúng với khẩu quyết Nhất ma chi vạn ma bộ pháp.

Dịch bộ sang tả, xoay người, lùi lại rồi tiến lên về mé hữu. Sau đó lại xoay người, lần này là hai lượt, đoạn tiến về phía trước một lúc những ba bước. Dịch tả, xoay lùi tiến. Chuyển hữu, xoay người...

Vương Thế Kỳ mãi mê di chuyển theo bộ pháp nên không biết rằng sức gió thổi về phía nó đang càng lúc càng mạnh. NÓ chỉ nhận ra điều này khi một phần ống tay áo của nó đột nhiên rách toạc ra và giữ phần phật theo chiều gió.

Hoang mang xen lẫn với nghi ngại, Vương Thế Kỳ liền dừng chân định xem xét xem tại sao ống tay áo của nó lại bị rách. Nhưng ngay lúc nó vừa dừng chân thì với sức gió thổi quá mạnh khiến nó không tài nào trụ vững được thân hình.

NÓ lao đảo và ngã đập thân mình vào vách đá hết lượt này đến lượt kia. Chấp chới và cả kinh Vương Thế Kỳ vận lực vào song thủ cố tìm cách bấu víu mười đầu ngón tay vào đâu đó, hy vọng rằng nó sẽ không bị cuồng phong thổi bay về phía sau nữa.

Nhưng, tất cả những gắng sức của nó đều trở thành vô ích. NÓ vẫn tiếp tục bị thổi ngược về phía sau hết lượt này đến lượt khác.

NÓ chỉ ổn định lại cước bộ khi sức gió đột nhiên yếu đi, nghĩa là nó hầu như đã quay lại vị trí xuất phát ban đầu.

Sau một lúc lo lắng và ngạc nhiên, Vương Thế Kỳ không thể không ngao ngán khi nhớ đến danh xưng của chốn này Phong Nha huyết động. Sức gió mạnh và kỳ dị đến vậy chẳng trách dân gian phải gọi bằng danh xưng ấy.

Tiếp đó, Vương Thế Kỳ lại lấy làm lạ về việc nó có thể tiến đi dưới sức gió như thế được một đôi đường dài đến thế.

NÓ kêu lên thành tiếng, “Không lẽ bộ pháp Nhất ma chi vạn ma có thể giúp ta trừ được sức gió? Phải thử lại mới được.”

CÓ phần nào tin tưởng vào nhận định này tuy rằng khá kỳ khôi, Vương Thế Kỳ liền hăm hở tiến bước. Dịch sang tả, xoay người, lùi lại, tiến lên. Chuyển sang hữu, xoay người, tiến về phía trước.

Quả nhiên nhận định của nó đã đúng với thực trạng. NÓ vẫn ngang nhiên tiến về phía trước bất chấp cuồng phong đang gào rú và xô bật về phía nó.

Được một lúc khá lâu, khi cuồng phong vẫn còn Vương Thế Kỳ chợt nhìn thấy một chỗ rẽ cách nó không xa. Và ở một nhánh rẽ Vương Thế Kỳ thấp thoáng nhìn thấy ở phía xa là một lớp sóng mờ nhạt tựa như ánh sáng của vầng dương lúc ngày sắp rạng hoặc đêm sắp tàn NÓ cả mừng vì cho rằng đấy chính là đường dẫn nó ra khỏi Phong Nha huyết động đầy hung hiểm này. NÓ nhanh chân bước vào chỗ rẽ.

“ào ào ?”

Vẫn là cuồng phong nhưng lần này thật là quái lạ khi cuồng phong thay vì thổi ngược vào nó thì lại thổi từ phía sau thổi tới. Khiến nó suýt nữa phải ngã dúi dụi về phía trước.

Hoảng kinh trước hiện trạng kỳ quái này, cũng là cuồng phong nhưng lúc thì thổi ngược lúc lại thổi xuôi và cường độ thì lúc nào cũng mạnh cả Vương Thế Kỳ vừa tìm cách để chống chọi với sức gió vừa tiếp tục dịch chuyển theo đúng bộ vị của bộ pháp Nhất ma chi vạn ma.

Nhưng lần này bộ pháp kỳ ảo của Vạn thể ma quân không giúp được gì cho Vương THẾ Kỳ cả.

Trái lại, toàn thân của nó đâu khác gì một chiếc là mỏng manh mặc tình cho cuồng phong dữ tợn cuốn phăng đi theo chiều gió.

“ào ào ?”

“vụt, vụt ?”

với tốc lực kinh thần khiếp quở của cuồng phong chẳng mấy chốc lớp sáng nhợt nhạt kia đã ập đến với Vương Thế Kỳ. Cố gắng hết mực lực để nhìn vào lớp sáng, Vương Thế Kỳ liền hồn bất phụ thể khi nó nhận ra rằng lớp sáng kia chính là một vách đá và vách đá này lại nằm đúng ngay chỗ rẽ thứ hai.

Chính ánh sáng từ ngách rẽ thứ hai đã rọi sáng vào vách đá và làm cho vách đá ánh lên một lớp sáng nhợt nhạt.

Nếu không phải là cuồng phong đang cuốn Vương Thế Kỳ bay đi với một tốc lực kinh hồn thì nó có thể đường hoàng đi theo ngách rẽ và thoát ra khỏi Phong Nha huyết động. Đằng này, nếu Vương Thế Kỳ không kịp uốn mình đi theo ngách rẽ trước khi nó đi thoát được Phong Nha huyết động thì nó đã phải thăm tử khi toàn thân của nó va ngay vào vách đá chắn ngang.

ĐÓ là tất cả những diễn biến đang xảy ra thật nhanh trong tâm tưởng của Vương Thế Kỳ, lúc thân hình của nó đang bị cuồng phong lôi đi nhanh đến vô tưởng. Đến khi nó đã nghĩ đến ý nghĩ cuối cùng thì vách đá kia cơ hồ đã ở ngay trước mặt nó rồi. Hoàn toàn bất loạn, Vương Thế Kỳ loạn hai tay, dẫm nhanh cước bộ và hoàn toàn không theo một chương pháp một khẩu quyết nào cả.

Khéo sao là khéo. Đang lúc cước bộ rối loạn không hiểu sao Vương Thế Kỳ lại đạp bộ theo một cung cách hoàn toàn ngược với khẩu quyết của Nhất ma chi vạn ma bộ pháp. Và...

“Vù vù ?”

Vách đá phản chiếu ánh sáng của vàng dương, tạo thành một lớp sáng nhợt nhạt, đang ập thẳng vào nó, đột nhiên lại nhòe đi và lao sượt ngang người của nó nhưng không hề va đúng vào nó.

“Thoát chết?”

Wương Thế Kỳ thở phào nhẹ nhõm trước sự thể này. Và...

“vù vù ?”

Trước mặt nó lúc này là một vùng ánh sáng chói chang, nghĩa là ở phía cuối của ngách đá ngầm chính là một vùng không gian rộng lớn, là bầu trời tự do, là lối thoát ra Phong Nha huyết động.

Tuy nhiên, sức mạnh kinh hồn của cuồng phong đang thổi vào nó từ phía sau vẫn đang đưa nó đi với một tốc độ không tưởng.

Cứ đà này mà tính thì dù Vương Thế Kỳ có thoát được Phong Nha huyết động thì bất kỳ chỗ nào mà nó rơi xuống, là mặt đất phẳng phiu, là những bụi cây dại, hoặc nguy hiểm nhất chính là những khối đá, chí ít Vương Thế Kỳ cũng phải bị va quật thật mạnh. Và việc nó bị gãy mất một hoặc cả tứ chi hay bị tan xương nát thịt mà chết, chắc chắn là điều không sao tránh khỏi.

Phúc chí tâm linh, Vương Thế Kỳ chợt nghĩ đến lần thoát chết vừa rồi toàn là nhờ vào việc nó đã dịch chuyển theo một bộ vị hoàn toàn không còn một biện pháp nào khác, Vương Thế Kỳ đánh liều với số phận.

NÓ nhanh tốc đạp bộ theo cung cách mà nó đã làm một cách hù họa vừa rồi. Và thật là kỳ lạ, sức gió dữ tợn vẫn còn nhưng đà bay đi của nó liền chậm lại. Khinh linh và nhẹ nhàng Vương Thế Kỳ lao ra khỏi ngách động và hạ chân một cách êm ái trên một lư bằng chỉ rộng đúng nửa trượng.

NÓ bàng hoàng đến gai cả người khi nhận ra rằng ở bên ngoài cái lư bằng nhỏ hẹp này chính là một triền núi với toàn đá là đá.

Bất quá, dọc theo triền núi tuy cũng có một dòng suối chảy róc rách nhưng dòng suối đó vừa nông vừa hẹp. Do đó, nếu nó không kịp kìm hãm lại đà thổi bay đi của cuồng phong và nếu nó có may mắn là rơi đúng chỗ vào dòng suối thì dòng suối đó không đủ bảo vệ sinh mạng của nó. NÓ cũng phải thịt nát xương tan vì cú va quật mà thôi.

Ngắn gọn một lúc trước điều may mắn hiếm lạ này, Vương Thế Kỳ bỗng thức ngộ được một điều. BỘ pháp Nhất ma chi vạn ma nếu nó vận dụng thuận theo khẩu quyết thì nó có thể chống chọi được một áp lực lao ngược vào nó. Trái lại, khi gặp phải áp lực tác động thuận theo hướng đi của nó thì nó chỉ cần thực hiện bộ pháp kia theo phần ngược lại, nó sẽ được an toàn.

Điều thức ngộ này đúng là hoàn toàn mới mẻ với nó. Tính khí của trẻ con liền trở lại với Vương Thế Kỳ. Thay vì đi xuôi xuống theo triền núi để tìm cách thoát đi, Vương Thế Kỳ lại háo hức lao trở lại vào ngách động.

Cuồng phong đúng là đang thổi ào ào từ trong thổi ra. Theo như kinh nghiệm vừa trải, Vương Thế Kỳ liền đập bộ theo đúng khẩu quyết của bộ pháp Nhất ma chi vạn ma và ung dung tiến thẳng vào ngách động, đi xuyên qua luồng áp lực dữ dội đang lao sầm vào nó.

Đúng như nhận định của nó, lần tiến vào này thật là dễ dàng. Vào sâu được mười trượng, khi tâm ý đã định nó liền quay ngược trở lại và tức tốc vận dụng phần ngược lại của bộ pháp.

Sức gió tuy đang thổi thốc vào nó từ phía sau nhưng hầu như không có tác dụng gì đối với cước bộ của nó cả. Gió thuận thì đi bộ pháp nghịch, gió ngược thì đi theo bộ pháp thuận. Kết quả thật là mỹ mãn. Thích chí, Vương Thế Kỳ hết đi ra rồi lại đi vào. Vào ra, ra vào.

NÓ lập đi lập lại có đến mười lượt là ít.

Sau khi đã toại nguyện với chính mình, Vương Thế Kỳ mới thôi cái trò đó và bắt đầu đi xuống theo triền núi khá dốc. NÓ đi xuôi theo dòng suối chảy. Không bao lâu nó đã đặt chân lên một bình nguyên và xa xa là một tiểu trấn đang ẩn hiện giữa những rừng cây xanh thẳm.

NÓ băng khuâng. NÓ không biết là nó nên quay về để thu lượm và chôn cất thi hài cho song thân hay không nên.

Quay lại thì biết quay lại theo phương hướng nào? Vả lại, lỡ khi quay về mà chạm mặt với lão ác ma Tôn Lãnh Thu thì làm sao đây?

Bồi hồi tắc dạ, sau một lúc lưỡng lự nó bèn cứ tiến thẳng vào tiểu trấn. Chờ khi vào tiểu trấn xong, nó sẽ liệu cách tiến thoái sau cũng không muộn.

Thế là, giữa một bình nguyên xanh tươi đầy hoa đồng cỏ nội, một đứa bé với dáng đi thất thểu đang lững thững tiến dần về phía tiểu trấn ở xa xa. Với vóc dáng nhỏ nhắn của một đứa bé, Vương Thế Kỳ hầu như chỉ còn là một cái chấm nhỏ không một chút nào đáng kể so với bình nguyên khá rộng. Cái chấm nhỏ đó mờ nhạt dần về phía chân trời là nơi đang có một tiểu trấn đang ẩn hiện ở chốn mờ xa.

Mờ xa như một dĩ vãng đau buồn đang dần dần chìm lắng vào tâm tư non nớt của một đứa bé là Vương Thế Kỳ, hậu nhân của Hoa Sơn nhất hiệp Vương Uy, mà không hề biết một chút gì về công phu của Hoa Sơn phái.

5. Bước Đầu Bôn Tẩu Bị Hiểu Lâm.-bộ Pháp Nhất Ma Giải Thế Ngụy.

Đã là một trấn thành thì dù chỉ là một tiểu trấn nhưng mọi sinh hoạt của Hê Thủy trấn đương nhiên phải khác biệt hoàn toàn với một không gian vừa bao la vừa tĩnh lặng của vùng thâm sơn cùng cốc.

Tâm trạng của Vương Thế Kỳ ngay lúc đặt những bước chân đầu tiên vào trấn Hê Thủy đã là một tâm trạng hoang mang dao động của một đứa bé trước một khung cảnh hoàn toàn xa lạ. Huống chi, đây lại là lần đầu tiên một đứa bé như nó mới biết thế nào là trấn thành.

Người qua lại đông đúc, nhà cửa san sát, tiếng nói cười ồn ào đủ mọi cung bậc và đương nhiên là phải có những cảnh trái tai gai mắt.

Đó là những đứa bé đồng niên kỷ với nó hoặc phải làm lưng vắt vả hoặc phải nhể nhại mồ hôi dưới ánh nắng chói chang để xin từng mẩu thức ăn thừa của thực khách ngay trước những phạn điểm, tửu điểm, lần khách điểm.

Phạn điểm, chỗ bán cơm. Tửu điểm, chỗ tìm vui bên những chén rượu bầu rượu. Và khách điểm, chỗ cho khách lỡ đường trú chân qua đêm. Đâu đâu cũng có bày bán những cao lương mỹ vị và đâu đâu cũng có một vài đứa bé với áo quần tươi tắn đang châu chực để khát thực.

Và thực khách đâu phải ai ai cũng có lòng từ tâm? Người có lòng bồ tát thì hiếm hoi nhưng những kẻ có khí độ hẹp hòi thì đầy dẫy.

Những cảnh tượng đó đương nhiên phải đập vào mục quang của Vương Thế Kỳ rồi. Huống chi, thường khi những kẻ có khí độ hẹp hòi thì lại hay huênh hoang. Để mỗi khi chén thù chén tạc cùng đồng bạn, hoặc tri âm hoặc tri kỷ, thì những kẻ đó thường hay khoe khoang hoặc khoa trương thanh thế của họ cho mọi người xung quanh dầu lạ hay quen phải biết về họ.

Với những cảnh tượng đó, đương nhiên Vương Thế Kỳ phải ảm ức và hậm hực cho những đứa bé kia. Chúng xấu số hơn nó, xấu số hơn nhiều nên mới phải sinh sống bằng cách xin ăn độ nhật.

Tuy nhiên Vương Thế Kỳ càng ảm ức hơn khi nó biết rằng nó chỉ là một đứa bé, trong khi bọn người hẹp hòi kia cứ luôn quát nạt và bức hiếp những đứa bé như nó thì lại lớn vóc hơn nó, lớn tuổi hơn nó nhiều. NÓ không biết là liệu nó có thể làm gì được bọn người này hay không do đó tâm trạng của nó càng lúc càng dao động, càng hoang mang nhiều trước những nghịch cảnh đang diễn ra trước mắt nó giữa một tiểu trấn đông đúc và náo nhiệt này.

Sự hoang mang và dao động của Vương Thế Kỳ liền tăng lên đến đỉnh điểm lúc nó thuận chân đi ngang một tửu điểm và khi nghe dường như có một tiếng quát nạt đang hướng về nó, dành riêng cho nó.

“Lại thêm một tiểu khát cái nữa. ôi chao, cứ cái đà này bốn điểm chắc phải đóng cửa vì cái lũ khát cái này mất. Hê, đi đi.”

Vương Thế Kỳ khẽ quay đầu lại và nhìn về phía vừa có tiếng phát thoại.

Đứng ngay phía trước tửu điểm, bên tả của cửa ra vào, một gã tửu bảo có thân hình đường bộ như một vị hộ pháp với ống tay áo xấn cao để lộ những bắp thịt săn chắc đang gò cao. Tên tửu bảo đang xạ những tia nhìn đầy ác cảm về phía nó cùng một lúc với những tràng cười hô hố của vài thực khách nào đó từ trong tửu điểm vang ra.

“Hô hô hô... thì A Tam ngươi vốn được Thái lão gia điểm chủ cất đặt cho việc ngăn ngừa bọn tiểu khát cái quấy rầy bọn thực khách chúng ta mà. Thôi đi A Tam, chức trách của ngươi thế nào thì cứ thế ấy mà thực hiện. Còn việc tửu điểm có đóng cửa hay không đâu đến phần ngươi phải lo?”

Tên tửu bảo vừa được vị thực khách kia gọi là A Tam liền ngoác mồm ra để nhả ngọc phun châu, “Điền đại gia xin đừng trách tiểu nhân đây phải thất ngôn. Mẹ kiếp cái bọn tiểu khát cái này. Bọn chúng sinh ra đời để làm gì chứ? Chỉ tổ làm cho những ai vốn đang muốn tìm một chút thanh thoi phải bận tâm về chúng mà thôi.”

Giọng nói của vị thực khách kia liền vang lên, “Không đâu, A Tam.

Đại gia vẫn đang được thanh thoi đấy chứ. Nếu không có người túc trực bên cửa để ngăn ngừa bọn tiểu khát cái thì đúng là đại gia mới không được thanh thoi để nhâm nhi bữa rượu đâu. Ngươi yên tâm đi, nếu ngươi hoàn thành được chức trách của ngươi thì Điền đại gia này sẽ không quên việc ban thưởng cho ngươi đâu.”

Nghe được lời hứa hậu hĩnh này tên A Tam sướng đến phồng mũi.

Hắn vội vã khom người và hướng vào bên trong để nói lời đáp tạ, “Đa tạ Điền đại gia, Tiểu nhân kia... ?”

Như đã nói, ở phía trước tửu điểm lúc nào cũng có một vài đứa bé châu chực sẵn để khát thực. Và ở tại tửu điểm này, khi đã có một môn thân hộ cửa cao to là A Tam thì bọn tiểu khát cái kể như hết đường khát thực. Mà cái đối thì đâu buông tha bọn chúng.

Càng đói thì bọn trẻ càng thêm liều. Và có một đứa đã nhân lúc tên A Tam vừa khom người vừa quay mặt vào bên trong để huyền thuyên đã nhanh chân chạy luôn vào tửu điểm.

Mọi rối loạn liền xảy ra.

ở bên trong có giọng nói của đại gia họ Điền gào lên, “Úy, món gà quay của ta? A Tam, sao người khinh suất để cho bọn quỷ này vào đây quấy rối bọn ta?”

“Xoảng, lạnh canh... lạnh canh... ?”

“Ầm.?”

Tên A Tam hoảng hồn bèn đứng ngậy người đấy. Hấn dịch bộ đứng án ngữ ngay lối đi.

“Vụt ?”

“Bùng.?”

Đứa bé kia sau khi lọt vào trong tửu điểm và chộp được nguyên một con gà quay vàng ươm liền ba chân bốn cẳng chạy ra.

NÓ đâu ngờ rằng vị môn thần hộ cửa đã án ngữ mất đường chạy của nó. NÓ liền va thẳng vào đúng ngay cái bụng bệ vệ của gã A Tam.

NÓ bật ngã về phía sau. A Tam không thể không loạng choạng vì cú va bất ngờ này.

Từ bên trong lại vang ra tiếng la hét của bọn thực khách.

Gã A Tam giận dữ gầm lên, “Đồ chuột nhắt thối tha! Người dám đùa dỡn với A Tam đại gia à?”

A Tam lao đến và xòe rộng bàn tay hộ pháp ra và chộp ngay vào đứa bé nọ.

CÓ lẽ đã quen với cách thức bắt người của A Tam hoặc do đứa bé kia đã bàn định sẵn với những đứa bé còn lại ở bên ngoài, nên ngay lúc đó khi đứa bé kia vừa vội vàng thụt người về phía sau vừa ném con gà quay nọ bay vọt qua dưới cánh tay đang vươn ra của A Tam và là ném cho một trong những đứa trẻ ở bên ngoài thì có hai đứa bé khác đã nhảy xổ vào phía sau tên A Tam. Một đứa thì nhào đến ôm chặt một chân của gã A Tam, một đứa thì cứ nhè dưới nách của A Tam mà chọc đủ mười ngón tay vào đó.

Do một chân bị trì kéo và miệng thì phải ngoác ra cười sằng sặc vì vậy tên A Tam đành phải giương mắt nhìn con gà quay bay ngang qua người gã và nhìn đứa bé liều lĩnh kia chui tọt qua hai chân của hắn để chạy thoát ra ngoài tửu điểm.

Chưa hết, trong khi A Tam vừa cười vừa cố vung cánh tay còn lại để Chộp vào đứa bé đang ôm chân gã thì đứa bé đó đã nhan nhẹn lăn tròn trên mặt đất bắn để chạy thoát thân.

Chân vừa được rảnh thì A Tam lại phải thêm một phen tức giận khi đứa bé còn lại cũng vội vàng tháo lui với những tràng cười nắc nẻ vì thích thú.

Đến khi A Tam cố lê tấm thân to nặng định chạy đuổi theo bọn tiểu yêu thì tất cả bọn chúng đều chạy biến đi theo đủ mọi hướng. CÓ còn lại chẳng là chỉ còn mỗi một mình Vương Thế Kỳ đang tùm tùm cười trước cảnh náo loạn mới xảy ra.

Không phân biệt trắng đen, cũng không cần biết đứa bé đang tùm tùm cười nọ có là đồng bọn với những đứa bé kia hay không, A Tam bèn trút hận lên đầu Vương Thế Kỳ.

Bàn tay hộ pháp của A Tam liền chộp cứng lấy Vương Thế Kỳ. Tay Còn lại của gã, cũng lo toan kềm bàn tay kia, nhanh tốc được gã vung lên và quật loạn vào người Vương Thế Kỳ.

Mọi việc xảy ra quá bất ngờ nên khi Vương Thế Kỳ hiểu là việc gì đang xảy ra với nó thì toàn thân của nó đã lãnh những đòn hận của gã A Tam trút vào nó không dưới mười lượt.

“Bộp, bùng, bùng... ?”

Vừa sững sờ vừa ngạc nhiên vừa tức giận trước sự hồ đồ của gã to đầu lớn xác. Vương Thế Kỳ vội vàng vận lực vào song thủ định dùng Thập chỉ truy hồn quật trả lại đối phương.

Nhưng đúng vào lúc đó, gã A Tam đột nhiên gào lên, “ôi chao.?”

Và hai tay của gã lập tức buông xuôi, không còn khống chế được Vương Thế Kỳ nữa.

Vương Thế Kỳ còn đang ngơ ngác thì bỗng từ đâu bên trên có hai vật chọt rơi vào đầu nó và rơi luôn xuống đất trước mặt nó. NÓ đưa mắt nhìn theo và nhận ra rằng đó chính là hai chiếc răng cửa khá to, có lẽ là răng của gã A Tam. NÓ lại ngược mắt nhìn lên thì khuôn mặt nhăn nhó của gã A Tam với khóe môi rỉ máu của hai chỗ trống ở hàm răng của gã liền đập vào mục quang của nó.

Đến lúc đó, Vương Thế Kỳ mới nhận ra là vừa có thêm một nhân vật với khí thế đường hoàng đang đứng ngay bên cạnh nó và cũng nhìn sững vào gã A Tam.

Giọng nói của nhân vật nọ đến lúc đó mới được phát ra, "A Tam, bản công tử không trách người vốn chỉ là kẻ thừa hành chức trách.

Nhưng bản công tử buộc phải trừng phạt vì sự hồ đồ của người.?"

Không nghe tên A Tam đáp lời, Vương Thế Kỳ ngạc nhiên và nhìn vào gã. Và hai tai nó lại nghe nhân vật kia tiếp tục giải trình, "Đứa bé này không cùng phe với bọn kia và cũng không hề tham gia vào việc nào loạn vừa rồi. Vì người đã lầm lẫn và đã hành hạ đứa bé này nên bản công tử phải lấy đi của người hai cái răng và phạt người phải đứng như thế này đúng nửa canh giờ. Hy vọng sau này người sẽ không lầm lẫn nữa.?"

Nói xong nhân vật kia mới cúi đầu nhìn xuống Vương Thế Kỳ, "Tiểu huynh đệ, ta đã đòi lại sự công bằng cho tiểu huynh đệ rồi đó.

Tiểu huynh đệ đã hài lòng chưa?"

Vương Thế Kỳ bây giờ mới có dịp nhìn kỹ diện mạo của nhân vật vừa mới giải nguy cho nó.

ĐÓ là một vị công tử với phong thái tiêu dao, gương mặt tuấn tú với hai khoé miệng luôn tươi cười. Và nhất là y phục của vị công tử nọ, tinh tươm, sạch sẽ không hề lẫn chút bụi đất, chứ đâu như nó.

Vương Thế Kỳ liền nhìn lại bản thân nó.

Y phục rách bươm cứ như tổ đĩa, đã thế lại còn lấm lem và xốc xếch nữa. Chẳng trách gã A Tam kia đã hiểu lầm và gọi nó là một tiểu khát Cái và tiếp đó là gã đã lầm lẫn khi cho nó là đồng bọn của lũ tiểu khát cái kia.

NÓ ngượng ngùng với dáng vẻ bên ngoài của nó bao nhiêu thì nó càng muốn chứng tỏ cho vị công tử kia biết rằng nó không phải là một tiểu khát cái bấy nhiêu.

Vương Thế Kỳ vội vàng chỉnh dung và vòng tay thủ lễ, "Tiểu đệ Vương Thế Kỳ đa tạ đại huynh đã giải nạn. Không biết tiểu đệ có được điểm phúc biết qua cao danh quý tánh của đại huynh không?"

Lời sáo ngữ này vừa được Vương Thế Kỳ chỉ là một đứa bé phát ra, vị công tử kia liền vùng cười lên, "Ha ha ha... tiểu huynh đệ thật là khách khí. Bằng vào lời lẽ này chắc hẳn tiểu huynh đệ đã từng được giáo huấn nghiêm ngặt. Ta họ Lưu, tên Trúc Hàn. Còn tiểu huynh đệ, song thân là ai? Sao tiểu huynh đệ lại ra nông nỗi này?"

Không đáp vội vì có một việc khác khiến Vương Thế Kỳ phải chú ý hơn. Đưa tay chỉ vào gã A Tam, nó hỏi, "Vị nhân huynh này sao cứ đứng yên mãi thế, Lưu đại huynh?"

Lưu Trúc Hàn phẩy tay một cái, "Dù ta có nói ra thì e rằng tiểu huynh đệ cũng không sao hiểu được. Hẳn đã bị ta chế trụ huyết đạo đấy ?"

Ngược lại với lời nói của Lưu Trúc Hàn, Vương Thế Kỳ nghe xong liền lộ vẻ kinh ngạc, "Chế trụ huyết đạo? Nói vậy Lưu đại huynh là người thuộc giới giang hồ?"

Lưu Trúc Hàn cũng kinh ngạc không kém, "Không sai, còn tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ vì sao lại am tường điều này?"

Vương Thế Kỳ nhướn cười, "Vì tiểu đệ cũng là người thuộc giới giang hồ mà?"

"Tiểu huynh đệ cũng biết võ công ư?"

Vương Thế Kỳ gật đầu, "Đương nhiên là tiểu đệ phải biết nên mới dám xưng mình là người thuộc giới giang hồ chứ?"

“Sao ta trông tiểu huynh đệ chẳng có dáng vẻ gì là người biết võ công cả vậy?”

“Có phải Lưu đại huynh nhìn thấy tiểu đệ bị vị nhân huynh này bắt giữ một cách dễ dàng nên mới nói như thế không?”

Lưu Trúc Hàn gật đầu, “Đúng vậy, không phải như thế sao?”

Vương Thế Kỳ giải thích, “Đó chẳng qua chỉ vì tiểu đệ bị bắt ngờ mà thôi.”

Mặc cho Lưu Trúc Hàn nhếch môi cười nửa miệng lộ vẻ không tin, Vương Thế Kỳ bỗng đề xuất, “Lưu đại huynh này, nếu tiểu đệ muốn Lưu đại huynh tha cho vị nhân huynh này một lần thì Lưu đại huynh có chấp thuận không?”

Lưu Trúc Hàn lại nhún vai, “Được, sao lại không? Nếu tiểu huynh đệ không muốn trách phạt hấn nữa thì ta cứ tùy theo tiểu huynh đệ vậy?”

Miệng thì nói lời chấp thuận nhưng Lưu Trúc Hàn vẫn chưa có một cử động gì tỏ ý muốn giải khai huyết đạo cho gã A Tam cả.

Vương Thế Kỳ thì do mẩu thân chưa dạy cho việc chế trụ lẫn giải khai huyết đạo nên nó lộ vẻ lúng túng, “Lưu đại huynh, tiểu đệ phải làm gì để vị nhân huynh đây cử động được?”

Lưu Trúc Hàn không đáp mà lại hỏi, “Huynh đệ không biết thật sao?”

“Vị trí các huyết đạo thì tiểu đệ biết, nhưng còn việc chế trụ hoặc giải khai thì tiểu đệ vẫn chưa am tường.”

Lưu Trúc Hàn một lần nữa lại nhếch môi cười nửa miệng và hàm ý của nụ cười này như thế nào thì Vương Thế Kỳ đã rõ.

Tuy đang phải ngượng nghịu trước cái cười của Lưu Trúc Hàn nhưng Vương Thế Kỳ cũng kịp tinh mắt nhìn theo động tác của Lưu Trúc Hàn lúc Lưu Trúc Hàn giải khai huyết đạo cho gã A Tam.

Sau đó khi Lưu Trúc Hàn quay người bỏ đi thì gã A Tam lại len lén định quật vào đầu Vương Thế Kỳ một quyền bằng bàn tay hộ pháp của gã để trút hận. Vương Thế Kỳ lần này do đã lường trước nên đã kịp đảo mình lẩn tránh.

“Vút?”

“A Tam huynh, lần này thì huynh sẽ không bắt được tiểu đệ nữa đâu Hơ nữa, tiểu đệ không những sẽ không trách huynh vì hành động lúc mới rồi mà còn muốn tạ lỗi với huynh đây.”

Quả vậy, chính vì Vương Thế Kỳ thấy tội cho A Tam, khi không lại bị gãy mất hai cái răng cửa do Lưu Trúc Hàn trừng trị quá nặng tay nên nó mới cố ý trùng trùng lưu lại.

Nhưng đối với A Tam, việc gã không những đã mất sĩ diện trước mặt một đứa bé mà lại còn quật hụt đứa bé này khiến cho gã phải động nộ.

Gã gầm lên, “Tổ tông mười tám đời tên xú tiểu quỷ này, ngươi còn định trêu chọc đại gia nữa ư? Chết này, cho ngươi chết này.”

“Vút?”

“Vút?”

Hai lượt đảo mình, Vương Thế Kỳ lần lượt thoát được hai quyền nữa của gã A Tam. Và nó không thể không phần khích trước sự lợi hại của bộ pháp Nhất ma chi vạn ma mà nó đang vận dụng lần đầu tiên trong lúc cùng người khác giao thủ. Nó càng kêu to hơn, “Đấy!

Huynh đã thấy chưa? Lần mới rồi là do đệ sơ tâm thôi. Từ nay về sau, nếu huynh cứ giữ mãi hành vi thô lỗ này, tiểu đệ tin rằng thế nào huynh cũng gặp phải tình trạng như lúc này thôi.”

Đã ba lần bốn lượt ra tay đều bị một đứa bé con lách mình thoát đi trong gang tấc, gã A Tam không những không phục mà còn gầm lên dữ tợn, “Đại gia như vậy mà thô lỗ ư? Nếu không vì bọn cầu tạp chủng các ngươi thì đại gia đâu phải phơi nắng suốt ngày ở trước tứ điểm? Ngươi còn già mồm nói lý với đại gia à? Chết này, lần này thì phải trúng này.”

“Vút, vút ?”

Vẫn thế, và sau thêm vài lượt đánh trượt nữa, gã A Tam đã phải thè lưỡi há mồm để thở hồng hộc vì quá mệt.

Lúc đó, không hiểu bọn tiểu khát cái kia đã quay lại từ lúc nào, và chúng đã trông thấy tất cả. Bọn chúng cùng reo hò ầm lên, “Hay quá, thân thủ quả là ảo diệu.”

“Tránh né hay lắm.”

“ê, sao ngươi không thuận tay mà giáng cho gã bắt cận nhân tình kia một chưởng. Ngươi nhân nhượng cho gã nhưng sau này khi gã tóm được ngươi, gã sẽ không nương tay với ngươi đâu.”

“Phải đấy, các hạ phải nhân cơ hội này mà cho gã một trận đòn nhớ đời Không phải lúc này chính gã đã đánh các hạ mười mấy quyền đó ư?”

”Bọn tiểu khát cái mỗi tên nói một cách. Chúng xưng hô và gọi Vương Thế Kỳ loạn xạ tùy theo cách chúng nhìn nhận Vương Thế Nhưng Vương Thế Kỳ thì lại không nhẫn tâm, không muốn ra tay quá nặng với một người cao to và lớn tuổi hơn Vương Thế Kỳ nhiều.

Vả lại, Vương Thế Kỳ cũng không thích thú lắm với cái trò cướp giật trắng trợn của bọn tiểu khát cái kia, sau đó lại quay ra hăm hực với người phải thừa hành chức trách.

NÓ bèn dừng lại, đúng lúc A Tam không thể chi trì được nữa, “A Tam huynh, xin lượng thứ cho. Tiểu đệ những mong huynh sẽ không để tâm đến việc này. Cáo biệt! ?”

Trong khi Vương Thế Kỳ quay người bước đi, vô tình nó lại nhìn thấy Lưu Trúc Hàn đang yên vị ở một chỗ gần đó và đang quan sát nó. Với ánh mắt của Lưu Trúc Hàn lúc này đang sững sờ. Vương Thế Kỳ biết rằng vị công tử họ Lưu thế là phải tin vào lời của nó. NÓ biết võ công và nó đúng là người thuộc giới giang hồ.

Không những Lưu Trúc Hàn đã nhận ra điều đó mà bọn tiểu khát cái bấy giờ gồm những bảy mạng, cũng đã nhận chân ra sự thật.

Lèo đèo đi theo sau Vương Thế Kỳ, một trong bọn tiểu khát cái chợt léo nhéo hỏi, “ê, thân pháp của ngươi lúc này là thân pháp gì vậy? Và ngươi có phải cũng là người thuộc Cái bang như bọn ta không?”

Vương Thế Kỳ ngẩn cả người, “Cái bang? Hóa ra chư vị huynh đệ đây đều là người của Cái bang vốn là một đại bang nổi danh khắp Trung nguyên đó sao?”

Tên tiểu khát cái kia chợt khoa chân bước đi thật nhanh. Và hắn vừa đi vừa song hành với Vương Thế Kỳ vừa hỏi nữa, “Đương nhiên là bọn ta đều là người của Cái bang cả rồi. Ta đã hỏi ngươi những gì?”

Sao ngươi không chịu đáp lời ta?”

Thái độ của tên tiểu khát cái này dường như không có mấy thiện cảm với Vương Thế Kỳ. Biết thế, Vương Thế Kỳ đành phải đáp, “Tiểu đệ không phải là người của Cái bang.”

“Không phải ư? Vậy tại sao ngươi lại cố tình mạo nhận là người bốn bang?”

Vương Thế Kỳ kinh ngạc, “Tiểu đệ đã mạo nhận bao giờ?”

Tên kia hừ mũi, “Vậy mà còn không chịu là mạo nhận à? Xem này, y phục rách rưới, mình mẩy nhơ bẩn, đầu tóc lấm lem, lại còn có ý muốn tìm đến các tử điểm để khát thực nữa. Ngươi còn chối là không hề mạo nhận làm người bốn bang ư?”

Vương Thế Kỳ cười thiếu não, “Gia phụ gia mẫu thì bị hãm hại, thân tộc không còn ai, bằng hữu không, huynh đệ không, tiểu đệ bây giờ chỉ tứ cố vô thân nên không thể không ra nông nổi này. Chứ tiểu đệ đâu muốn biến mình thành một người khác nhất là phải mang tiếng mạo nhận làm người của quý bang?”

Bọn tiểu khát cái, vẫn đi theo sau, vừa nghe Vương Thế Kỳ nói xong liền nhao nhao kêu lên, “Phải rồi đấy, Hà lão đại, lúc này khi nhìn qua thân thủ của vị này ta đã quả quyết vị này không phải là người bốn bang mà, chỉ là do hoàn cảnh mà thôi.”

“Không sai, chính mắt ta cũng trông thấy vị huynh đài đó đâu có lao vào tranh phần thức ăn với bọn ta. Hà lão đại chỉ khéo nghi ngờ không đứng chỗ mà thôi.”

“Bỏ đi, Hà lão đại, người không thấy vị huynh đài này chẳng được phần nào khác ngoài những cái quyền của gã A Tam kia sao?”

Ngữ này xem ra, tên tiểu khất cái kia chính là đầu lãnh của cả bọn.

ĐƯỢC dịp lên mặt, Hà lão đại nào lỡ. Hắn oang oang bảo, “Bọn người nghe đây, tuy bọn người nói như thế nhưng ta đâu phải là người cả tin. Tên này dù sao cũng có tội là đã có dáng vẻ bên ngoài hoàn toàn trùng hợp với chúng ta. Mười phần có đến chín là tên này thế nào cũng có ý đồ muốn mạo nhận làm người Cái bang. Theo ta, cứ giải hắn về cho phân đà chủ định đoạt. Bọn người nghĩ sao?”

Nghe nói phải bị giải đi, Vương Thế Kỳ kêu lên, “Khoan đã, nếu chư vị huynh đệ muốn thì tiểu đệ có thể rời bỏ ngay tiểu trấn này.

Chúng ta bắt tất phải chuyện bé xé ra to làm gì?”

Nhưng tên Hà lão đại vẫn khăng khăng, “Không được, ở Hề Thủy trấn này nhờ bọn ta khéo cảnh giác nên người mới không qua mắt được bọn ta. Nếu buông tha người và để người lưu lạc đến địa bàn khác thì trước sau gì người cũng sẽ giở trò thôi. Hoàng lão nhị, Thôi lão tam, Tri lão tứ, bọn người còn chờ gì nữa mà không giải hắn đi.”

Miệng Hà lão đại kêu đồng bọn ra tay nhưng chính hắn đã ra tay động thủ trước. Hà lão đại rùn người và khoa tay tạt xéo vào Vương Thế Kỳ, Vương Thế Kỳ biết rằng tuy Hà lão đại đúng chiêu đúng thức nhưng lực đạo lại như là không có. So với bản thân nó thì chiêu này của Hà lão đại chẳng khác nào trò trẻ con.

CÓ phần nào yên tâm, Vương Thế Kỳ vì muốn mau chóng thoát khỏi sự hiểu lầm này bèn dịch chân đảo người theo bộ pháp Nhất ma chi vạn ma, như đã từng đối phó với A Tam và lách tránh chiêu trảo của Hà lão đại một cách dễ dàng.

Đồng thời, miệng nó cũng kêu lên phân minh, “Hà huynh, tiểu đệ đã bảo là không hề mạo nhận làm người quý bang kia mà? Mong Hà huynh nên tin vào tiểu đệ.”

Hụt chiêu, Hà lão đại bất phục, “Tà môn, nếu người không phải mạo nhận là người bốn bang thì người cũng là hạng tà môn đang phải trừng phạt thôi. Xem chiêu Lão hổ vồ bạch thỏ đây!”

“vù vù ?”

Một trảo không xong, Hà lão đại bèn dùng cả song trảo. Một trên một dưới, một thấp một cao, song trảo của Hà lão đại tuy không được bao nhiêu lực đạo nhưng chiêu thức quả là trầm trọng. Song trảo hầu như cùng uy hiếp đều khắp phần chính diện của Vương Thế Kỳ.

Tuy nhiên, chỉ với một lần dịch bộ, một lần nữa Vương Thế Kỳ đã để cho song trảo của Hà lão đại rơi vào khoảng không, chỉ cách bản thân Vương Thế Kỳ trong gang tấc mà thôi.

Nhưng Hà lão đại thật không hổ là người đầu lãnh của bọn đồng niên. Chiêu trước vừa hụt hắn nhanh nhẹn biến chiêu và tiếp tục tiến công vào Vương Thế Kỳ. Hắn còn đánh giọng nạt lên, “Giỏi lắm!

Nhưng hãy xem chiêu Hắc hổ thâm tâm đã.”

“Vù vù ?”

Khi song trảo lướt vào khoảng không theo sự biến chiêu của Hà lão đại song trảo liền tuần tự ngoặt lại và vô thưởng vào vùng tâm thất của vương Thế Kỳ lúc này đang phơi bày lỗ ló.

Bình tâm tĩnh trí, Vương Thế Kỳ lại nói, “Hà huynh, tiểu đệ không muốn chúng ta cứ hiểu lầm nhau. Tiểu đệ phải đi đây.”

“Vụt ?”

Bằng một động tác xoay người Vương Thế Kỳ lại để cho song trảo của Hà lão đại trượt sang một bên. Liên ngay lúc đó, Vương Thế Kỳ khê lùi lại một bộ và tiếp tục xoay người theo hình vòng cung và khoa chân định bỏ đi.

Nhưng Hà lão đại nào chịu buông tha, nhất là khi hắn vừa bị Vương Thế Kỳ làm cho bẽ mặt trước bọn đồng lứa.

“Người không được chạy. Còn bọn người nữa, chỉ biết lấy mắt mà nhìn ư? Không sợ ta về bẩm báo với phân đà chủ sao?”

Vừa nghe tên Hà lão đại quát xong, bọn tiểu khất cái còn lại, sau một chút lưỡng lự bèn nhảy tất cả vào phương vị của Vương Thế Kỳ.

cục diện ly kỳ này, bọn tiểu khất cái sần sần tuổi tác với nhau đang quần thảo ngay phía trước tử điểm vốn là chỗ đông người qua lại, khiến cho không ít kẻ hiếu kỳ cùng giương mắt mà nhìn.

Trong số đó, nếu kể đến những người quen biết thì có Lưu Trúc Hàn, vị công tử vừa chạm mặt với Vương Thế Kỳ và một vị khất cái trung niên với năm túi đeo ở phía sau. Vị khất cái này vì bọn tiểu khất cái kia chưa nhìn thấy, nếu không bọn chúng đã phải ừ té chạy rồi.

Cả hai người này đều đứng lẫn trong bọn người nhàn rỗi hiếu kỳ.

Và một thì càng lúc càng kinh ngạc trước thân thủ quái lạ của Vương Thế Kỳ, một còn lại thì ngấm ngầm đắc ý với một đứa bé tuy có dáng vẻ bên ngoài giống với bọn tiểu khất cái nhưng lại có gương mặt khôi ngô tuấn tú dễ nhìn.

Lúc đó, tuy bị bọn tiểu khất cái gồm những bảy mạng vây bủa khắp nơi với đủ loại chiêu thức tấn công, nhưng xem ra Vương Thế Kỳ vẫn không hề rối loạn cước pháp. Không những thế, nét mặt và ánh mắt Của Vương Thế Kỳ càng lúc càng rạng rỡ khi bản thân nó sau một lúc lâu bị vây đánh vẫn chưa hề bị trúng dù là một quyền, một chưởng, một trảo hay một cước của bọn kia. Dù chỉ là trúng vào chéo áo hay sườn qua da.

Bởi vậy, Vương Thế Kỳ không thể không phản kích trước sự lợi hại của loại bộ pháp này.

Vì quá phản kích nên Vương Thế Kỳ cứ tiếp tục chi trì cục diện và vô tình không nhận ra là tên Hà lão đại đã lên bỏ đi từ lúc nào rồi.

Trận quần thảo càng lúc càng gay cấn và Vương Thế Kỳ càng thi triển bộ pháp kia thì nó càng phản kích lạ. NÓ chỉ phải chịu lại có một lần duy nhất khi bên tai nó chợt nghe một tiếng quát rền vang.

“Dừng lại!?”

NÓ lạng người vượt ra khỏi vòng vây, và lấy làm lạ khi nó nhận ra là có rất đông người đang đứng vây quanh bọn nó.

còn người vừa mới lớn tiếng quát lên thì lại đang ung dung đứng ngay bên cạnh Hà lão đại. ĐÓ là...

6. Chỉ Một Lời Xua Tan Hiếu Lãm.-một Bang Một Bảo Tranh Môn Hạ

Vừa nhìn thấy nhân vật đó, Vương Thế Kỳ liền hiểu ngay đó là ai.

NÓ sợ hãi kêu lên, “Đại thúc, có phải đại thúc chính là phân đà chủ Cái bang ở vùng này không? Tiểu điệt không hề...?”

Nhưng lời nói của Vương Thế Kỳ liền bị năm bảy người trong bọn hiếu kỳ vây quanh kêu lên làm át cả đi.

“Quan lão tứ? Lão thật không nể mặt bọn ta chút nào cả.”

“Đúng vậy đó Quan lão tứ. Lão muốn có rượu thịt thì có rượu thịt, muốn cơm nó thì có cơm nó. Tại sao lão không chịu quần cổ bọn đồ tôn đồ tử của lão?”

“Phải rồi, lão nói đi. Nếu lão cứ để bọn tiểu yêu này đến quấy rầy bọn ta mãi thì bọn ta còn buôn bán làm sao đây? Không lẽ bọn ta đã phí công cung phụng cho lão suốt thời gian qua hay sao?”

Đến lúc này, nhân vật vừa mới hiện thân, chính là một vị khất cái có niên kỷ trạc đôi mươi với ba cái túi vải đeo ở lưng như một biểu hiện của một đẳng cấp, vừa vòng tay bái tạ mọi người vừa cất giọng nói oang oang với trung khí đầy rẫy chứng tỏ một công phu nội lực khá cao thâm.

“Chư vị, chư vị lại nói quá lời rồi. Quan mỗ nhận được thịnh tình của chư vị là nhờ Quan mỗ đánh đổi lấy sự an toàn cho chư vị. Chư vị thử nghĩ lại mà xem bấy lâu nay ở vùng này đã còn có cường sơn đại đạo nào đến quấy nhiễu sinh ý của chư vị nữa không?”

Mọi người xung quanh cùng nín lặng biểu lộ sự tán thành với lời nói của vị khất cái họ Quan kia.

Thấy thế, vị khất cái họ Quan bèn nhìn ngay vào mặt những ai vừa lên tiếng trách cứ. Vừa cười, vị khất cái họ Quan vừa bảo họ, “Còn chư vị, đã có một đệ tử Cái bang nào vào tận tửu điểm của chư vị để quấy rối chưa? Bất quá bọn trẻ này chỉ thi hành theo trách vụ mà Quan mỗ phân phó cho chúng. Bọn mỗ là Cái bang thì việc ăn xin độ nhật chính là di nghiệp của bọn mỗ mà thôi. Thôi, chư vị hãy về đi. Ở đây không còn gì đáng để xem nữa đâu.”

Qua những lời lẽ này, Vương Thế Kỳ càng tin chắc rằng vị khất cái kia chính là phân đà chủ ở đây. Và việc mọi cư dân ở trấn Hề Thủy này phải kính nể phân đà chủ là vì phân đà chủ đã ngăn chặn bọn cường sơn đại đạo, cho mọi người có cơ hội thỏa mãn sinh ý của họ.

Bởi đó, vừa nghe vị khất cái họ Quan nói xong, mọi người đều nhón nháo bỏ đi.

Tuy nhiên vẫn còn có ba người vẫn thản nhiên đứng lại. Một là gã tửu bảo A Tam. Hai là vị khất cái trung niên với năm túi trên lưng. Ba là vị Công tử họ Lưu tên Trúc Hàn.

Vừa nhìn thấy vị khất cái trung niên này, bọn tiểu khất cái liền lấm lét cúi mặt lộ vẻ sợ sệt. Và riêng vị khất cái họ Quan thì vốn đã tiến lên định nói gì đó.

Nhưng đúng lúc đó gã A Tam đã vụt miệng kêu lên, “Quan đại gia, lúc này vì đông người nên tiểu nhân không muốn nói. Trong bọn đồ đệ của Quan đại gia có tên này khi này đã chạy vào bốn điểm và giật thức ăn ngay trên bàn của thực khách.”

Hướng tay chỉ của A Tam chính là Hà lão đại, tên đầu lãnh của bọn khất cái Vừa nghe gã A Tam cáo giác, Hà lão đại vốn đang cúi đầu càng cúi đầu xuống sâu hơn. Vị khất cái trung niên cùng nghe hết lời nói của A Tam nên cứ đứng yên chỗ và khẽ hắng giọng một lượt. Còn Lưu Trúc Hàn thì không hiểu sao lại tủm tỉm cười và cứ luôn liếc mắt nhìn về phía Vương Thế Kỳ.

Vị khất cái họ Quan, trước thái độ của vị khất cái trung niên kia liền tỏ vẻ giận dữ và quát hỏi Hà lão đại, “Hà Thiên, ngươi đã quên bang quy rồi sao?”

Hà Thiên hoảng hồn sụp người xuống, “Sư phụ, chỉ vì A Tam cứ... ?”

“Hừ, ngươi còn tìm cách biện bạch nữa ư? Theo bang quy ngươi phải chịu hình phạt gì đây, Hà Thiên?”

Hà Thiên không ngờ sư phụ của nó chưa gì đã hỏi nó câu này, như đã quyết ý là phải xử phạt nó, chứ không thể buông tha. Nó gào lên, “Sư phụ, đệ tử biết tội rồi. Mong sư phụ cho đệ tử một cơ hội.”

Nhưng vị khất cái họ Quan đã đồng ý hạ lệnh, “Hà Thiên, đây không phải là lần đầu tiên ngươi cố tình vi phạm bang quy. Kể từ nay ngươi không còn là đồ đệ của ta nữa. Và ta, với quyền hạn một phân đà chủ, ra lệnh trục xuất ngươi khỏi môn trường. Ngươi không còn là môn hạ Cái bang nữa.”

Nghe đến đây, Vương Thế Kỳ chạnh lòng nghĩ đến việc phụ thân nó từng bị trục xuất khỏi Hoa Sơn phái. Nó chợt kêu lên ngăn lại, “Quan đại thúc, mọi việc là do Tiểu đệ làm, không liên quan gì đến Hà Thiên. Mong Quan đại thúc thu hồi mệnh lệnh cho.”

Tuy nhiên, Hà Thiên đã không cảm kích trước những lời lẽ nhằm bênh vực của Vương Thế Kỳ, mà hắn còn giận dữ quát lên, “Câm đi!

Tất cả cũng chỉ tại ngươi nên ta mới bị trách phạt.”

Vương Thế Kỳ sửng sốt, “Hà Thiên, sao lại là tiểu đệ?”

Hà Thiên trâng tráo đáp, “Thì vì ngươi quyết lòng chống lại ta nên ta mới gọi sư phụ ta tới đây. Để rồi ngươi thì chưa bị trừng phạt thì rồi thì ta đã... ?”

“Hà Thiên, ngươi thử gọi ta là sư phụ một lần nữa xem nào?”

Câu nói cắt ngang của vị khất cái họ Quan khiến Hà Thiên hoảng sợ và không dám nói tiếp nữa. Sau đó vì đã biết tính khí của phân đà chủ một khi đã ra lệnh thì không thể thu hồi, Hà Thiên bèn quay người bỏ chạy đi thật nhanh.

Chờ đến lúc đó, vị khất cái trung niên mới lên tiếng, “Quan Hữu Báo, người thật biết giáo huấn môn hạ đây. Nếu không có mặt bản đà chủ đứng vào lúc này hẳn Hà Thiên không phải bị xử nặng đến thế đấy, phải vậy không?”

Quan Hữu Báo lộ vẻ lo lắng, “Trình đà chủ, đệ tử nào dám dung túng cho môn hạ, chỉ vì đây là lần đầu tiên Hà Thiên có hành động tùy tiện này. Không tin xin đà chủ cứ hỏi A Tam kia sẽ rõ.”

Gã tửu bảo A Tam tự nhiên chợt nghe nhắc tới tên bèn rạp người xuống thưa, “Đúng vậy đó, đà chủ lão nhân gia. Hà Thiên chỉ mới phạm lỗi này có một lần thôi.”

Vị khất cái trung niên là đà chủ họ Trình chợt hỏi, “Chính Hà Thiên đã gọi người đến kia mà?”

Quan Hữu Báo vừa gạt đầu vừa ném một cái nhìn về phía Vương Thế Kỳ, “Đúng thế, đệ tử nghe Hà Thiên bẩm báo là tiểu ca nhi kia đã cố tình mạo nhận là người của bản bang nên...”

Khoa tay ngăn lại Trình đà chủ lắc đầu, “Nếu là việc đó thì không đúng rồi, tiểu huynh đệ kia không có ý mạo nhận đó đâu. Người có thể quay về được rồi.”

Nhưng Quan Hữu Báo vẫn hỏi, “Thế tại sao tiểu oa nhi kia và Hà Thiên lại...”

Một lần nữa Trình đà chủ lại lên tiếng ngắt lời Quan Hữu Báo, “Chỉ vì người quá ư dung túng môn hạ nên chúng bẩm báo gì người cũng nghe, việc này đã có bản đà chủ chịu trách nhiệm, người không cần phải quan tâm tới nữa.”

Nghe thế, Quan Hữu Báo mới cùng bọn tiểu khất cái lui đi. Cả A Tam nữa cũng vội vàng quay lại tửu điểm.

Được mục kích sự phân minh rạch ròi của vị Trình đà chủ và sự nghiêm minh của quy điều cái bang, Vương THẾ Kỳ vội bước tới thi lễ, “Trình bá bá, Tiểu diệt là Vương Thế Kỳ được Trình bá bá nói đỡ cho một lời, Tiểu diệt không biết phải nói như thế nào để tỏ lòng cảm kích tới bá bá. Bá bá hãy nhận của Tiểu diệt một lễ.”

Vương Thế Kỳ chưa kịp khom người hành lễ thì vị khất cái họ Trình đã bước tới và nâng người nó lên. Với vẻ mặt thực sự ngạc nhiên, Trình đà chủ buột miệng kêu lên, “Tiểu thế diệt bất tất phải...”

ôi chào, bản thân công lực thế này tiểu thế diệt làm sao có thể có được với độ tuổi như thế này?”

Do cùng là một nhân vật võ lâm như Lưu Trúc Hàn đã tự nhận với Vương Thế Kỳ, Lưu Trúc Hàn cũng ngạc nhiên không kém khi tận mắt nhìn thấy vị đà chủ họ Trình phải nâng Vương Thế Kỳ bằng cả hai tay mới ngăn được sự hành lễ của Vương Thế Kỳ. Điều này minh chứng rằng bản thân công lực của Vương Thế Kỳ phải cao thâm và vượt trội hơn tuổi nên Trình đà chủ mới phải dụng lực như thế.

Không kìm được, Lưu Trúc Hàn buột miệng hỏi xen vào, “Vương tiểu huynh đệ, xem ra ta đã chưa hiểu đúng về tiểu huynh đệ. Như ta đã nghe tiểu huynh đệ nói lúc này thì lệnh thân đã bị thù nhân hãm hại, nhưng không hiểu lệnh thân gồm những vị cao nhân nào, tiểu huynh đệ có thể nói cho ta biết được không?”

Trước những lời lẽ đầy vẻ chân thành của Lưu Trúc Hàn, Vương Thế Kỳ không thể không bộc bạch, “Tiên phụ có húy danh là Vương Uy và tiên mẫu chính là...”

“Là môn hạ của Huỳnh liên giáo, chính danh là Vi Tuyết Nương, phải thế không tiểu huynh đệ?”

Sự sửng sốt của Lưu Trúc Hàn có hàm ý gì, Vương Thế Kỳ tất nhiên phải hiểu. Sa sầm nét mặt, Vương Thế Kỳ đáp gọn, “Không sai.”

Dường như vị công tử họ Lưu cũng có một định kiến không mấy tốt về mẫu thân của Vương Thế Kỳ như bao nhiêu giang hồ đồng đạo trên võ lâm. Nên ngay sau tiếng đáp gọn của Vương Thế Kỳ, Lưu Trúc Hàn vừa nhếch môi cười nửa miệng vừa bước lảng sang một bên.

Chỉ có Trình đà chủ là lên tiếng nói với sự độ lượng vốn có, “Thì ra Tiểu diệt là hậu nhân của Hoa Sơn thất hiệp và phu nhân. Chuyện đã xảy ra cho Vương đại hiệp trước đây chính ta cũng cảm thấy bất nhẫn cho đại hiệp.”

Thở dài một hơi, Trình đà chủ chợt hỏi, “Nhưng lệnh tiên tôn vốn đã tự phế bỏ đi võ công, vậy thì ai đang tâm hãm hại lệnh tiên tôn và Vương phu nhân chứ?”

Chạnh lòng trước những lời nói cảm thông của Trình đà chủ, vương Thế Kỳ bèn đáp, “Chính là kẻ lòng lang dạ sói Tử Dương Thủ Tôn Lãnh Thu.”

Giật mình, Trình đà chủ kêu lên, “Lại là tên họ Tôn đồn mạt ư?”

Cũng giật mình, Vương Thế Kỳ hỏi lại, “Trình bá bá nói sao, lão họ Tôn sao lại bị Trình bá bá gọi là đồn mạt?”

Trình đà chủ lắc đầu ngao ngán, “Theo lời giang hồ đồn đại thì chính Tôn Lãnh Thu đã bội sư tổ hồng chiếm đoạt cương quyền chưởng môn phái Hoa Sơn, tuy nhiên lời đồn đại vẫn chỉ là lời đồn đại Không ai có một chứng cứ nào để định tội của hắn cả.”

Nghe thế, do Vương Thế Kỳ khi trước đã chợt lên về và đã nghe những gì Tôn Lãnh Thu đã nói với phụ thân nó về cái chết của sư tổ chưởng môn nhân, Vương Thế Kỳ giận dữ kêu lên, “Vậy mà lão ác tặc cứ tỏ ra nhơn nhơn, như chính lão được gia sư tổ chọn làm người kế nhiệm vậy. Hành vi của lão Tiểu diệt quyết sẽ phanh phui và không buông tha cho lão.”

Mục kích được khí phách của Vương Thế Kỳ dù chỉ là một đứa bé, Trình đà chủ gật đầu bảo, “Hoàng thiên đương nhiên sẽ không phụ kẻ có lòng, Vương tiểu thế diệt này hiện tại tiểu thế diệt đã bá được vị cao nhân nào làm minh sư chưa?”

Vừa mới định lắc đầu định bảo là chưa, nhưng Vương Thế Kỳ chợt nhớ đến việc đã xảy ra cho nó mới đây nên lại đáp khác đi, “Đúng ra là Tiểu diệt suýt nữa đã được một vị thế ngoại cao nhân thu nhận làm truyền nhân, nhưng đáng tiếc cho Tiểu diệt lại không có duyên phận.”

Nghe Vương Thế Kỳ nói đến bốn chữ thế ngoại cao nhân, Trình đà chủ vọt miệng hỏi, “Là vị cao nhân nào vậy?”

Nó đáp, “Vạn thể ma quân.”

Không ngờ ngay sau câu đáp của nó cả Trình đà chủ lẫn Lưu Trúc Hàn cùng bàng hoàng kêu lên, “Là Vạn thể ma quân ư? Lão ma đầu hầy còn tại thế?”

Hai chữ ma đầu vừa được Trình đà chủ phát ra khiến Vương Thế Kỳ không khỏi hoang mang, “Vạn thể ma quân vốn là nhân vật thế nào mà Trình bá bá lại kêu là ma đầu?”

Không lưu tâm đến câu hỏi của Vương Thế Kỳ, Trình đà chủ cứ nôn nóng hỏi, “Thực sự chính Vương tiểu thế diệt đã từng trông thấy Vạn thể ma quân ư?”

Nói lắc đầu, “Tiểu diệt đã nói rồi, vì Tiểu diệt không được chọn nên Tiểu diệt làm gì có phúc phận được hội diện với Vạn thể ma quân.”

“Vậy tiểu thế diệt đã gặp ai mà Tiểu diệt biết rằng không được chọn?”

Lại lắc đầu, Vương Thế Kỳ đáp, “Không gặp ai cả?”

“Vậy nghĩa là gì?”

“Tiểu diệt sau khi bá lạy theo lưu tự của Vạn thể ma quân thì chỉ nhận được một bức trưởng. Và căn cứ vào những lời lẽ được ghi trên bức trưởng, Tiểu diệt vì không hợp cách nên không được chọn, thế thôi.”

“Bá lạy theo lưu tự, chỉ nhận được bức trưởng? Và trên bức trưởng lại ghi là tiểu thế diệt không hợp cách? Hà, ta càng nghe tiểu thế diệt nói thì ta càng trở nên hồ đồ. Ta không hiểu tiểu thế diệt muốn nói về cái gì.”

Muốn cho Trình đà chủ hiểu rõ hơn, Vương Thế Kỳ không còn cách nào khác hơn là thuật lại tất cả cho Trình đà chủ nghe chuyện đã xảy ra ở Phong Nha huyệt động.

Bắt đầu từ việc nó bị Tôn lãnh thu ném đi rồi vô tình nó lại rơi ngay vào Phong Nha huyết động mà chính song thân của nó đã phí công lòng sức suốt hai mươi năm trời, nhưng cũng không biết chỗ đó lại là Phong Nha huyết động.

vương Thế Kỳ tuân tợ thuật lại cho Trình đà chủ nghe, kể cả Lưu Trúc Hàn cũng đang đứng gần đó cũng không bỏ sót một lời.

Chuyện kể của Vương Thế Kỳ đã đưa cả hai từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác. Và cả hai không thể không đưa ra một lúc những mấy vấn nạn ngay sau khi Vương Thế Kỳ ngừng lời.

Nào là “Nhân vật nào đã từng ẩn thân ở Phong Nha huyết động sau đó đã chiếm hữu được Vạn Niên Địa Tuyệt Quả, một kỳ được chí báu của vô lâm?”

Nào là “Nhân vật đó sao lại nở tâm hạ độc thủ với Vương Thế Kỳ vốn là người đã giúp nhân vật đó đắc thủ được kỳ vật vừa thoát được Phong Nha huyết động?”

Hoặc “Không lẽ Cửu u địa khuyết sào huyết của Vạn thể ma quân lại ở ngay bên trong Phong Nha huyết động hay sao?”

“Rốt cuộc Vạn thể ma quân hãy còn tại thế hay đã chết? Tại sao Vương Thế Kỳ chỉ nhận được lưu tợ chứ không từng hội diện với Vạn thể ma quân?”

Và “Phải là như thế nào mới được Vạn thể ma quân cho là hợp cách để được chọn làm chủ nhân đời kiếp của Cửu u địa khuyết?”

Sự quan tâm nhiều nhất của cả hai chính là những việc có liên quan tới Vạn thể ma quân. Và Trình đà chủ đã tỏ phào nhẹ nhõm khi lên tiếng chúc mừng Vương Thế Kỳ.

“Cũng may mà Tiểu thể diệt không được chọn và không tiếp thụ chân truyền của Vạn thể ma quân. Bằng không ngay lúc Tiểu thể diệt xuất hiện với thân phận một Vạn thể ma quân thì Tiểu diệt không mong gì được sống những ngày yên ổn.”

Vẫn không hiểu gì về những lời nói bóng gió của Trình đà chủ, Vương Thế Kỳ bèn lặp lại câu hỏi trước đó, “Tại sao Vạn thể ma quân lại bị xem là một tên ma đầu?”

Trình đà chủ giải thích ngắn gọn, “Nói ra thì dài lắm, không thể trong một chốc lát mà ta có thể kể hết tội ác của Vạn thể ma quân cho tiểu thể diệt nghe được. Nói tóm lại hai đời Vạn thể ma quân trước đây đều là những kẻ đại gian đại ác đã từng gây sóng gió và làm cho giang hồ Trung nguyên phải điêu đứng. Tên Vạn thể ma quân đầu tiên thì ba trăm năm trước đây đã bị một bậc dị nhân vô danh vô tánh trừ khử, tạo phúc cho vô lâm. Còn tên Vạn thể ma quân đời thứ hai thì khoảng sáu mươi năm trước đã bị quần hùng hợp lực giao đấu với hấn trên mười ngày mới diệt trừ được hấn. Tóm tắt lại thì mỗi lần Vạn thể ma quân xuất hiện là giang hồ đứt khoát phải gặp cảnh máu chảy, thân chết thành núi. Tốt hơn hết là đừng có một Vạn thể ma quân nào nữa xuất hiện là hay hơn hết.”

TỔ vẽ không tin, Vương Thế Kỳ hỏi lại, “Hóa ra Vạn thể ma quân đã tịch diệt những sáu mươi năm rồi sao?”

Trình đà chủ đáp, “Không sai, các vị cao tăng ở Thiếu Lâm tự hiện đang tiềm tu trong Trường lão động là những nhân vật đã từng có mặt trong trận chiến thảm tuyệt nhân hoàn đó. Sau này có dịp tiểu thể diệt sẽ được nghe họ thuật lại.”

“Vậy thì ai đã nhìn thấy Tiểu diệt mà biết rằng Tiểu diệt không hợp cách?”

Trình đà chủ lắc đầu, “Là ai thì ta không sao đoán được. Nhưng chẳng thà như vậy thì tốt cho tiểu thể diệt hơn. Vương tiểu thể diệt này...”

“Trình bá bá muốn nói gì, xin cứ nói, Tiểu diệt xin sẵn sàng lãnh giáo.”

Đưa mắt nhìn qua Lưu Trúc Hàn một lượt, sau đó Trình đà chủ mới thân mật căn dặn, “Chuyện về Cửu u địa khuyết tiểu thể diệt có hứa với ta là đừng hờ môi nói cho người khác ngoài hai chúng ta không? Chuyện có liên quan tới đại cục vô lâm tiểu thể diệt không thể không hứa được.”

NÓ gật đầu đáp ứng, tuy trong lòng vẫn còn có một chút nào đó băn khoăn, “Nếu Trình bá bá đã cho là không nên thì thế diệt đương nhiên phải nghe theo, nhưng nếu sau này tin về Vạn thế ma quân bị lộ ra thì không phải chỉ riêng mình Tiểu diệt chịu trách nhiệm đâu.”

Trình đà chủ gật đầu và đồng dạc hứa, “Mỗ là Trình Hồng Quân đà chủ Du hải đà của Cái bang, nếu mỗ nói lại cho ai khác biết về Vạn thế ma quân thì sẽ bị trời tru đất diệt.”

Nghe Trình Hồng Quân dám lập trọng thệ, Vương Thế Kỳ mới biết là không thể đùa giỡn với chuyện này. NÓ cũng nghiêm sắc mặt lại và phát thệ, “Trên có hoàng thiên, dưới có hậu thổ, nếu Vương Thế Kỳ hờ môi nói cho ai khác về chuyện này thì phải chết một cách tàn khốc ?”

Lập thệ xong Vương Thế Kỳ bèn nhìn sang Lưu Trúc Hàn có ý chờ đến lúc Lưu Trúc Hàn lập thệ như nó và Trình Hồng Quân.

Trình Hồng Quân dường như cùng chung một tâm trạng với vương Thế Kỳ nên tinh thần có vẻ khẩn trương. Là sự khẩn trương gì thì do Vương Thế Kỳ còn bé nên không hiểu rõ lắm. Nhưng Lưu Trúc Hàn thì quá hiểu.

Bởi đó tuy vẫn đang cười nửa miệng nhưng Lưu Trúc Hàn cũng làm theo cả hai, “Mỗ là Lưu Trúc Hàn, thiếu bảo chủ của Tam Tuyệt bảo xin lập thệ, nếu mỗ có nói cho ai khác ngoài những người đang hiện diện ở đây về Cửu u địa khuyết cùng Vạn thế ma quân thì sẽ chịu hình thức ngũ lôi phanh thây.” Và vẫn cười nửa miệng, Lưu Trúc Hàn chợt hỏi, “Trình đà chủ và tiểu huynh đệ yên tâm rồi chứ?”

Tuy cảm thấy có một điều gì đó bất ổn trong lời thề của Lưu Trúc Hàn, nhưng Trình Hồng Quân chịu không sao hiểu thấu được đó là điều gì.

Trình Hồng Quân vừa gật đầu với Lưu Trúc Hàn vừa hỏi Vương Thế Kỳ, “Sau đây Vương thế diệt định đi về đâu và sẽ làm gì?”

vương Thế Kỳ vốn đã và đang nghĩ nhiều về điều này nên đáp lại không chút chậm chể, “Tiểu diệt định tìm đường quay lại Bạch Phong Sơn. Chờ khi an táng xong cho song thân, Tiểu diệt còn phải đi tìm một vị cao nhân để bái sư học nghệ.”

Nghe thế Trình Hồng Quân vội vàng nói, “Ta có thể dẫn tiểu thế diệt đến với một vị cao nhân.”

Vương Thế Kỳ cả mừng, “Là vị nào vậy, Trình bá bá?”

Trình Hồng Quân chưa kịp nói đến tánh danh của nhân vật đó thì Lưu Trúc Hàn đã lẹ miệng cắt lời, “Có phải Trình đà chủ đang muốn nói tới quý bang chủ Thần cái nhất chưởng bát sơn Vệ HỒ Hiệp không?”

Đoạn vẫn cười nửa miệng, Lưu Trúc Hàn quay sang hỏi Vương Thế Kỳ, “Tiểu huynh đệ, chúng ta phải có duyên phận nên mới tình cờ gặp nhau. Tiểu huynh đệ nghĩ sao nếu ta và tiểu huynh đệ kết nghĩa kim bằng? Và tiểu huynh đệ nghiêm nhiên sẽ là nhị thiếu bảo Chủ của đệ nhất Tam Tuyệt bảo?”

Uy danh của bang chủ cái bang Thần cái nhất chưởng bát sơn Vệ HỒ Hiệp thì Vương Thế Kỳ đã từng nghe phụ thân nó nhắc đến với một sự kính nể đặc biệt. Tuy nhiên phụ thân nó lại từng đề cao Tam Tuyệt bảo còn hơn nhiều so với bang chủ Cái bang.

Điều khác biệt này cùng với sự lời thôi lếch thếch của đệ tử cái bang khiến cho Vương Thế Kỳ có phần nào lúng túng trước cái nhìn đợi chờ của Trình Hồng Quân, nó ấp úng nói, “Trình bá bá, Tiểu diệt Tiểu diệt thật lấy làm áy náy về... ?”

Hiểu được ý nó và có phần luyến tiếc, Trình Hồng Quân vọt miệng nói thêm vào, “Nếu tiểu thế diệt chấp nhận sự dẫn tiến của ta thì tương lai không xa tiểu thế diệt sẽ là thiếu bang chủ của bốn bang và rồi sẽ là bang chủ... ?”

”Nhưng quý bang chủ chưa từng gặp mặt Vương tiểu huynh đệ.

việc quý bang chủ có chịu thu nhận Vương tiểu huynh đệ hay không vẫn là việc mơ hồ.”

Lời nói xen vào của Lưu Trúc Hàn khiến Trình Hồng Quân phát cáu, “Lưu thiếu bảo chủ biết gì mà nói? Quý bảo chủ cũng chưa chắc ưng nhận lời đề xuất của thiếu bảo chủ kia mà?”

Lưu Trúc Hàn vẫn cười, "Xem kìa, Trình đà chủ sao lại tỏ vẻ giận dữ với Lưu mỗ như thế? Lưu mỗ nhận thấy thế nào thì cứ thế ấy mà nói thôi, hướng chỉ mọi việc lựa chọn đều do Vương tiểu huynh đệ cả."

Hai chúng ta đâu có thể quyết định thay cho Vương tiểu huynh đệ được Ta nói thế có được không tiểu huynh đệ?"

Cảm kích vì một lần được Lưu Trúc Hàn giải nạn, nếu so sánh với lời nói của Trình Hồng Quân khiến cho hiểu lầm giữa nó và Cái bang được tiêu trừ thì Vương Thế Kỳ không biết nên nghe theo ai và không nghe theo ai.

Nhưng nếu xét về địa vị cá nhân Vương Thế Kỳ thấy rằng lời hứa của Lưu Trúc Hàn có vẻ chắc chắn hơn. Vì dù sao Lưu Trúc Hàn cũng là một nhân vật chỉ dưới có một người mà trên nhiều người ở Tam Tuyệt bảo. Còn Trình Hồng Quân chỉ là thân phận một đà chủ năm túi, còn xa lắm mà còn nhiều cấp bậc lắm mới đến được địa vị nhất chỉ môn chủ là bang chủ Cái bang.

Tuy Vương Thế Kỳ không hề lựa chọn theo thân phận cao sang hay thấp hèn, nhưng vì muốn có một thân võ học hơn người thì việc được tiếp thụ võ học của bảo chủ Tam Tuyệt bảo xem ra dễ dàng hơn việc nó được bang chủ Cái bang thu nhận.

Hướng chỉ phong thái của Lưu Trúc Hàn dầu sao cũng hấp dẫn nó hơn. Vương Thế Kỳ bèn hướng về phía Trình Hồng Quân mà nói, "Thịnh tình của Trình bá bá Tiểu diệt chỉ biết tâm linh mà thôi. Dầu không cùng một bang phái nhưng Tiểu diệt quyết sẽ không quên ân tình của Trình bá bá ngày hôm nay?"

Mọi việc ngay sau đó liền ngã ngũ, Trình Hồng Quân buồn bã bỏ đi Còn Lưu Trúc Hàn thì bắt đầu đi theo chân Vương Thế Kỳ để quay về Bạch Phong Sơn như Vương Thế Kỳ đã nói.

7. Tri Nhân Tri Diện Bất Tri Tâm.-lầm Kẻ Ác Rơi Vào Nhược Thủy.

Đồng hành với một vị công tử hào hoa có khác, Vương Thế Kỳ không những được ăn no với đủ loại sơn hào hải vị mà còn được Lưu Trúc Hàn sắc sanh cho những bộ y phục tươm tất.

Nhìn vẻ ngoài bây giờ của Vương Thế Kỳ, nếu Lưu Trúc Hàn có bảo mọi người rằng Vương Thế Kỳ chính là nhị thiếu bảo chủ của Tam Tuyệt bảo thì có mấy ai lại dám không tin.

Hướng chỉ khi cả hai thi triển thân pháp để di chuyển từ Hề Thủy trấn quay lại Bạch Phong sơn thì thân pháp của Vương Thế Kỳ xem ra cũng khinh linh nhẹ nhàng đâu kém gì Lưu Trúc Hàn. Mà Lưu Trúc Hàn đã là thiếu bảo chủ của Tam Tuyệt bảo thì Vương Thế Kỳ phải có thân phận như thế nào mới có được công lực đó và mới được đồng hành với thiếu bảo chủ của Tam Tuyệt bảo.

Chính Lưu Trúc Hàn cũng phải lên tiếng thừa nhận khinh thân pháp của Vương Thế Kỳ, "Nhị đệ, khinh thân pháp của nhị đệ thật là ảo diệu. Đây có phải là Liên hoa đăng đài một thân pháp thành danh của Huỳnh Liên giáo không vậy nhị đệ?"

Wương Thế Kỳ thoáng đỏ mặt, "Đại ca, chúng ta vẫn chưa tể cáo thiên địa để kết nghĩa kim bằng, đại ca sao lại cứ gọi tiểu đệ là nhị đệ mãi thế?"

Lưu Trúc Hàn mỉm cười, "Không sớm thì muộn việc kết nghĩa kim bằng giữa chúng ta cũng phải xảy ra thôi. Cứ gọi trước như thế này cho quen miệng thì càng tốt chứ sao?"

Wương Thế Kỳ lại hỏi, "Đại ca định đến lúc nào mới tiến hành việc kết nghĩa?"

Lưu Trúc Hàn đáp nhanh, "Chờ khi thu nhật xong thi hài của bá phụ cùng bá mẫu, trước mộ phần của cả hai, chúng ta sẽ kết nghĩa có sự chứng giám của họ, nhị đệ nghĩ như thế có hay không?"

Wương Thế Kỳ gật đầu, "Đại ca nghĩ thật chu đáo. CỐ phải thấy tiểu đệ có được kết cục này hẳn song thân của tiểu đệ phải hài lòng và không còn lo lắng cho tiểu đệ nữa?"

Lại cười nửa miệng Lưu Trúc Hàn thúc giục, "Vậy thì nhị đệ còn chờ gì nữa mà không nói cho ta nghe về thân pháp này?"

Tưởng đâu Lưu Trúc Hàn sau một lúc nói sang chuyện khác sẽ quên đi vấn nạn này, vì khi thuật lại mọi việc đã xảy ra tại Phong Nha huyết động, Vương Thế Kỳ đã quên không nói cho Trình Hồng Quân và Lưu Trúc Hàn biết về bộ pháp Nhất ma chi vạn ma do Vạn thể ma quân lưu lại cho nó trên bức tường.

Bây giờ nếu muốn nói rõ về bộ pháp này cho Lưu Trúc Hàn nghe thì Vương Thế Kỳ không dám. Vì chính nó trước mặt cả hai đã lập trọng thệ là sẽ không nhắc tới Vạn thể ma quân nữa.

Còn như nói đây là Liên hoa đăng đài thân pháp thì nó e rằng trước sau gì Lưu Trúc Hàn cũng biết là nó nói dối. Vì dù thân pháp này có xa lạ với Lưu Trúc Hàn nhưng khi gặp được bảo chủ Tam Tuyệt bảo thì thế nào bảo chủ cũng nhận ra là hoàn toàn khác với loại khinh thân pháp mà nó đang thi triển.

Không còn cách giải thích nào hợp lý hơn, Vương Thế Kỳ bèn bịa đại một chuyện, “Nói thật với đại ca cũng không sao. Thân pháp này hoàn toàn không phải là Liên hoa đăng đài thân pháp của Huỳnh liên giáo, vì tiểu đệ chưa thực sự được gia mẫu truyền dạy cho. Tiểu đệ đã dựa vào một phần nhỏ khẩu quyết của Liên hoa đăng đài thân pháp dựa theo cách thức nếu đệ đi thoát những luồng cuồng phong mãnh liệt trong Phong Nha huyết động mà luyện thành. Tiểu đệ thật hết sức hổ thẹn không được đại ca khen ngợi thân pháp này ảo diệu.”

Nói xong Vương Thế Kỳ chợt liếc người nhìn xem phản ứng của Lưu Trúc Hàn. Nó không sao đoán được ý tứ của Lưu Trúc Hàn vì lúc nào cũng như lúc này Lưu Trúc Hàn luôn luôn có nụ cười nửa miệng.

Nếu nụ cười này nếu Vương Thế Kỳ cho rằng Lưu Trúc Hàn không tin nó cũng đúng, mà nếu cho rằng Lưu Trúc Hàn không những đã tin mà còn cười khen nó nữa thì cũng không phải hoàn toàn sai.

Huống chi ngay lúc đó Lưu Trúc Hàn dường như không còn quan tâm tới vấn đề này nữa. Ngược lại Lưu Trúc Hàn lại quan tâm tới vấn đề mà Vương Thế Kỳ đã hết sức né tránh, không muốn nhắc tới.

Lưu Trúc Hàn đột ngột hỏi, “Thật sự thì đường xuống Phong Nha huyết động có hình dáng như thế nào hả nhị đệ?”

Vương Thế Kỳ lắc đầu, “Đại ca, chúng ta đã lập thệ là không nhắc tới việc đó nữa mà?”

“Nhị đệ nói như vậy là không đúng rồi. Chúng ta tuy có lập thệ nhưng mà lập thệ rằng sẽ không nói với bất kỳ ai khác còn giữa chúng ta, chúng ta có bàn qua thì đâu có gì gọi là sai?”

Vương Thế Kỳ nghe thế không thể không hỏi, “Nhưng đại ca hỏi rõ như thế để làm gì?”

“Y của ta là thế này, nhân lúc chúng ta quay trở lại Bạch Phong sơn chúng ta hãy tìm cách phá hủy đi đường xuống Cửu u địa khuyết. Có thể làm được điều này chúng ta đương nhiên sẽ yên tâm hơn là không có Vạn thể ma quân xuất hiện nữa.”

Tuy tạm yên tâm vì lời giải thích này của Lưu Trúc Hàn nhưng Vương Thế Kỳ vẫn có điều băn khoăn, “Đại ca, đó là một vực thẳm, sâu gần hai trăm trượng. Dù muốn nhưng chúng ta đâu có cách gì lấp được vực thẳm đó?”

Mỉm cười Lưu Trúc Hàn bảo, “Không phải là lấp mà chúng ta sẽ tìm cách biến đổi địa hình. Còn cách thức làm như thế nào thì chúng ta phải đi tới tận nơi mới nghĩ ra được.”

Có phần nào tán phục sự lo xa của Lưu Trúc Hàn, Vương Thế Kỳ liền bày cho Lưu Trúc Hàn cách thức tìm được miệng vực dẫn tới Cửu u địa khuyết.

Nhân lúc vui chuyện, Vương Thế Kỳ lần lượt giải đáp mọi vấn nạn của Lưu Trúc Hàn có liên quan tới đáy vực và cách thức đi được đến Cửu u địa khuyết. Chỉ riêng việc có liên quan tới Nhất ma chi vạn ma do Vương Thế Kỳ lỡ giấu nên nó đành lờ đi không nhắc tới.

Đến lúc đó cả hai cũng vừa đi tới chân núi, nơi có dòng suối mà Vương Thế Kỳ đã theo đó để đi khỏi ngọn núi kia, và cũng vừa hay là trời đang về chiều.

Vương Thế Kỳ chợt nghe Lưu Trúc Hàn hỏi nó, “Nhị đệ, đây là hướng khác của Bạch Phong sơn. Nếu đi theo hướng này chúng ta phải leo đến đỉnh rồi đi trở xuống bằng lối đi bên kia mới đến được Chỗ lưu ngụ trước đây của nhị đệ cùng song thân. Đệ có muốn đi theo lối này không?”

Nhìn đỉnh núi cao chót vót, Vương Thế Kỳ ngao ngán, “Phải leo lên tận đỉnh ư? Tiểu đệ e không đủ lực.”

Nhưng Lưu Trúc Hàn đã mỉm cười bảo, “Nhị đệ chỉ khéo lo mà thôi! Còn có ta nữa chi, ta là đại ca của đệ, không lẽ ta không nghĩ được cách nào để tiếp lực cho đệ sao? Hơn nữa...” Sự bỏ lửng của Lưu Trúc Hàn không phải là không có ý.

Quả nhiên Vương Thế Kỳ không thể không hỏi nữa, “Hơn nữa thế nào, đại ca?”

Lưu Trúc Hàn cười nửa miệng, “Nhị đệ có biết ở Bạch Phong sơn ngoài địa danh Phong Nha huyết động làm náo nức lòng người giang hồ thì còn có một địa điểm nữa cũng lầy lùng không kém không?”

Vương Thế Kỳ kinh ngạc “Còn một địa điểm nữa ư đại ca? Sao mẫu thân không hề nói cho tiểu đệ biết vậy kìa?”

“Vì bá mẫu lo sợ cho nhị đệ cho nên không dám nói đấy thôi.”

Vương Thế Kỳ thực sự nôn nao, “Là địa điểm nào vậy, đại ca?”

“Thủy trung nhược thủy.”

“Thủy trung nhược thủy? Thế là thế nào, đại ca?”

Lưu Trúc Hàn giải thích, “Gần với đỉnh núi Bạch Phong, có một đầm nước được bao bọc xung quanh bằng những vách núi thẳng đứng! Đến những loài hươu vượn cũng không thể thoát ra nếu lỡ trượt tay rơi xuống giữa đầm, bởi đầm đó nước này mới được mọi người gọi là thủy trung nhược thủy.”

“Nhưng vì sao địa điểm này lại nổi danh khắp thiên hạ?”

“Vì sự kỳ bí của nó, thế thôi. Nhị đệ nên biết rằng đối với giang hồ thì bất kỳ địa điểm nào mà sự xâm nhập càng khó khăn thì càng khiến mọi người phải bàn tán xôn xao nhiều hơn.”

”Nhưng tại sao tự xưng đại ca lại nói cho đệ nghe về địa danh này?”

Không lẽ đại ca định cùng đệ tới thám thính Thủy trung nhược thủy Lưu Trúc Hàn lắc đầu, “Dẫu có muốn ta cũng không dám. Bản lĩnh của ta dẫu có là gì so với bao nhiêu kỳ nhân ẩn sĩ. Ta nào vọng tưởng nghĩ đến chuyện thám thính Thủy trung nhược thủy này. Tuy nhiên...”

“Tuy nhiên thế nào, đại ca?”

”Ta muốn nhân cơ hội này cho nhị đệ được mở rộng tầm mắt.

Cũng là tiện đường quay lại chỗ song thân lưu ngụ của nhị đệ mà thôi.”

“Ý của đại ca là muốn chỉ cho tiểu đệ nhìn thấy Thủy trung nhược thủy à?”

Lưu Trúc Hàn gật đầu với cái cười nửa miệng, “Nhị đệ không muốn?”

Thấy Vương Thế Kỳ vẫn còn lưỡng lự, Lưu Trúc Hàn chợt hỏi, “Nhị đệ có biết giới giang hồ thường ví Bạch Phong sơn với điều gì không?”

Vương Thế Kỳ đáp, “Là lão tiên ông.”

“Không sai, ở hướng bên kia thì ai ai cũng nhìn thấy chiếc đầu bạc và chòm râu bạc của lão tiên sơn. Còn ở hướng này thì Thủy trung nhược thủy lại có hình dáng và vị trí tương ứng với huyết đại truy và vị lão tiên sơn. Nhị đệ thực sự không muốn xem qua cho biết sao?”

Thấy Vương Thế Kỳ có phần nào dao động, Lưu Trúc Hàn lại nói thêm vào, “Nếu chúng ta đi ngay bây giờ thì khoảng canh tư khi vầng nguyệt vừa lên tới đỉnh đầu thì chúng ta sẽ nhìn thấy Thủy trung nhược thủy từ trên cao, dưới ánh trăng soi rọi. ĐÓ là một cảnh quan tuyệt mỹ, khó thể bỏ qua được.”

Phần khích Vương Thế Kỳ dọn mình lao đi, “Đúng là không thể bỏ qua được. Đại ca, chúng ta đi nào?”

“Vút ?”

“Vút ?”

Ung dung đi theo sau Vương Thế Kỳ, Lưu Trúc Hàn chợt nhếch môi cười nửa miệng. Và không hiểu sao dưới ánh chiều dương sắp tàn, nụ cười của Lưu Trúc Hàn lúc này lại tương tự như một cái cười của một ác

nhân. Có lẽ là do từ hai mắt của Lưu Trúc Hàn đang xạ bắn vào Vương Thế Kỳ những tia nhìn lấp lánh thần quang nên ý nghĩa của cái cười đã biến đổi khác đi.

Đúng sai chưa biết thế nào, chỉ biết Vương Thế Kỳ càng đi với Lưu Trúc Hàn thì nó càng thêm phần cảm kích với vị đại ca không bao lâu nữa sẽ kết nghĩa với nó.

Bởi đúng vào những lúc Vương Thế Kỳ tỏ vẻ mệt mỏi vì đường đi càng mỗi lúc càng khó khăn thì Lưu Trúc Hàn lại nhẹ nhàng đặt tay vào hậu tâm của nó. Trút một ít chân lực sang cho Vương Thế Kỳ bằng động tác này, Lưu Trúc Hàn đã giúp ích cho Vương Thế Kỳ không ít.

Mỗi một lần như thế, Vương Thế Kỳ vừa mau chóng khôi phục chân nguyên vừa được dịp nghỉ ngơi thì đã có Lưu Trúc Hàn đẩy nó đi từ phía sau.

Lưu Trúc Hàn thật không hổ danh là thiếu bảo chủ của Tam Tuyệt bảo danh chấn giang hồ. Cứ đúng lúc Vương Thế Kỳ gần như là khôi phục được trọn vẹn công lực thì Lưu Trúc Hàn không hiểu tại sao lại biết và thu tay về ngay. Đây chính là bằng chứng cụ thể minh chứng cho Vương Thế Kỳ thấy rằng việc nó chấp nhận theo lời đề xuất của họ Lưu, là nhận bảo chủ Tam Tuyệt bảo làm sư phụ là hoàn toàn hợp CỐ nhân có nói, một cao thủ không thể không xuất xứ từ một minh sư Lưu Trúc Hàn đã vậy thì phụ thân của Lưu Trúc Hàn, bảo chủ Tam Tuyệt bảo đương nhiên là phải có bản lĩnh cao thâm hơn gấp bội.

Trong một lần được Lưu Trúc Hàn trút chân lực sang, Vương Thế Kỳ đã hỏi, “Lưu đại ca, có phải Lưu bá bá thành danh Tam Tuyệt là do khinh công, kiếm pháp và trận pháp không?”

Và Lưu Trúc Hàn đã đáp, “Trước khi ta gặp nhị đệ thì đúng vậy.

Còn bây giờ thì e rằng danh tự đệ nhất khinh công có lẽ nhường lại cho nhị đệ mới đúng?”

“Đại ca chỉ khéo nói đùa thôi. Khinh thân pháp của tiểu đệ đâu thể so bì được với đại ca. Nói gì đến so sánh với Lưu bá phụ?”

Lưu Trúc Hàn vẫn khẳng khái nói, “Ta không hề nói đùa. Khinh công của nhị đệ đúng là ảo diệu mà ta không hề thấy qua. Lúc còn bằng tuổi của nhị đệ, ta đâu dễ gì đi được một lúc lâu như nhị đệ lúc này. Huống chi đây là loại khinh thân pháp do nhị đệ tự nghĩ ra chứ.

Dựa theo điều này mà nói thì chỉ chừng đôi ba năm nữa, nhị đệ sẽ có thành tựu trên cả ta nữa là đằng khác?”

Tuy chưa tin tưởng chắc lăm vào nhận định này của Lưu Trúc Hàn nhưng Vương Thế Kỳ cũng phải phần phần nghĩ thầm, “Bộ pháp Nhất ma chi vạn ma này xem ra cũng ảo diệu thật. Nguyên thủy bộ pháp này chỉ có thể ứng dụng được khi lâm trận mà thôi, và chỉ bó gọn trong một phạm vi hẹp là vài trượng vuông. Thế mà qua vài lần ta dùng bộ pháp này để đi xuyên qua xuyên lại giữa những luồng cuồng phong trong Phong Nha huyết động không ngờ bộ pháp lại có một ứng dụng khác là dùng thay thế được cho khinh thân pháp. Nếu Lưu đại ca mà biết đây là một phần sở học của Vạn thể ma quân không hiểu Lưu đại ca có còn giữ ý định kết nghĩa với ta nữa hay không?”

Bởi có tâm tưởng này nên Vương Thế Kỳ liền tìm cách chối bay biến khi nghe Lưu Trúc Hàn hỏi, “Nhị đệ đang nghĩ ngợi điều gì vậy?”

”à à, thì đệ đang nghĩ là tại sao đại ca lại không mang theo kiếm?

Nhờ gặp phải địch nhân thì đại ca sẽ làm cách nào để thi triển tuyệt học thành danh của Lưu bá bá là đệ nhất kiếm đây?”

Vương Thế Kỳ đang nghĩ, Lưu Trúc Hàn chợt cười thành tiếng và hỏi, “Vay nhị đệ chưa từng biết đến ngoại hiệu của ta rồi, phải không?”

Vương Thế Kỳ lắc đầu, “Đại ca chỉ mới đôi mươi mà đã có ngoại hiệu rồi sao?”

Lưu Trúc Hàn đáp, “Có ngoại hiệu hay không là do bản lĩnh của mỗi người có xứng hay không mà thôi! Chữ đầu cứ cao niên hay là nhỏ tuổi?”

“Ngoại hiệu của đại ca là gì?”

“Thiết phiến công tử?”

“Thiết phiến, đại ca dùng thiết phiến thay cho kiếm sao?” (Thiết phiến quạt được làm bằng sắt luyện).

Lưu Trúc Hàn giải thích, “Gọi là thiết phiến nhưng bên trong thiết phiến lại ẩn tàng một thanh kiếm. Bình thường thì đó là quạt nhưng khi lâm trận thì nó lại là kiếm. Nhị đệ nghĩ có hay không?”

Vô tư Vương Thế Kỳ nói mà không hề suy nghĩ, không lường trước được hậu quả, “Hay thì hay. Nhưng theo tiểu đệ thì dường như không được đường đường chính chính lắm.”

“Tại sao chứ?”

“Tại sao thì đệ khó có thể giải thích được rõ ràng. Nhưng phải chi đại ca cứ đường hoàng dùng kiếm thì hay hơn nhiều.”

Kể từ đó Lưu Trúc Hàn không thể mở miệng nói tiếp được nữa.

Điều này với Vương Thế Kỳ chỉ có một lời giải thích. ĐÓ là Lưu Trúc Hàn không thể vừa thi triển công phu vừa tiếp lực cho nó lại vừa mở miệng nói chuyện mà không một không thoát lực. Do đó Lưu Trúc Hàn không nói nữa cũng là điều phải lẽ thôi.

Quả nhiên đúng như dự đoán của Lưu Trúc Hàn, canh tư vừa đến thì Vương Thế Kỳ đã nghe Lưu Trúc Hàn lên tiếng phát thoại, “Đã đến nơi rồi.”

Thở phào nhẹ nhõm Vương Thế Kỳ vừa dừng lại vừa nhìn sang Lưu Trúc Hàn ý muốn hỏi Thủy trung nhược thủy hiện đang ở đâu?

Lặng lặng không nói không rằng Lưu Trúc Hàn đã xoay người đi xiên xiên đến một vách đá dựng đứng ở gần đó.

Vương Thế Kỳ thấy thế liền bước theo tuy đang lấy làm lạ về thái độ của Lưu Trúc Hàn. Đến chân vách đá Lưu Trúc Hàn dừng lại và cúi đầu nhìn xuống đầu đó ở phía dưới. Cũng y cách đó Vương Thế Kỳ cũng cúi đầu nhìn xuống. Và nó không thể không kêu lên, “Ồ, đẹp tuyệt!”

Trong tầm thị tuyến của Vương Thế Kỳ dưới ánh trăng soi rọi từ trên đỉnh đầu, một tấm gương phẳng lặng to lớn được bao bọc xung quanh toàn là những vách đá liên hiển hiện.

Không như Lưu Trúc Hàn nói, những vách đá ở đây không hề thẳng đứng chút nào cả. Mà là hình miệng bát, phần chân thì phình rộng ra và phần trên thì thu nhỏ lại.

Với địa hình này theo Vương Thế Kỳ tự nghĩ thì dù có ai đó không dài xuống một sợi dây thì cũng không thể nào leo xuống rồi lại leo lên được Trừ phi người muốn leo lên đó phải biết thủy công, còn phải lội ra đứng giữa đầm nước thì mới nắm được đầu dây, rồi được người ở bên trên dụng lực kéo ngược lên thì mới hy vọng thoát được địa hình hiểm trở này.

Nhưng bốn chữ “Thủy trung nhược thủy” ở đây không phải là không có một ý nghĩa nào đó.

“Đại ca sao gọi là nhược thủy?”

“Vì bất kỳ vật gì rơi xuống đầm nước dù một cọng lông đi nữa, cũng phải chìm xuống tận đáy.”

Nghe giọng nói của Lưu Trúc Hàn có điều khác lạ, Vương Thế Kỳ lo ngại hỏi, “Đại ca bị sao rồi? Vẫn còn chưa lại sức ư?” Miệng tuy hỏi nhưng Vương Thế Kỳ vẫn không hề quay đầu lại.

Nó chỉ phần nào ngạc nhiên khi nghe Lưu Trúc Hàn đột ngột hỏi nó một chuyện không ăn nhập vào đâu cả, “Nhị đệ có muốn xem qua thiết phiến của ta không?”

Vương Thế Kỳ vẫn thản nhiên đáp, “Muốn xem thì lúc nào xem mà chẳng được, cứ gì phải xem lúc này? Tiểu đệ còn phải ngắm nhìn cảnh quan này một lúc nữa đã.”

“Choang.”

Thanh âm của một vật bằng kim thiết chột vang lên khiến cho Vương Thế Kỳ phải giật mình. Và nó càng bàng hoàng đến sững sốt hơn là khi phản chiếu ở phía dưới mặt đầm là một hình người đang loang loáng vung một thanh trường kiếm vào đúng bóng phản chiếu của chính nó.

Dù bất ngờ nhưng Vương Thế Kỳ vẫn động tâm. NÓ vội vàng lách người sang một bên theo đúng bộ pháp Nhất ma chi vạn ma.

“Vút ?”

Khi đã cách Lưu Trúc Hàn đúng một tầm kiếm, nó mới nhận ra là Lưu Trúc Hàn đúng là đang cầm một ngọn thiết phiến trong tay, và từ ngọn thiết phiến vẫn còn có một trường kiếm đang run lên bần bật do cơ quan ẩn tàng vừa phát động khiến lưỡi kiếm phải nhô ra.

NÓ vọt miệng hỏi, “Đại ca đang làm gì?”

Và Vương Thế Kỳ thoáng bên lên khi nghe Lưu Trúc Hàn ung dung nói, “Ta làm gì à? Không phải là đang lấy thiết phiến kiếm ra cho nhị đệ xem đây sao? Nhị đệ làm sao vậy?”

“Không lẽ ta đã hiểu lầm về đại ca? Hoặc giả ta đã hoa mắt và đã cúi đầu nhìn xuống đầm nước quá lâu nên đã trông lầm? Lạ thật.”

Cho rằng ở đây đang có một sự hiểu lầm nào đó, Vương Thế Kỳ lúng túng đáp, “Không sao, có lẽ do tiểu đệ hoa mắt đó thôi.”

Nói xong Vương Thế Kỳ định đề nghị Lưu Trúc Hàn cùng nó rời khỏi nơi này thì ngọn thiết phiến trên tay Lưu Trúc Hàn chợt rời ra và rơi ngay xuống đầm nước. Lưu Trúc Hàn còn kêu, “ôi chao, sao lạ thế này? ”

“Nơi này đúng là ma quái,” vừa nghĩ Vương Thế Kỳ vừa chạy ngay tới chỗ Lưu Trúc Hàn.

NÓ vừa nhìn theo ngọn thiết phiến đang sắp sửa chạm phải mặt nước, vừa lo lắng hỏi Lưu Trúc Hàn, “Đại ca có việc gì không?”

Vừa hỏi xong Vương Thế Kỳ liền bị Lưu Trúc Hàn quờ tay chụp phải.

Vẫn cho đây là chuyện tình cờ, Vương Thế Kỳ buột miệng hỏi tiếp, “Đại ca... ?”

Nhưng nó chỉ có nói được thế, Lưu Trúc Hàn chợt cười gằn lên, “Hừ, ta đã đánh giá sai về thân pháp của người. Để xem lần này người có thoát được nữa không?”

vậy là không hề có chuyện tình cờ.

“Đại ca vừa nói gì vậy?”

Nụ cười nửa miệng liền xuất hiện trên cửa miệng của Lưu Trúc Hàn.

“Ta nói gì người không nghe được u? Uyển mạch của người đã bị ta nắm giữ rồi, người còn cách nào lẩn tránh được nữa không?”

“Đại ca, tiểu đệ làm gì phải lẩn tránh đại ca?”

“Hừ, không phải vừa rồi người đã tránh được một kiếm của ta đó sao?”

“Vậy thì khi nãy ta không hề hoa mắt rồi?”

NÓ hoảng sợ, “Sao đại ca lại hạ thủ tiểu đệ?”

“Còn sao nữa? Không phải người đã nói đúng tâm địa của ta không được đường đường chính chính đó sao?”

“Là tiểu đệ chỉ thuận miệng mà nói thế thôi?”

”Người chỉ thuận miệng nhưng lại nói đúng ngay tâm tính của ta.

Ta còn chưa nói rõ cho người nghe về ngoại hiệu của ta. Ngoại hiệu thực sự của ta là Thiết phiến độc công tử.”

“Thiết phiến độc công tử? Y của đại ca là... ?”

“Là bất kỳ ai biết rõ được tâm địa của ta, ta chưa bao giờ buông tha. Người đúng là xấu số.”

Đúng, Vương Thế Kỳ đúng là xấu số. Vì nó dù cố vùng vẫy thế nào cũng vậy, khi uyển mạch đã bị Lưu Trúc Hàn bóp chặt nó hầu như là không còn chút sức lực nào nữa.

Không những thế nó còn nghe Lưu Trúc Hàn cười lên âm trầm và hỏi nó, “Người có để ý cách chạm vào Thủy trung nhược thủy của thiết phiến kiếm khi này không? Hà hà... không hề có một giọt nước nào bắn lên và không hề có một âm thanh nào cả, khi người rơi xuống thì cũng vậy thôi.”

Không thể nào ngờ Lưu Trúc Hàn lại có ý định quyết diệt bỏ nó như vậy, nó kinh tâm kêu lên, “Giữa đại ca và tiểu đệ có thù hằn gì chứ? Sao đại ca lại định hủy diệt tiểu đệ?”

Lưu Trúc Hàn lắc đầu đáp rành rọt, “Không thù, không oán.”

“Vậy tại sao?”

Vương Thế Kỳ liền bị Lưu Trúc Hàn ném ngay vào đầm nước. Và từ bên trên có tiếng nói của Lưu Trúc Hàn nói vọng xuống, “Người muốn biết tại sao thì cứ đi hỏi lão diêm vương vậy, Ha ha ha... ?”

Tràng cười của Lưu Trúc Hàn khá lớn nên đã át đi tiếng nguyên rủa của Vương Thế Kỳ trước khi nó chìm sâu vào đầm nước có danh xưng là Thủy trung nhược thủy.

8. Là Nhược Thủy Lại Thêm Chất Độc.-cá Và Người Cùng Sống Bên Nhau.

Đúng như danh xưng của đầm là Thủy trung nhược thủy, và đúng như những gì Lưu Trúc Hàn đã nói. Ngay lúc Vương Thế Kỳ vừa rơi vào giữa đầm nước thì mặt nước liền vỡ ra và nuốt chửng lấy thân hình quá nhỏ nhoi của Vương Thế Kỳ và không tạo thành bất kỳ một âm thanh nào. Đến những giọt nước đáng lẽ phải tung bắn lên như thường khi phải có nếu có một vật gì đó rơi vào bất kỳ một vung nước nào thì Thủy trung nhược thủy này lại không hề xảy ra.

Tuy nhiên có một điều mà dù là Lưu Trúc Hàn hay bất kỳ ai khác cũng vậy. Nếu chưa rơi vào Thủy trung nhược thủy thì không bao giờ biết được. ĐÓ là phần đáy của đầm nước đặc dị này không cách mặt của đầm nước là bao nhiêu, chỉ hơn một trượng là cùng.

chính Vương Thế Kỳ hiện đang là người lâm vào hiểm cảnh mới nhận ra điều này.

Và hơn thế nữa không phải đầm nước chiếm hết toàn bộ phạm vi của lòng trung ở địa hình đặc dị này. Bao quanh đầm nước Thủy trung nhược thủy vẫn còn có nhiều khoảng lư bằng đủ rộng trước khi tiếp giáp với phần chân của các vách đá tạo thành lòng trung.

Đang lúc rơi xuống Vương Thế Kỳ cũng kịp nhận ra điều này.

Với hai điều nhận thấy đó khi hai chân vừa chạm vào nền đáy cứng của đầm nước Thủy trung nhược thủy, Vương Thế Kỳ với chí cầu sinh đã nhanh nhẹn di chuyển ở dưới đáy và tiến về phía bờ của đầm nước.

Vì là Thủy trung nhược thủy có đặc tính kỳ dị là bất kỳ vật gì dù nhẹ đều chìm nghỉm xuống đáy nước nên Vương Thế Kỳ hầu như không gặp khó khăn gì trong sự dịch chuyển dưới đáy nước. NÓ không bị sức nước đẩy ngược lên bên trên khiến phải mất cân bằng như bao loại vũng nước khác thường phải có.

Chính vì lẽ đó Vương Thế Kỳ không thể không thở phào nhẹ nhõm khi nó rút cuộc cũng leo lên được một trong những khoảng lư bằng ngoài phạm vi của đầm nước.

Thủy trung nhược thủy đã không nhấn chìm được nó như Lưu Trúc Hàn đã tưởng và hy vọng.

Lúc đó canh năm hầu qua và bầu trời ửng sáng đã xuất hiện trong tầm nhìn của Vương THẾ Kỳ.

Bầu trời đối với Vương Thế Kỳ lúc này chỉ là một khoảng tròn vành vạnh do địa hình của các vách đá tạo thành và chỉ cách Vương Thế Kỳ đúng ba mươi trượng chiều cao.

Tuy chỉ là ba mươi trượng chứ không phải là mấy trăm trượng như ở vực Phong Nha huyết động nhưng nếu Vương Thế Kỳ muốn tự mình thoát được hiểm cảnh này thì chẳng khác nào việc san đất lấp biển cả.

Các vách đá dẫn lên bên trên có hình chữ bát, phần đáy thì to còn phần miệng thì thu hẹp lại. Nếu muốn diễn tả lại cho thật đúng thì cả địa hình này lẫn đầm nước Thủy trung nhược thủy chính là một bầu rượu cực to vì các vách đá chính là cái bầu còn đầm nước chính là phần rượu chứa ở bên trong.

Với địa hình này như trước đó Vương Thế Kỳ đã nghĩ, dù có ai đó dùng dây xuống cho nó từ bên trên nó cũng không tài nào thoát được trừ phi...

“Phải, trừ phi ta chấp cánh mà bay được như loài chim diều hoặc có một bản linh bất phàm như những vị đại tiên thì mới hy vọng thoát được Lưu Trúc Hàn ơi Lưu Trúc Hàn, người vì sao phải hãm hại Vương Thế Kỳ ta chứ? Vì sao chứ? ?”

Một thân một mình giữa một khung cảnh rõ ràng là tuyệt địa, vương Thế Kỳ không khỏi gào lên như thế.

NÓ hoàn toàn không hiểu là vì duyên cớ gì Lưu Trúc Hàn lại quyết lòng hãm hại nó. Không lẽ chỉ vì một lời nói vô tâm của nó cho rằng việc Lưu Trúc Hàn cố tình ẩn tàng một thanh kiếm giữa ngọn thiết phiến là không quang minh chính đại mà Lưu Trúc Hàn để tâm và dùng cách này để hại nó cho hả cơn tức giận sao? Nếu chỉ vì duyên cớ này thì quả thật là phi lý. Phi lý đến vô nhân và thật bất cậ nhân tình, không còn đạo nghĩa gì cả.

Càng nghĩ càng giận, Vương Thế Kỳ lại gào, “Lưu Trúc Hàn, nếu Vương Thế Kỳ ta không chết và còn gặp lại người ta sẽ trả lại cho người gấp trăm gấp ngàn lần những gì ta đang phải gánh chịu.”

Thoát chết?

Vương Thế Kỳ đang ở vào tình cảnh mà phần chết là điều chắc chắn mà nó còn vọng tưởng đến việc thoát chết và báo thù ư?

Như muốn mình chứng cho Vương Thế Kỳ biết rằng nó đang nuôi một hy vọng hoàn toàn hảo huyền là ảo vọng thì bỗng từ bên trên có một vật chọt rơi xuống.

NÓ với tâm trạng phấn khích, lướt mắt nhìn thật nhanh vào vật đó, là một con thỏ rừng vô tội và xấu số. CỐ lẽ con thỏ này sau một đêm nghỉ ngơi đã thức giấc với thể trạng sung mãn. Và đang khi tung tăng chạy nhảy đã quá đà và rơi luôn xuống đầm nước.

Đã biết đây là đầm nước Thủy trung nhược thủy và biết rằng nó phải cần có vật thực để chi dụng qua ngày. Vương Thế Kỳ bèn chau hấu nhìn vào con thỏ tội nghiệp. Với ý niệm phải ghi nhớ cho thật kỹ vị trí rơi xuống của con thỏ để chốc nữa nó sẽ vớt lên nên Vương Thế Kỳ càng căng mắt ra nhiều hơn để nhìn cho thật rõ.

Và Vương Thế Kỳ nhất thời bàng hoàng đến không thốt được bất kỳ một lời nào trước những gì mà mắt nó đang nhìn thấy.

Con thỏ đương nhiên là phải chìm xuống đến đáy nước. Vì đây là Thủy trung nhược Thủy kia mà?

Thế nhưng hình dạng của con thỏ chưa kịp khuất khỏi tầm nhìn của Vương Thế Kỳ thì toàn bộ con thỏ chọt tan biến đi giữa đầm nước như không hề có một con thỏ nào vừa rơi xuống đầm nước cả.

Nhưng, trước khi con thỏ hoàn toàn tan biến thì trong một thoáng Vương Thế Kỳ còn kịp nhìn thấy khung xương trắng hếu của con thỏ.

Khung xương trắng hếu đó chính là con thỏ lúc nãy chứ không thể nào khác được? Vì khung xương đó rõ ràng có hình dạng của một con thỏ. Và khung xương đó đã xuất hiện ngay đúng vị trí của con thỏ.

“Độc, nước trong đầm có chất độc. Thu ?tru ngnhược Thủy chứa toàn độc thủy. Chết, phen này chết chắc rồi. Độc thủy kia thể nào cũng phác tác và biến ta thành một thi thể tan rữa không còn lại một dấu vết nào cả.”

Không nói được, không động đậy được thì Vương Thế Kỳ cũng vẫn Còn suy nghĩ được. Và đó chính là những ý nghĩ của bản thân Vương Thế Kỳ trước lúc đầu óc của nó bị tê liệt hẳn đi vì quá đối kinh hoàng.

Một lúc lâu sau đó, phải nói là thật lâu, Vương Thế Kỳ mới bàng hoàng tỉnh hồn.

NÓ quét mắt nhìn quanh khắp lòng trũng. NÓ không bỏ sót bất kỳ một xó xỉnh nào.

Đúng như nó đang nghĩ. Đúng với điều nó đang nhận định. Chung quanh không những đã vắng lặng như tờ mà bất kỳ một dấu vết nhỏ nào của bất kỳ một sinh vật nào nó cũng không hề nhìn thấy.

Điều đó có nghĩa là những sinh vật đã từng có ở đây, sinh sống ở đây thì đã lâu rồi không còn tồn tại nữa. Vì tất cả đều bị độc thủy hủy diệt.

Bởi trước Vương Thế Kỳ không lẽ đã không từng có ai hoặc là cố tình leo xuống hoặc vô tình rơi xuống hoặc bị thù nhân ném xuống hay sao?

Nếu có, và nếu tất cả những người này cũng như Vương Thế Kỳ bây giờ nghĩa là họ cũng đã thoát khỏi đầm nước bằng cách đi ở dưới đáy nước như nó, nhưng vẫn không sao thoát được tuyệt địa này thì thi thể của họ ở đâu? Hài cốt của họ ở đâu?

Chung quanh đầm nước, trên tất cả những khoảnh lư bằng quanh đây, không hề có dù chỉ một mẫu xương nhỏ.

Những người đó, đương nhiên phải có không lẽ tất cả trước khi mệnh chung đều tự vùi mình xuống đáy đầm nước cả sao?

Nếu không phải thế thì việc không hề có một hài cốt nào quanh đây đã chứng minh rằng tất cả đều tan rã thây thi vì độc thủy.

Hoặc họ bị tan rã thây thi ngay giữa đầm nước như con thỏ lúc mới rồi, hoặc họ đã leo lên được một trong những khoảnh lư bằng như nó rồi cũng bị chất kịch độc của Thủy trung nhục Thủy hủy hoại.

với tâm trí non nớt của một đứa trẻ, Vương Thế Kỳ chỉ nghĩ được như thế. Và chỉ như thế thôi cũng đủ làm cho Vương Thế Kỳ phải thất vọng đến nao nề rồi.

Không phải thất vọng mà là tuyệt vọng.

Sinh cơ chỉ trở lại với Vương Thế Kỳ khi mặt nước chợt khê xao động.

“Sao mặt nước lại xao động? Chẳng lẽ lại có một sinh vật gì xấu số nữa vừa rơi xuống hay sao?”

Tuy không muốn nhìn lại một lần nữa cảnh tượng thảm khốc như nó đã nhìn vào con thỏ, nhưng với bản tính của một đứa trẻ Vương Thế Kỳ không thể không nhìn.

Mặt nước vẫn xao động nhưng lần này là ở một phương vị khác.

Nó chớp mắt vài lượt như không tin vào điều nó vừa nhìn thấy!

Nó lại căng mắt ra để nhìn!

và nó lại thấy mặt nước tiếp tục xao động và là xao động ở một phương vị khác nữa!

Càng không tin vào điều đang xảy ra, từ lúc nào Vương Thế Kỳ đã di chuyển quanh đầm nước với hy vọng là được nhìn gần hơn vào vật đang liên tục làm cho mặt nước xao động. Mắt thì dõi nhìn vào vật đó còn chân thì cứ dịch chuyển theo bản năng.

“Bôm.?”

Do không nhìn xuống dưới chân nên Vương Thế Kỳ vì đi hết khoảnh lư bằng liền bước luôn xuống đầm nước.

Chực nhớ đây là độc thủy, Vương Thế Kỳ hốt hoảng đến thác loạn và nhảy vọt lên khoảnh lư bằng khác gần đó.

Nó đứng yên và chờ độc thủy chắc chắn sẽ làm cho hai chân của nó phải tan rữa.

Một khắc.

Hai khắc.

Nó vẫn bình yên vô sự.

“Thật quái lạ, quái lạ trên chỗ tưởng.?”

Vương Thế Kỳ buộc phải lẩm bẩm thành lời khi nó nhận ra là cho đến tận bây giờ nó vẫn chưa bị độc thủy hủy diệt.

“Hay độc thủy kia chỉ giết hại những sinh linh không phải là người?”

Y nghĩ này vừa xuất hiện trong tâm trí nó thì chính miệng nó đã lớn tiếng phản bác, “Phi lý, là người hay là các sinh linh khác đều chẳng phải là những nhục thể với huyết đỏ sao? Đâu có chuyện độc thủy có tác dụng với loài sinh linh và ngoại trừ sinh linh khác, phi lý!?”

Tự mình phản bác lấy mình vì không sao giải thích được điều này nên Vương Thế Kỳ vòng hai tay ôm lấy đầu và ngồi xuống.

Nó vừa tọa vị chưa yên chỗ đã phải nhảy nhồm lên vì kinh ngạc.

Nó cúi đầu nhìn lại chỗ mà nó vừa mới ngồi.

Nó đưa hai tay dụi mắt.

Nó lẩm nhẩm đọc, “Ta đã nhầm. Chất độc trong đầm nước thật là lợi hại. Ta thật hổ thẹn với danh xưng Độc Vương của ta.”

Đọc xong, Vương Thế Kỳ ngẩn người suy nghĩ, “Độc Vương? Hẳn là một nhân vật thành danh nhờ khả năng thi độc. Sao lại phải hổ thẹn? Không lẽ chính Độc Vương cũng phải bỏ xác ở đây? Độc Vương còn chịu chết, không lẽ bản thân ta lại không chết vì độc thủy?”

Đây là bút tích đầu tiên, chứng tỏ đã từng có người tìm xuống đây mà Vương Thế Kỳ lần đầu tìm gặp.

Nó đưa mắt nhìn lại đầm nước.

Mặt nước đã không còn xao động nữa.

“có lẽ do vừa rồi ta đã tạo thành một tiếng động khá lớn và khá đột ngột nên sinh vật to như loài cá kia đã giật mình và lặn đi mất rồi.”

Tự lẩm bẩm rồi lại tự gật đầu với chính mình, nhưng liền ngay lúc đó Vương Thế Kỳ chợt kêu lên, “Khoan đã, ta vừa nói điều gì? Tiếng động? Phải rồi, sao lại bảo nhục thủy không hề tạo thành tiếng động? Vậy tiếng động vừa rồi vì sao lại có?”

Không tin vào điều này, Vương Thế Kỳ chợt ngã xuống và vươn tay ra. Nhưng ngay lúc nó định vỗ thử xuống mặt nước xem có tạo thành tiếng động hay không thể, nó chợt dừng lại.

Nó không dám cho tay vào độc thủy.

Được một lúc, nó tặc lưỡi một cái, “Chực... đã hai lần chạm vào độc thủy rồi. Thêm một lần nữa đâu có gì cả khác chứ?”

“Bôm.”

Quả nhiên Vương Thế Kỳ không hề sợ trong lần chạm thứ ba vào độc thủy. Và quả nhiên là Vương Thế Kỳ vừa làm cho Thủy Trung Nhược Thủy phải vang lên thành một tiếng động rõ ràng.

“Vậy là không phải rồi. Con thỏ, và cả ta nữa, lúc rơi xuống đầm nước đâu đã có tiếng động nào vang ra? Nhưng tại sao ở vị trí này mặt nước lại phát ra tiếng động khi ta ra vào? Chỉ ở vị trí này hay ở những vị trí khác vậy?”

Nỗi băn khoăn này khá lớn khiến Vương Thế Kỳ phải quên đi việc nó chạm tay vào độc thủy nhưng lại không bị độc thủy làm tổn hại.”

Bước đi vài bước trên khoảng lư bằng là mặt đá, Vương Thế Kỳ lại ngồi thụp xuống và vỗ mạnh tay vào mặt nước.

“Bôm.”

Tay nó khi va vào mặt nước vẫn tạo ra tiếng động.

“Vút?”

Nhảy vọt qua khoảng lư bằng kế đó, Vương Thế Kỳ lập lại động tác trên hai lần nữa ở hai vị trí khác nhau.

“Bõm.?”

“Bõm.?”

Đứng yên, Vương Thế Kỳ trầm nghĩ, “Vậy thì trúng rồi. Ta đã nghĩ ra rồi. Thủy Trung Nhược Thủy, tên gọi thật hay! Đây vốn là một đầm nước bình thường như bao đầm nước khác, chỉ có ở khoảng giữa của đầm nước mới có một loại nước đặc dị được gọi là Nhược Thủy. Từ bên trên nếu có vật gì rơi xuống thì vì phải rơi đúng vào vùng trung tâm và đó là Nhược Thủy nên mọi vật đều phải chìm ngay. Đồng thời không hề tạo ra tiếng động. Và có lẽ, chỉ ở vùng Nhược Thủy mới là độc thủy, còn ở xung quanh thì không phải.”

Nghĩ xong, một lần nữa Vương Thế Kỳ lại lên tiếng tự phản bác với chính nó, “Nhưng rõ ràng là lúc này ta đã rơi đúng vào vùng nhược Thủy mà sao cho đến lúc này ta vẫn chưa bị độc thủy làm hại? Tại sao Chử?”

Bắn khoắn, nghi ngại Vương Thế Kỳ lại đảo mắt nhìn quanh. Cứ như là cảnh vật xung quanh sẽ giúp nó tìm được các lý giải hiện tượng kỳ quái đã xảy ra với nó vậy.

Và thật là may mắn khi mục quang của Vương Thế Kỳ không hiểu sao lại nhìn ngay vào chỗ chân nó đang đứng.

Trên mặt đá, cạnh chỗ nó đứng có nhiều hàng chữ đã được ai đó dùng chỉ lực ghi lại bằng bút pháp vừa tinh xảo vừa nhỏ li ti.

”Lão nạp vì muốn tìm hiểu thấu đáo sự kỳ diệu của hóa công nên đã mạo hiểm tìm đến nơi này. Độc thủy quả lợi hại, trên chỗ tường của lão nạp. Tiên thiên khí công của lão nạp xem ra vẫn không ngăn ngừa được độc tính của độc thủy. Bây giờ muốn thoát đi thì đã muộn rồi, lão nạp đành lực bất tòng tâm thôi.

Nhưng lão nạp dù có chết đi cũng không lấy gì làm tiếc, chỉ tiếc cho pho chuông Hàng ma thập bát do lão nạp ngộ ra phải thất truyền mà thôi.

Nay lão nạp tự nguyện lưu lại pho chuông này, trao tặng lại cho người nào may mắn hơn lão nạp.

VÔ Danh Tăng.?”

Ngay phía dưới chỗ thụ danh Vương Thế Kỳ còn nhìn thấy trên mặt đó một đường khắc vuông vức với mỗi bề là ba tắc.

Thoạt đầu Vương Thế Kỳ nghĩ rằng trong hình vuông này trước đây VÔ Danh Tăng có ghi lại toàn bộ kinh văn của pho Hàng ma thập bát chuông, và do trải qua một thời gian đủ lâu nên bao nhiêu bút tích đều bị phai mờ.

Nhưng sau đó, khi nó xem lại phần lưu tự bên trên của VÔ Danh Tăng, với những nét chữ vẫn còn tinh xảo như vừa mới được viết thì nó lại nghĩ khác, “Nếu phần kinh văn còn bị phai mờ theo thời gian thì những bút tích ở trên tại sao vẫn còn? CÓ chăng là còn có điều bí ẩn ở ngay hình vuông này. Phải chăng đây chỉ là một hộc đá, nơi kinh văn được lưu lại, mà VÔ Danh Tăng đã dùng một khối đá vuông vức đúng kích cỡ để đặt lại?”

Cho là như thế, Vương Thế Kỳ bèn tìm cách nạy khối đá lên.

Sau một hồi hì hục, Vương Thế Kỳ cảm thấy chán nản vì nó không thể nào nạy được khối đá bằng sức lực non kém của nó.

NÓ đành bỏ dở ý định đó. Và vừa rảnh tay, tâm trí của nó lại lớn vồn hai chữ độc thủy.

“Cả VÔ Danh Tăng lẫn Độc Vương đều lưu tự lại và cho rằng đầm nước này chứa toàn độc thủy, nhưng tại sao đối với riêng ta vẫn bình an vô sự?”

NÓ lớn tiếng tự hỏi chính nó. Để rồi, nó không thể nào tìm được câu giải đáp cho chính nó. NÓ cảm thấy bức dọc với bản thân nó. Và nó không thể không cảm thấy băn khoăn khi bản thân của nó cũng chứa đựng một sự bí ẩn chẳng khác nào sự bí ẩn đang xảy ra với đầm nước.

Mặt nước đang xao động.

Và lần này phương vị bị xao động, may sao, lại gần với vị trí nó đang ngồi.

Hai mắt nó căng ra.

NÓ không dám chớp mắt vì sợ vật thể đang làm cho mặt nước xao động kia phải biến đi khỏi tầm thị tuyến của nó.

Nhận định lúc này của nó về vật thể này không có điểm gì sai biệt. Vật thể đó đúng là có hình thù như một loài cá. Nhưng lần này do được nhìn ở khoảng cách rất gần nên Vương Thế Kỳ mới biết rằng vật thể đó không hẳn đã là một loài cá.

~rì ngoài phần đuôi dài như bao loài cá khác thì vật thể này lại có hai cái chân ngắn cùn cùn ở dưới bụng, ngay đúng vị trí đáng lẽ phải là hai cái vây.

Chính vì có hai cái chân thay cho hai cái vây nên khi sinh vật kỳ quái này chuyển động đã làm cho mặt nước đầm phải xao động.

“Đây là loại cá gì mà có hình thù kỳ quái vậy? Và tại sao nó vẫn ung dung tồn tại trong một đầm nước rõ ràng là chứa toàn độc thủy?”

Hỏi thì dễ nhưng để giải đáp thì lại không dễ một chút nào.

Nhưng ít ra, với thêm sự hiện diện của sinh vật này, Vương Thế Kỳ được an ủi phần nào. NÓ đã có cái để lót dạ khi lót lòng.

“Đói?”

Vừa nghĩ đến điều này, bụng của Vương Thế Kỳ bỗng sôi lên ùng ục. Cơ đói như được dịp đã trỗi lên và dày vò Vương Thế Kỳ.

NÓ chép miệng thêm khát.

sinh vật dị dạng nọ không hề biết đến ý tưởng của Vương Thế Kỳ nên vẫn ung dung vừa bơi lội vừa hé miệng chép chép ngay dưới nước.

”Cá ơi, người thì có thể tồn tại nhờ vào độc thủy nuôi dưỡng người. Rất tiếc là ta lại không thể tồn tại bằng vào độc thủy. Người đừng trách ta phải dùng người để nuôi sống chính ta.

“Vù vù ?”

“Bồm.?”

Xuất kỳ bất ý, Vương Thế Kỳ chớp nhanh hữu thủ theo chiêu thức Thập chỉ truy hồn và chớp ngay xuống đầm nước, chỗ con cá quái dị kia vừa vô tình bơi đến gần.”

Tiếng động liền phát ra cùng một lúc với mặt nước vỡ ra và xao động mạnh. Tuy nhiên, trong nắm tay của Vương Thế Kỳ vẫn là một nắm tay rỗng không. Con quái ngư đã nhanh hơn cái chớp của Vương Thế Kỳ.

Tiếc nuối, Vương Thế Kỳ khom người xuống sát mặt nước. NÓ hy vọng sẽ lại nhìn thấy con quái ngư nọ.

Hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm. Bên tả của nó bóng dáng của con quái ngư đang ẩn hiện dưới làn nước.

“Vù vù ?”

“Bồm.?”

Vẫn thế, Vương Thế Kỳ vẫn không nhanh hơn con quái ngư. NÓ dịch thân người ra sát mé đầm nước hơn nữa. Như trên người Vương Thế Kỳ, con quái ngư tiếp tục nhón nhơ ở ngay trước mặt nó, nhưng lại cách nó hơn một tầm với.

Lặng lặng bò lần ra, con quái ngư như không hề biết sinh mạng của nó đang bị đe dọa. Vương Thế Kỳ lần này cố hết sức nhấn nài khi đưa tay ra một cách thận trọng.

Chậm, chậm từng chút một.

con quái ngư còn cách nắm tay của nó đúng bốn xích.

Còn lại ba xích, chưa đủ để đắc thủ.

Còn hai xích, vẫn chưa chắc chắn lắm.

Một xích, khoan đã nào. Từ từ nào.

Nửa xích.

“Vù vù ?”

Ngay trước khi mặt đầm nước vỡ ra thì Vương Thế Kỳ đã biết là hỏng rồi.

Con quái ngư thật là tinh quái. Không sớm cũng không muộn, đúng vào lúc Vương Thế Kỳ dụng lực thì con quái ngư liền bơi lặn sang một bên. Con quái ngư bơi đi không xa, chỉ đủ để cho Vương THẾ Kỳ chộp không đúng vào nó mà thôi.

“Bôm, bôm, bôm.”

Không còn nhẫn nại được nữa, Vương Thế Kỳ hết vung hữu thủ lại đến tả thủ, chộp liên tu bất tận vào bất kỳ phương vị nào mà nó nhìn thấy có sự hiện diện của con quái này.

Mười lần, hai mươi lần, thậm chí đến cả ba mươi lần. Nhưng, không vẫn hoàn không.

Con quái ngư vẫn tồn tại.

Vương Thế Kỳ vẫn bị cơn đói khát dày vò.

Hiện trạng vẫn như cũ nếu không tính đến việc Vương Thế Kỳ hiện đang đứng hoàn toàn trong đầm nước là độc thủy rồi.

Tuy vậy, Vương Thế Kỳ vẫn không nhận ra việc đó. Vương Thế Kỳ vẫn tìm mọi cách để chộp cho bằng được con quái ngư kia mới thôi.

“Vù vù ?”

“Bôm, bôm.”

Chỉ đến khi có một cái chộp của Vương Thế Kỳ tuy rõ ràng là có va vào mặt nước nhưng lại không tạo ra bất kỳ một tiếng động nào thì Vương Thế Kỳ mới hoàn hồn sức tỉnh. Không những nó đã nhận biết việc nó đang đứng ngập vào đầm nước mà nó còn đang dần thân vào vùng nước đặc dị được gọi là Nhược Thủy nữa.

Nhận ra điều này, Vương Thế Kỳ lạng người đứng yên.

Đằng sau nó, chỗ khô ráo, chính là phần bờ, cách nó đứng một trượng. ĐÓ là phạm vi của vùng nước không phải là Nhược Thủy.

Ngay chỗ nó đang đứng, mặt nước đang dâng đến ngang cổ nó. ĐÓ là độ sâu và là giới hạn cuối cùng đối với Vương Thế Kỳ nếu nó không muốn đưa chân mình nó vào đứng vùng nhược Thủy.

Nhưng con quái ngư thì không hề phân biệt đâu là Nhược Thủy và đâu là không. Con quái ngư vẫn thảnh thơi, tung tăng ngay trước mũi Vương Thế Kỳ.

Sau một lúc lạng người. Vương Thế Kỳ tặc lưỡi lẩm bẩm, ”Chực...”

CÓ là Nhược Thủy hay không Nhược Thủy cũng không sao. Nếu ta phải chết vì độc thủy thì đằng nào cũng chết. Không lẽ một người biết võ công như ta lại chịu thua con quái ngư này sao? Hừ, ta đã từng bước ra từ Nhược Thủy thì bây giờ có bước vào cũng đã sao. Quái ngư ơi quái ngư, để xem giữa ta và người ai sẽ thắng ai nào.”

Hớp một hơi thanh khí đầy lồng ngực, Vương Thế Kỳ hiên ngang bước thẳng về phía trước.

Toàn thân của nó liền chìm ngập ngay vào làn nước. Một phần vì đây là vùng nước Nhược Thủy một phần vì nó đã vượt quá độ sâu nên bản thân nó không thể không bị nước phủ kín.

Mặt nước liền thôi xao động. Cho dù con quái ngư vẫn bơi và Vương Thế Kỳ vẫn đang tìm cách chộp quái ngư. Vì đây là Nhược Thủy kia mà.

Lúc đầu thì con quái ngư hầu như chỉ bơi ngang tầm với độ cao của vương Thế Kỳ. Nhưng sau đó, do phần đáy đầm càng lúc càng sâu xuống mà Vương Thế Kỳ thì càng lúc càng bước ra nên con quái ngư cứ bơi lảng vảng ngay bên trên đầu Vương Thế Kỳ.

Chộp từ bên trên chộp xuống dù sao cũng dễ hơn là chộp từ bên dưới chộp lên. Vì dù là Nhược Thủy nhưng lực cản của nước vẫn làm cho Vương Thế Kỳ phải khó khăn khi xuất thủ.

Tuy nhiên, vì là Nhược Thủy nên Vương Thế Kỳ cũng hưởng được một điều lợi. Vương Thế Kỳ vốn đã thận trọng trong lúc xuất thủ nhưng chính lực cản của nước và sự không phát thành tiếng động của Nhược Thủy đã làm cho những lần xuất thủ của Vương Thế Kỳ càng thêm sát gần với mục tiêu hơn. Và con quái ngư chỉ có thể nhờ vào sự mẫn cảm trời phú.

Chi trì được một lúc nhưng không có kết quả gì, Vương Thế Kỳ vì hụt hơi nên phải nhanh chóng quay lui.

Đang vội vàng là vậy nhưng Vương Thế Kỳ cũng kịp cảm nhận là nó vừa đập nhằm vào một vật gì đó ở dưới đáy nước. Gắng gượng chi trì thêm, Vương Thế Kỳ khom người xuống và chộp ngay vật đó.

Đến khi nó đã nhô đầu lên khỏi mặt nước và đổi hơi xong, nó mới có dịp nhìn vào vật mà nó vừa nhặt được. Nhếch môi cười buồn, Vương Thế Kỳ vừa ném vật đó lên bờ vừa chép miệng bảo, “Thiết phiến của Lưu Trác Hàn. Người tuy đã bỏ đi nhưng vẫn có vật tùy thân của người sẽ chứng kiến cái chết của Vương Thế Kỳ này. Tâm địa của người lại tàn độc đến thế sao?”

Hít đầy một hơi thanh khí, Vương Thế Kỳ lại quay về việc đang bỏ dở...

9. Thân Cô Luyện Chưởng Hàng Ma.-cứu Đại Điều Đại Điều Giải Nạn.

Lần này với kinh nghiệm vừa tích lũy. Vương Thế Kỳ không còn xuất thủ loạn xạ nữa. NÓ nhẫn nại đứng trầm người dưới nước và dõi nhìn từng động tĩnh của con quái ngư.

Con quái ngư tỏ ra xem thường Vương Thế Kỳ. Nếu không lượn ở bên tả thì con quái ngư lại lảng vảng đuôi và treo mình ngay bên trên đầu của Vương Thế Kỳ. CỐ lúc, con quái ngư lại trầm xuống và bơi luồn qua dưới cánh tay của Vương Thế Kỳ.

Vương Thế Kỳ cứ để mặc, nó quyết lòng chờ đến một cơ hội thật thuận tiện để khi xuất thủ sẽ nắm được ngay phần thắng.

Và rồi cơ hội đó cũng đã đến.

vương Thế Kỳ xuất thủ thật nhanh.

Nhưng con quái ngư tuy đã lọt vào tay nó rồi nhưng vì Vương Thế Kỳ quên rằng phàm là loại cá thì có loài cá nào mà thân hình lại không trơn tuột? Do đó, Vương Thế Kỳ tự hạn bản thân khi cái ấn đã nắm chắc trong tay nhưng lại tuột mất.

Tức giận, Vương Thế Kỳ liền quên đi chủ định của nó, nó vừa dịch chuyển dưới đáy nước vừa chộp liên tục vào con quái ngư.

CỐ lẽ do lần bị Vương Thế Kỳ chộp phải nên con quái ngư đã biết đến sự hiện diện của Vương Thế Kỳ hiện là sát tinh của nó. Con quái ngư ngay sau đó liền bơi đi loạn xạ, không còn giữ được vẻ nhõm nhợ như trước nữa. Điều này còn khiến cho Vương Thế Kỳ phải gặp nhiều khó khăn hơn.

Và không hiểu từ lúc nào Vương Thế Kỳ đã phải thi triển đến bộ pháp Nhất ma chi vạn ma và phải tận lực bình sinh thi triển toàn bộ những chiêu thức trong Thập chỉ truy hồn để đối phó với sự nhanh nhạy Của con quái ngư nọ.

Hoặc là Thập chỉ truy hồn quá lợi hại, hoặc do bộ pháp Nhất ma chi vạn ma quá biến ảo nên có không ít lần Vương Thế Kỳ đã chộp được ngay vào con quái ngư.

Tuy nhiên, phần thì thân mình của con quái ngư quá trơn phần thì con quái ngư lại có thêm hai cái chân khá lạ thường nên dù Vương Thế Kỳ đã cố hết sức để giữ được con quái ngư nhưng con quái ngư vẫn cứ

thoát ra như thường. Con quái ngư vừa uốn mình, vừa vận dụng hai cái chân của nó để tự cứu nguyên bản thân.

Bụng càng lúc càng đói mà con quái ngư vẫn cứ tuột ra khỏi tầm tay, Vương Thế Kỳ không thể không tức bực.

Và đúng vào lúc Vương Thế Kỳ buộc phải quay lui để đổi hơi thì con quái ngư không hiểu vì sao cũng quay đầu bơi ngược về phía bờ.

“Phen này thì mi chết chắc rồi, quái ngư ơi.”

Phấn khích với ý nghĩ này, Vương Thế Kỳ cố dịch chuyển thật nhanh cũng bằng bộ pháp nọ để đuổi bám theo con quái ngư.

Con quái ngư quả là xấu số. NÓ cứ tung bơi ở phía trước và bơi luôn một mạch vào bờ.

Vương Thế Kỳ, khi nước chỉ còn ngập nửa thân mình của nó, đứng lại và dõi nhìn thật kỹ con quái ngư. Vương Thế Kỳ càng mừng vui khi nó nhìn thấy con quái ngư đang ung dung bơi ngay vào một hốc đá khá to ở sát bờ.

Vương Thế Kỳ chậm chân tiến lại dần dần. Khi còn cách con quái ngư đúng một tầm tay vào con quái ngư vẫn ung dung giam mình vào hốc đá, Vương Thế Kỳ liền xuất thủ.

“Vù vù ?”

“Bôm.”

Thành công.

Nắm chặt con quái ngư, Vương Thế Kỳ nâng lên để ngắm nhìn và bật cười dòn dã, “Ha ha ha...”

Vẫn còn cười nhưng khi Vương Thế Kỳ nhìn ngay vào miệng của con quái ngư thì tràng cười của nó liền chuyển sang tiếng kêu kinh ngạc, “úy, con quái ngư này dường như đang ăn cái gì đó thì phải?”

Ngay cửa miệng của con quái ngư vẫn còn đeo bám một vật nửa là tảo, nửa là một loại sinh vật. Gọi là tảo vì vật đó có màu xanh nhợt nhạt. Gọi là sinh vật vì vật đó dường như vẫn ngo ngoe hoạt động dù con quái ngư đang ngậm chặt.

Động tâm, Vương Thế Kỳ lại khom xuống và cho tay mò vào hốc đá lúc nãy. Đến lúc đưa tay lên, Vương Thế Kỳ không thể không vui mừng khi nhìn thấy những sinh vật đang nằm trong tay nó. Những sinh vật này có thân hình vừa dài vừa tròn và còn mềm mại như những con giun đất. Chỉ có điều những sinh vật vô danh này lại có màu xanh nhợt nhạt chứ không phải đỏ như loài giun.

“Màu gì cũng được, nếu con quái ngư sống được nhờ những sinh vật này thì ta cũng sống được. Chỉ có điều...”

Là điều gì thì Vương Thế Kỳ đột nhiên lại bỏ lửng, không chịu nói tiếp. Vương Thế Kỳ chợt khom người xuống và nhìn vào các hốc đá gần đó thật kỹ. Vương Thế Kỳ ngẩng đầu lên, “Nhiều, nhiều lắm. Quái ngư ơi, ta phóng sinh cho ngươi vậy. Với bao nhiêu sinh vật này thì ta và ngươi tha hồ mà sống. Vả lại, ngươi có bên cạnh ta đỡ hiu quạnh hơn.”

Buông con quái ngư ra, để cho con quái ngư mặc tình bơi lượn, Vương Thế Kỳ bốc lấy từng sinh vật vô danh nọ cho vào miệng.

Nhai trệu trạo, nhấm nháp vì tanh, nhắm mắt nuốt bừa, bốc thêm con khác. Những cử động này của Vương Thế Kỳ chỉ là những cố gắng để kéo dài cuộc sống nên nó không hề cảm nhận được sự lạc thú của một người đang đói là lại có thức ăn. Bất quá Vương Thế Kỳ làm được những hành động này là nhờ gương của vị lão nhân đã giam mình mười một năm dưới Phong Nha huyết động. Lão nhân đó còn phải dùng những thức ăn gớm ghiếc hơn những sinh vật vô danh này nhiều.

Vương Thế Kỳ phải vốc thêm hai vốc nữa tạm gọi là no lòng.

NÓ buông người ngồi bên bờ đá. NÓ khoan khoái nhìn con quái ngư cũng đang khoan khoái như nó.

Đột nhiên nó ước ao, “Phải chi ta được sinh sống ở đây mãi. Thung dung, tự tại, không phải giao tiếp với thế nhân toàn là những người xấu xa, độc ác?”

Ngẫm lại những hạng người mà nó đã gặp kể từ khi gia đình nó gặp thảm cảnh. Hết Tôn Lãnh Thu tà độc đến vị lão nhân không biết mặt biết mũi cũng độc rồi lại đến Lưu Trúc Hàn ngoài mặt thì tươi cười nhưng lại có tâm địa xấu xa, Vương THẾ Kỳ càng lúc càng chán ngán.

Nhưng rồi, cũng tự nó phải hỏi, “Nhưng liệu ta khi muốn thoát khỏi nơi này thì có thực hiện được không? Và lại chẳng lẽ ta lại dễ dàng quên đi mối gia thù được sao?”

Chất lưỡi hít hà, Vương Thế Kỳ tiếc rẻ, “Hàng ma thập bát chương kia liệu có giúp ta thoát được không? Hà, mà dù có được đi nữa thì ta cũng đâu có lấy được đâu mà nghĩ tới việc luyện công?”

Với tâm trạng tiếc nuối, Vương Thế Kỳ lại tiến đến chỗ có vuông đá và tìm cách nạy vuông đá lên.

Đang đi, Vương Thế Kỳ chợt nhìn thấy ngọn thiết phiến của Lưu Trúc Hàn. Ngọn kiếm sắc bén đang nhú ra khỏi thân thiết phiến liền gọi cho nó một ý. Khom người nhặt lấy thiết phiến, Vương Thế Kỳ hớn hở bước đi. Đến chỗ có vuông đá, Vương Thế Kỳ bèn chọc ngay mũi kiếm vào những khe hở. NÓ nạy lên.

“Cạch?”

Thân thiết phiến chợt nảy rời ra, chỉ còn phần ngọn kiếm là đang ghim vào khe hở. Vương Thế Kỳ lo sợ, nhìn chăm chăm vào thân thiết phiến.

“ôi chao, là thiết phiến sao lại lỏng lẻo chỗ như thế này?” Vừa mới kêu đó, Vương Thế Kỳ lại kêu tiếp khi đã thức ngộ, “ô hay, độc thủy, chính độc thủy đang hủy hoại dần thiết phiến. Độc tính mạnh như vậy thì ngọn kiếm kia ta e rằng cũng không thoát khỏi số phận?”

Nhất mực thận trọng, Vương Thế Kỳ thật khê khàng khi dùng ngọn kiếm để nạy vuông đá lên. Nhích từng chút một, khi vuông đá thật sự đã chồm lên, Vương Thế Kỳ hồ như là nín thở để tiếp tục hành sự.

Đến khi vuông đá đã nhô một đầu lên đủ cao, Vương Thế Kỳ vừa giữ ngọn kiếm bằng một tay, vừa vận toàn lực vào tay còn lại để bấu vào vuông đá.

Khi đã giữ được vuông đá yên vị bằng năm đầu ngón tay, Vương Thế Kỳ lại chọc mũi kiếm vào khe đá phía đối diện. Lại nạy, lại bẩy, vuông đá nhích dần lên. Khi vuông đá đã nhô đầu lên bằng với đầu bên kia, Vương Thế Kỳ bèn tiếp tục nạy lên bằng cả hai tay.

Một bên bằng kiếm một bên bằng năm đầu ngón tay.

Vương Thế Kỳ thở khì ra khi vuông đá đã khó biết độ dày của nó là một tấc mộc. Thật nhanh tay, Vương Thế Kỳ khê xoay vuông đá xéo đi một ít. Vuông đá liền được nằm hờ hững ngay bên trên chỗ hõm.

Đưa mắt nhìn qua những chỗ hở của vuông đá, Vương Thế Kỳ bồi hồi khi nhìn thấy ở dưới chỗ hõm có một vuông lụa màu vàng sậm khá dày. Nhấc vuông đá ra, Vương Thế Kỳ nhặt vuông lụa lên. Giữ ra một cách nhẹ nhàng, trên tay của Vương Thế Kỳ lúc này chính là phần thân sau của một chiếc tăng bào. Và bên trên chiếc tăng bào có chi chít những chữ là chữ. “Hàng Ma thập bát chương?”

NÓ kêu lên nho nhỏ, “Đây chính là tăng bào của VÔ Danh Tăng rồi.” Rồi nó than, “Nếu VÔ Danh Tăng phải dùng chính tăng bào của mình để ghi lại võ công thì VÔ Danh Tăng đương nhiên phải bỏ ở ở tại đây rồi. Vậy thì dù ta có luyện được Hàng ma thập bát chương đi nữa, ta cũng đừng mong đến chuyện thoát thân. Hà...?”

Tiếp đó, nó lại kêu lên, “Nhưng VÔ Danh Tăng vì bị nhiễm độc nên mới không thoát được. Còn ta, dường như ta có may mắn là không bị nhiễm độc, không lẽ ta không thoát được sao?”

Tự hài lòng về nhận định này, Vương Thế Kỳ bèn đọc lấy đọc để toàn bộ kinh văn khẩu quyết của Hàng ma thập bát chương.

Kinh văn thật cao thâm, uyên ảo. Vương Thế Kỳ dù đã đọc năm lần bảy lượt vẫn không sao hiểu được thấu đáo.

Đêm về, nằm thao thức mãi vẫn không ngủ được. Vương Thế Kỳ chợt nhớ đến lần sau cùng nó chộp được con quái ngư. NÓ thăm bản khoắn, “Tại sao ở lần đó ta vừa xuất thủ đã đắc thủ được ngay, còn những lần đầu thì không?”

Suy nghĩ mãi nó mới tỉnh ngộ. Chính là nhờ những lần nó thi triển công phu ở dưới đáy nước và bị sức cản của nước giữ tay nó lại, đến lần sau cùng nó xuất thủ ở trên không, lực đạo có khác trước và tay nó không còn bị nước cản nữa nên nó mới dễ dàng đắc thủ.

Vẫn còn bán tính bán nghi về điều này, Vương Thế Kỳ lẩm bẩm thành tiếng, “Nếu là như thế thì từ nay về sau nếu ta có luyện công thì cứ trầm mình xuống nước mà luyện. Không biết chừng ta sẽ nhờ đó mà mau chóng thành tựu hơn.”

Trời lại sáng.

Với ý tưởng của đêm qua, Vương Thế Kỳ liền lao người xuống đầm nước và dùng con quái ngư để luyện công dưới đáy nước.

Tay thì thi triển Thập chỉ truy hồn, chân thì thi triển bộ pháp Nhất ma chi vạn ma.

Khi đã mỏi mệt, cũng là lúc con quái ngư lại lên bờ để ăn những sinh vật vô danh nọ. Vương Thế Kỳ liền kiểm nghiệm lại nhận định của nó. Với mực nước nửa người, Vương Thế Kỳ bèn ra chiêu nhằm vào con quái ngư nọ.

“Vù vù ?”

“Bôm.”

Quả nhiên là như vậy. Chỉ một lần xuất kích, Vương Thế Kỳ đã chộp được con quái ngư. Thích chí, Vương Thế Kỳ bèn buông con quái ngư ra và thử chộp lại vài lần nữa.

Ba lần đắc thủ cả ba. Vương Thế Kỳ cười vang, “Ha ha ha... được rồi đấy quái ngư. Từ đây về sau ta đã có thú để đùa vui rồi, ha ha ha...”

ăn xong những sinh vật nọ, không cần nghỉ ngơi, Vương Thế Kỳ liền nghiền ngẫm kinh văn Hàng ma thập bát chương. Đêm về thì ngủ.

Lâu mãi thành nếp. Cứ buổi sáng vừa thức dậy, Vương Thế Kỳ bèn đùa giỡn với con quái ngư, chiều lại nghỉ ngơi và tự luyện Hàng ma thập bát chương.

Không biết đã bao nhiêu ngày trôi qua, nhưng có một hôm Vương Thế Kỳ bỗng nhận ra một điều. NÓ không cần phải dùng Thập chỉ truy hồn để chộp con quái ngư nữa. NÓ chỉ cần dùng bộ pháp Nhất ma chi vạn ma cũng đủ dồn đuổi con quái ngư đến hết đường tháo chạy.

Còn như muốn chộp con quái ngư ư? NÓ chỉ cần nghĩ đến việc chộp giữ thì tay nó đã ra chiêu, và ngay lập tức con quái ngư đã bị nó tóm chặt.

Đến lúc đó, cũng là lúc nó tự thấu triệt và luyện được mười hai chiêu trong mười tám chiêu của Hàng ma thập bát chương của VÔ Danh Tăng rồi. Tuy chỉ luyện được mười hai chiêu nhưng toàn bộ những kinh văn khẩu quyết đều được nó nhớ nằm lòng.

cho mức thành tựu bây giờ của bản thân đã quá đủ, Vương Thế Kỳ không thể không nghĩ đến việc thoát thân.

Với địa hình quanh đây mà Vương Thế Kỳ đã thông thuộc như nhìn trong lòng bàn tay, Vương Thế Kỳ thử phóng ào lên vách đá và dùng hai tay vấu chặt vào những mô đá mà nó chợt nhìn thấy. Lơ lửng trên không, Vương Thế Kỳ hết nhìn lên trên lại đưa mắt nhìn xuống phía dưới. Mặt nước chỉ cách thân nó khoảng năm trượng, nghĩa là phần động khẩu ở trên bên phải còn cách nó những hai mươi lăm trượng.

Đó là hai mươi lăm trượng nếu tính theo chiều thẳng đứng. Còn như Vương Thế Kỳ muốn bằng tư thế đeo bám này mà leo lên được đến động khẩu bên trên thì nó phải vượt ít lắm là bốn mươi trượng.

Bốn mươi trượng trong một tư thế cực kỳ khó khăn, gần như là nằm ngửa với phần vách đá áp ngay vào bụng và ở phía trên, Vương Thế Kỳ chỉ cần một sơ suất nhỏ thôi cũng đủ phải rơi ngay xuống ở âm nước.

Vương Thế Kỳ sau khi đeo bám để nghỉ lấy hơi, nó chột buông ra và phóng mình thật nhanh về phía trước cũng là phía trên.

“Vút ?”

Lao được gần hai trượng, Vương Thế Kỳ bèn vươn tay chộp vào một mẫu đá khác. Vuốt tay, Vương Thế Kỳ chán nản khi cứ để cho thân hình rơi thẳng xuống đầm nước. Leo trở lại vào bờ, Vương Thế Kỳ ngao ngán vì nó cảm thấy bất lực.

“Có lẽ mức thành tựu của ta vẫn chưa đủ. Nhưng đến lúc nào mới gọi là đủ đây?”

Kể từ hôm đó, Vương Thế Kỳ vừa luyện công vừa đếm từng ngày.

Trước kia nó không nghĩ đến việc đếm ngày nên cảm thấy thời gian trôi đi thật nhanh. Còn bây giờ, khi đã bắt đầu đếm, thời gian trôi đi sao dài dằng dặc.

Hai mươi ngày cho chiêu chưởng thứ mười ba. Thêm ba mươi ngày nữa cho chiêu thứ mười bốn. Năm mươi ngày mà tưởng đâu là năm mươi năm. Vương Thế Kỳ lại nghĩ đến việc thoát thân.

Phóng lên, đeo bám, lại phóng lên. Rơi xuống. Thất bại.

Ngao ngán đến tuyệt vọng, vì dù có thêm hai chiêu chưởng nữa đã luyện thành nhưng Vương Thế Kỳ vẫn không vượt quá lần phóng thứ nhất thành công. NÓ luôn bị thất bại ở lần phóng thứ hai.

Mất lại chạm phải ngọn kiếm hôm nào, Vương Thế Kỳ trầm tính, “Nếu ta dùng ngọn kiếm này để chọc vào những khe đá, không hiểu ta có thoát được không?”

Tuy không tin tưởng lắm, nhưng Vương Thế Kỳ không thể không thử thực hiện.

Lăm lăm ngọn kiếm trên tay, Vương Thế Kỳ chưa kịp phóng người lao lên vách đá thì từ bên trên chột có hàng loạt những tiếng rít xuất hiện và đập vào thính nhĩ của Vương Thế Kỳ.

Kinh ngạc vì đã lâu lắm rồi Vương Thế Kỳ mới nghe được những âm thanh từ bên trên vọng xuống, Vương Thế Kỳ ngược mắt nhìn lên. Đúng lúc đó, vùng động khẩu ở bên trên chột tối sầm lại. Vương Thế Kỳ nhờ có mục lực khá tinh tường nên kinh ngạc kêu lên, “ồ, loại chim điêu gù mà to lớn đến thế này?”

Hai cánh dang rộng và đập loạn vào không khí, loài đại điêu kia không hiểu sao lại thản nhiên chui tọt toàn thân vào động khẩu.

Ngỡ đâu con đại điêu này vì bị trúng tên của những tay liệt hộ nên phải sa xuống và tình cờ rơi ngay xuống đây, Vương Thế Kỳ thầm đau xót và thương tiếc cho con đại điêu này. Đau xót vì thế nào con đại điêu cũng bị tan rã thân thi nếu rơi ngay vào độc thủy. Còn tiếc thương vì nếu Vương Thế Kỳ được cỡi hoặc đeo ngay vào chân của con đại điêu này thì làm gì không thoát được vùng địa hình hiểm trở này.

Đau xót hay tiếc thương gì cũng vậy, vì con đại điêu tuy đã cố hết sức để Cường lại nhưng toàn thân thì cứ là đà sà xuống.

Chỉ đến khi con đại điêu đã xuống đủ sâu và đủ cho ánh dương quang ở bên trên lại soi sáng khắp lòng trùng thì Vương Thế Kỳ mới biết rằng con đại điêu kia không hề bị trúng tên như Vương Thế Kỳ tưởng. Đồng thời con đại điêu cũng không phải cố tình sa xuống đây.

Ở một trong hai ống chân to lớn của con đại điêu hiện đang bị một con quái xà kỳ dị quấn chặt. Con đại điêu vì phải khom đầu xuống để vừa mổ vừa tìm cách gỡ con quái xà ra nên nó đã không để ý đến địa hình và vô phúc lại sa ngay vào tuyệt địa ngay lúc này.

Vương Thế Kỳ thầm lo sợ cho con đại điêu nên khi thấy con đại điêu không còn mấy nổi nữa là chân phải chạm vào mặt nước, Vương Thế Kỳ bèn lớn tiếng kêu lên, “Điêu huynh, không được chạm chân vào nước, là độc thủy đấy.”

Vương Thế Kỳ chỉ kêu hù dọa và kêu theo cảm tính. Nhưng thật không ngờ, con đại điêu kia như thông hiểu được tiếng người nên giật mình, vỗ cánh và lao vút lên trên. Thoáng mừng cho loài cầm điêu vô tội may được thoát chết thì Vương Thế Kỳ chột thất thanh kêu lên, “Điêu huynh coi chừng. Con quái xà đang mổ vào huynh kia.”

Đúng vậy, dưới mục lực tinh tường, Vương Thế Kỳ thoát đầu thì ngỡ rằng con quái xà kia chỉ là một con vật chết, nhưng khi chết lại cuộn chặt vào chân đại đế, buộc đại đế phải dùng mỏ gỡ ra.

Không ngờ con quái xà kia trước sự tấn công của đại đế đã thu đầu và giấu kín vào một chỗ giả chết. Đến khi con đại đế phải uốn lượn và bay lên không, đầu của đại đế không thể không ngóc lên thật cao, con quái xà liền chớp lấy cơ hội và tìm cách lao đầu vào chỗ hiểm của con đại đế.

Nghe tiếng hô hoán cảnh báo của Vương Thế Kỳ, con đại đế đúng là nghe được và hiểu được những lời của Vương Thế Kỳ bèn cúi ngay đầu xuống và chống trả lại đòn hiểm của quái xà.

Sự tấn công của quái xà và sự chống đỡ của con đại đế, ngay lập tức phát ra những tiếng rít ghê rợn mà Vương Thế Kỳ khi này đã nghe.

Và vì phải lo chống đỡ lại con quái xà, đầu phải cúi xuống cơ hồ sát vào thân, nên con đại đế buộc phải để cho thân hình là đà hạ xuống dù rằng đại đế cũng đã cố giữ vững độ cao bằng cách quạt mạnh hai cái cánh to, khỏe. Nhưng quái xà thật là vật tinh không, giảo quyệt Hễ đại đế giương chiếc mỏ cứng định mổ vào đầu quái xà thì quái xà đã nhanh tốc đầu kín đầu vào vị trí mà đại đế không tài nào mổ đến.

Và vì đại đế quyết giữ bỏ mối họa diệt thân nên cứ lo mổ lấy mổ để vào con quái xà mà quên rằng còn có độc thủy đang ở phía dưới và nguy hiểm không kém.

“Điểu huynh, hãy đề phòng độc thủy?”

Một lần nữa Vương Thế Kỳ phải lên tiếng đề tỉnh cho đại đế khi hai chân đại đế sắp chạm phải mặt nước. Đại đế nghe được lại vội vã bay lên.

Và cảnh cũ lại tái diễn, quái xà lợi dụng đúng thời cơ và lo le đầu ra phục kích. Đại đế phải cúi đầu xuống khi phát hiện được nguy hiểm bằng vào cảm giác và bằng tiếng hô hoán tiếp đó của Vương Thế Kỳ.

Thấy cứ giằng co mãi thì trước sau gì đại đế cũng phải chuốc lấy thảm hại hoặc bởi nọc độc của con quái xà hoặc do độc thủy ở đầm nước. Vương Thế Kỳ chợt nảy ra một ý. Vương Thế Kỳ kêu lên, “Điểu huynh cứ giữ thân hình đừng cho chạm nước và cũng đừng cúi đầu xuống nữa. Hãy để ta tìm cách giết quái xà cho.”

Không những hiểu được toàn bộ ý tứ của Vương Thế Kỳ mà đại đế còn quạt đều đều hai cánh khiến cho thân hình của đại đế chỉ là là ngay bên trên Vương Thế Kỳ không xa. Và chỉ có đại đế là có tánh linh mà thôi. Vì khi đại đế làm đúng như lời căn dặn của vương Thế Kỳ thì quái xà, do không thông hiểu những mưu toan của đại đế và Vương Thế Kỳ, liền nhô đầu ra định giữ lại trò cũ. Đã hợm sắn, Vương Thế Kỳ bèn hét lên, “Loài độc xà ngu muội, đáng chết!”

Ngọn kiếm trên tay Vương Thế Kỳ chợt bay đi và sọt ngang đầu quái xà một cách hung hiểm.

“Sọt ?”

Ngọn kiếm của Vương Thế Kỳ ngay lập tức hút mất nửa đầu của quái xà Rắn mất đầu thì thân phải loạn. Quái xà không thể nào cuộn chặt vào chân đại đế được nữa. Và đại đế theo cảm tính liền vung mạnh cước chân khiến cho toàn bộ con quái xà phải rời ra và rơi ngay và đầm nước.

Trước sự mục kích của Vương Thế Kỳ và cả của đại đế nữa, con quái xà chưa chìm được bao nhiêu vào giữa làn nước liền hóa thành bộ cốt khô tan biến đi thật nhanh chóng.

Như cổ tình chờ xem được kết quả này, khi hình dạng của con quái xà đã tiêu tán đi, đại đế liền bay lên và đậu ngay bên trên động khẩu để nhìn trở xuống Nhìn đại đế hết nghiêng đầu nhìn bên này lại nghiêng đầu nhìn sang bên kia, Vương Thế Kỳ biết ngay rằng đại đế đang tìm cách biểu hiện lòng cảm kích của nó.

Vương Thế Kỳ vì mừng cho đại đế, nên vội lên tiếng, “Điểu huynh trông thấy độc thủy lợi hại như thế nào chưa? Nếu diểu huynh vì không nghe được lời của ta, hay có nghe nhưng lại không tin thì số phận của diểu huynh sẽ không khác gì quái xà đâu.”

Con đại đế liền gục gặc đầu những ba lượt, tỏ ý đáp tạ Vương Thế Kỳ xong, đại đế liền bay đi. Đưa mắt nhìn theo được một lúc, Vương Thế Kỳ bắt giắc tự cốc vào đầu vài cái và tức tối kêu lên, “Ngốc ơi là

ngốc. Vương Thế Kỳ ơi Vương Thế Kỳ, người đã bỏ mất cơ hội ngàn năm một thuở để đi thoát khỏi hiểm địa rồi đó. Người có chết ở đây cũng đáng kiếp.”

Vương Thế Kỳ vì mãi mừng cho sự thoát nạn của đại điều nên quen mất việc thoát thân. Bây giờ dù tiếc thì cũng đã muộn rồi.

Không cam lòng, Vương Thế Kỳ vừa tức bực chuyện này vừa tức bực chuyện kia liền phóng mình lên vách đá.

Phóng lần thứ nhất, Vương Thế Kỳ đương nhiên là đeo bám được vào vách đá rồi. Sau khi nghỉ đổi hơi, Vương Thế Kỳ bèn tận lực bình sinh phóng luôn lần thứ hai.

“Vút ?”

“Phập.”

Được rồi. Lần này Vương Thế Kỳ đã thực hiện thành công một lần nhảy ngoạn mục. Vì như bao lần trước đó dù Vương Thế Kỳ đã cố đến đâu đi nữa thì ở lần phóng lần thứ hai, Vương Thế Kỳ chỉ chạm tay vào vách đá chứ không thể nào vấu chặt vào để giữ được thân mình. Nhưng lần này sự tức bực vì bản thân quá ngốc đã vô tình giúp cho Vương Thế Kỳ thực hiện được tốt đẹp.

Đeo bám ở đó thêm một lúc nữa, Vương Thế Kỳ chờ đến khi chân khí nội nguyên đã ổn định liền chuẩn bị phóng lần thứ ba.

Hít một hơi thanh khí, dồn toàn lực vào song cước, chuẩn bị co chân đạp vào vách đá để phóng lên, Vương Thế Kỳ chưa kịp thực hiện ý định thì...

Động khẩu chợt bị vật gì đó che khuất và kèm theo là một tiếng gió giạt thật mạnh như cuồng phong vừa mới xoáy vào vậy. Giạt mình, Vương Thế Kỳ nghiêng đầu nhìn xuống.

Là con đại điều lúc này.

Đại điều đang ung dung trụ hai chân vào một mồm đá ở sát bờ, và còn gục đầu hé mở ra một nhánh cây đầy những trái chín đỏ mọng rơi nhẹ nhàng lên một mặt đá gần đấy. Đại biểu đã cố tình dùng những vật thực ngon lành này để thay lời đáp tạ vì sự cứu nguy của Vương Thế Kỳ lúc mới rồi.

Phần thì xúc động trước mối chân tình của loài vật, phần thì ngỡ ngàng trước sự quay lại khá bất ngờ của đại điều, Vương Thế Kỳ chợt để hai tay lỏng ra. Đúng lúc đó, vì không thấy Vương Thế Kỳ vốn là ân nhân ở đâu, đại điều bèn nghiêng đầu tìm kiếm. Và khi đại điều phát hiện là Vương Thế Kỳ đang rơi từ bên trên xuống, do đại điều lo sợ Vương Thế Kỳ phải rơi vào độc thủy, đại điều chợt đập cánh lao đi nhanh hơn tên bắn.

Bằng sự tính nhạy của bản năng, đại điều tính thật khéo léo. Lúc đại điều lao ra và kịp xòe rộng đôi cánh thì toàn thân của Vương Thế Kỳ rơi đúng ngay vào lưng nó, sát với phần cổ của đại điều.

Vòng hai tay ôm chặt lấy đại điều, Vương Thế Kỳ xúc động chân tâm đến không thể nói lên thành lời.

Sau khi lượn một vòng trên đầm có Vương Thế Kỳ ở bên trên, đại điều lại hạ thân đứng vào vị trí cũ. Đại điều cúi đầu dùng mỏ gại gại vào nhánh cây đầy trái chín ý muốn bảo rằng đây là lễ đáp tạ của đại điều đối với hành vi vừa rồi của Vương Thế Kỳ. Vương Thế Kỳ càng mỉm lòng hơn. Vừa du mình trở xuống, Vương Thế Kỳ vừa nói, “Điều huynh, ta biết số trái cây này chính là lễ vật của điều huynh rồi, nhưng ta còn muốn nhờ điều huynh một việc nữa. Điều huynh hãy giúp ta nhé.”

Đại điều gật đầu vài lượt và lại dùng mỏ gại vào nhánh cây.

Hiểu ý, Vương Thế Kỳ khom người cầm lấy nhánh cây trĩu quả nọ, đoạn hỏi, “Điều huynh, thật sự là ta muốn thoát khỏi chốn này, điều huynh có chấp thuận cho ta cưỡi lên người điều huynh mà nhờ điều huynh đưa ta đến một nơi khác không?”

Nghiêng đầu ngó qua ngó lại như đại điều có ý không tin rằng Vương Thế Kỳ lại không phải là người ở chốn này.

Thấy được cử động đó của đại diện, Vương Thế Kỳ vội vàng giải thích, “Điều huynh hãy nhìn quanh đây mà xem, liệu nơi này có phải là chỗ cho người dung thân không? Không nhà, không cửa, cũng không có vật thực chi dụng hàng ngày, ta chỉ vô tình hiện diện ở đây mà thôi. Ta đã bị kẻ thù cố tình ném bỏ vào đây mà thôi. Điều huynh hãy giúp ta lần này đi.”

Không những hiểu mà còn hiểu một cách tinh tường nữa, đại diện vừa nghe Vương Thế Kỳ giải thích xong liền khom đầu xuống ý muốn bảo Vương Thế Kỳ hãy leo lên. Biết đại diện đã ưng thuận, Vương Thế Kỳ vội vàng tom góp duy nhất một vật cần thiết. Đó là mảnh tảng bào của vô danh tăng.

Khi thấy Vương Thế Kỳ đã leo lên nhưng lại quên không cầm lấy nhánh cây trèo quả, đại diện lại cúi mỗ vào nhánh cây.

Vương Thế Kỳ bèn trượt xuống, “Phải rồi, nếu điều huynh không nhắc thì suýt nữa ta quên mất. Đã lâu lắm rồi ta chưa được thưởng thức những trái cây ngon lành như thế này.”

Do y phục đã quá cũ, không có chỗ cất mảnh tảng bào, Vương Thế Kỳ bèn quàng vào cổ. Tay giữ chặt nhánh cây, tay còn lại ôm lấy cổ đại diện, Vương Thế Kỳ phấn khích kêu lên, “Đi nào, điều huynh.”

“Vút ?”

Là đại diện có khác. Chỉ một cái phóng mình, toàn thân của đại diện liền như một mũi tên, lao thẳng lên cao thật cao.

Do không ngờ đại diện lại lao nhanh đến thế, Vương Thế Kỳ đành phải tiếc nuối đưa mắt nhìn theo mảnh tảng bào bay rời ra và lượn lơ rơi xuống. Trước khi được đại diện lạng người đổi hướng và đưa đi thật xa, Vương Thế Kỳ còn kịp nhìn thấy mảnh tảng bào đã rơi đến mặt nước và chìm ngay vào chỗ được gọi là Thủy trung nhược thủy.

10. Thoát Hiểm Gặp Đại Diện Chủ Nhân.-lộ Tuyệt Kỳ Nhận Người Một Phái.

Như chim được xổ lồng, Vương Thế Kỳ vừa chồm chệ trên lưng đại diện vừa hể hả nhìn bầu trời rộng lớn đang phủ chụp lấy mặt đất mệnh mang.

Hưởng được kỳ thú này Vương Thế Kỳ còn cảm nhận được sự nhỏ nhoi yếu đuối của con người đối với trời đất bao la. Con người nhỏ nhoi là vậy nhưng ai ai cũng ôm ấp một cao vọng cao ngất trời. Và để thực hiện được cao vọng, có không ít người sẵn sàng nhúng tay vào máu, không từ bất kỳ thủ đoạn nào để thỏa mãn bản thân.

Tôn Lãnh Thu vì cương quyền chướng môn nhân Hoa Sơn phái, vì lão nhân ở trong Phong Nha huyết động thì vì Vạn niên địa tuyệt quả, và Lưu Trúc Hàn thì khó có thể nói là hấn chỉ vì một chút tị hiềm khi nghe Vương Thế Kỳ bảo hấn đã có những hành vi không được quang minh chính đại. Hấn phải còn vì một tham vọng nào khác, một ý đồ nào khác chứ không phải không.

Vừa ngẫm nghĩ đến thế thái nhân tình, Vương Thế Kỳ vừa thông thả nếm vị ngon ngọt của từng quả cây do đại diện cố tình mang đến.

Và khi Vương Thế Kỳ đang suy nghĩ về một tham vọng nào khác của Lưu Trúc Hàn, Vương Thế Kỳ chợt động tâm đến một việc khác, có liên quan đến Lưu Trúc Hàn.

Muốn kiểm chứng lại mối nghi ngờ này, đồng thời Vương Thế Kỳ cũng muốn quay lại Bạch Phong sơn. Tuy Vương Thế Kỳ tin chắc rằng hài cốt của song thân khó có thể tồn tại được đến lúc này, nhưng dẫu sao Vương Thế Kỳ cũng phải nhìn được tận mắt mới yên tâm, Vương Thế Kỳ cúi người xuống định bảo đại diện hãy hạ xuống. Vừa khéo, đại diện đúng vào lúc đó cũng giảm tốc độ và hạ dần dần xuống.

Từ bên trên nhìn xuống, trải dài ở phía dưới Vương Thế Kỳ lúc này là một dải rừng rộng bạt ngàn. Tuy thế không hiểu tại sao đại diện lại cứ cúi ngay vào dải rừng xanh thẫm đó.

Vương Thế Kỳ động tâm nói, “Điều huynh, đây là chỗ lưu ngụ của điều huynh à?”

Đại diện vẫn tiếp tục lao xuống dù rằng đại diện rõ ràng là đang lác đầu vài lượt biểu thị cho Vương Thế Kỳ biết rằng cánh rừng này không hề là chỗ lưu ngụ của đại diện.

Vương Thế Kỳ lại nghĩ thầm, “Nếu không phải chỗ lưu ngụ của đại đế thì tại sao đại đế lại lao xuống? Không lẽ ở phía dưới đang xảy ra việc gì đó mà đại đế muốn ta can thiệp? Hay đây là chỗ lưu ngụ của quái xà và đại đế muốn ra tay diệt nốt những quái xà còn lại?”

Đang lúc tâm trí mải suy nghĩ theo những điểm đáng ngờ này, Vương Thế Kỳ đồng thời cũng giương mắt như muốn nhìn xuyên qua những tán lá dày đặc và nhìn thấu suốt đến tận phía dưới.

Phần thì tán lá quá dày, phần thì hoàng hôn đang buông dần xuống nên Vương Thế Kỳ dù có mục lực tinh tường đến đâu cũng không nhìn thấy được bất kỳ điểm gì khả nghi.

Nhưng bù lại với thị tuyến bị che khuất, thính lực của Vương Thế Kỳ chợt nghe được một thanh âm lãnh lót vang lên, “Xí điều, sao đến bây giờ ngươi mới quay về? Ngươi làm cho ta lo chết đi được?”

“Soạt ?”

Xuyên qua tán lá dày như một mũi tên, đại đế liền an tường hạ thân xuống ngay bên cạnh một mỹ nhân diễn lệ.

Từ lúc nghe được tiếng kêu lãnh lót trên, Vương Thế Kỳ đã kịp kinh nghi, “Xí điều? Không lẽ đại đế này lại có chủ nhân? Và không lẽ nữ nhân có giọng nói lãnh lót kia lại là chủ nhân của đại đế?”

Vừa nghĩ đến đây thì dung nhan tuyệt phẩm của mỹ nhân liền đập vào mục quang Vương Thế Kỳ.

Trong khi Vương Thế Kỳ lặng người trước một trang giai nhân tuyệt thế thì đại đế đã dùng đầu và một bên cánh cựa dựa vào chủ nhân của nó.

Ngược lại, mỹ nhân bắt phàm kia vì không nhận ra sự hiện diện của Vương Thế Kỳ nên cũng vô vấp và ôm chầm lấy đại đế.

Hoàn toàn bất ngờ trước cử chỉ này của mỹ nhân tuyệt sắc, nàng ta định ôm chầm lấy đại đế, nhưng đầu ngờ rằng còn có cả một người nữa đang ngồi ngay trên lưng đại đế, nên vòng tay của nàng làm gái không chạm phải Vương Thế Kỳ.

Vương Thế Kỳ chỉ kịp kêu lên, “cô nương...” cùng lúc với động tác rút tay lại của nữ lang. Vương Thế Kỳ cũng vội vàng tụt xuống ở phía bên kia lưng đại đế.

Nhưng một điều bất ngờ nữa đã xảy ra. Đại đế không hiểu sao lại đột nhiên nâng cánh ở phía bên kia lên đúng vào lúc Vương Thế Kỳ định tụt xuống. Cử động này của đại đế khiến Vương Thế Kỳ không những không tụt xuống được mà còn bị lực đạo từ chiếc cánh to lớn của đại đế hất ngược sang phía bên kia.

Hoảng hồn, Vương Thế Kỳ với lời nói đang dang dở chợt kêu tiếp, “Điểu huynh, dừng!”

CÓ kêu cũng đã muộn, và mọi diễn biến liền xảy ra nhanh đến không ngờ.

Vương Thế Kỳ vì không muốn để thân mình phải va vào nữ lang tuyệt sắc kia liền vận dụng khinh thân pháp để cấp tốc lạng người sang một bên.

Cùng một lúc với Vương Thế Kỳ, khi nữ lang kia kịp nhận ra là còn có một người nữa đang hiện diện ở đây và sắp sửa va vào nàng, nàng ta vừa dịch chuyển thân hình để lách tránh vừa lạnh lạnh thét lên tức giận, “Xú tiểu tử muốn chết!” Kèm với lời thét, nữ lang nọ không những đã lạng thân lách tránh mà còn nâng cao ngọc thủ và quật vào vương THẾ Kỳ một luồng lực đạo.

“Vù vù ?”

Nàng ta đã nhanh nhưng nàng ta lại không ngờ cùng lúc đó Vương Thế Kỳ đang thi triển khinh thân pháp để tránh việc va chạm với nàng nên chưởng kinh của nàng liền rơi vào khoảng không.

Không tin vào việc người lạ mặt kia buộc phải thi triển khinh thân pháp vì muốn tránh sự va chạm với nàng, nữ lang kia lại tưởng đầu tên xú tiểu tử đó đang muốn hí lộng nàng, nàng ta lại quát, “Hừ, dù ngươi có muốn cũng đừng hòng thoát được sự trừng trị của ta. Đờ chưởng?”

“Vù vù ?”

Thân thủ của nữ lang đó thật khinh linh. Chương thứ hai của nàng ập đến thật nhanh khiến Vương THẾ Kỳ phải luống cuống.

May mà bộ pháp Nhất ma chi vạn ma của Vạn thế ma quân đã được vương Thế Kỳ tập luyện nhuần nhuyễn đến mức độ thi triển tùy tâm, nên Vương Thế Kỳ cũng kịp lẩn tránh trong lúc nhất thời với tiếng hô kèm theo, “Cô nương hãy dừng tay đã nào?”

Hoa dung lập tức đỏ bừng lên, nữ lang nọ buông ra một tiếng thét giận dữ, “Xú tiểu tử khả ố, ngươi còn kêu ta dừng tay nữa à? Dừng này, tiếp chương của ta này!?”

“Vù vù ?”

“Vù vù ?”

Song thủ của nàng ta lập tức bủa vây Vương Thế Kỳ từ bốn phương tám hướng, như muốn trong loạt chương này nàng ta phải hạ thủ Vương Thế Kỳ cho bằng được thì nàng ta mới hả giận.

Sau một lúc bàng hoàng hoang mang, Vương Thế Kỳ đã phần nào bình tâm trở lại! Và trước những loạt chương cực kỳ hung hãn của nữ lang, Vương Thế Kỳ dường như không còn lúng túng nữa.

Thần nhiên dịch chuyển thân hình giữa những loạt chương phong của nữ lang như hồ điệp xuyên hoa, Vương Thế Kỳ vừa ung dung phát thoại, “Cô nương xin hãy nghe tại hạ nói đã. Tại hạ không ngờ điều huynh lại có chủ nhân nên đã làm cho cô nương phải giận mình.

Tại hạ...?”

Giận giữ vì với bao nhiêu chương lực đó nhưng lại không động được dù chỉ là một chéo áo của tên xú tiểu tử khả ố, nữ lang nọ thét lên, “Có chủ nhân thì sao mà không có chủ nhân thì sao? Ngươi còn mồm mép bảo là làm cho ta giận mình nữa à? Nếu đã biết vậy tại sao ngươi không chịu bó tay chờ ta phát lạc? Đờ này!?”

“Vù vù ?”

Bao lâu rồi, hề Vương Thế Kỳ gặp phải người nào thì nếu không bị người đó với mưu độ xảo quyết giết hại cũng bị vây công mà không chịu nghe Vương Thế Kỳ biện minh. Và lúc này, Vương Thế Kỳ thấy rằng nữ lang kia chỉ vì một chút hiểu lầm đã oang oang mở miệng đòi ra tay phát lạc. Vương Thế Kỳ bắt đầu động nộ.

Wương Thế Kỳ gầm lên, “Cô nương thật sự muốn phát lạc tại hạ ư?

Để xem bản lãnh của cô nương như thế nào đã. Đờ thì đờ.”

Vì đang động nộ nên Vương Thế Kỳ không buồn nghĩ đến chuyện tránh né nữa. Và Vương Thế Kỳ ráp tâm là người cho nữ lang kia một bài học.

Tiếng gầm còn đang vang động Vương Thế Kỳ liền hươ tay định xuất phát kỳ chiêu.

Đại chiêu sau cái hất cánh không hiểu là vô tình hay hữu ý, giờ lại thấy một bên là chủ nhân, một bên là ân nhân đang so chiêu tử chương và có lẽ đại chiêu cũng phân biệt được là giữa hai người ai có bản lãnh cao thâm hơn ai nên ngay lúc Vương Thế Kỳ định xuất chiêu, đại chiêu liền lạng người lao đến và đứng xen vào cả hai.

Nữ lang và Vương Thế Kỳ bất ngờ trước tình huống không lường trước này bèn đồng loạt thu chiêu hoặc chuyển đổi hướng của chiêu công Nữ lang còn kêu lên, “Xí điều, ngươi điên rồi sao? Mau tránh sang một bên nào.” Và Vương Thế Kỳ cũng quát, “Điều huynh làm gì vậy?”

Mặc cho cả hai muốn quát muốn kêu gì cũng được, đại chiêu cứ ung dung đi lại ở giữa hai người, bất chấp cả hai đang tiếp tục dịch chuyển bộ vị để tìm đến nhau và ra chiêu tấn công vào nhau.

Hiểu được tánh tình của đại chiêu và hiểu rằng không phải ngẫu nhiên mà đại chiêu có hành vi kỳ quặc này. Vương THẾ Kỳ dần dần với đi cơn động nộ và lớn tiếng hỏi, “Có phải Điều huynh không muốn hai ta tiếp tục giao đấu không?”

Đại chiêu gật đầu vài lượt.

Ý tứ của đại diện thế là rõ ràng nhưng nữ lang kia vẫn cứ gắt âm lên, “Xí điều, hôm nay ngươi làm sao vậy? Ngươi không chịu nghe lời ta thật sao? Tránh sang một bên nào!”

Đương nhiên là đại diện không hề có ý định tránh sang một bên như lời nữ lang kia sai bảo. Đại diện không những vẫn đứng giữa cả hai mà còn dùng một bên cánh để cố gạt Vương Thế Kỳ sang một bên.

Tuy mới chỉ biết đại diện lần này lần đầu nhưng Vương Thế Kỳ không hiểu tại sao lại dễ dàng tương thông tâm ý với đại diện như giữa cả hai đã quen biết nhau từ lâu lắm rồi.

Wương Thế Kỳ cười lớn, “Ta hiểu ý điều huynh rồi. CÓ phải điều huynh sợ ta làm hại quý chủ nhân không? Được rồi, ta hiểu cả rồi.

May mà còn có điều huynh nhắc nhở. Ta là nam nhân sao lại chấp nhất nữ nhân được, có phải thế không điều huynh?”

Những lời nói của Vương Thế Kỳ cộng với những lần gạt đầu hàm ý tán thành của đại diện khiến cho nữ lang kia giận giữ.

Nàng ta thét lên đến lạc giọng, “Xí điều, cả ngươi nữa, ngươi cũng khinh thường Văn Phi Yến này đến thế sao? Được, chờ ta phát lạc xong tên xú tiểu tử kia sẽ xử trí đến ngươi. Tránh ra nào.”

Miệng bảo xí điều tránh nhưng Văn Phi Yến lại lẳng không lao vượt qua khỏi đầu xí điều. Và từ bên trên, Văn Phi Yến vừa quật xuống Vương Thế Kỳ một luồng chưởng lực cả thể vừa rút lên, “Xú tiểu tử, nằm xuống.”

Đại diện tuy bất ngờ trước hành vi của chủ nhân nhưng cũng kịp nghiêng đầu nhìn về phía Vương Thế Kỳ. Vương Thế Kỳ không bất gặp cái nhìn này của đại diện nhưng tâm ý đại diện như thế nào thì Vương Thế Kỳ đã hiểu. Bất cười lớn, Vương Thế Kỳ ung dung bảo Văn Phi Yến, “Văn cô nương, tại hạ đâu nỡ lòng kỳ vọng của điều huynh. CÔ nương bắt tất phải giận dữ như vậy. Nếu cần, xin cô nương nhận một lễ này của tại hạ gọi là tạ tội với cô nương.”

Với bộ pháp Nhất ma chi vạn ma, Vương Thế Kỳ vừa ung dung luồn qua lách lại trong luồng lực đạo của Văn Phi Yến, vừa vòng tay lên và thật sự hành lễ về phía Văn Phi Yến.

Đang khi đại diện gục gặt đầu tỏ ý hải lòng trước hành động của Vương Thế Kỳ thì Văn Phi Yến lại hét toáng lên, “Xú tiểu tử, ai cần ngươi phải tạ tội. Ngươi khinh thị ta quá lắm! Đỡ này, tiếp chiêu này, còn nữa này!”

“Vù vù ?”

Do có sự gở gắm của đại diện, từ lúc đó, Vương Thế Kỳ chỉ bằng vào bộ pháp để tránh né mà thôi. Vương Thế Kỳ không còn xem trọng những đợt chưởng phong đầy giận giữ của Văn Phi Yến nữa nên sự động nộ của Vương Thế Kỳ tiêu tan từ lúc đó.

Càng đánh càng trượt và càng trượt bao nhiêu Văn Phi Yến càng mệt bấy nhiêu. Sau cùng, khi biết là mãi mãi sẽ không làm gì được Vương Thế Kỳ, Văn Phi Yến hậm hực gào lên, “Ngươi xem thường ta, xú tiểu tử, ngươi dám xem thường ta.”

Thấy Văn Phi Yến đã mệt thật sự và tin rằng rồi nàng sẽ hiểu nếu ngay bây giờ Vương Thế Kỳ lợi dụng dịp này để giải thích cho nàng nghe. Vương Thế Kỳ bèn mấp máy môi định thực hiện ý định. Nhưng đúng lúc đó, từ phía xa chợt có âm thanh vang lên, “Văn muội, ai dám xem thường Văn muội? CÓ biểu huynh đây. Để biểu huynh trừng trị kẻ đó cho Văn muội hải lòng.”

“Vút ?”

Giữa đường trường liền xuất hiện một vị thiếu gia với phong tư tiêu sái và thần thái uy dũng đến khiếp người.

BỎ lỡ mất dịp giải bày với chỉ một mình Văn Phi Yến, Vương Thế Kỳ vì không muốn bị vị thiếu gia kia phải hiểu lầm thêm một lần nữa nên vội vàng phát thoại, “Tại hạ Vương Thế Kỳ. Mong nhân huynh nghe tại hạ phân giải đôi lời.”

Khinh khỉnh ném về Vương Thế Kỳ một tia nhìn sắc lạnh, vị thiếu gia kia hừ mũi, “Hừ, hóa ra chỉ là một kẻ ba phần giống người hai phần giống quỷ. Người hãy nhìn lại bộ dạng của người xem, ngữ như người mà đáng đối thoại với bốn thiếu giáo chủ sao?”

“Thiếu giáo chủ? Là giáo phái gì đây?” Vương Thế Kỳ sau lúc hoang mang vẫn vội vàng giải thích, “Hóa ra là thiếu giáo chủ. Nhưng dù sao xinh thiếu giáo chủ hãy nghe tại hạ nói đã.”

Không để cho Vương Thế Kỳ kịp nói và hoàn toàn không quan tâm đến Vương Thế Kỳ, vị thiếu giáo chủ quay sang hỏi Văn Phi Yến.

“Văn muội, có phải là gã không?”

Ngược lại với sự vồn vã của vị thiếu giáo chủ, Văn Phi Yến hầu như không lấy gì làm mừng dù rằng người vừa xuất hiện đang thân thiết gọi nàng là “Văn muội”. Nàng cộc lốc đáp lại, “Không phải hán thì còn ai?”

Vờ như không để ý đến thái độ lợt lạt của Văn Phi Yến, vị thiếu giáo chủ vừa nghe Văn Phi Yến nói xong liền chớp động thân hình, “Xú tiểu tử, vậy thì người có chết cũng là đáng! Nằm xuống nào.”

“Vù vù ?”

“Lại thêm một kẻ đòi giết ta nữa? BỘ dạng của ta chắc là rất giống với chỗ để người khác trút giận sao? Hừ, ta không động chạm đến hán mà vị cô nương họ Văn kia cũng không cần cạnh hán, việc gì đến hán mà hán lại hùng hổ với ta? Ta không nhịn được nữa rồi.”

Tuy trong lòng bảo như thế nhưng Vương Thế Kỳ trước khi ra chiêu cũng vội liếc nhìn về phía đại diện một lượt. Và khi Vương Thế Kỳ nhận thấy là đại diện đang ung dung đứng cạnh Văn Phi Yến và cùng với Văn Phi Yến đứng lược trận, Vương Thế Kỳ dự hiểu được ý tứ của đại diện.

Vương Thế Kỳ được dịp phát tác, “Chỉ vì bộ dạng của ta mà ta đáng chết sao? Xem chiêu này.”

“vụt vụt ?”

với Chỉ một tay, Vương Thế Kỳ ngang nhiên chọc thẳng vào luồng lực đạo của vị thiếu giáo chủ. Sau khi đã chọc được tay vào, Vương Thế Kỳ khoa tả một cái, khoa hữu một lượt, khiến vị thiếu giáo chủ kia ngay chiêu đầu đã phải thất điên bát đảo.

Mục kích được thân thủ của Vương Thế Kỳ, Văn Phi Yến từ phía ngoài chợt kêu lên, “Thập chỉ truy hồn! Dừng lại nào, thiếu giáo chủ.

Cùng một lúc với Văn Phi Yến, vị thiếu giáo chủ vừa thối lùi trước thủ pháp siêu tuyệt của Vương Thế Kỳ vừa cả tiếng kêu lên, “Là Thập chỉ truy hồn ư? Ngừng lại!”

“Vút ?”

Nhìn vị thiếu giáo chủ tuy đã nhảy lui một khoảng xa nhưng trên gương mặt vẫn còn đọng lại vẻ sững sờ và ngạc nhiên đến thất sắc, Vương Thế Kỳ vụt kêu lên hỏi, “Thế nào? Thiếu giáo chủ đã sợ rồi sao?”

Gương mặt chợt trầm xuống, vị thiếu giáo chủ chưa kịp nói gì thì Văn Phi Yến đã hỏi xen vào, “Người thật sự là ai? Sao biết tuyệt kỹ này của bốn giáo?”

Đến lượt Vương Thế Kỳ ngạc nhiên, “Văn cô nương nói vậy là sao?”

Không lẽ nhị vị đây đều là người của Huỳnh Liên giáo ư?”

Vị thiếu giáo chủ rút lên, “Đến bây giờ người mới biết sao? Trả lời đi! Văn muội của bốn thiếu giáo chủ vừa hỏi người đó.”

Lùi lại hạ bước dài, Vương Thế Kỳ vì bàng hoàng nên không thể nói lên thành lời.

LỘ vẻ nghi ngờ, Văn Phi Yến vang lớn tiếng hơn, “Sao rồi? Người đã cầm rồi sao? Nói đi chứ. Tại sao người lại biệt Thập chỉ truy hồn, một tuyệt kỹ của bốn giáo?”

Vương Thế Kỳ đáp trong sự thẳng thốt, “Là do gia mẫu truyền thụ.”

Văn Phi Yên nói, “Gia mẫu? Mẫu thân của ngươi là ai? Danh tánh như thế nào? Sao mẫu thân của ngươi lại biết đến tuyệt kỹ này mà truyền thụ cho ngươi?”

Vương Thế Kỳ không thể không đáp, “Vì gia mẫu chính là môn hạ của Huỳnh Liên giáo. Tên húy của gia mẫu là...?”

“Câm! Môn nhân của bốn giáo bao gồm bao nhiêu người không lẽ bốn thiếu giáo chủ không biết rõ sao? Trong môn nhân bốn giáo nào có nữ nhân nào sinh ra một xú tiểu tử như ngươi mà ngươi nhận bừa chứ?”

Nếu vị thiếu giáo chủ chỉ vì lý do này mà giận dữ với Vương Thế Kỳ thì không hề sai chạy. Vì Vương Thế Kỳ đang tìm tòi biện minh cho mẫu thân, “Thiếu giáo chủ không biết cũng phải thôi. Vì gia mẫu xa rời Huỳnh Liên giáo tính đến nay đã mười mấy năm rồi.”

Vị thiếu giáo chủ nhếch môi cười giễu cợt, “Là mười mấy năm?”

Ngươi thử nói cho rõ xem. Hừ, bốn thiếu giáo chủ còn muốn biết là ngươi định dối gạt như thế nào nữa.”

Mười mấy năm thì Vương Thế Kỳ không sao biết được chính xác, vì ngoài mười hai năm cùng chung sống với mẫu thân ra, Vương Thế Kỳ nào biết là thời gian bị giam hãm ở Thủy trung nhược thủy dài lâu bao nhiêu mà nói cho chính xác.

Tuy nhiên chính Văn Phi Yên đã giúp đỡ Vương Thế Kỳ vượt qua cảnh khó khăn này khi nàng ta nói, “Đích xác là mười bảy năm nếu như ngươi đúng là do Vi di di sinh thành. Ngươi nói đi, ngươi họ Vương còn Vi di di thì có trượng phu cũng ở họ Vương, có phải mẫu thân ngươi và Vi di di của ta là một hay không?”

Vương Thế Kỳ ngơ ngác, “Mười bảy năm? Không lẽ ta đã lưu lại Thủy trung nhược thủy những năm năm ư? Lâu đến thế sao?”

Vì Vương Thế Kỳ mãi ngơ ngác nên không thể mở miệng đáp lại câu lục vấn của Văn Phi Yên. Trong khi đó vị thiếu giáo chủ thì vẫn khẳng khẳng cho Vương Thế Kỳ đang tìm cách để tiếp tục dối trá, nên khinh khỉnh bảo, “Văn muội chớ lầm lẫn mà vội mừng. Vì lệnh sư có nhan sắc đẹp dễ là vậy thì làm gì có một khuyển tử như hần. Nếu không nặng tay với hần thì đừng mong gì hần khai thật. Xú tiểu tử, hãy xem Thập chỉ truy hồn của bốn thiếu giáo chủ đây.”

“Vút vút?”

Miệng nói tay xuất chiêu, và chiêu công của vị thiếu giáo chủ đúng là Thập chỉ truy hồn của Huỳnh Liên giáo.

Nhận diện được tuyệt kỹ này, đáng lẽ Vương Thế Kỳ phải tránh đi và tự nhận bản thân đúng là người cùng một giáo phái, nhưng Vương Thế Kỳ lại giận dữ khi nghe chính miệng của vị thiếu giáo chủ đã ngang nhiên thóa mạ và gọi Vương Thế Kỳ là “khuyển tử”. Cái giận này lại còn chất chồng thêm cái giận khác khi Vương Thế Kỳ thấy chiêu công của vị thiếu giáo chủ chính là một độc chiêu như muốn dồn ngay Vương Thế Kỳ vào tử địa. Quá giận, Vương Thế Kỳ không nói không rằng cứ ngang nhiên dùng Thập chỉ truy hồn đỡ ngay vào Thập chỉ truy hồn của vị thiếu giáo chủ.

“Vù vù?”

“Ầm...?”

Vương Thế Kỳ nguyên vị còn vị thiếu giáo chủ thì thoái hậu ba bước. Không cần là danh gia võ học cũng đủ biết là ai đã thắng ai.

Nhưng vị thiếu giáo chủ nào cam tâm chịu bại. Vị thiếu giáo chủ gầm lên với đôi mắt tóe hung quang, “Khá lắm! Nhưng ngươi chớ vội đắc ý, đỡ này!”

“Vút?”

“Vù vù?”

Toàn thân vị thiếu giáo chủ đột nhiên cất cao lên. Sau khi lăng không xoay hai vòng thì từ tâm chưởng của vị thiếu giáo chủ chợt xuất hiện một luồng kinh lực cực kỳ huyền hoặc, bổ ngay xuống phương vị của Vương Thế Kỳ.

Nhìn thấy chiêu chưởng này của vị thiếu giáo chủ, Văn Phi Yên hoảng hốt kêu lên, "Đừng thiếu giáo chủ, cùng là người một phe mà."

Còn người nữa, ĐÓ là Thập đạo du hồn chưởng đó, người còn không mau tránh ư?"

Nói đúng ra, khi Vương Thế Kỳ nhìn thấy đối phương tuy đã kém thế chiêu đầu nhưng vẫn ngang nhiên tiếp tục xuất chưởng thì Vương Thế Kỳ biết rằng đối phương ắt hẳn phải thi thố một loại tuyệt học cao thâm hơn. Do đó, Vương THẾ Kỳ đã phòng bị sẵn.

Nhất là khi Vương Thế Kỳ nhìn ra kiểu lẳng không bay lên rồi lại xoay người của vị thiếu giáo chủ mười phần đến chín là thân pháp Liên hoa đăng đài, một thân pháp lợi hại của Huỳnh Liên giáo Chủ. Vương thế kỳ càng thêm phòng bị hơn.

Đang khi Vương Thế Kỳ định lạng tránh bằng Nhất ma chi vạn ma bộ pháp thì tiếng hô hoán của Văn Phi Yến vang lên. Hào khí bốc lên, Vương Thế Kỳ không những không lạng tránh mà còn ung dung sử dụng lại chính Thập chỉ truy hồn để đối kháng mà không một lời thốt ra.

"Vút, vút?"

Một bên thì đánh từ trên đánh xuống bằng một loại tuyệt kỹ kỳ kỳ là Thập đạo du hồn. Còn một bên thì bằng bằng với chỉ một tay dùng Thập chỉ truy hồn, một loại tuyệt kỹ mà đối phương đã am tường mọi biến hóa. Kết quả của lần giao chiêu này tuy chưa xảy ra nhưng có đến hai người đã đoán được kết cục.

Văn Phi Yến chất lưỡi kêu khê, "Đúng là ngốc tử, không biết sống chết là gì?"

còn vị thiếu giáo chủ thì âm trầm bảo, "Vậy thì người chết chắc rồi?"

"âm?"

"Vút?"

Tiếng chấn kinh liên vang ra và kết cục như thế nào đương nhiên là phải phơi bày lồ lộ.

Văn Phi Yến kinh ngạc khi thấy Vương Thế Kỳ vẫn bình chân như vại Vương Thế Kỳ còn bình ổn nhìn vị thiếu giáo chủ bị dư kinh hất bay đi, nghe vị thiếu giáo chủ gầm lên.

"Tà môn! Đây không phải là Thập chỉ truy hồn. Văn muội, có thể Vi lệnh sứ đã bị hấn giết hại và tuyệt kỹ Thập chỉ truy hồn khi lọt vào tay hắn đã bị hắn biến cải đi ít nhiều. Chúng ta cùng liên thủ loại trừ hắn đi, Văn muội?"

Gầm xong, vị thiếu giáo chủ không chờ xem phản ứng của Văn Phi Yến đã hộc tốc lao như tên bắn vào Vương Thế Kỳ.

"vút?"

"vù vù?"

Đến lúc này Vương Thế Kỳ mới chịu lên tiếng phát thoại, "Nếu thiếu giáo chủ không chịu dừng tay thì đừng trách Vương Thế Kỳ ta sao không nể mặt đó?"

Tuy hô hoán như thế, nhưng Vương Thế Kỳ cũng phần nào nhân nhượng khi phải di bộ lách tránh, khi chưởng lực du hồn của vị thiếu giáo chủ cuộn đến.

Lần đầu tiên được mục kích bộ pháp kỳ ảo của Vương Thế Kỳ, vị thiếu giáo chủ vừa sợ vừa giận quát lên, "Người không nể mặt thì sao chứ? Người của bốn giáo không hề biết khiếp sợ trước địch nhân đâu?"

Thật là quái lạ, ngay sau câu quát của vị thiếu giáo chủ chợt có ai đó nhại lại y như lời của vị thiếu giáo chủ vừa quát nhưng dựa theo âm thanh thì nhân vật nhại lại đó có nội lực sung mãn hơn bội phần, "Phải đó, người không nể mặt thì sao chứ? Người của bốn giáo không hề biết khiếp sợ trước địch nhân đâu?"

âm thanh vừa dứt thì ở cách đó không xa, ba nhân vật cùng một lúc xuất hiện.

Văn Phi Yến mừng rỡ kêu lên, "Sư phụ, nhị vị bá bá?"

Vị thiếu giáo chủ còn mừng hơn khi cao giọng kêu lên, “Là tam vị lệnh sư? Tam vị xuất hiện thật đúng lúc. Hãy giữ tên này cho bốn thiếu giáo chủ đi.”

Riêng Vương Thế Kỳ thì không thể hiểu được lòng mình. Vương Thế Kỳ thoáng thất vọng khi nhìn thấy ba nhân vật kia, một nữ hai nam đang tuân theo mệnh lệnh của vị thiếu giáo chủ để cùng song song tiến về Vương Thế Kỳ.

“Họ chỉ biết nhắm mắt mà hành động theo mệnh lệnh. Họ đều hồ đồ như thế ư? Chẳng trách người của võ lâm Trung Nguyên cứ xem Huỳnh Liên giáo là tà giáo. Ta phải hành động như thế nào cho phải lẽ đây?”

Đang khi Vương Thế Kỳ băn khoăn và thất vọng như vậy, Văn Phi Yến lại đột ngột tiến ra. Vừa ngăn cản đường tiến của ba nhân vật kia, Văn Phi Yến vừa vội vàng lên tiến, “Sư phụ, nhị vị bá bá. Xin đừng lầm lẫn. Theo đồ nhi thì gã này rất có thể có liên quan đến Vi di di. Tam vị nhân gia xin hãy hỏi lại cho rõ đã.”

Nghe thế ba nhân vật kia đều giật mình còn Vương Thế Kỳ thì gật đầu, thẳm thẳm phục đờm lược cùng dũng khí của Văn Phi Yến.

11. Muốn Nhận Gia Thân Đâu Phải Dễ.-vương Thế Kỳ Hiện Lộ Thần Công.

Không những thế, Văn Phi Yến còn quay mặt về phía Vương Thế Kỳ và hỏi thúc, “Đây là tam vị lệnh sư, đồng cấp với Vi di di trước kia.

Nếu người đứng là người mà ta nghi thì người phải hành động như thế nào người có biết không?”

Không hiểu vì lẽ gì mà Văn Phi Yến bây giờ lại tỏ ra lo lắng cho Vương Thế Kỳ, hoàn toàn khác với lúc mới gặp.

Vừa không muốn phụ lòng Văn Phi Yến, vừa muốn nhân cơ hội này giải thích rõ hắc bạch. Vương Thế Kỳ vội vòng tay thủ lễ với ba nhân vật kia, “Hoá ra là tam vị tiền bối. Tiểu đệ Vương Thế Kỳ, gia mẫu Vi Tuyết Nương, xin ra mắt tam vị tiền bối.”

Nghe thế, Văn Phi Yến chợt kêu lên, “Ta nghĩ không sai mà. Người đứng là con của Vi di di rồi.” Đoạn, Văn Phi Yến vừa chạy đến nắm vào tay của một nữ nhân duy nhất trong ba nhân vật vừa xuất hiện, nàng ta vừa huyền thuyên, “Đây là sư phụ ta và cũng là bảo tử của mẫu thân người đó. Người hãy gọi lại xem nào.”

“Là bảo tử của mẫu thân ư? Vậy đây chính là thân quyến duy nhất còn lại của ta sao?” Nghĩ xong, Vương Thế Kỳ liền nhìn chăm chăm vong nhân đó.

Nhờ có Văn Phi Yến lệ miệng chỉ điểm, nên Vương Thế Kỳ phần nào nhận ra sự giống nhau giữa nữ nhân này và hình bóng của mẫu thân trong trí nhớ của Vương Thế Kỳ.

Thật sự xúc động, Vương Thế Kỳ lại lên tiếng, nhưng là lên tiếng hỏi lại Văn Phi Yến, “Văn cô nương nói có thật không? Vị đây là bảo tử của...?”

“Của lệnh đường đó. Người không nhận ra sự giống nhau của họ sao? Vì người chưa từng gặp mặt nên ta chẳng trách người không nhận ra. Người cứ đưa tất cả bọn ta đến chỗ của lệnh đường thì mọi việc liền minh bạch thôi.”

Văn Phi Yến càng nói, Vương Thế Kỳ càng bồi hồi xúc động. Cuối cùng, Vương Thế Kỳ không cầm được nữa, bèn sụp người xuống, “A di, Kỳ nhi không hề biết là Kỳ nhi còn có một a di nữa. Được gặp a di như thế này, ở chốn suối vàng hẳn tiên mẫu phải thỏa dạ.”

Vị nữ nhân kia khi thấy Vương Thế Kỳ sụp người xuống hành lễ liền nhắm mắt tỏ vẻ không khứng chịu, có lẽ do chưa tin chắc Vương Thế Kỳ là người như Văn Phi Yến vừa nói, nhưng thần sắc của nữ nhân chợt biến đổi ngay lúc Vương Thế Kỳ vừa nói tròn câu.

Không những chỉ biến đổi thần sắc không thôi, vị nữ nhân kia còn bước gấp đến chỗ Vương Thế Kỳ đang sụp người xuống nữa. Vừa chộp vào hai đầu vai của Vương Thế Kỳ, vị nữ nhân vừa lay lay với Câu hỏi giật giọng, “Người vừa mới nói gì? Cái gì là ở suối vàng với tiên mẫu? Không lẽ muội muội của ta đã... ?”

Cũng kinh hoàng không kém, Văn Phi Yến hỏi cướp lời, “Vi di di đã chết rồi ư? Người nói thật không? Kẻ nào đã giết Vi di di chứ? Sao người không mau nói đi..?”

Hai nhân vật kia hoàn toàn không biết phải làm gì trong một tình huống ngoài dự liệu thế này. Họ hết nhìn vào vị nữ nhân kia và Vương Thế Kỳ, lại quay về phía sau nhìn thiếu giáo chủ của họ. Họ quay lại và cũng thấy thiếu giáo chủ của họ đang lẳng không lao đến.

Lao vượt qua vị trí mà Vương Thế Kỳ sụp người xuống, thiếu giáo chủ vừa buông tay điểm loạn vào Vương Thế Kỳ vừa rít lên, “Hắn nói như vậy mà tam vị cũng tin sao? Vừa mới nhận Vi lệnh sư là thân mẫu, nay lại nghe bọn ta muốn đến tận chỗ Vi lệnh sư sinh sống thì hắn liền đổi giọng. Bỏ thiếu giáo chủ đến nửa phần cũng không tin ở Hành vi của thiếu giáo chủ không chỉ bất ngờ với tam vị lệnh sư kia và Văn Phi Yến không thôi, mà còn đầy bất ngờ đối với Vương Thế Kỳ nữa.

Huyệt đạo bị khống chế, Vương Thế Kỳ tự hận chính bản thân, “Thế Kỳ ơi Thế Kỳ, người đã tam phen tứ thứ đều lâm phải gian kế của địch nhân, tại sao người lại khinh suất đến vậy chứ?”

Còn đang tự trách là thế, tai Vương Thế Kỳ liền nghe vị nữ nhân đang đứng phía trước lên tiếng, “Thiếu giáo chủ, xá muội một thân một mình giữa Trung Nguyên, với thành kiến mà bọn chúng dành cho bốn giáo thì việc sống chết của xá muội khó có thể lường được.

Tiểu tử này có khi đúng là...?”

“Vi tam lệnh sư, chỉ vì cốt nhục tình thâm, Vi tam lệnh sư vì quá thương nhớ lệnh muội nên bị tiểu tử lừa dối. Nếu Vi tam lệnh sư không tin thì cứ để bốn thiếu giáo chủ tra vấn tiểu tử cho..?”

Bằng cương quyền của một thiếu giáo chủ, vừa thấy vị nữ nhân kia lùi lại tỏ ý tuân theo cách xử trí của mình, vị thiếu giáo chủ liền bước vòng ra phía trước Vương Thế Kỳ, vẫn trong tư thế cúi người xuống như đang hành lễ với hắn, và lên tiếng hỏi, “Xú tiểu tử, theo người nói thì người mà người gọi là mẫu thân đã chết?”

Wương Thế Kỳ nuốt hận đáp lời, “Không sai, vì nào có ai bất hiếu vô đạo đến phải rửa mẫu thân như thế?

Thiếu giáo chủ lại hỏi, “Cũng như người nói thì mẫu thân người chính là Vi Tuyết Nương?”

Wương Thế Kỳ không thể không đáp, “Đúng vậy, khi này ta đã nói rồi còn gì..?”

”Hừ, vậy còn phụ thân người? Phụ thân người có tính danh là gì?

Và thân phận của phụ thân người ra sao?”

“Tiên phụ có húc danh là Vương Uy, đại đệ tử của Hoa Sơn phái, có ngoại hiệu là Hoa Sơn nhất hiệp..?”

Vừa nghe Vương Thế Kỳ đáp thế, vị nữ nhân kia chợt rú lên, “Vậy thì đúng rồi, nhưng sao người lại gọi là tiên phụ? Không lẽ phụ mẫu người đều chết cả ư?”

Wương Thế Kỳ chớp mắt lộ vẻ đau thương nhưng Vương Thế Kỳ chưa kịp lên tiếng mình định một lần cho chắc chắn thì thiếu giáo chủ Huỳnh Liên giáo chợt cười lên sắc súa, “Ha ha ha... xú tiểu tử người thật khéo bịa chuyện đấy. Hừ, nhưng người lại quên rằng nếu người nói Vi lệnh sư và trượng phu cùng chết thì sẽ không còn ai minh chứng được lai lịch của người đâu. Rốt cuộc rồi lời người nói chẳng được ai trong chúng ta tin cả..?”

“Thiếu giáo chủ, nhưng Văn Phi Yến này thì tin đấy..?”

Tiếp lời của Văn Phi Yến, sư phụ của nàng ta cũng nói, “Bản nhân cũng tin nữa, thiếu giáo chủ..?”

vị thiếu giáo chủ giật mình, “Vi tam lệnh sư tin ư? Cả Văn muội nữa, Văn muội cũng tin vào những lời ba hoa của hắn sao?”

Văn Phi Yến đáp, “Vậy thiếu giáo chủ nghĩ sao khi hắn lần lượt nêu được đích danh của Vi di di và trượng phu? Trong khi chưa một ai trong chúng ta đề cập đến hai tính danh này?”

Vị thiếu giáo chủ lúng túng, “Điều này thì... Hừ, biết đâu tên tiểu tử này vì muốn dò xét sự tình của bốn giáo trong lần di nhập Trung Nguyên nên đã tìm hiểu tất cả từ trước? Chuyện rất có thể là như vậy!?”

Văn Phi Yến lắc đầu và đưa tay chỉ vào đại diện vẫn đứng gần đó mà nói, “Không lẽ hẳn vì muốn trà trộn vào bốn giáo để dò xét nội tình nên hẳn đã kết thân với xí điều và được xí điều chở hẳn đến tận đây ư? Thiếu giáo chủ đừng quên rằng dù thiếu giáo chủ đã phí nhiều tâm huyết nhưng thiếu giáo chủ vẫn chưa hề kết thân được với xí điều đây?”

Nghe thế vị nữ nhân kia kinh ngạc kêu lên, “Yến nhi, hài tử có lầm không vậy? Không lẽ nào xí điều lại cho một người là cớ lên mình nó.

Nói gì đến việc xí điều còn chở người đó đến tận đây?”

Hai vị lệnh sứ còn lại cũng nhao nhao tán thành, “Vi tam muội nói đúng lắm. Chúng ta cũng chưa từng thấy xí điều thân với ai khác ngoài tam muội và Văn Phi Yến. Làm gì có việc xí điều đã chở tiểu tử kia đến đây?”

Vì muốn minh oan cho Vương Thế Kỳ, Văn Phi Yến mỉm cười bảo, “Nhị vị bá bá không tin ư? Thì đây, xí điều hiểu được những gì chúng ta nói cơ mà, sao nhị vị bá bá không thử hỏi xí điều xem?”

Không chờ ai phải hỏi đến vì đại diện đã nghe được tất cả. Đại diện vừa gật đầu vừa lững thững tiến lại gần Vương Thế Kỳ. Không những thế, trước bao ánh mắt ngỡ ngàng đại diện còn khẽ đập đập cánh vào người Vương Thế Kỳ, trông rất là thân tình.

Vương Thế Kỳ buột miệng, “Xem ra ở đây chỉ có điều huynh là thông tình đạt lý hơn.”

Lời nhận định này của Vương Thế Kỳ đâu khác gì lời mắng chửi gián tiếp vị thiếu giáo chủ. Thiếu giáo chủ nổi giận quát lên, “Người có ý mắng bốn thiếu giáo chủ đây à? Người không muốn sống nữa sao?”

Miệng thì quát còn hai chân của thiếu giáo chủ thì đảo bộ, định tìm một phương vị thích hợp để đánh Vương Thế Kỳ mà không gây nguy hại đến đại diện. Nhưng tuy Vương Thế Kỳ bị chế trụ huyết đạo, vẫn còn có đại diện ở bên cạnh. Thấy sinh mạng của Vương Thế Kỳ bị uy hiếp, đại diện cũng thậm thịch đôi chân để đi vòng quanh Vương Thế Kỳ như muốn dùng chính thân mình của nó che chắn cho Vương Thế Kỳ.

Thiếu giáo chủ càng sôi giận hơn, “Súc sinh, cả ngươi nữa, ngươi cũng chán sống rồi sao?”

Trước những diễn biến này xem ra còn có giá trị hơn gấp trăm lần những lời giải thích của Văn Phi Yến. Sư phụ của Văn Phi Yến và hai vị kia cùng khản thiết kêu lên, “Thiếu giáo chủ...?”

Văn Phi Yến thì cuống cuống, sợ vị thiếu giáo chủ kia sẽ thật sự vung chưởng đánh vào đại diện trong cơn giận giữ, nàng bất kể tôn ti đã rút lên, “Hồ Vĩnh Lạc, nếu ngươi động vào xí điều thì từ nay trở đi ngươi đừng nhìn ngó gì đến Văn Phi Yến ta nữa.”

Cơn giận của vị thiếu giáo chủ có danh tánh là HỒ Vĩnh Lạc như Văn Phi Yến vừa gọi ngay lập tức liền xẹp xuống. Tuy nhiên, HỒ Vĩnh Lạc vẫn còn phần nào tức tối, “Vậy Văn muội nói đi, ta phải xử trí thế nào với tiểu tử này đây?”

Văn Phi Yến bĩu môi nói, “Người là thiếu giáo chủ chứ đâu phải Văn Phi Yến này. Thiếu giáo chủ muốn xử trí thế nào thì tùy ở thiếu giáo chủ vậy.”

HỒ Vĩnh Lạc càng nghe càng lúng túng. Một trong hai vị lệnh sứ kia bỗng lên tiếng đề xuất, “Hay là như thế này vậy, chúng ta cứ tạm thời giữ tiểu tử lại. Chờ khi giáo chủ quay về sẽ xử trí tiểu tử sau, được không?”

“Hay lắm, cứ y như Dư lệnh sứ...?”

HỒ Vĩnh Lạc còn đang nói dở thì Văn Phi Yến xen vào, “Hay cái gì mà hay? Ai trong chúng ta bắt được hẳn mà đòi giữ lại một cách ngang nhiên vậy?”

Biết Văn Phi Yến đang nói HỒ Vĩnh Lạc vì HỒ Vĩnh Lạc đã bằng thủ đoạn bất minh mới khống chế được Vương Thế Kỳ, sư phụ của Văn Phi Yến liền gắt nàng, “Yến nhi, đủ rồi đấy!?”

Văn Phi Yến chợt phụng phịu, “Ồ nhi nói không phải sao? Nghi ngờ thì cứ nghi ngờ, ít ra cũng phải quang minh lỗi lạc mới đúng.

Thiếu giáo chủ làm như vậy sao khiến mọi người phải tâm phục khẩu phục?”

HỒ Vĩnh Lạc không lấy thế làm giận, còn cười lên, “Ha ha ha... ta đã không chế được hấn, đủ chứng tỏ là ta có mưu cơ hơn hấn. Ta đâu cần hấn phục hay không phục ta. Nhưng nếu Văn muội muốn như thế cũng được.” Nói xong, trước khi vươn tay giải huyệt cho Vương Thế Kỳ, HỒ Vĩnh Lạc còn hướng về tam vị lệnh sứ mà hỏi, “Lúc tam vị lệnh sứ vừa đến thì bốn thiếu giáo chủ đã bảo tam vị làm gì, tam vị còn nhớ không?”

Thấy cả ba cùng lẳng lặng gật đầu, HỒ Vĩnh Lạc liền nhanh tay giải huyệt cho Vương Thế Kỳ, và còn nhanh hơn khi HỒ Vĩnh Lạc nhảy lùi ra.

Tuy đoán biết ý đồ của HỒ Vĩnh Lạc là dùng ba vị lệnh sứ kia để hiệp lực vây bắt chỉ mỗi một mình mình, nhưng Vương THẾ Kỳ vẫn tỏ vẻ ung dung. Chờ khi chân khí nội nguyên đã thông suốt trở lại, sau một lúc huyệt đạo bị khống chế, Vương Thế Kỳ chợt đưa tay ra và vỗ vào mình đại diện, “Điều huynh thật là tận khổ, ta sẽ không quên điều huynh đâu. Điều huynh lùi lại đi, ta sẽ không việc gì đâu.”

Nhưng lần này Vương Thế Kỳ đã lầm, đại diện vẫn nguyên vị, không hề lùi lại theo lời Vương Thế Kỳ nói, đã thế đại diện còn dùng đầu đẩy vào người Vương Thế Kỳ vài lượt.

Hiểu ý, Vương Thế Kỳ cười lớn, “Ha ha ha... điều huynh không sợ cho ta mà sợ cho ba vị tiền bối kia sao?”

Thấy đại diện gật đầu, tất cả mọi người đương diện đầu giật mình, kể cả Vương Thế Kỳ. Vương Thế Kỳ nhăn mặt, “Song phương chưa một lần tỷ đấu thì Điều huynh dựa vào đâu mà đề cao ta đến vậy?”

Điều huynh không thấy ba vị tiền bối kia cùng đang tức giận với điều huynh đó sao?”

Quả như lời Vương Thế Kỳ nói, ngoài Văn Phi Yến kinh ngạc và HỒ Vĩnh Lạc lo sợ thì tam vị lệnh sứ kia đều để lộ sắc mặt giận dữ. Vì họ làm sao tin được rằng cả ba người bọn họ liên tay vẫn không là đối thủ của một kẻ chỉ độ mười bảy, mười tám tuổi như Vương Thế Kỳ.

Không hiểu riêng sự phụ của Văn Phi Yến giận đến đâu nhưng Chính sự phụ của nàng là người lên tiếng đầu tiên, “Xí điều, người còn không mau lùi lại ư?”

Tuy chỉ là loài thú nhưng đại diện cũng phân biệt rất rõ đâu là chủ nhân của nó và phải tuân theo mệnh lệnh của ai. Đại diện lú lú lùi lại và lùi về phía Văn Phi Yến.

Chờ khi đại diện đã lui đi, sự phụ của Văn Phi Yến đồng thanh nói, “Luật bất vị thân, dù người có liên quan thế nào đến xá muội của ta đi nữa, ta cũng không thể trái lệnh mà nương tay cho người. Tốt hơn hết là người cứ tận lực bình sinh đi.”

Nhìn cả ba người lần lượt tiến về phía mình, Vương Thế Kỳ vẫn nói, “A di, Kỳ nhi biết rồi. Kỳ nhi sẽ tự biết bảo trọng. Mời!”

Mệnh lệnh là mệnh lệnh, chính a di của Vương Thế Kỳ động thủ trước, kéo theo sự động thủ của hai vị lệnh sứ kia.

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

chiêu thức của cả ba rõ ràng là Thập chỉ truy hồn, nhưng với sự vận dụng và liên tay của họ, Thập chỉ truy hồn này thật là thiên biến vạn hoá, đã vây chặt lấy Vương Thế Kỳ vào giữa như không còn một chỗ trống cho Vương Thế Kỳ xoay sở.

Nhận thức được sự lợi hại của họ, Vương Thế Kỳ nào dám sơ tâm.

Khẽ đảo người, Vương Thế Kỳ ngay tức khắc thi triển Nhất ma chi vạn ma bộ pháp.

Bọn họ cùng kêu lên.

“ồ, hay thật!”

“Quái lạ! Tiểu tử chạy đâu rồi?”

“úy, đây là công phu gì đây?”

Riêng Vương Thế Kỳ thì mỉm cười, “Tam vị bất tất phải lo ngại.

Vãn bối vẫn chưa ra tay đâu.?”

Hai vị lệnh sứ kia chợt gầm lên.

“Thân thủ khá lắm đấy! Nhưng... đỡ.?”

“Tiểu tử khoan đắc ý vội! Tiếp chiêu.?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Ai di của Vương Thế Kỳ cũng đâu dám chậm chân, vì còn HỒ Vĩnh Lạc đứng lược trận ở bên ngoài. Ngọc thủ vung lên, ai di của Vương THẾ Kỳ kêu lên rành rọt, “Liên hoa tam tài trận, người cứ liệu đấy!?”

Biết a di muốn nhắc khéo, Vương Thế Kỳ liền bảo, “Thú lắm, đây là lần đầu tiên vãn bối được mở rộng tầm mắt đây. Tam vị cứ thẳng tay cho.?”

“Vút ?”

“Vút ?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Bất kể là trận thế hay chiêu kinh giảng giảng đan xen vào nhau.

Vương Thế Kỳ cứ thản nhiên đi xuyên qua xuyên lại giữa họ như không hề gặp việc gì bất trắc đang ngăn trở bộ pháp.

Bao nhiêu lượt chiêu kinh của họ đều bị rơi vào khoảng không, ngay cả lúc tưởng chừng đâu đã ập ngay vào đúng phương vị của Vương THẾ Kỳ rồi.

Năm chiêu, mười chiêu rồi là hai mươi chiêu trôi qua. Thủy chung bọn họ ba người vẫn không làm gì được Vương Thế Kỳ. Ngược lại, như lời đã nói trước, Vương Thế Kỳ vẫn chưa một lần xuất thủ, dù là thử đỡ vào chiêu lược của họ.

Ở bên ngoài, nếu Văn Phi Yến càng xem càng kinh ngạc thì HỒ Vĩnh Lạc càng mục kích càng thêm kinh hoàng. Sự kinh hoàng cao độ của HỒ Vĩnh Lạc càng tăng lên cao độ khi diễn tiến sự việc xảy ra tiếp đó. Một trong hai vị lệnh sứ kia chợt quát lớn, “Tiểu tử, người cứ lách tránh mãi như thế này thì đâu phải là hảo hán. Người không dám đối chiêu với ta sao? ?”

Vương Thế Kỳ bật cười lên giòn giã, “Đối thì đối, vãn bối đâu việc gì phải ngại.?”

Vị lệnh sứ kia gầm lên, “Đỡ này.?”

Vị lệnh sứ thứ hai khi nhận định rõ được phương vị của Vương Thế Kỳ thì cũng nhanh tay xuất chiêu, “Tiếp chiêu.?”

Trong khi a di của Vương Thế Kỳ còn chưa biết là có nên đánh vào Vương Thế Kỳ với hai vị kia không thì Vương Thế Kỳ đã quát trả, “Chư vị hãy thận trọng. Đỡ.?”

Song thủ cùng khoa lên, mỗi một tay Vương Thế Kỳ đả ngay vào chiêu kinh của mỗi vị lệnh sứ, trông thật là liều lĩnh.

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

A di của Vương Thế Kỳ buột miệng kêu lên, “Là Thập chỉ truy hồn!

Nguy rồi!?”

Không hiểu là a di của Vương Thế Kỳ kêu nguy là nguy cho ai, nhưng hai tiếng chấn kinh vang lên thật lớn.

“ầm.?”

“ầm.?”

Bụi cát tuy đang bay mịt mù nhưng a di của Vương Thế Kỳ cũng đã kịp nhận ra kết quả của lần giao chiêu vừa rồi.

A di của Vương Thế Kỳ không hiểu đang nghĩ gì khi lạnh lạnh nạt lên, “Bản lãnh khá lắm đấy. Đờ này.?”

Vừa nghe tiếng nạt này của sư phụ Văn Phi Yến không thể không bồn chồn lo ngại. Và cả đại chiêu đang đứng gần đó cũng vậy, đại chiêu giẫm thành thịch hai chân như muốn chạy vào trận chiến đang bị cát bụi mịt mờ che khuất.

Giữa đám bụi mờ, có tiếng quát của Vương Thế Kỳ vang rõ lên mồn một, “A di cẩn trọng. Đờ.?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“ầm.?”

Ở bên ngoài không ai biết rõ là chuyện gì đã xảy ra, ngoại trừ đại chiêu vốn là loài thú nên mục lực rất tinh tường. Đại chiêu chợt lao đi như tên bắn và lao đúng vào một thân hình đang loạng choạng thoái lui từ giữa đám bụi mờ.

Đến khi Văn Phi Yến nhận ra bóng người loạng choạng đó chính là sư phụ nàng, nàng liền lao đến với tiếng hỏi thất thanh, “Sư phụ, sư phụ có sao không?”

Lúc Văn Phi Yến vừa đỡ được thân hình của sư phụ vào vòng tay, đại chiêu chợt quay đầu tiếp tục chạy vào giữa đám bụi vẫn còn vương vương đầy không gian. Và rồi có tiếng động kì quặc vang ra.

“Phạch, phạch.?”

Với những tiếng động như thế, Văn Phi Yến lẫn HỒ Vĩnh Lạc đều biết rằng đại chiêu đang vì sự bại trận của chủ nhân nên sinh giận. Đại chiêu đang dùng đôi cánh to khỏe của mình để giao đấu với Vương Thế Kỳ nên mới có những tiếng động đó và mới có những lớp bụi mù bay lên như vậy. Chẳng biết là điều gì đang xảy ra giữa lớp bụi mù nhưng chỉ ít lâu sau những tiếng động kia đã không còn vang lên nữa.

Cũng lúc đó, Văn Phi Yến chợt nghe sư phụ của nàng nói khe khẽ vào tai nàng, “Sư phụ chỉ giả vờ thế thôi. Hải tử hãy gọi xí điều lại, chớ để bọn chúng hiểu lầm nhau.?”

Biết bọn chúng mà sư phụ muốn nói là xú tiểu tử kia và xí điều, Văn Phi Yến cũng vội vàng ghé tai sư phụ và đáp nhỏ, “Chúng đã hết hiểu lầm rồi. Có lẽ xú tiểu tử kia đã kịp giải thích cho xí điều nên sư phụ nghe, xí điều đâu còn đập cánh nữa.?”

Thấy cả hai cứ phụ nhĩ qua lại như có điều gì đó ám muội, HỒ Vĩnh Lạc bực tức hỏi, “Văn muội đang làm gì đó?”

Văn Phi Yến vờ nhăn nhó, “Còn làm gì nữa nếu không phải là đang lo cho xí điều gặp nguy?”

Tuy cảm thấy khó tin nhưng HỒ Vĩnh Lạc cũng không sao phản bác được.

Lúc đó có lẽ đại chiêu đã nghe được câu nói của Văn Phi Yến nhưng không hiểu là Văn Phi Yến chỉ giả vờ, đại chiêu liền chạy ra từ giữa đám bụi mờ với Vương Thế Kỳ ngồi trên lưng. Nhìn thấy mọi người, nhất là hai vị lệnh sứ kia đang mang thần sắc nhợt nhạt, Vương Thế Kỳ nhảy xuống từ lưng đại chiêu và thần nhiên nói, “Chư vị tiền bối xin thứ cho tội mạo phạm của văn bối. Thiếu giáo chủ, tuy tại hạ là người thắng cuộc nhưng vì muốn làm rõ chuyện này và muốn được diện kiến giáo chủ nên tại hạ tự nguyện lưu lại. Thiếu giáo chủ nghĩ sao?”

Quả là bất ngờ với mọi người, nhất là HỒ Vĩnh Lạc.

HỒ Vĩnh Lạc buộc lòng phải nói, “Được, người biết nghĩ như thế cũng tốt. Vi tam lệnh sứ, việc quản cố tên kia giao cho Vi tam lệnh sứ đây Hừ.?”

12. Nhận A Di Nhận Luôn Tỷ Tỷ -sắc Lễ Vật Tế Bái Song Thân

Chờ khi HỒ Vĩnh Lạc đi khuất hẳn trong sự giận dữ không rõ nguồn cơn, Vương Thế Kỳ vội hỏi a di, “A di có hề gì không?”

A di của Vương Thế Kỳ lắc đầu, “Không sao đâu. Ta còn chịu được May mà người kịp nương tay.”

Căn cứ theo ngữ điệu này, Vương Thế Kỳ chợt lo sợ cho a di. Vì rõ ràng khi này Vương Thế Kỳ với định tâm khác hẳn nên hầu như chỉ ra chiêu cho lấy có vậy thôi. Không ngờ người bị đả bại lại không phải là Vương Thế Kỳ mà là a di. Vậy là Vương Thế Kỳ đã rõ là a di chỉ giả vờ mà thôi, nhưng sao bây giờ a di lại nói như thế?

Wương Thế Kỳ mấp máy môi định hỏi cho ra lẽ thì bất gặp ánh mắt nhìn kỳ dị của a di và của Vân Phi Yến nữa.

Wương Thế Kỳ chợt động tâm và giả vờ nói khác đi, “May mà a di không sao.”

Lúc đó, từ phía sau Vương Thế Kỳ chợt có âm thanh phát ra, “Tiểu tử, người cứ gọi tam muội của bản nhân là a di luôn miệng, không lẽ người đích thực là cốt nhục của tứ muội sao?”

Wương Thế Kỳ quay lại, đối mặt với hai vị lệnh sứ vẫn còn lưu lại đây chứ không cùng đi với HỒ Vĩnh Lạc.

Wương Thế Kỳ lộ vẻ ngạc nhiên, “Nhị vị tiền bối gọi tiền mẫu là tứ muội, không lẽ giữa tiền mẫu với nhị vị tiền bối cũng là... ?”

Biết Vương Thế Kỳ đã hiểu sai, từ phía sau, Vân Phi Yến chợt lên tiếng ngắt lời, “Không phải như người nghĩ đâu. Sư phụ ta, mẫu thân người và nhị vị bá bá đây vì đều là lệnh sứ đồng cấp của bốn giáo nên xưng hô với nhau là huynh muội.”

Gật đầu, Vương Thế Kỳ thi lễ, “Tiểu đệ Vương Thế Kỳ xin tham kiến nhị vị bá bá.”

Người lớn tuổi hơn trong hai vị lệnh sứ chợt đưa tay lên ngăn lại, “Là bại tướng, bản nhân đâu xứng nhận lễ của người. Huống chi... ?”

Vị thứ hai tiếp lời, “Huống chi bọn ta còn chưa biết là giữa người và tứ muội liệu có phải là mẫu tử thật sự hay không?”

Wương Thế Kỳ hiểu ngay là cả hai vẫn còn phần nào hậm hực về lần chiến bại vừa rồi nên mới có thái độ như thế. Vương Thế Kỳ vì muốn hóa giải mọi hiềm khích nên cố nói thêm, “Nhưng dù sao vẫn bối cũng phải giữ lễ của kẻ hậu sinh đối với bậc trưởng thượng là nhị vị tiền bối đây. Không lẽ như vậy vẫn không được sao?”

Người cao niên hừ lạnh, “Được thì đương nhiên là được rồi.

Nhưng bản nhân vẫn cảm thấy bất xứng.”

Nhận thấy thành ý của Vương Thế Kỳ vẫn không lay chuyển được lòng dạ sắt đá, nếu không muốn nói là khí độ hẹp hòi của nhị vị sư bá, Vân Phi Yến nói chen vào, “Đại bá, nhị bá, đâu phải chỉ riêng nhị vị bá bá là những người bại trận? Không lẽ nhị vị bá bá cứ để tâm mãi Chuyện đó mà quên rằng dù sao hẳn cũng là một phần tử của bốn giáo sao?”

Vị cao niên cười lạnh, “Nếu hẳn như người nói thế bản nhân còn có thể chịu được. Nhưng chưa chắc hẳn đã chịu khuất phục mình, nhận là người của Huỳnh Liên giáo như người tưởng đâu. Không tin, người cứ thử hỏi hẳn xem.”

Wương Thế Kỳ không chờ ai phải hỏi đã tự nói, “Là người của môn phái nào, điều đó không quan trọng. Quan trọng nhất là bản thân của mỗi người chúng ta đừng làm điều gì sai trái đến phải tự hổ thẹn với lòng là được. Nhị vị bá bá không cần phải nói nữa. Nếu Huỳnh Liên giáo không có bất kỳ hành động nào đi ngược lại với đạo nghĩa giang hồ và thuận theo lẽ trời, Vương Thế Kỳ đương nhiên sẽ tự xem mình là một phần tử của Huỳnh Liên giáo.”

Hai vị lệnh sứ kia vừa nghe Vương Thế Kỳ nói xong bèn đưa mắt nhìn nhau. Sau đó, cả hai vùng cười lên. Và không nói thêm bất kỳ một lời nào nữa, cả hai cứ thế lẳng lặng bỏ đi.

Hoang mang, Vương Thế Kỳ qua lại và nhìn vào a di như muốn hỏi.

A di của Vương Thế Kỳ chợt thở dài, “Kỳ nhi, người đừng mong ta sẽ giải đáp những nghi ngại của người. Trước hết là người hãy tự tìm hiểu lại. Bây giờ là đến chuyện giữa ta và người đây. Chuyện gì đã xảy ra cho phụ mẫu của người?”

Biết a di vẫn còn chưa tin lắm về quan hệ huyết thống giữa hai người. Vương Thế Kỳ sau một lúc đắm mình vào dĩ vãng buồn thương mới bắt đầu thuật lại, “Kể từ lúc Kỳ nhi bắt đầu hiểu biết thì Kỳ nhi và song thân đã sinh sống tại Bạch Phong sơn rồi. Từ đó, Kỳ nhi và tiên mẫu luôn để ý tìm Phong Nha huyết động để mong có được Vạn Niên Thiên Địa Quả hầu khôi phục võ công cho tiên phụ.

Nhưng tạo hóa lại trêu người, phải đến ngày khi song thân của Kỳ nhi lần lượt bị hãm hại, Kỳ nhi mới biết Phong Nha huyết động tọa lạc ở đâu. Càng nghe Vương Thế Kỳ thuật lại chuyện xưa, Vân Phi Yến và sư phụ của nàng càng thêm đau lòng. Vừa đau lòng cho cái chết thảm của Vi Tuyết Nương cùng trượng phu là Vương Uy, cả hai vừa đau buồn cho số phận long đong của Vương Thế Kỳ.

Vì Vương Thế Kỳ tuy tìm được Phong Nha huyết, nhưng lại bị kẻ ác chiếm mất Vạn Niên Tuyết Địa Quả. Sau đó, khi Vương Thế Kỳ được Lưu Trúc Hàn nhận làm huynh đệ kết nghĩa, những tưởng đâu số phận đã mỉm cười với Vương Thế Kỳ. Nào ngờ, Vương Thế Kỳ một lần nữa lại bị hãm vào tuyệt địa. Nếu không phải Vương Thế Kỳ là ân nhân cứu mạng của đại diện thì giờ này đây chưa chắc họ đã được gặp Vương Thế Kỳ.

Nhỏ lệ mừng mừng tủi tủi, a di của Vương Thế Kỳ nói, “Hài tử, ta... ta... hà, hài tử thật là cơ khổ! Vậy là ta không còn hy vọng gì được gặp lại nhị muội của ta nữa rồi.”

Vương Thế Kỳ cũng nói, “Nhưng dấu sao ở dưới cửu tuyền tiên mẫu hẳn cũng mừng về việc Kỳ nhi được trùng phùng với a di. Tất cả những chuyện này có lẽ cũng là do vong linh của tiên mẫu xui khiến nên mới xảy ra thật đúng lúc. Bằng không điều huynh đâu phải ngẫu nhiên đến được chỗ của Kỳ nhi?”

Vân Phi Yến reo lên tán thưởng, “Người nói phải lắm, theo gia sư nói lại thì xí điều này là do Vi di di cứu mạng và nuôi dưỡng. Có lẽ chính vong linh của Vi di di đã đưa xí điều đến với người. Ta tin chắc là như vậy?”

Lúc đó, đại diện chợt gạt đầu vài lượt như hàm ý tán thành nhận định này.

Vương Thế Kỳ vừa mừng vừa kinh ngạc, “Thì ra điều huynh là do tiên mẫu nuôi dưỡng ư? Thảo nào...?”

Nhưng a di của Vương Thế Kỳ, là Vi Tuyết Ngọc, chợt ngắt lời, “Theo ta thì chỉ là ở hiền gặp lành mà thôi. Xí điều nếu không gặp được hài tử là người có tâm tánh thiện lương thì xí điều khó tránh khỏi cái chết. Ngược lại, nếu hài tử không phải là người tốt thì làm gì có cơ may thoát khỏi cảnh lao lung của hóa công?”

Vân Phi Yến liền phản bác, “Sư phụ đừng quên bản lãnh cao minh của hần...”

“Yến nhi, con là tỷ tỷ của Kỳ nhi, con không thể gọi Kỳ nhi bằng hai chữ đệ đệ được sao?”

Vân Phi Yến bèn reo lên, “Vậy thì đồ nhi càng thích nữa. Chà chà... hảo đệ đệ của ta. Để ta nói tiếp cho đệ đệ nghe nha. Với công phu Hàng ma chú, đệ đệ dù không gặp xí điều thì theo ta trước sau đệ đệ cũng thoát được thiên la địa võng như thường. Ta nói có đúng không, đệ đệ? ĐỒ nhi nói có đúng không, sư phụ?”

Mỉm cười, Vi Tuyết Ngọc lặng thinh chờ nghe Vương Thế Kỳ sẽ đối đáp như thế nào với Vân Phi Yến.

Vương Thế Kỳ lắc đầu, “Đó là tỷ tỷ chưa nhìn thấy địa hình hiểm trở của Thủy trung nhược thủy nên tỷ tỷ mới tưởng như vậy. Chỉ nói riêng về độc thủy mà thôi cũng đủ làm nản lòng tất cả những ai lâm vào hoàn cảnh như đệ rồi.

“Nhưng rõ ràng là đệ đệ vẫn còn sống dù đã rơi đúng phải độc thủy kia mà?”

Vương Thế Kỳ lại lắc đầu, “Có thể là hoàng thiên hữu nhân hay sao, đệ đệ có được cái may mắn là gặp lúc độc thủy vì lẽ nào đó chợt mất đi. Chứ như bây giờ, nếu ai đó bảo đệ chạm thử tay vào độc thủy một lần nữa thì đệ không dám.”

Vân Phi Yến phụng phịu hỏi sư phụ, “Sao lạ thế, sư phụ? Đã là độc thủy thì tại sao lúc có lúc không? Nếu không phải như thế thì tại sao hẳn... à, đệ đệ của đồ nhi lại vẫn không bị độc thủy hủy diệt?”

Vi Tuyết Ngọc cũng đang băn khoăn về điều này, “Như Kỳ nhi nói thì chính Độc Vương, một kỳ nhân có thật cách đây ngoài trăm năm và VÕ Danh Tăng nữa, vẫn không thoát chết bởi độc thủy. Chuyện xảy ra cho Kỳ nhi quả là kỳ lạ! Hay là... ?”

Vân Phi Yến hốt hoảng hỏi, “Sư phụ vừa nghĩ ra điều gì?”

Vi Tuyết Ngọc thở dài, “Chưa chắc ta đã đoán đúng. Bằng không Kỳ nhi không thể không chết.”

“Nhưng là điều gì, sư phụ?”

Vi Tuyết Ngọc vừa nhìn Vương Thế Kỳ vừa đáp lời Vân Phi Yến, “Theo ta nghĩ có lẽ trước đó Kỳ nhi đã được phục sẵn một loại kỳ dược gì đó rồi nên mới có khả năng kháng độc. Nhưng ta không sao nghĩ ra là loại kỳ dược gì lại có công năng cao hơn các loại giải dược Của độc Vương?”

Biết a di muốn hỏi chính mình, Vương Thế Kỳ làm tỉnh đáp, “Kỳ dược ư? Chắc là không có đâu. Nếu có thì Kỳ nhi phải nhớ chứ.”

Vân Phi Yến dù đang cố tâm dò xét từng phản ứng dù là nhỏ nhất của Vương Thế Kỳ, nhưng nàng ta cũng đành phải tiu nghỉu nét mặt khẽ lên tiếng, “Vậy thì lạ thật. Không lẽ ngay lúc sanh ra, đệ đệ đã được Vi di di dạy cho thuật kháng độc? Nhưng trên đời này làm gì có loại công phu có thể kháng được bách độc?”

Nhận thấy Vương Thế Kỳ dường như chưa nói hết sự thật, đó là theo cảm tính của một nữ nhân, Vân Phi Yến vụ thôi, “Còn bộ pháp mà đệ đệ đã thi triển, tên của bộ pháp đó là gì vậy? CỐ phải bộ pháp đó cũng là do VÕ Danh Tăng lưu lại không?”

Vương Thế Kỳ vì lần lập trọng thệ trước kia nên nào dám nửa lời nói đến Vạn thế ma quân và Nhất ma chi vạn ma bộ pháp. Do đó, vương Thế Kỳ liền cứ y như lối giải thích với Lưu Trúc Hàn mà nói cho Vân Phi Yến nghe, “Ngoài Hàng Ma chương, VÕ Danh Tăng không còn lưu lại thêm bất kỳ một công phu nào cả. Riêng bộ pháp đó chính là do đệ tự nghĩ ra mà luyện thành, lúc đệ phải xông pha và đối chọi với cuồng phong trong Phong Nha huyết động.”

“Tự nghĩ ra ư? Đệ đệ làm được điều đó ư?”

Vương Thế Kỳ mỉm cười, “Do hoàn cảnh khắc nghiệt, bức bách nên đệ không thể không làm càn. Chỉ tổ làm trò cười cho a di và tỷ tỷ thôi.”

“Không là trò cười đâu. Ta nói thật nha, với bộ pháp này, bóng nhân ảnh của đệ đệ cứ một biến thành trăm thì đừng nói là vài ba người, có đến mấy mươi người cùng đánh vào đệ đệ đi nữa cũng chỉ phí công vô ích mà thôi.”

Nghe Vân Phi Yến bảo thế, Vương Thế Kỳ giật mình, “Thật sao tỷ tỷ?”

vi Tuyết Ngọc lên tiếng thừa nhận, “Yến nhi nói không sai. Trận chiến vừa rồi chính ta cũng phải bối rối vì không biết bóng nào là hư, bóng nào là thực.”

Vân Phi Yến cũng nói, “Thì chính ta lúc giao đấu với đệ đệ, ta cũng lâm vào tình trạng tương tự mà.”

Vi Tuyết Ngọc chợt thở dài, “Biển học thật là mệnh mang không biết đâu là tận cùng. Như công phu Thập chỉ truy hồn vậy, bốn giáo vốn xem công phu này là tuyệt kỹ trấn sơn, chỉ truyền thụ cho các vị lệnh sứ trở lên mà thôi. Ấy vậy mà khi Kỳ nhi cùng luyện với Hàng ma chương lại khiến cho công phu đó biến đổi khác đi so với nguyên bản. Điều đó chứng tỏ rằng trong kinh văn khẩu quyết của Hàng ma chương phải hàm chứa một nội công tâm pháp thượng thừa của Phật môn. Bằng không phải như thế thì phải giải thích như thế nào về nội lực thâm hậu của Kỳ nhi.”

Vương Thế Kỳ ngẫm lại và gật đầu tán thành, “A di luận việc đúng lắm. Chính Kỳ nhi cũng không ngờ là nội lực của Kỳ nhi lại uyên thâm đến như vậy.”

Vân Phi Yến với tâm tính thiện lương, nàng mừng cho Vương Thế Kỳ, " Như thế nào cũng được. Tất cả chỉ vì trời không phụ lòng người ngay mà thôi. Đã có đệ đệ ở bên ta, từ nay về sau ta không còn sợ bị kẻ khác quấy rầy nữa."

"Kẻ khác? Quấy rầy? Tỷ tỷ muốn nói đến ai vậy?"

Vân Phi Yến chưa kịp đáp thì Vi Tuyết Ngọc đã gạt ngang, "Yến nhi không được nói càn. Chuyện đó chỉ là thường tình mà bất kỳ nữ nào cũng phải trải qua. Sao lại nói là quấy rầy được?"

Vân Phi Yến thề lưỡi ra, "Nhưng đồ nhi lại không ưng chuyện đó.

Như sư phụ vậy, đồ nhi dường như không hề có hứng thú nào đối với Chuyện mà sư phụ cho là thường tình đó."

Đoán được tám chín phần, Vương Thế Kỳ mỉm cười nói, "U ng hay không ưng là tùy ở tỷ tỷ. Còn kẻ khác muốn quấy rầy tỷ tỷ thì là chuyện thường tình của kẻ khác, đâu có thể tùy ở tỷ tỷ muốn hay không muốn?"

"Nhưng đã là chuyện ta không hề mong muốn thì tại sao hắn lại không bu ông tha cho ta? ?"

Vi Tuyết Ngọc vụt thở dài, "Hà, mãi rồi ta cũng không biết phải giải quyết như thế nào đây. Một bên là đồ đệ còn một bên là... Mà thôi, chúng ta hãy quay lại chỗ trú chân, để ta xem có tìm được cho Kỳ nhi một bộ y phục nào cho tươi tắn không. Sau đó chúng ta còn phải sắm sanh ít lễ vật rồi đến tế bái cho song thân của Kỳ nhi nữa. Đi thôi nào."

với bộ võ phục khá vừa vặn và được Vi Tuyết Ngọc sửa sang lại đầu tóc, Vương Thế Kỳ như biến thành một người khác hẳn. Và chàng không thể không ngượng ngùng trước những ánh mắt tán thưởng của a di và Vân Phi Yến.

Đến như đại diện, khi cả ba người sắm sanh lễ vật xong và định nhờ đại diện đưa đến Bạch Phong sơn cho mau lẹ, đại diện đã không nhận ra Vương Thế Kỳ trong bộ dạng mới này. Dù Vân Phi Yến đã hết lời phỉ dụ, nhưng đại diện vẫn không để cho Vương Thế Kỳ đến gần Chỉ khi Vương Thế Kỳ lên tiếng thì đại diện mới nhận ra. Chàng nói, "Điều huynh, không lẽ đến âm thanh giọng nói của ta mà điều huynh vẫn không nhận ra sao? Điều huynh không thích ta được vận y phục tươi tắn sao? Hóa ra điều huynh cũng nhận định mọi người qua bộ dạng bên ngoài à?"

Đại diện sau vài cái gạt đầu rồi lại lắc đầu khiến cho mọi người không sao đoán được ý tứ.

Sau cùng, Vương Thế Kỳ mới vỡ lẽ khi chàng hỏi Vân Phi Yến, "Tỷ tỷ, trong lần nhập Trung Nguyên này, có ai trong môn hạ bốn giáo thường vận y phục như thế này không?"

Vân Phi Yến lắc đầu, "Ngoại trừ sư phụ và ta vốn là người Trung Nguyên vẫn ưa ăn vận theo lối của người Trung nguyên. Kỳ dư tất cả đều vận y phục truyền thống của bốn giáo là ngoại tộc so với Trung Nguyên."

"Thế còn HỒ Vĩnh Lạc và hai vị lệnh sứ kia thì sao?"

Vân Phi Yến khẽ liếc nhìn sư phụ rồi mới đáp, "Đại bá và nhị bá vì muốn trà trộn vào giang hồ Trung Nguyên nên mới cải dạng như thế.

Nhưng họ chỉ mới cải dạng đây thôi."

"Còn HỒ Vĩnh Lạc, tỷ tỷ vẫn chưa nói kia mà?"

"Hồ Vĩnh Lạc thì khác. Hắn vì muốn đo đuổi ta nên mấy năm gần đây, hắn vẫn vận y phục của người Trung nguyên."

"Vậy điều huynh thường có thái độ như thế nào mỗi khi gặp HỒ Vĩnh Lạc?"

Vân Phi Yến hậm hực, "Cũng như ta, xí điều không bao giờ ưa thích tên HỒ Vĩnh Lạc cả. Dù hắn có là..."

Vi Tuyết Ngọc bỗng gắt, "Yến nhi, con lại gán cho xí điều một ý nghĩ của chính con rồi?"

Như để phản bác lời nói của Vi Tuyết Ngọc, đại diện chột giẫm hai chân và lắc đầu vài lượt.

Vương Thế Kỳ bật cười, “Vậy thì đệ hiểu rõ rồi. Chỉ vì đệ có lối ăn vận giống với HỒ Vĩnh Lạc là người mà điều huynh trông không được thuận mắt, nên điều huynh mới tỏ ra xa cách với đệ. Phải thế không, điều huynh?”

Thấy đại điều lần này lại gật đầu, Vi Tuyết Ngọc sau khi mỉm cười, bèn tư lự nói, “Dẫu sao Kỳ nhi và Yến nhi đừng quên rằng chúng ta là môn hạ của Huỳnh Liên giáo, còn HỒ Vĩnh Lạc thì lại là thiếu giáo chủ. Hai người nói năng nên phải dè chừng đó.”

Vân Phi Yến hất mặt về phía khác, tỏ ý không hài lòng.

Còn Vương Thế Kỳ thì nói với đại điều, “Điều huynh, đây đã là đất của Trung Nguyên rồi. Từ nay về sau, điều huynh sẽ còn trông thấy có nhiều người vận y phục theo lối này. Điều huynh có thận trọng cũng nên, nhưng điều huynh hãy tập phân biệt mọi người dựa theo giọng nói đi là vừa.”

Thấy đại điều gật đầu lộ vẻ đã hiểu, Vương Thế Kỳ mới bảo đại điều, “Bây giờ phiên điều huynh hãy đưa ta đi một đôi đường. Sau đó điều huynh phải quay lại đưa a đi và tiểu chủ nhân đến với ta. Được không điều huynh?”

Chờ đại điều tỏ dấu ưng thuận xong, Vương Thế Kỳ liền tung người nhảy lên lưng đại điều.

“A di, tỷ tỷ, hai người hãy đến sau vậy?”

“Vút ?”

13. Đau Lòng Trước Cảnh Quá Tang Thương.-vì Chính Nghĩa Một Phen Giao Đầu.

Người đến sau Vương Thế Kỳ chính là Vân Phi Yến.

Vân Phi Yến trông thấy sắc mặt của Vương Thế Kỳ buồn rười rượi, liền hỏi, “Đệ đệ không tìm được hài cốt của song thân ư?”

Vương Thế Kỳ đau đớn, “Đệ không ngờ lần xa cách vừa rồi lại dài những năm năm. Đừng nói gì hài cốt bị muông thú quấy nhiễu, chỉ riêng việc phơi nắng dầm sương cũng đủ làm cho tất cả đều bị hủy hoại. A, đệ đúng là bất hiếu tử mà.”

Vân Phi Yến không biết nói gì hơn ngoài lời an ủi, “Đệ không có lỗi đâu Là hoàn cảnh đưa đẩy mà thôi. Vả lại không phải bây giờ để đã thành nhân và đang quay lại đây sao? Đệ đừng tự thống trách mình nữa.”

Vương Thế Kỳ đáp, “Tuy biết là thế, nhưng là con, đệ làm sao chịu được việc song thân phải tử vô địa táng mà không có lấy một mộ huyệt như mọi người?”

Vân Phi Yến đưa mắt nhìn quanh, rồi bảo, “Hay là ta và đệ cùng quay lại chỗ lưu ngụ trước đây của đệ đệ, chúng ta cứ lập ở đó một mộ chí và tế bái ở đó?”

Vương Thế Kỳ gật đầu, “Đành phải như vậy thôi. Nhưng chúng ta hãy chờ a di đến đã.”

Trong khi chờ đại điều đưa a di đến, vì đại điều chỉ có thể chở mỗi lần có một người, Vương Thế Kỳ chợt hỏi, “Sao tỷ tỷ lại gọi điều huynh là xí điều?”

Vân Phi Yến bật cười, “Không phải thế sao? Đệ cứ trông bộ dạng của xí điều thì biết là ta gọi đâu có sai?”

“Là tỷ tỷ đặt tên cho điều huynh à?”

“Theo gia sư kể lại thì từ lúc Vi di di cứu được xí điều, gia sư và Vi di di chỉ gọi là tiểu nhi mà thôi. Đến khi ta được gia sư cứu mang và giáo dưỡng, ta cứ gọi là xí điều mãi nên đã thành tên. Đến gia sư cũng đã quen cách gọi này của ta.”

Vương Thế Kỳ cười theo rồi hỏi lại, “Phàm là loài điều, lý ra điều huynh phải kêu thành tiếng mới đúng. Tại sao cho đến bây giờ đệ vẫn chưa lần nào nghe được tiếng của điều huynh?”

Vân Phi Yến lắc đầu giải thích, “Muốn biết rõ mọi việc thì trừ phi xí điều biết nói và thuật cho chúng ta nghe mới được. Thật ra khi Vi di di cứu được xí điều thì xí điều đã bị ai đó cắt mất một phần lưỡi rồi.”

“ôi chao, ai lại tàn độc và đối xử quá tác tệ với điều huynh vốn chỉ là muông thú như vậy chứ?”

Vân Phi Yến chất lưỡi nói, “Nói gì đến cắt lưỡi, lúc xí điều gặp được Vi di di thì toàn thân của xí điều đâu đâu cũng có thương tích cả Chỉ cần Vi di di chạm tay một chút trong việc chữa thương thì xí điều đã Chết từ lâu rồi.”

Không ngờ chỉ là một loài vật mà đại điều cũng không thoát được những cảnh khổ do những bàn tay độc ác gây ra. Vương Thế Kỳ lặng người đi một lúc lâu.

Sau đó, Vương Thế Kỳ chợt hoàn hồn và nhớ lại thực tại. Chàng đột nhiên hỏi, “Tỷ tỷ, khi nãy tỷ tỷ có nói là đại bá và nhị bá vì muốn chà trộn vào giới giang hồ Trung Nguyên nên mới cải trang, không hiểu Huỳnh Liên giáo đang muốn thực hiện một mưu đồ gì vậy?”

Vân Phi Yến thoáng biến sắc và khó khăn lắm nàng mới đáp được, “Đương nhiên là lần nhập Trung Nguyên này bốn giáo phải có mục đích. Nhưng là mục đích gì, thì ta không biết.”

Không tin vào lời của Vân Phi Yến, Vương Thế Kỳ gắng hỏi, “Là tỷ tỷ không biết hay không dám nói?”

Vân Phi Yến lúng túng, “Ta... ta không biết, thật đấy.”

vương Thế Kỳ nhìn ngay vào Vân Phi Yến, “A di là tam lệnh sứ, còn tỷ tỷ thì là môn đồ của a di, tỷ tỷ không biết thì ai biết đây? Hay Huỳnh Liên giáo đang có mưu đồ không lấy gì làm tốt đẹp, nên tỷ tỷ không dám nói ra? Là mưu đồ gì, tỷ tỷ?”

“Ta... ta...”

Đang lúc Vân Phi Yến cứ mãi ấp úng mà không nói được rõ lời, từ phía bên trên chợt có một âm thanh vọng xuống, “Vân nhi, người nói cho hần nghe đi. Ta không bắt tội đâu.”

Ngước mắt nhìn lên, Vương Thế Kỳ kinh ngạc khi nhìn thấy một vị bạch diện lão nhân trạc ngũ tuần đang điềm nhiên đứng nhìn cả hai từ trên một khối đá lớn. Vì đứng ở chỗ trống nên theo gió giật, tấm trường bào bằng gấm của bạch diện lão nhân cứ tung bay phấp phới trông thật là uy phong.

Trái ngược với sự kinh ngạc của Vương Thế Kỳ, Vân Phi Yến hoảng hốt hành lễ, “Giáo chủ? Thuộc hạ xin tham kiến giáo chủ.”

Nghe thế, Vương Thế Kỳ cũng vội vàng thi lễ, “Vân bối Vương Thế Kỳ, là...”

Đưa tay ngăn lại, giáo chủ Huỳnh Liên giáo ung dung phát thoại, “Ta đã gặp Lạc nhi và đã biết ngươi là ai rồi. Không phải ngươi đang muốn biết hành vi của bốn giáo có đi ngược với đạo nghĩa giang hồ hay không đó sao? Được, để ta nói và ngươi sẽ tự quyết định là có theo hay không theo bốn giáo.”

Vương Thế Kỳ uốn người ra và đồng dạc đáp, “Nếu giáo chủ chịu nói thì vân bối chờ nghe.”

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo gật đầu khen, “Khí phách lắm! Đỡm lược lắm! Ngươi đúng là hạng người uy vũ năng bất khuất đó. Vậy thì nghe đây. Ngươi đã biết gì về hiện tình giang hồ Trung nguyên?”

Chàng lắc đầu, “Vân bối chỉ là người lần đầu tiên xuất đạo, nên không dám lạm bàn đến những điều mà vân bối không rõ.

“Nói hay lắm và cũng minh bạch lắm! Vậy nếu ta nói võ lâm Trung Nguyên hiện giờ đang chia năm xẻ bảy vì tranh giành ngôi vị minh chủ thì ngươi tin không?”

Chàng đáp, “Chuyện tranh giành thế lực thì đời nào mà chẳng có.

Vân bối không lấy làm lạ về điều này.”

“Vậy ngươi nghĩ sao nếu ta cho ngươi biết rằng Tử Dương Thủ Tôn Lãnh Thu hiện đang có tham vọng độc bá võ lâm?”

Chàng giật mình, “Là hần ư? Hạng không sợ làm chuyện quá tầm tay của hần ư?”

“Không quá đâu. Nếu người biết rõ về hiện tình của võ lâm Trung Nguyên.”

Chàng vòng tay lại, “Văn bối xin được lĩnh giáo.”

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo mỉm cười, “Bằng vào niên kỷ của người mà chịu nghe lời của tôn trưởng như thế này quả là hiếm thấy. Phải chi Lạc nhi được nửa phần như người thì ta đã toại nguyện lắm rồi.”

“Giáo chủ, HỒ huynh rõ là người có tâm tư thông tuệ, tiền đồ của HỒ huynh văn bối không dám so bì.”

Người đừng quá tự khiêm như thế, kéo làm nhụt đi nhuệ khí của nam nhi.”

Nói xong vẫn đứng trên khối đá lớn, giáo chủ Huỳnh Liên giáo cứ đưa mắt nhìn xa xăm và bắt đầu độc thoại.

”Giang hồ thất đại môn phái ngoài Thiếu Lâm và Võ Đang nhị phái cứ ngủ yên trên cương vị Thái sơn bắc đầu của họ thì năm phái còn lại luôn gây hấn với nhau. Tôn Lãnh Thu với tham vọng của hắn đã đưa Hoa Sơn phái vào làm một với Tam Tuyệt bảo. Và Tam Tuyệt bảo bây giờ là một thể lực đáng gờm có khi còn hơn hẳn nhị đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang. Bốn phái còn lại thì Nga Mỹ, Không Động sắp sửa đi vào con đường mà Hoa Sơn đã khởi xướng. Riêng Côn Luân và Tuyết Sơn vì ở mãi cực tây nên chịu ảnh hưởng của U Linh giáo.

Đáng lẽ hai pháp này đã gia nhập U Linh giáo từ lâu rồi mới phải, chỉ vì U Linh giáo tự rối loạn nội tình nên gần đây U Linh giáo mới có thái độ với Côn Luân và Tuyết Sơn. Tự chung, võ lâm Trung Nguyên bây giờ đang bị xâu xé bởi ba thể lực.”

“Vậy còn Cái bang thì sao?”

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo cười khinh khỉnh nói, “Bản lãnh của Thần cái nhất chưởng bát sơn Vệ HỒ Hiệp tuy cũng đáng kể là đại cao thủ, nhưng Cái bang đâu thể làm gì được nếu chỉ có một mình Thần cái.”

“Vậy lần này du nhập Trung Nguyên, giáo chủ định liên minh với phe nào? Là Tam Tuyệt bảo hay U Linh giáo?”

Quắc mắt nhìn xuống, giáo chủ Huỳnh Liên giáo cao giọng hỏi, “Sao người lại hỏi chỉ hai phe này? Còn Thiếu Lâm, Võ Đang người không tính đến ư?”

Vương Thế Kỳ chậm rãi đáp, “Văn bối chỉ thuận miệng mà kể ra thế thôi. Vả lại... ?”

“Sao?”

“Theo văn bối nghĩ, có lẽ giáo chủ không bao giờ muốn kết minh với những người đã quen tụng niệm tu hành.”

“Người nghĩ như thế thật ư?”

Chàng kinh ngạc, “Không lẽ giáo chủ thật sự muốn kết minh với nhị đại phái này?”

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo sau một lúc nhìn dò xét Vương Thế Kỳ bèn nói một cách mập mờ, “Đương nhiên là không rồi. Nói thật ra ý định của ta vào lúc này chỉ là một báo thù cho tứ lệnh sứ, tức là tìm đến Hoa Sơn phái mà thôi.”

Biết ý của giáo chủ, Vương Thế Kỳ lại vòng tay thi lễ, “Giáo chủ có lòng nghĩ đến mối gia thù của văn bối, văn bối thật sự cảm kích.”

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo vờ sắc mặt mừng rỡ kêu lên, “Nghĩa là người đồng ý với chủ trương của bổn giáo? Người sẽ gia nhập vào bổn giáo?”

Vương Thế Kỳ lắc đầu, “Giáo chủ hiểu sai ý của văn bối rồi.”

“Hiểu sai? Không phải người vừa mới nói đến hai chữ cảm kích là gì?”

Chàng đáp, “Báo thù cho song thân là bổn phận của văn bối.

Thanh lý môn hộ cũng là phận sự của văn bối. Y văn bối muốn nói là xin giáo chủ đừng lý gì đến tư sự của văn bối. Văn bối tự lo liệu được.”

Sắc mặt biến đổi, giáo chủ Huỳnh Liên giáo tự đánh mất đi phong độ khi nghiêng răng rít lên, “Người...?”

Vừa kịp lúc có tiếng vỗ cánh của đại diều, giáo chủ Huỳnh Liên giáo chợt ngừng lời trước khi thốt ra tiếp những lời khó nghe.

Chưa kịp ổn định cước bộ, Vi Tuyết Ngọc vội vàng lên tiếng, “Thuộc hạ tham kiến giáo chủ.” Đoạn quay sang Vương Thế Kỳ hỏi, “có Chuyện gì thế Kỳ nhi, hài tử vừa vô lễ với giáo chủ à?”

Trong khi Vương Thế Kỳ lắc đầu và chưa biết phải bắt đầu nói từ đâu cho a di hiểu, giáo chủ Huỳnh Liên giáo bỗng làm mặt giận và bảo, “Tam lệnh sứ thử nghĩ xem. Ta vì muốn báo thù cho tứ lệnh sứ nên định tìm đến Hoa Sơn phái, nhưng hấn lại bảo đó là việc của hấn.

Hấn không muốn bốn phái can dự vào.”

Không nghe thấy Vương Thế Kỳ tranh biện, Vi Tuyết Ngọc trách, “Sao thế Kỳ nhi? Giáo chủ chỉ muốn điều tốt cho chúng ta thôi mà.”

Tuy không tiện tranh cãi với a di, nhưng chàng vẫn nói, “Ai di, đó là di mệnh của tiên mẫu. Tiên mẫu muốn chính tay hài nhi hài nhi phải báo thù. Hai nhi đâu thể nương tay ai khác được?”

“Nhưng giáo chủ đâu phải ngoại nhân. Dẫu sao ta và lệnh đường vẫn là người của Huỳnh Liên giáo mà?”

Vương Thế Kỳ lắc đầu quầy quậy, “Nếu tiên mẫu thật sự muốn hài nhi dựa vào Huỳnh Liên giáo để báo thù rửa hận thì tiên mẫu khi trần trời đã bảo hài nhi tìm đến trú xứ của Huỳnh Liên giáo rồi.

Nhưng tiên mẫu đâu có lời nào nhắc đến điều này?”

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo nghe thế liền cười lạnh, “Hừ, nhưng gián tiếp tứ lệnh sứ đã bảo người phải quay về với bốn giáo rồi đó.”

Chàng hoang mang, “Giáo chủ nói như thế là có ý gì? Dựa vào đâu mà giáo chủ cho là tiên mẫu đã gián tiếp bảo văn bối phải làm điều đó?”

Ném về Vương Thế Kỳ một cái nhìn sắc lạnh, giáo chủ Huỳnh Liên giáo buông thông một câu, “Thập chỉ truy hồn?”

Chàng kêu lên, “Là Thập chỉ truy hồn ư? Là ý gì?”

Nếu tứ lệnh sứ không xem người là người của bốn giáo thì sẽ không bao giờ truyền thụ công phu độc môn của bốn giáo cho người.

Bằng vào hành động này, chính tứ lệnh sứ đã gián tiếp bảo người phải đầu nhập và tuân theo sự phân phó của bốn giáo rồi đó.”

Sau một lúc giao động, Vương Thế Kỳ dần bình tâm lại. Chàng ung dung nói, “Giáo chủ nghe ai bảo mà biết rằng công phu của văn bối là Thập chỉ truy hồn, một công phu đông môn của quý giáo?”

Nghe chàng cố cãi lý và còn dùng đến hai chữ “quý giáo” như không muốn nhận mối liên can, giáo chủ vụt cười lớn, “Ha ha ha...”

không phải người nhờ công phu này mà thắng được Thập đạo du hồn chương do Lạc nhi thi triển sao? Và không phải người đã dùng chính công phu đó để chế thắng được một lúc những tam vị lệnh sứ của bốn giáo sao?”

Trong ánh mắt ngỡ ngàng của Văn Phi Yến và a di Vi Tuyết Ngọc, chàng thần nhiên lập luận, “Biển học tuy mênh mang nhưng hầu như chỉ xuất phát từ một cội nguồn. Có khi công phu của văn bối có một phần nào đó giống với công phu độc môn của quý giáo thì sao?”

Thấy giáo chủ Huỳnh Liên giáo há miệng định nói, Vương Thế Kỳ không hề nể nang khi đưa tay ngăn lại, “Khoan đã, văn bối còn chưa nói xong. Giáo chủ hãy chờ nghe văn bối nói hết đã.”

Hít mạnh một hơi đầy đặn, chàng ung dung nói tiếp, “Huống chi tiên mẫu là đời từ khi văn bối được mười hai tuổi, giáo chủ hãy nói xem, một đứa bé với niên kỷ đó liệu có đủ căn cơ để luyện được công phu độc môn mà giáo chủ vừa mới nhắc đến đó không?”

Cười dài, giáo chủ Huỳnh Liên giáo đột nhiên nhảy xuống, đứng đối diện với Vương Thế Kỳ, trong sự lo sợ của Vi Tuyết Ngọc và Văn Phi Yến, giáo chủ bỗng nói, “Được, ta muốn tận mắt mục kích công phu của ngươi, để xem đó là công phu gì mà ngươi bảo là có phần giống với thập chỉ truy hồn của bốn giáo?”

Chàng vẫn ung dung, “Nếu không phải thì sao?”

Giáo chủ đáp lớn, “Nếu không phải thì ngươi đường ngươi, ta đường ta. Nhưng nếu phải thì ngươi nói sao đây?”

chàng đáp, “Tùy ở giáo chủ.”

Giáo chủ quát, “Được, nếu là phải thì ngươi chỉ có hai con đường để chọn.”

“Xin giáo chủ cứ nói.”

“Một là gia nhập bốn giáo.”

“Giáo chủ hãy nói tiếp.”

“Hai là,” đổi giọng, giáo chủ bỗng gần từng tiếng, “Ngươi phải trả lại công phu đó cho bốn giáo.”

Chàng vẫn điềm nhiên dù là chàng đang nói đến một vấn đề sinh tử “Văn bối phải phế võ công.”

“Đúng?”

“Văn bối đang chờ được lĩnh giáo đây. Giáo chủ, mời!”

Cười một tiếng lạnh lùng, giáo chủ Huỳnh Liên giáo khen, “Ngươi thật đúng là một trang hảo hán. Tuy nhiên...”

“Sao, giáo chủ?”

“Ngươi vẫn chỉ là hạng éch ngồi đáy giếng nên tưởng đâu ta như là HỒ Vĩnh Lạc hoặc bọn lệnh sứ?”

Chàng cau mặt, “Giáo chủ phí lời làm gì? Động thủ đi.”

Thoáng động nộ, giáo chủ Huỳnh Liên giáo gầm lên, “Giải cho tiểu tử, đỡ ?”

“Vù vù ?”

Ngay chiêu đầu giáo chủ Huỳnh Liên giáo đã dùng đến công phu Thập chỉ truy hồn và là độc chiêu để tấn công Vương Thế Kỳ.

Tự tin vào bản thân, Vương Thế Kỳ cũng xuất chiêu đáp lại, “Giáo chủ hãy lượng thứ cho. Văn bối xin thất lễ.”

“Vù vù ?”

vừa nhìn thấy chiêu chưởng của chàng, giáo chủ không thể không kêu lên, “Đúng là Thập chỉ truy hồn rồi. Ngươi...”

Nhưng âm thanh của Vương Thế Kỳ liền vang lên, “Về ngoài thì như vậy Giáo chủ hãy chờ xem kết quả đã.”

“ào ào ?”

“ầm.”

Sau tiếng chấn kinh, cả hai thoáng cùng lảo đảo, giáo chủ Huỳnh Liên giáo liền tỏ vẻ hoang mang, “Không phải ư? Là thật!”

Chàng mỉm cười, “Giáo chủ còn muốn nói gì nữa không?”

Giận dữ, giáo chủ lại quát, “Hừ, ngươi đã cố tình biến cải nó.

Nhưng không sao, chỉ thêm vài lượt nữa, khi ngươi phải luống cuống, không lo gì ngươi không để lộ đuôi cáo, tiếp chiêu.”

“Vù vù ?”

Không tin lần ra tay này của giáo chủ là nhằm ý để kiểm chứng nữa, mà là muốn hủy diệt đúng hơn, Vương Thế Kỳ cũng lớn tiếng quát, “Giáo chủ muốn động thủ thật ư? Vậy thì xem đây.”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“ám, âm.”

Trong nháy mắt song phương đã qua lại được năm chiêu và đều là những chiêu trong Thập chỉ truy hồn cả. Và kết quả là bên tám lạng người nửa cân.

Không tin vào điều này, nghĩa là công phu của Vương Thế Kỳ tuy giống nhưng lại không giống với Thập chỉ truy hồn và không tin vào nội lực của chàng lại có thể đấu ngang tay với lão, giáo chủ Huỳnh Liên giáo chợt biến đổi chiêu thức lần đầu pháp.

Lão luôn chớp động thân mình để phóng lên cao và từ bên trên bủa xuống toàn những chiêu uy mãnh trong công phu Thập đạo du hồn chưởng.

“ào ào ?”

“Vù vù ?”

Đang khi lo ngay ngáy cho Vương Thế Kỳ thì cả hai Văn Phi Yến và Vi Tuyết Ngọc lại càng thêm lo vì cả hai biết rằng giáo chủ thế là đã động sát cơ. Hơn nữa cả hai lại không hề thấy Vương Thế Kỳ thì thố đến bộ pháp kỳ ảo nọ hoặc công phu Hàng ma chưởng pháp mà chàng đã nói. Họ chỉ thấy chàng cứ Thập chỉ truy hồn mà đánh, hết chiêu này đến chiêu kia, bất chấp giáo chủ đang thi triển tuyệt học thành danh và thân pháp lợi hại là Thập đạo du hồn chưởng và Liên hoa đăng đài thân pháp.

Tuy nhên nhiều lại chần kình cứ lần lượt vang lên.

“ám, âm, âm... ?”

Và Vương Thế Kỳ vẫn ngang nhiên bình thủ với giáo chủ Huỳnh Liên giáo.

Văn Phi Yến thì tròn mắt kinh ngạc. Vi Tuyết Ngọc thì đắm chiêu tư lự, không hiểu Vương Thế Kỳ thật sự có bản lãnh cao đến mức độ nào. Lẽ nào trong công phu Hàng ma chưởng pháp lại ẩn tàng một loại nội công tâm pháp thượng thừa, đến nỗi chỉ trong năm năm Vương Thế Kỳ lại có được một mức độ công phu tu vi bằng với cả giáo chủ Huỳnh Liên giáo, có đến hơn ba mươi năm công lực. Điều này không thể nào có được. Ngoại trừ Vương Thế Kỳ vẫn chưa kể hết những kỳ tích mà chàng đã gặp hoặc ở Phong Nha huyết động hay ở Thủy trung nhục Thủy đầm.

Không ai biết rõ hơn người đương cục. Chính Vương Thế Kỳ cũng không thể hiểu được là nội lực của chàng cao sâu đến bao nhiêu và tại sao lại có nữa là?

Và chuyện gì đến phải đến.

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo càng giao đấu với Vương Thế Kỳ càng ngỡ ngàng trước bản lãnh của chàng. Lão buột miệng hỏi, “Tiểu tử, thật sự ngươi là cao đồ của bậc cao nhân nào?”

Vương Thế Kỳ vừa xuất kinh giao chiêu với giáo chủ Huỳnh Liên giáo vừa mở miệng nói, “Là môn đồ của ai, điều đó không quan trọng.

Điều quan trọng đáng bàn đến là giáo chủ đã tin lời văn bối chưa?

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“âm.”

“Tin thì sao mà không tin thì sao? Đỡ này.”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“ầm.?”

Vương Thế Kỳ chợt nói, “Nếu giáo chủ tin thì hay lắm. Chúng ta có thể ngừng ở đây được rồi.”

“Hừ, ngừng ư? Thì ngừng này.”

“Vù vù ?”

“Vúu vúu ?”

An ước bên trong luồng lực đầu của giáo chủ Huỳnh Liên giáo như có tiếng rít mơ hồ.

Vương Thế Kỳ ngơ ngác nói, “ái chà, là công phu gì đây?”

Nhưng khi chàng đưa tay định đón đỡ vào luồng chưởng phong kia của giáo chủ Huỳnh Liên giáo thì có tiếng Vi Tuyết Ngọc vang lên, “Giáo chủ, hạ thủ xin lưu tình.”

Nghe thế Vương Thế Kỳ thoáng động tâm.

“Vút ?”

Chàng vội vàng thi triển bộ pháp Nhất ma chi vạn ma. Nhưng...

“vúu vúu... ?”

“Phập.?”

Ở bờ vai bên tả của Vương Thế Kỳ chợt nhói đau lên. Chàng nhìn xuống và thấy giữa giong máu đỏ đang rỉ ra chợt lấp loáng một tia sáng bạc phản chiếu ánh dương quang.

Còn chưa hiểu là chuyện gì, tai chàng liên nghe tiếng kêu thất thanh của Vi Tuyết Ngọc vọng đến, “Bạch thiết mao diêm vương điểm! Kỳ nhi, mau mau phế bỏ tả thủ đi.”

“Phế bỏ ư? Tại sao?” Vương Thế Kỳ càng cảm thấy khó hiểu hơn.

Và chàng chỉ hiểu khi bóng dáng của giáo chủ Huỳnh Liên giáo đang khuất dần. Chỉ còn lại dư âm tràng cười và giọng nói của lão mà thôi.

“Ha ha ha... phế bỏ ư? Đã muộn rồi. Vương tiểu tử, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Người chấp nhận số phận đi. Ha ha ha...”

“Muộn là thế nào? A di, sao a di bảo hài nhi phải phế bỏ một cánh tay? Không lẽ... ?”

cuống quít ngắt lời chàng, Văn Phi Yến cay đắng nói, “Đệ đệ không cảm nhận được là đang có chất kịch độc ở vết thương thấm dần vào nội thể sao? Giờ đây đệ đệ muốn phế bỏ một cánh tay thì đúng là muộn thật rồi.”

Vương Thế Kỳ nghe thế không những đã không nao núng mà còn động nộ kêu lên, “Lão ác ma, với những thủ đoạn ti tiện này mà lão muốn Vương mỗ phải đầu nhập làm môn hạ của lão sao? Không bao giờ! Dù có chết ta cũng không bao giờ thuận phục lão. Ta...”

Vương Thế Kỳ đúng ra còn muốn nói nhiều, nhiều nữa. Nhưng chợt nhận ra là quanh chàng còn có a di và Văn Phi Yến đều là môn hạ của Huỳnh Liên Giáo, nên chàng vội bỏ lửng. Vì càng nói chàng e rằng sẽ phải thốt ra những lời khó nghe khiến a di và Văn Phi Yến càng thêm phiền lụy.

Hiểu được tâm ý của chàng, Vi Tuyết Ngọc vừa sa lệ vừa bảo, “Kỳ nhi, ta cũng biết là Kỳ nhi đang nghĩ gì. Không sao đâu, vì từ lâu ta đã hiểu Huỳnh Liên giáo là thế nào rồi. Nhưng hiểu thì hiểu, ta và lệnh đường đều là những người tay đã lỡ những chàm, có muốn thoát ra cũng quá muộn.”

Thở ra một hơi dài. Vi Tuyết Ngọc càng tuôn lệ nhiều hơn, “Kỳ nhi, ta thật vô phúc. Bao năm bật tin nhị muội, nay gặp lại Kỳ nhi thì đúng vào lúc chúng ta phải lâm vào cảnh tử biệt. A, Hoàng thiên đúng là hữu nhân vô châu mà.”

Tuy Văn Phi Yến đang phải đau buồn không kém gì sư phụ, nhưng nàng vì nhận ra một điều khác lạ nên vội vã kêu lên, "Sư phụ, sư phụ hãy nhìn chỗ vết thương của Thế Kỳ này. Sao máu chảy ra vẫn đỏ?"

Sao máu không đen như thường thấy ở những người bị trúng độc?"

Vi Tuyết Ngọc sững sờ, "Đúng rồi, lạ thật đấy. Sao lại như thế này?"

Kỳ nhi, người cảm thấy thế nào rồi?"

Vương Thế Kỳ sau khi cho chân khí chu lưu một vòng khắp nội thể bèn lắc đầu nói, "Hài nhi vẫn vô sự. Đúng là lạ, không lẽ hài nhi lại có khả năng kháng độc thật sự sao? Như thế là thế nào, a di?"

"Đúng ra đó chính là điều ta phải hỏi người mới đúng, sao người lại hỏi ta?"

Vương Thế Kỳ lại lắc đầu, "A di, hài nhi không biết thật mà. Sao a di lại giận hài nhi?"

"Hừ, ta không giận, mà ta chỉ buồn vì người vẫn còn giấu ta một điều gì đó.?"

Vương Thế Kỳ vội vàng phân minh, "Hài nhi đâu dám, những gì phải nói, hài nhi đã nói ra rồi. Huống chi hài nhi chỉ còn mỗi ai di là người thân, hài nhi đâu thể giấu diếm được.?"

Dù đã dò xét thật kỹ từng động thái và lời nói của Vương Thế Kỳ, nhưng ở chỗ nào Vi Tuyết ngọc cũng nhìn thấy sự thật tâm của Vương THẾ Kỳ cả.

"Không lẽ đến Kỳ nhi cũng không hiểu rõ bản thân của Kỳ nhi sao?"

Chàng lắc đầu, "Hài nhi hoàn toàn không biết gì. Và hài nhi cũng đã tự hỏi bản thân, nhưng rốt cuộc... ?"

"Rốt cuộc thế nào, đệ đệ?"

Chàng cười buồn, đáp lời Văn Phi Yến, "Rốt cuộc bí ẩn vẫn hờn bí ẩn ?"

"Vậy còn bản thân công lực của Kỳ nhi thì sao? Thật sự bản lãnh của Kỳ nhi cao thâm đến bậc nào?"

Chàng tỏ ra ngơ ngác như câu lục vấn của a di.

"Cao đến bậc nào à, ai di? Hài nhi vẫn đang muốn biết đây.?"

Vi Tuyết Ngọc khó có thể tin vào lời nói của chàng, "Vậy Kỳ nhi nói thử xem, khi này lúc giao đấu với giáo chủ, Kỳ nhi đã dùng đến tận lực bình sinh chưa?"

chàng lắc đầu, "Vẫn chưa.?"

"Chưa? Thế là thế nào?"

"Vì hài nhi không muốn mạo phạm đến lão nên chỉ thuận chiêu đỡ chiêu mà thôi.?"

"Rốt cuộc là Kỳ nhi đã dụng mấy phần lực đạo.?"

"Bảy hoặc tám gì đó.?"

"Chỉ bảy hoặc tám mà đã như thế rồi ư?"

"A di nghĩ ngờ điều gì?"

"Kỳ nhi, người có biết là công phu tu vi của giáo chủ là bao nhiêu không?"

"Hài nhi không biết.?"

"Gần bốn mươi năm chân lực đó. Điều đó có nghĩa là nội lực của Kỳ nhi phải tương đương năm mươi hoặc hơn nữa công phu tu vi. Ở đâu mà Kỳ nhi có được bao nhiêu đó công lực chứ?"

"chàng nghe xong càng ngơ ngắc, "ở đâu à? Không phải a di đã đoán là do Hàng Ma chuyển rồi sao?"

Vi Tuyết Ngọc lắc đầu, "Đúng là ta đã đoán như vậy. Nhưng nay xem ra thì không đúng nữa rồi.?"

Chàng ngạc nhiên, "Không đúng! Vậy thì tại sao?"

"Hừ, người hỏi ta thì ta phải hỏi ai đây?"

Chàng lắc đầu, “Nhưng đến như a di còn không giải thích được thì hài nhi làm sao có thể giải thích?”

Vi Tuyết Ngọc ngao ngán, “Việc của người, người không biết thì ta đành chịu vậy?”

Văn Phi Yên dù có phần nào hoang mang nhưng vẫn nông nóng bảo, “Đã được một lúc lâu rồi đó. Đệ đệ hãy tự kiểm tra lại xem?”

Nghe lời, Vương Thế Kỳ lại đảo một vòng chân khí. Chàng nói trong sự vui mừng của Văn Phi Yên, “Đệ vẫn không sao?”

“Hay lắm, vậy thì đệ hãy phô diễn thử xem?”

Chàng ngạc nhiên nói, “Phô diễn cái gì tỷ tỷ?”

“Thì Hàng ma chương chứ còn gì nữa?”

“Đệ phải phô diễn Hàng ma chương ư? ở đâu? Không lẽ ở ngay đây?”

Vi Tuyết Ngọc vì muốn được một lần mục kích tuyệt học này nên vội nói thêm vào, “Phải đấy Kỳ nhi, ta cũng muốn thưởng lãm một lần cho biết?”

Đưa tay chỉ vào khối đá mà khi nãy giáo chủ đã từng đứng ở bên trên, Văn Phi Yên hớn hử bảo, “Đệ hãy xem khối này là địch nhân đi.

Ta và sư phụ sẽ đứng ở xa mà nhìn.” Nói xong Văn Phi Yên vội cùng với Vi Tuyết Ngọc lùi lại khá xa như muốn Vương Thế Kỳ cũng phải mau chóng phô diễn công phu vậy.

Chàng mỉm cười bảo cả hai, “Đệ chưa biết uy lực như thế nào, nhưng hai người nên lùi xa thêm chút nữa thì hơn?”

Lũn nữa, được năm trượng thì cả hai mới chịu dừng.

“Đủ chưa, đệ đệ?”

“Đủ rồi?”

Sau đó, Vương Thế Kỳ vừa nghiêm sắc mặt vừa căn dặn cả hai, “Do muốn biết uy lực thật sự của Hàng ma chương nên không thể không vận hết toàn lực. Cả hai cẩn thận đấy?”

Nhìn tư thế phát chương của Vương Thế Kỳ thật là trầm trọng, Vi Tuyết Ngọc và Văn Phi Yên không thể không bồi hồi quan ngại.

Vương THẾ Kỳ vụt thét lên, “Đi.?”

“Vù vù ?”

“Ầm.?”

“Rào rào rào...”

Nhìn những mảnh đá vụn bay tung tóe, đến Vương Thế Kỳ phải bàng hoàng cả kinh, nói chi đến Văn Phi Yên và Vi Tuyết Ngọc.

Trong khi Văn Phi Yên thực sự vui mừng thì Vi Tuyết Ngọc ân cần khuyên bảo Vương Thế Kỳ, “Vô công củ a Kỳ nhi thật thâm hậu. Nhìn một chương này a di biết là Kỳ nhi ngoài việc vẫn an toàn dù đã bị trúng phải chất kích độc của Bạch thiết mao diêm vương điểm thì a di lại không an tâm về điều khác?”

“Là điều gì, a di hãy nói đi, hài nhi nhất định sẽ tuân theo?”

“Kỳ nhi đừng bao giờ tỏ ra lạm sát, nhất là sát hại kẻ vô tội không đáng chết. Tha được thì hãy tha. Kỳ nhi đừng bao giờ quên lời căn dặn này của a di.”

Vương Thế Kỳ liền gật đầu lãnh ý.

Sau đó, khi đã lập một phần cho song thân tại động thất trước kia, được Vi Tuyết Ngọc hỏi lại chuyện vừa xảy ra. Vương Thế Kỳ và Văn Phi Yên liền luân phiên thuật lại cho Vi Tuyết Ngọc nghe tất cả những lời lẽ của giáo chủ Huỳnh Liên giáo.

Tiếp đó chàng nói, “Dã tâm của lão thế là đã rõ. Ai đi và tỷ tỷ nên rời khỏi Huỳnh Liên giáo là vừa.”

Vi Tuyết Ngọc lắc đầu, “Phi Yên nếu muốn rời bỏ thì còn được, nhưng ta thì không.”

Văn Phi Yên nghe thế liền kêu lên, “Sư phụ, nếu lưu lại thì đồ nhi cũng lưu lại. Đồ nhi không thể xa rời sư phụ được đâu.”

Vương Thế Kỳ lại nói, “Nếu nói về đạo nghĩa, a di buộc phải lưu lại Huỳnh Liên giáo thì hài nhi không tiện miễn cưỡng. Nhưng hài nhi không thể đi theo ai đi được.”

“Ta biết, và ta cũng rất mừng khi nghe Kỳ nhi nói như thế. Đợi khi mọi ân oán giải quyết xong có lẽ chúng ta sẽ được ở gần nhau.”

Vương Thế Kỳ lòng buồn rười rượi, “A di, phải xa a di như thế này, hài nhi thật không nỡ.”

Nhưng Vi Tuyết Ngọc đã xua tay nói, “Có mấy ai đã là người giang hồ mà lại có thể tự ý làm theo mong muốn của bản thân. Như ta, ta không chăm sóc được cho Kỳ nhi ta cũng cảm thấy hổ thẹn với vong linh của nhị muội. Thôi, Kỳ nhi đừng buồn nữa. Kỳ nhi thử gọi xí điếu một lần xem.”

Tuy không hiểu ý tứ của a di là thế nào nhưng chàng cũng ngừng mặt lên trời và thử cất tiếng gọi đại điếu lúc đó đang bay lượn tít trên cao.

Là linh vật nên đại điếu vừa nghe được thanh âm của Vương Thế Kỳ liền đảo thành vòng rồi từ từ lượn xuống.

Vi Tuyết Ngọc lộ vẻ mừng rỡ nói, “Điếu nhi quả là thông linh. Mới đó mà đã quen tiếng của Kỳ nhi rồi, hay lắm!”

Tiếp đó chờ đại điếu đã xuống đến nơi. Vi Tuyết Ngọc liền nắm lấy tay Văn Phi Yên cùng nhảy lên.

Vương Thế Kỳ lo sợ nói, “A di, điếu huynh đâu thể chở một lúc những hai người.”

Từ trên lưng đại điếu, Vi Tuyết Ngọc đáp, “Ta biết rồi. Nhưng từ nay trở đi ta sẽ luyện cho xí điếu quen với điếu đó, biết đâu sẽ có lúc hữu dụng. Kỳ nhi bảo trọng.”

Văn Phi Yên cũng nói, “Đệ đệ yên tâm. Ta và sư phụ đang vận dụng khinh công để làm cho nhẹ bớt đây. Cáo biệt.”

“Vút ?”

Tuy đại điếu đưa cả hai đi đã xa rồi nhưng Vương Thế Kỳ vẫn chưa đoán được tâm ý của a di trong những lời mập mờ vừa nói. Chàng thở dài và lao người bỏ đi.

14. Quay Lại Cửu U Tra Sự Việc.-tìm Về Bản Phái Lo Phục Môn.

Những cảnh quan cũ lần lượt đến với Vương Thế Kỳ khi chàng vận dụng bộ pháp Nhất ma chi vạn ma vừa thuận vừa nghịch để đi xuyên qua những lớp cuồng phong trong Phong Nha huyết động. Chàng muốn quay lại Cửu u địa khuyết.

Ngay lúc còn bị giam hãm ở đầm Thủy trung nhược thủy, Vương Thế Kỳ không lúc nào không nghĩ ngờ về mọi việc. Và chàng cũng không ít lần lòng dấn lòng là ngay khi thoát hiểm địa Thủy trung nhược thủy chàng phải quay lại Cửu u địa khuyết để giải tỏa mối nghi ngờ kia.

Nhờ vào bộ pháp Nhất ma chi vạn ma và do chàng đã từng thoát được Phong Nha huyết động lao xuống miệng vực Phong Nha như trước kia chàng đã bị Tôn Lãnh Thu ném xuống.

Những ngách ngấm trong lòng núi tuy vẫn tối âm u nhưng với mục lực của Vương Thế Kỳ lúc này thì điều đó không gây trở ngại cho chàng nữa.

Chẳng mấy chốc Vương Thế Kỳ đã đến được chỗ thạch môn vuông vức bí ẩn. Hàng chữ Cửu u địa khuyết vẫn còn nằm lặng câm trên vuông cửa đá.

Chàng lấy tha xô vào một bên cửa đá. Vuông cửa đá không hề lay chuyển.

”Đây là sự bố trí của Vạn thể ma quân nên vòng cửa đá không thể không lay động nếu chưa có ai vào đây kể từ khi ta bỏ đi lúc trước.

Bây giờ bí môn thật sự bị phong bế rồi. Vậy thì ai đã vào đây? Ai đã dựa vào những lời thuật lại của ta để tìm đến đây hòng thu thập toàn bộ sở học của Vạn thể ma quân? Không lẽ ta đã ngờ đúng?”

Phân vân đến bồn chồn, Vương Thế Kỳ tuy mười phần đã tin chắc hết mười phần kẻ vào đây là ai rồi nhưng chàng vẫn muốn có được một bằng cứ xác đáng hơn.

Và nếu muốn như vậy, Vương Thế Kỳ chỉ còn mỗi một cách, phá bí môn và xông vào tận Cửu u địa khuyết.

Hai mắt long lên khiến tần quan lấp lánh, Vương Thế Kỳ dịch lùi lại và trụ bộ thật vững vàng.

Nâng cao song chưởng, Vương Thế Kỳ vận dụng đến năm phần lực đạo Hất mạnh tay ra, Vương Thế Kỳ quật một chưởng Hàng ma vào bí đông.

“Vù vù ?”

“Ầm.?”

“Rào rào...?”

Vòng cửa đá bí môn vỡ vụn ra và bắn tung tóe vào phía trong.

Bụi tung bay mù mịt, tuy thế cảm nhận đầu tiên của chàng về cảnh tượng trước mắt chính là không còn ánh sáng dịu nhẹ rọi sáng căn thạch thất như trước nữa.

Lại thêm một phần minh chứng nữa cho nhận định của chàng, đã có người vào đây trong lúc chàng bị gian hãm ở Thủy trung nhược thủy. Người đó không hiểu sao đã phải lấy đi khối ngọc vốn được đính trên trần động nên căn thạch thất bây giờ tối đen như hũ nút.

Vẫn đứng nguyên vị, chờ cho bụi cát lắng xuống hết, Vương Thế Kỳ chậm rãi quan sát lại toàn bộ căn thạch thất.

Hai chữ “đánh lể” đã không còn nguyên vẹn nữa. Người đã từng vào đây không hiểu sao lại cố tình phá vỡ hai chữ này khiến cho hai chữ đó hầu như mất hẳn rất khó nhận ra. Chỉ có Vương Thế Kỳ vì đã biết ở vị trí đó phải có hai chữ đó nên mới nhận ra dấu vết của sự phá hủy. Chưa hết, hai dấu chân được in lõm vào nền động cũng bị kẻ đó phá hủy.

vì nguyên nhân gì kẻ đó phải có những hành động này thì Vương Thế Kỳ không được rõ lắm nhưng hiện nay ở góc trong cùng của căn thạch thất đang lộ lộ hiện ra một động khẩu nhỏ cũng tối âm u.

Lặng lặng gật đầu như đã đoán được phần nào sự việc, Vương Thế Kỳ vừa dồn toàn bộ chân lực vào song chưởng vừa cẩn trọng tiến đến động khẩu nọ.

Sau một lúc nghe ngóng động tĩnh mà không thấy có điều gì khác lạ, Vương Thế Kỳ khom người đi sâu vào bên trong qua động khẩu đó.

Sau một lần rẽ, Vương Thế Kỳ đứng ngậy người nhìn vào cảnh tượng trước mắt.

Đúng là cách bài trí của một Vạn thể ma quân cho tương xứng với bốn chữ Cửu u địa khuyết.

Chỉ là một vòng thạch thất với hai trượng cho mỗi bề nhưng với một cái ngai bằng gỗ được khảm nhiều đoạn xương người thì cái ngai đó lại nằm ở vị thế gần như là ở trung tâm căn thạch thất.

với vị trí đó của cái ngai, căn thạch thất vốn đã nhỏ hẹp lại càng chật chội thêm. Và nếu từ cái ngai nọ nhìn ra bốn phía là bốn bức vách của thạch thất thì ở phía nào cũng vậy, người ngồi ngay trên ngai buộc phải nhìn thấy rất nhiều những mẫu xương trắng được khảm đầy trên các vách đá.

Tuy những mẫu xương đó đã bị phá hủy đi rất nhiều, khiến những mẫu xương còn lại hầu như là hỗn độn không tạo ra bất kỳ một hình dạng nào cả, nhưng Vương Thế Kỳ cũng nhận ra nhân vật đã lập nên thạch thất này cố tình dùng những mẫu xương để lưu lại toàn bộ sở học của nhân vật đó.

“Người đã vào đây, sau khi ghi nhớ toàn bộ sở học của Vạn thể ma quân lưu lại đã cố tình phá hủy hết. Có phải người đó vì sợ ai khác sẽ đến được tận đây và học được những môn công phu mà người đó đã học nên

phá hủy tất cả. Hay chính Vạn thể ma quân đã di tự lại là phải phá hủy. Nếu là do Vạn thể ma quân di tự thì tại sao người đó không phá hủy cái ngai ma quân này? Cả bí môn nữa, tại sao người đó không phá hủy. Vậy là do tự ý của người đó rồi. Hẳn không muốn sau hẳn có ai khác học được chân truyền của Vạn thể ma quân. Và ai khác đó nên không phải là người duy nhất còn lại trong số ba người biết được địa điểm của Cửu u địa khuyết thì còn ai vào đây nữa? Để xem nào. Ta, người đó không hề lo lắng về ta nữa vì ta đã bị hãm ở trong đầm Thủy trung nhược thủy rồi. Kể mà hẳn sợ chính là người cuối cùng trong số ba người đó, không kể ta. Vậy hẳn là ai nếu không phải là Lưu Trúc Hàn, kẻ đã cố tình xô ta xuống Thủy trung nhược thủy? Hừ, chẳng trách nào thể lực của Tam Tuyệt bảo lúc này lại mạnh đến vậy. Lưu Trúc Hàn ở Lưu Trúc Hàn, người đầu có ngờ là Vương Thế Kỳ ta còn sống phải không? Người cứ chờ đó, ta sẽ vạch mặt người và ta sẽ chặn đứng dã tâm của người.”

Khi đã tin chắc Lưu Trúc Hàn chính là chủ nhân đời thứ ba của Cửu u địa khuyết và là một hóa thân khác nữa của Vạn thể ma quân, Vương Thế Kỳ liền bắt đầu tìm hiểu xem tại sao Vạn thể ma quân lại Chọn Lưu Trúc Hàn chứ không chọn chàng.

Nếu bảo chính vong linh của Vạn thể ma quân vẫn quanh quẩn đâu đây và đã tự chọn lựa truyền nhân thì chàng không thể nào tin được ĐÓ là chuyện hoàn toàn hoang đường.

Vậy thì Vạn thể ma quân đã dựa vào đâu để chọn lựa truyền nhân?

Lão ma đầu đó đã bố trí như thế nào?

Sau khi tìm hiểu thật kỹ, Vương Thế Kỳ mới phát hiện ra ở bên dưới hai chữ “đánh lễ” như vẫn còn mờ mờ dấu tích của cũng hai chữ “đánh lễ” khác.

Điều này có nghĩa là đã có người từng phá hủy đi hai chữ này sau khi dùng chỉ lực khắc lại hai chữ khác cũng cùng một vị trí đó.

Chàng ngờ ngợ hiểu ra, chàng lẩm bẩm, ”Đúng là cách thức chọn truyền nhân thật quái lạ, chỉ có hạng ác nhân bất chấp đạo nghĩa mới nghĩ ra. Và chỉ có phường vô nhân mới đoán được tâm ý của hạng ác ma để được chọn làm truyền nhân. Chẳng trách lão ma đầu, chủ nhân đầu tiên của Cửu u địa khuyết lại tự xưng là Vạn thể ma quân.

Ma quân này bị tiêu diệt thì truyền nhân kế tiếp sẽ lại xuất hiện để tạo thành một ma quân khác. Vạn thể có nghĩa là như thế.”

Theo Vương Thế Kỳ hiểu thì người được Vạn thể ma quân chọn phải là người bất chấp đạo nghĩa để đủ dũng lược vùng chưởng đánh vào hai chữ “đánh lễ” thay vì phải đánh lễ như chàng đã từng thực hiện.

Và khi người đó đánh vào hai chữ đó cơ quan sẽ lập tức phát động và mở ra cho người đó vào thạch thất thứ hai để tiếp nhận toàn bộ chân truyền của Vạn thể ma quân.

Tiếp nhận chân truyền của người mà không cần đánh lễ gọi là bá sư thì kẻ tiếp nhận chân truyền đó đúng là phường vô nhân vô nghĩa.

Và một người vừa vô nhân vừa vô nghĩa đương nhiên phải là hạng ác ma rồi. Đã là hạng ác ma lại có thêm công phụ lợi hại do chính Vạn thể ma quân lưu lại, người đó thật xứng đáng để tiếp nhận ngoại hiệu Vạn thể ma quân kết truyền.

Nhận ra điều này, Vương Thế Kỳ cảm thấy ân hận. Vì chính chàng là người đã nói giáo cho giặc, đã ngu xuẩn để lộ cho Lưu Trúc Hàn biết đường tìm đến với Vạn thể ma quân.

Trách nhiệm càng nặng khi Vương Thế Kỳ càng ngẫm nghĩ về những gì Lưu Trúc Hàn đã và đang gây ra cho vô lâm.

“Vút ?”

Vương Thế Kỳ vội lao đi như lửa đang cháy sém lông mày.

Sự lảng xảng nhộn nhịp của đệ tử Hoa Sơn phái đang tuần tự diễn ra trước mắt Vương Thế Kỳ khiến cho chàng phải động tâm.

với bộ võ phục tinh tươm và một thanh kiếm ở trên lưng, Vương Thế Kỳ đang mang một dáng dấp thường thấy ở những nhân vật chẳng biết công phu cao thâm như thế nào nhưng lại hay phô trương lộ vẻ ta đây.

Cũng vậy, Vương Thế Kỳ cố tình đặt những bước chân đi tương đối nặng nề khi chàng từ từ tiến lên sơn môn của phái Hoa Sơn.

Ngay ở chân núi sự nhộn nhịp của bọn đệ tử Hoa Sơn phái đã bắt đầu. Hoặc vì họ nhộn nhịp do kết đèn treo hoa chuẩn bị một diễn lễ, hoặc vì thế lực Hoa Sơn phái bây giờ đủ mạnh khi Hoa Sơn phái đã kết minh với Tam Tuyệt bảo nên không một ai tỏ ra lưu tâm trước sự xuất hiện không đúng nơi đúng lúc của Vương Thế Kỳ.

Nếu vì họ nhộn nhịp mà để cho Vương Thế Kỳ đi qua và không hề hỏi đến thì họ đúng là tắc trách trong phận sự của họ. Còn nếu vì họ đã kết minh với Tam Tuyệt bảo thì việc họ không hề lưu tâm đến sự hiện diện của chàng và ngăn lại thì cũng là điều đương nhiên phải có.

HỌ đã có Tam Tuyệt bảo thì họ làm gì phải sợ. Huống chi họ càng không phải sợ khi họ không nhân ra chàng là ai, không hề biết đến tánh danh của chàng, chàng chỉ là hạng vô danh tiểu tốt không đáng để họ phải lo ngại và lưu tâm.

Do đó, Vương Thế Kỳ vẫn được ung dung như một người nhàn hạ đang du sơn ngoạn thủy và vô tình lạc bước đến đây và đang tiến gần đến sơn môn của Hoa Sơn phái.

Vương Thế Kỳ chỉ bị chân lại lúc chàng sắp bước qua cánh cổng dẫn vào khu chính diện của phái Hoa Sơn.

Hai nhân vật một nam một nữ đều trạc tuổi đôi mươi vừa đưa tay ngăn chàng lại vừa nhẹ nhàng hỏi, “Thiếu hiệp có thể báo danh không?”

Vương Thế Kỳ vờ kinh ngạc nói, “Phải báo danh ư? Để làm gì?”

Hết sức lễ độ, nam nhân nọ lên tiếng, “Đúng ra thì không cần, nhưng?”

Vương Thế Kỳ vờ khó chịu, “Nếu không cần là được rồi, còn nhưng gì nữa?”

Vẫn nhã nhặn, nam nhân đáp, “Vì bốn phái không muốn bị đồng đạo giang hồ chê cười nên...?”

Vương Thế Kỳ xua tay nói, “Không chê cười, tại hạ không chê cười đâu.” Nói xong bất chấp vẫn còn có hai cánh tay đang ngăn ở phía trước, Vương Thế Kỳ cứ dịch chân bước thẳng vào.

Đôi nam nữ nọ hoặc vì có lệnh hoặc cả hai do có công phu hàm dưỡng khá cao nên cả hai cùng bước lùi theo bước tiến của chàng. Và nữ nhân nọ lại lên tiếng, “Thiếu hiệp có thể nghe ta nói đôi lời không?”

Chàng nhăn mặt, “Cô nương nhất định không thể không nói sao?”

Nữ nhân nọ khẽ mỉm cười nói, “Vì chỉ muốn điều lợi cho thiếu hiệp nên ta buộc lòng không thể không nói.”

Nụ cười kia và cái điều lợi mà nữ nhân nọ sắp nói liền tỏ ra có tác dụng. Vương Thế Kỳ chợt trở nên tươi tỉnh, “Là điều lợi ư? Vậy thì tại hạ không thể không nghe rồi. CÔ nương mau nói đi.”

Len lén giấu nụ cười, nữ nhân nọ bắt đầu giải thích bằng cách đặt ra những câu hỏi, “Thiếu hiệp tìm đến đây phải chăng là muốn tham dự đại diễn lễ của bốn phái?”

Chàng gật đầu nói, “Đương nhiên là như vậy rồi.”

“Bốn phái thật sự cảm kích thịnh tình này của thiếu hiệp. Nhưng còn ba ngày nữa mới đến ngày Kiết nhật, thiếu hiệp hẳn đã biết điều này?”

“Ồ, đương nhiên tại hạ phải biết rồi.”

“Vậy thì thiếu hiệp sẽ nghĩ về bốn phái như thế nào nếu trong những ngày tới bốn phái tiếp đãi thiếu hiệp không được chu đáo?”

“cô nương nói như vậy là có ý gì?”

”Thiếu hiệp, bốn phái nào muốn quan khách phải chịu thiệt thòi.

Như thiếu hiệp vậy, trong những ngày tới, thiếu hiệp cũng cần phải có chỗ nghỉ ngơi và phải có cái gì đó bỏ bụng, thiếu hiệp có tán đồng với điều ta vừa nói không?”

“Phải lắm, cô nương nói phải lắm. Tại hạ không thể không tán đồng ?”

“Vậy thì phận sự của bổn phái là phải tiếp đãi một quý khách là thiếu hiệp?”

“Đương nhiên.”

“Và thiếu hiệp sẽ trách bổn phái nếu bổn phái tiếp đãi không được chu đáo?”

“Ồ, điều này thì... ?”

“Sao? Thiếu hiệp không trách cũng không để tâm ư?”

“cô nương, bắt quá tại hạ chỉ buồn chút chút mà thôi.”

“Buồn nào cũng là buồn dù chỉ là chút chút. Thiếu hiệp nghĩ có phải không?”

“ái chà, ai mà dám từ chối lời thỉnh cầu của một nữ nhân xinh đẹp như cô nương?”

“Đa tạ lời khen của thiếu hiệp. Thiếu hiệp đã nhận lời?”

“Đương nhiên, cô nương muốn tại hạ giúp cô nương việc gì nào?”

“Xin thiếu hiệp hãy báo danh.”

Chàng vờ giật mình, vì chàng đã đoán được ý tứ của nữ nhân nọ ngay từ những câu hỏi đầu tiên.

“Vẫn là báo danh ư?”

Nữ nhân nọ nói, “Có biết được tánh danh của thiếu hiệp ta mới dễ bề thu xếp cho thiếu hiệp một chỗ nghỉ ngơi.”

“Có phải cần như vậy không cô nương?”

“Đương nhiên là cần rồi.”

“Tại sao? CÔ nương có thể giải thích thêm được không?”

“Được ?”

“Cô nương cứ nói, tại hạ đang nghe cô nương chỉ giáo đây.”

”Là điều cần vì bổn phái không thể xếp chỗ nghỉ cho thiếu hiệp đúng với uy danh lẫy lừng của thiếu hiệp nếu thiếu hiệp không chịu báo danh. Tỷ như vì việc đó, ta lại xếp thiếu hiệp vào chung với những nhân vật không mấy nổi danh, không xứng với thiếu hiệp.

Thiếu hiệp thấy ta có đáng bị chương môn nhân trừng phạt không?

Mong thiếu hiệp cảm thông và giúp đỡ ta được hoàn thành phận sự.”

Đột nhiên nghe nhắc đến hai chữ chương môn, Vương THẾ Kỳ mất đi hứng thú nói chuyện dông dài với nữ nhân này.

Chàng đáp rõ từng tiếng một, “Hận nhân tâm Vương Thế Kỳ.”

“Hận nhân tâm? Ngoại hiệu này... ?”

“Tại hạ là người mới xuất đạo, cô nương cứ xếp tại hạ vào chung chỗ với hạng vô danh tiểu tốt là được rồi.”

“Vậy xuất xứ của Vương thiếu hiệp.”

“Vô môn vô phái.”

“Vô môn vô phái?” Lệnh sư là... ?”

“Không có sư phụ.”

“Không có? Vậy võ công của Vương thiếu hiệp... ?”

“Chỉ võ vẽ để hộ thân. Không có gì đáng để tự hào?”

“Vương thiếu hiệp thật là người khiêm tốn. Vậy ta cứ biết Vương thiếu hiệp là Hận nhân tâm là đủ?”

Chàng gật đầu nói, “Đúng, bấy nhiêu đó là đủ rồi. CÔ nương định thu xếp tại hạ ở đâu, xin cứ chỉ. Tại hạ tự khắc sẽ tìm được?”

Nữ nhân nọ chợt ngoảnh cười, “Như vậy là không được rồi. Ta sẽ đưa Vương thiếu hiệp đi. Mời!”

Nói xong, không chờ xem phản ứng của Vương Thế Kỳ, nàng ta quay người và thân nhiên đi trước.

Cùng với động tác này của nàng, nam nhân nọ chợt bước vào trong và hí hoáy viết vài dòng vào một mảnh lụa màu vàng sậm.

Vị trí của cả hai liền được một đôi nam nữ khác bước ra thế chỗ.

“Quả là Hoa Sơn phái không hề muốn bị giang hồ đồng đạo chê cười HỌ sắp đặt thật chỉnh chu. Hừ!” Vừa nghĩ thầm Vương THẾ Kỳ vừa khoa chân bước theo vị nữ nhân nọ.

Không hề nhận ra trong bước bộ nặng nề của chàng là một cao nhân ẩn tàng, nữ nhân nọ vui vẻ đáp lời khi Vương Thế Kỳ lên tiếng hỏi.

“Cô nương có thể cho tại hạ biết danh xưng không?”

“Ta ở họ Cao, tên là Phương. Vương thiếu hiệp cứ gọi Cao Phương là được rồi.”

Trầm ngâm một lúc, chàng lắc đầu bảo, “Gọi như vậy thật là khiêm nhã Tại hạ không gọi được?”

“Nếu Vương thiếu hiệp không ngại thì hãy gọi là Cao tử tử?”

“Gọi tử tử chẳng hóa ra tại hạ đã vượt quá phận? CÔ nương nghĩ sao nếu tại hạ xin gọi là Cao nữ hiệp?”

Cao Phương không hiểu sao lại khoác lấy vẻ mặt u buồn và không một lời đáp lại.

“Cô nương không hài lòng với lối xưng hô này sao?”

Cao Phương chợt trấn định lại rồi mỉm cười đáp, “Không phải ta không hài lòng, mà chỉ cảm thấy bất xứng thôi.”

“Bất xứng? Sao cô nương lại nói vậy?”

CÔ nương không muốn giải thích hay không giải thích được? Nếu vậy tại hạ cứ thế mà gọi. Cao nữ...?”

“vương thiếu hiệp, đừng. Ta không xứng với chữ hiệp đâu.”

“Sao lại không xứng? CÔ nương vẫn chưa giải thích cho tại hạ biết lý do?”

“Vương thiếu hiệp đừng làm khó ta. Ta không tiện giải thích đâu.”

“Không tiện? Hừ, hay cô nương cho tại hạ là kẻ chẳng ra gì nên không muốn nói?”

Thở ra một hơi dài, Cao Phương sau một lúc trầm tư chỉ nói, “Ta không hề nghĩ thế. Còn việc kia, Vương thiếu hiệp chỉ cần biết ta không xứng với chữ hiệp là được rồi. Ta bất tất phải giải thích.”

Sau đó cả hai không hề lên tiếng đối đáp nữa. Cho đến khi Cao Phương đưa Vương Thế Kỳ đến một tịnh phòng nhỏ hẹp, bên cạnh một dãy tịnh phòng cũng nhỏ hẹp không kém.

Khi đi ngang dãy tịnh phòng nọ, Vương Thế Kỳ dù cố tâm nghe ngóng nhưng vẫn không phát hiện được bất kỳ một tiếng động nào.

chàng chợt mở miệng, “Dường như chưa có ai lưu ngụ ở đây thì phải?”

CỐ hỏi nghĩa là phải có trả lời, và Cao Phương vừa mở cửa tịnh phòng vừa đáp, “Vì còn ba ngày nữa mới là ngày chánh lễ nên vẫn chưa có mấy người bái sơn. Ở dãy này, Vương thiếu hiệp là người đầu tiên đến lưu ngụ. ối...” Đang nói, Cao Phương chợt giật mình kêu lên một tiếng.

Cao Phương đã bị Vương Thế Kỳ khống chế huyệt đạo một cách bất ngờ và còn bị chàng lôi luôn vào tịnh phòng.

Khi đã đóng chặt cửa phòng, Vương Thế Kỳ mới lên tiếng trấn an vì nhận ra Cao Phương đang nhìn chàng bằng những tia nhìn vừa sững sờ vừa oán hận.

“Cô nương yên tâm. Tại hạ dù là kẻ chẳng ra gì nhưng cũng không phải là phường trộm đạo hái hoa.”

Sau khi cố thử vận dụng chân khí để tự giải khai huyết đạo mà vẫn không thực hiện được, Cao Phương rút lên, “Phương thức chế trụ huyết đạo của người quả là kỳ bí, người thật sự là ai?”

Chàng mỉm cười nói, “Hận nhân tâm Vương Thế Kỳ. Tại hạ đã báo danh rõ ràng rồi mà.”

“Nhưng ta không tin người chỉ là hạng vô danh tiểu tốt như người tự nhận?”

Chàng gật đầu đáp lại rồi lắc đầu, “Cô nương nói đúng mà lại không đúng.”

“Sao lại không đúng chứ?”

“Vì tại hạ đúng là hạng vô danh tiểu tốt nhưng về công phu thì không phải là kẻ chẳng ra gì. Cô nương có thể xem đây mà tự có nhận định?”

Cạnh chỗ chàng đang đứng là một chiếc bàn gỗ với mặt bàn khá dày. Nói xong chàng liền kê đặt tay lên một góc bàn và từ từ ấn xuống.

Thoạt tiên Cao Phương ngỡ là chàng định vỗ một chưởng xuống mặt bàn hoặc là lưu lại một dấu chưởng tay hay lấy đi một góc bàn như nhiều người đã từng phô diễn để khoa trương. Và Cao Phương phải thất sắc đến kinh tâm vỡ mật khi nhìn thấy nguyên chiếc bàn từ từ lún xuống nền đá cứng dù chàng chỉ áp chưởng tay vào một góc bàn chứ không phải đặt ngay vào giữa mặt bàn.

Chưa hết, lúc chiếc bàn lún xuống được một sích Vương Thế Kỳ với sắc mặt không đổi đã thu tay về. Mặt bàn vẫn còn nguyên vẹn như chàng chưa từng đặt tay lên và truyền công lực qua chiếc bàn.

Với một nội lực thâm hậu thì việc làm cho một chiếc bàn phải lún xuống mà không hề suy suyễn gì đến chiếc bàn nếu phả một lực vào giữa mặt bàn, điều này Cao Phương có thể hiểu. Hoặc chiếc bàn đương nhiên chỉ lún xuống ở một góc khi Vương Thế Kỳ ấn một lực đúng vào một góc đó, Cao Phương vẫn có thể hiểu được điều này.

Đang này, Vương Thế Kỳ vừa là người không có bao nhiêu niên kỷ vừa có thể ấn nhẹ nhàng vào một góc bàn lại có thể khiến nguyên Chiếc bàn cùng một lúc lún xuống đủ bốn góc mà chiếc bàn không hề suy suyễn là điều Cao Phương không bao giờ tin được.

Không tin cũng phải tin vì sự thật vẫn đang sờ sờ ra đấy. Cao Phương khê kêu lên, “Hảo công phu! Vương... các hạ làm như thế này là có ý gì? Định uy hiếp ta chăng?”

Thu nụ cười lại, Vương Thế Kỳ nhìn vào Cao Phương bằng ánh mắt không giận mà nghiêm.

“Cô nương cú cho đây là hành động uy hiếp đi, như vậy chúng ta dễ nói chuyện với nhau hơn.”

Cao Phương thoáng nao núng, “Nói chuyện? Giữa chúng ta có chuyện gì để nói chứ?”

Chàng đáp, “Có chứ sao không? Cô nương đã quên mẫu đối thoại vừa rồi sao? Đây chính là điều tại hạ muốn cô nương phải nói.”

Hiểu Vương Thế Kỳ muốn nhắc đến điều gì, Cao Phương thất sắc nói, “Tại hạ các hạ cứ nhất định phải biết điều đó?”

“Tại sao, rồi cô nương sẽ được tại hạ giải thích. Việc của cô nương bây giờ chỉ là nói ra mà thôi.”

Cao Phương càng lúc càng thất thần, “Không lẽ chỉ vì một điều nhỏ nhặt đó mà các hạ phải uy hiếp ta như thế này sao?”

Chàng nhần mặt nói, “Cô nương, chỉ cần một vài lời ngắn ngủi đã đủ cho cô nương giải thích rồi, sao cô nương không chịu nói ngay mà cứ phải dồng dài như muốn kéo dài thời gian vậy?”

Hai mắt đảo quanh, Cao Phương vụt hỏi, “Ngay ở chỗ này mà các hạ dám uy hiếp ta, các hạ không sợ ta la toáng lên cho đồng môn ta biết sao?”

Chàng cười khinh khỉnh, “Tại hạ trông cô nương không phải là hạng người không biết nghĩ. Nếu cô nương có đánh động cho đồng bọn, họ chưa kịp kéo đến thì hồn của cô nương đã lìa khỏi xác rồi.”

“Nói như các hạ thì các hạ như có oán thù sâu đậm với bốn phái vậy?”

Chàng quắc mắt nhìn vào Cao Phương, “Cô nương đã quên ngoại hiệu của tại hạ rồi sao?”

Không chút khiếp sợ, Cao Phương cũng giương mắt nhìn lại, “Trừ phi, các hạ nói rõ là các hạ có oán thù gì với bốn phái thì ta sẽ đáp ứng lời của các hạ. Bằng không các hạ muốn giết hay muốn tòng xẻo ta thì cứ ra tay đi.”

Không ngờ đến phản ứng quyết liệt này của Cao Phương, Vương THẾ Kỳ thoáng để lộ sự lúng túng.

Một lúc sau, khi đã trấn định lại tinh thần, Vương Thế Kỳ hạ thấp giọng và rít lên, “Cô nương tưởng tại hạ không dám ư?”

Cao Phương với hai mắt mở to khiêu khích, “Ta đang chờ các hạ xuống tay đây.”

Chàng vụt nâng cao hữu thủ.

cao Phương vẫn nhìn không hề chớp mắt.

Vương Thế Kỳ giữ tay lơ lửng một lúc rồi lẳng lặng thu về, “Cao cô nương, tội tình gì mà cô nương thà chịu chết chứ không chịu giải thích cho tại hạ nghe điều tại hạ muốn biết như vậy? Tại hạ biết phải làm gì cho cô nương bây giờ?”

Không hiểu tại sao chàng lại nói câu này, Cao Phương điếng cả thần hồn và nhìn vào Vương Thế Kỳ.

Không nhận ra nhãn quang sợ hãi của Cao Phương vì lúc này Vương thế kỳ đang phải mônglungnghĩgợi.

“Tha cho cô nương thì chuyện này thế nào cũng vỡ lẽ, tại hạ rồi sẽ gặp nhiều khó khăn trở ngại. Còn nếu giết được thì tại hạ đã giết rồi, đâu phải lâm vào tình trạng dở khóc dở cười này. Chỉ tại Vương Thế Kỳ này xui xẻo, tự đi dây vào nữ nhân. Hà, thật là khó nghĩ.”

“Sao các hạ không giết ngay ta đi, như thế có phải gọn hơn không?”

Chàng bực tức, “Chỉ vì tại hạ không nỡ, cô nương vẫn chưa hiểu sao? Hừ, tại hạ giải huyệt cho cô nương đây. CÔ nương muốn đi thì đi, muốn kêu ai đến thì cứ việc. Chuyện đã đến nước này rồi thì chỉ còn một cách giải quyết như vậy mà thôi.”

Nửa hiểu nửa không, Cao Phương thật sự hoang mang khi nhìn thấy Vương Thế Kỳ thật sự đang giải huyệt cho nàng. Và Cao Phương chợt đi đến một quyết định khi nàng nhìn vào bộ dạng khá nã nê của Vương THẾ Kỳ.

“Ta sẽ giữ kín chuyện này cho các hạ. Đồng thời ta sẽ nói cho các hạ biết là tại sao ta cảm thấy bất xứng với chữ hiệp.”

Vương Thế Kỳ suýt nữa đã nhảy dựng lên khi nghe chính miện Cao Phương nói ra điều này.

Cao Phương chậm rãi nói, “Vì trong lòng ta ở Hoa Sơn phái chỉ có một người xứng đáng với chữ hiệp mà thôi. ĐÓ là... ?”

“Ai?”

“ĐƯỢC, CÓ Chết ta cũng nói. ĐÓ là Hoa Sơn nhất hiệp, đại sư thúc của ta.”

“Đại sư thúc? Danh xưng này từ đâu mà có? Đã là đại mà còn là sư thúc nữa à?”

Cao Phương do đang nhắm mắt nên không nhìn thấy nét mặt rạng rỡ của Vương Thế Kỳ. Nàng ta giải thích, “Vì sư tổ của ta là sư tỷ của chương môn sư phụ của Hoa Sơn thất hiệp, ta không gọi là đại sư thúc thì phải gọi như thế nào đây? Các hạ làm sao đây?”

Cao Phương phải hỏi như thế vì khi mở mắt ra nàng nhìn thấy Vương Thế Kỳ đang nhìn nàng một cách rất kỳ dị. Nửa như ngượng ngập nửa như phẫn khích.

Vương Thế Kỳ cố dằn lòng, “Cô nương ngạc nhiên cũng phải. Vì tại hạ không ngờ Hoa Sơn nhất hiệp lại còn có một vị sư bá và là sư tổ của cô nương. Vậy cô nương phải gọi chưong môn nhân đương nhiệm là nhị sư thúc, phải không?”

“Không sai.”

Nghe Cao Phương đáp khá nhanh, như không muốn chàng cứ đề cập đến vị nhị sư thúc này nữa, Vương Thế Kỳ kinh ngạc nói, “Cô nương có vẻ bất phục vị nhị sư thúc vậy?”

Vội quay mặt đi như không muốn Vương Thế Kỳ nhìn thấy nét mặt của mình, Cao Phương chợt nói, “Việc ta nói, ta đã nói rồi. Và điều gì ta hứa, ta quyết sẽ giữ lời. Các hạ nếu không cần gì nữa thì... cáo biệt.”

Vương Thế Kỳ chợt kêu lên, “Khoan đã.”

Cao Phương dừng lại nói, “Các hạ còn muốn gì nữa?”

Chàng lúng túng, “à không, không có gì đâu. Tại hạ không dám quấy nhiễu cô nương nữa. CÔ nương cứ tùy tiện.”

Đúng lúc đó, ở phía ngoài chợt có tiếng người vang lên.

“Cao sư tỷ.”

Tiếng nói tuy vang lên khá gần nhưng Cao Phương cũng liêu lĩnh quay lại căn dặn Vương Thế Kỳ, “Người vừa gọi ta chính là đại đệ tử của tậ chưong môn. Những lời vừa rồi tốt hơn hết các hạ đừng cho hắn biết.”

“Cao sư tỷ.”

Tiếng kêu đã thật gần như đang ở ngay phía trước cửa vậy. Cao Phương phải lên tiếng, “Ta ở đây. Hoàng đệ tìm ta có việc gì không?”

Cánh cửa chợt mở ra và vị nam nhân khi nãy cùng đứng thành đôi với Cao Phương liền bước vào.

“Cao sư tỷ làm gì ở đây lâu vậy? Đệ cứ tưởng... ?”

Vương Thế Kỳ bỗng lên tiếng, “Các hạ tưởng như thế nào? Tại hạ chỉ là hạng vô danh tiểu tốt thì làm gì dám mạo phạm đến vị cô nương đây?”

Tên họ Hoàng cười ngượng nghịu, “Thiếu hiệp thật khéo nói đùa. Ta nào dám nghi ngờ gì cho thiếu hiệp. Cao sư tỷ... ?”

cao Phương ngắt lời hắn, “Hoàng đệ, Vương thiếu hiệp đây vì muốn ta chỉ dẫn những điều hay lạ của bốn phái cho Vương thiếu hiệp, nên ta chưa thể quay ra ngay được. Hoàng đệ vẫn chưa nói cho ta biết tại sao phải tìm ta?”

Tên họ Hoàng cười lần này thật tươi tỉnh.

“Không có việc gì đâu. Đệ vì có việc đi ngang qua nên tiện thể tìm xem sư tỷ đang ở đâu thế thôi.”

Cao Phương cũng mỉm cười với hắn, “Hoàng đệ lo cho ta à? Ta không gặp phải chuyện gì đâu. Đệ có việc gì cần làm thì cứ đi trước đi ?”

“Còn sư tử?”

Vương Thế Kỳ chợt nói, “Cô nương, tại hạ muốn đi qua sơn môn của quý phái một lượt, không hiểu cô nương có thể đưa tại hạ đi một đôi đường không?”

Nghe thế, cả tên họ Hoàng lẫn Cao Phương cùng ngạc nhiên. Họ đưa mắt nhìn nhau, sau cùng Cao Phương đáp:

“Cũng được, hôm nay vẫn chưa có bao nhiêu khách, ta sẽ đưa thiếu hiệp đến những nơi mà ta có nói lúc nãy.”

Để mặc tên họ Hoàng còn đứng lại, Cao Phương và Vương Thế Kỳ bước đi.

Vương Thế Kỳ chợt nghe tên họ Hoàng lâu lâu, “Hừ, người nghĩ người là ai thế, tiểu tử kia?” Chàng mỉm cười thích thú.

Cao Phương nhận ra điều đó bèn hỏi nhỏ, “Các hạ đang thích thú vì ta phải nói dối cho các hạ ư?”

Vương Thế Kỳ lắc đầu, phân minh, “Không phải như cô nương nghĩ đâu. Tại hạ không thể nín cười với những lời mà lệnh sư đệ mới nói.”

“Tên họ Hoàng đó à? Hắn nói gì?”

Thuật lại nguyên câu nói của họ Hoàng cho Cao Phương nghe, Vương Thế Kỳ lại hỏi, “Hắn đã từng làm cho cô nương phải bực mình Cao Phương nói như rít, ”Hoàng Thông à? Không sai, hắn lúc nào cũng lẩn quẩn ngay bên chân, như muốn giám sát ta vậy.”

“Giám sát? Tại sao Hoàng Thông phải giám sát cô nương?”

Cao Phương không đáp mà lại hỏi, “Còn các hạ, các hạ có ý gì khi bảo ta phải đưa các hạ đi xem qua mọi nơi?”

Vương Thế Kỳ bật cười, “Thì tại hạ muốn được tận mắt mục kích những điều hay lạ mà cô nương đã nói cho tại hạ nghe mà.”

“Hừ, ta đâu đã nói gì với các hạ chứ?”

”Vậy tại sao cô nương lại nói với Hoàng Thông như thế?

Cao Phương bỗng dừng lại.

“Vậy các hạ muốn ta phải nói sao đây? Không lẽ ta lại nói là các hạ đã uy hiếp ta, đã buộc ta phải nói ra những gì ta giấu kín trong lòng?”

Chàng nghiêm sắc mặt nói, “Cô nương bảo là cô nương phải giấu kín một điều mà ai ai cũng biết ư?”

“Ai cũng biết ư? Vậy thì chưa chắc.”

“Sao lại chưa chắc?”

Quắc mắt nhìn chàng, Cao Phương hỏi, ”Rốt cuộc các hạ muốn gì? Sao cứ truy hỏi ta mãi thế?

Chàng chậm rãi bước đi, khiến Cao Phương vì muốn nghe câu đáp của chàng cũng phải bước theo.

Thở ra một hơi dài, chàng nói, “Cô nương, dù không nói tại hạ cũng thừa đoán được.”

“Các hạ đoán được điều gì?”

“Tôn Lãnh Thu đã khéo bưng bít tất cả, nên khó có nhiều người biết được điều cô nương biết.”

Cao Phương chợt biến sắc, “Các hạ dám gọi ngay tánh danh của tể chủ môn thế ư? ”

Chàng cười lạnh, “Gọi ngay tên thì đã làm sao? Tại hạ còn muốn làm hơn thế nữa kia.”

Cao Phương cảm thấy rung động, “Đúng là các hạ có oán thù sâu nặng với bốn phái rồi. Nhưng là mối oán thù gì?”

Chàng bèn hỏi dò, “Nếu tại hạ nói là mối thù không đội trời chung thì cô nương nghĩ sao?”

Cao Phương nín lặng một lúc mới hỏi, “Nhưng kẻ nào đã gây thù chuốc oán với các hạ?”

Chàng hỏi ngược lại, “Cô nương không đoán được sao?”

Cao Phương hỏi nhẹ trong hơi thở phập phồng, “Là Tôn chủ môn à?”

Và mọi nghi ngại chợt tan biến đi khi Vương Thế Kỳ lên tiếng minh định, “Không sai, Cao tỷ tỷ đã đoán đúng rồi đó.”

“Tỷ tỷ? Các hạ gọi ta là... ?”

“Tỷ tỷ, đệ ở họ Vương, tỷ tỷ không nghĩ ra đệ là ai sao?”

“Không lẽ ngươi là... ?”

“Tiên phụ là Vương Uy, tỷ tỷ có tin ở đệ không?”

“Là đại sư thúc ư? Ngươi... ngươi không dối gạt ta đấy chứ?”

“Đệ nào dám!?”

“Người đứng là Vương đệ của ta đấy ư?”

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng kêu to như vậy. Đệ chưa muốn cả Hoa Sơn này biết đến sự hiện diện của đệ vào lúc này đâu.”

Đưa mắt nhìn quanh như sợ những gì Vương Thế Kỳ vừa nhắc nhở sẽ biến thành sự thật. Cao Phương lại hỏi, lần này gần như là ào ào, “Vậy mục đích của đệ đến đây lần này là muốn chống lại lão họ Tôn ư?”

Chàng gật đầu rồi lại cười, “Tỷ tỷ cũng không cần phải nói nhỏ như vậy. Quanh đây mười trượng nếu có ai đó rình rập chúng ta thì đệ đã phát hiện được rồi.”

Nhìn thấy Cao Phương có vẻ bẽn lẽn, chàng vội vàng đáp lại câu hỏi trước đó của Cao Phương, “Không phải chống mà đệ còn muốn ra tay thanh lý môn hộ nữa.”

Cao Phương sững sờ, “Thanh lý môn hộ? Lão đã làm gì trác tệ lắm sao?”

Chàng lắc đầu rồi lại gật đầu, “Tuy chưa có chứng cứ đủ thuyết phục, nhưng đệ tin rằng lão ác tặc ngoài việc hãm hại đồng môn sư huynh đệ thì lão còn có hành vi thí sư diệt tổ nữa.”

“Hãm hại sư huynh đệ? Là ai? Còn việc thí sư kia ngươi nghe ai nói?”

”Lão đã cố tình đưa tiên phụ vào tử địa khiến tiên phụ phải tự tìm đến cái chết ngay trước mặt lão, đệ đã chứng kiến tận mắt điều này.

Còn thí sư ư? Nếu sư tổ không chết một cách bất minh, nếu sư tổ thật sự giao Hoa Sơn phái cho lão chấp chưởng môn, tại sao lão lại can tâm đưa Hoa Sơn phái vào làm một với Tam Tuyệt bảo? Như vậy không phải là thí sư, diệt tổ ư?”

Cao Phương nghe Vương Thế Kỳ đề quyết là thế cũng hoang mang dao động, “Không sai, chính ta cũng ngạc nhiên về mục đích của đại điển lễ sắp diễn ra ở đây. Tại sao lại dễ dàng trao trọn Hoa Sơn phái cho Tam Tuyệt bảo kia?”

“Tỷ tỷ đã thấy rồi đó, đệ đâu có nghi oan cho lão.”

Cao Phương lại lẩm bẩm, “Đúng rồi, lúc trước ta có nghe sư phụ ta nói rằng việc sư thúc chưởng môn tin và giao quyền chấp chưởng môn hộ cho Tôn Lãnh Thu như có điều ám muội.”

Vương Thế Kỳ giật mình, “Tỷ tỷ, lệnh sư hiện ở đâu? Đệ muốn gặp người càng sớm càng tốt.”

Cao Phương thở ra một hơi dài, “Đệ hỏi ta thì ta biết hỏi ai đây?”

“Tỷ tỷ nói như vậy là nghĩa gì?”

Cao Phương chép miệng nói, “Nguyên ta và sư phụ đang an phận tại Vô Tâm cốc, lão họ Tôn chợt xuất hiện. Giữa lão và sư phụ đã bàn bạc những gì thì ta không biết, ta chỉ biết là sau khi lão đi rồi thì sư phụ có nói với ta câu nói đó. Sau đó...”

“Sau đó thì thế nào, tỷ tỷ?”

“Sau đó sư phụ bảo ta đi đến đây.”

“Thế còn lệnh sư?”

“Người bảo là người sẽ đến sau. Nhưng đã ba năm rồi, ta trông mòn mắt mà sư phụ đâu vẫn chẳng thấy.”

“Sao lạ vậy, tỷ tỷ? Chẳng lẽ sư bá đã bị...”

“Hừ, ta không tin lão họ Tôn dám trở mặt mà đối xử với sư phụ ta như vậy đâu ?”

Chàng hậm hực nói, “Đối với Tôn Lãnh Thu thì có việc gì mà lão không dám. Năm năm trước không phải chính lão đã đẩy tiên phụ vào bước đường cùng, giết hại tiên mẫu, rồi lại trăm thảo trừ sâu bằng cách ném chính đệ vào vực sâu muôn trượng sao?”

Cao Phương kinh nghi, “Có thật lão đã làm điều này không? Và tại sao ngươi vẫn còn sống?”

Chàng cười buồn nói, “Là hoàng thiên hữu nhân hay lão họ Tôn đã may mắn, tỷ tỷ muốn nghĩ thế nào cũng được.”

Cao Phương thoáng lo sợ, “Nói như vậy, không lẽ sư phụ của ta đã bị...?”

“Tỷ tỷ, là đệ chỉ đoán vậy thôi, tỷ tỷ không nên lo lắng thái quá!?”

“Không được, phen này lão họ Tôn có quay về, ta sẽ hỏi lão cho ra Vương Thế Kỳ ngay nhiên, ”Lão đã đi đâu mà tỷ tỷ bảo là phải đợi lão quay về?”

Cao Phương đáp với sắc mặt giận dữ, “Còn đi đâu nữa nếu không phải lão đến với Lưu Dung Khổng, bảo chủ Tam Tuyệt bảo.”

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh. Vương Thế Kỳ nói, “Được lắm, hiện giờ Hoa Sơn phái kể như rắn bị mất đầu, tỷ tỷ nghĩ sao nếu đệ nhân cơ hội này lật ngược thế cờ và cho lão họ Tôn trắng mắt ra?”

“Ngươi định thực hiện như thế nào?”

”Bằng vũ lực đệ sẽ khuất phục toàn bộ môn nhân đệ tử Hoa Sơn phái. Sau đó, đệ sẽ nói cho tất cả biết những tội lỗi tày đình của lão.

Làm được việc này Hoa Sơn phái kể như thay ngôi đổi chủ và đại diện lễ ba ngày tới đây thay vì mừng Hoa Sơn phái gia nhập Tam Tuyệt bảo sẽ là mừng Hoa Sơn phái được chấn hưng phục môn.”

Cao Phương lắc đầu, “Không được đâu.”

“Không được? Tại sao?”

“Vì ba lẽ. Ngươi chưa chắc đã khuất phục được trên dưới một trăm môn nhân đệ tử của bốn phái. Ngươi không có đủ chứng cứ thuyết phục để buộc tội lão. Và quan trọng hơn là khi lão quay về sẽ còn có người của Tam Tuyệt bảo cùng theo, đến lúc đó thế cờ mà ngươi định lật lại sẽ đổ cả lên đầu ngươi lẫn những ai vì trung thành với bốn phái cùng dự phần với ngươi.”

“Tỷ tỷ không tin ở bản lãnh của đệ ư?”

“Ta tin nhưng ta còn tin chắc hơn là bản lãnh của bảo chủ Tam Tuyệt bảo hẳn phải cao thâm hơn ngươi.”

“Tỷ tỷ muốn nói đến bảo chủ hay nói đến thiếu bảo chủ Lưu Trúc Hàn?”

cao Phương ngạc nhiên, “Ta nào nhắc đến Lưu Trúc Hàn sao ngươi lại nghe từ bảo chủ thành thiếu bảo chủ?”

“Vì đệ tưởng bản lãnh của Lưu Trúc Hàn hẳn phải cao thâm hơn phụ thân hẳn mới phải?”

Cao Phương cố nén cười, “Ngươi sao thế? Làm gì có chuyện võ công của phụ thân lại kém hơn của con?”

Chàng phân vân, “Không lẽ đệ đã nghĩ sai sao?”

“Ngươi nghĩ gì?”

Chàng lắc đầu nói, “Mà thôi, chúng ta bắt tất phải nói đến Lưu Trúc Hàn nữa. Nếu cứ như tỷ tỷ vừa nói, chỉ có võ công của bảo chủ Tam Tuyệt bảo là đáng ngại thì đệ lại cảm thấy vô ngại.”

Cao Phương hoang mang, “Ngươi tự tin đến thế sao?”

Chàng gật đầu, “Đệ biết là đệ đang nói gì. Tỷ tỷ cứ yên tâm.”

“Hừ, ngươi chỉ nói bằng miệng thì bảo ta làm sao yên tâm được?”

chàng mỉm cười chột hời, “Tỷ tỷ có biết gì về bản lãnh của giáo chủ Huỳnh Liên giáo không?”

Cao Phương ngạc nhiên nói, “Chuyện chúng ta đang nói có liên quan gì đến Huỳnh Liên giáo?”

“Liên quan hay không rồi tỷ tỷ sẽ biết. Tỷ tỷ cứ đáp lời đệ đã.”

“Biết. Rồi sao?”

“Thực lực giữa giáo chủ Huỳnh Liên giáo và bảo chủ Tam Tuyệt bảo thể nào?”

“So sánh thực lực giữa giáo chủ Huỳnh Liên giáo với bảo chủ Tam Tuyệt bảo? Không lẽ người đã so tài cùng với giáo chủ Huỳnh Liên giáo?”

Chàng cười tự tin, “Đã.”

“Không phải mẫu thân người là người của Huỳnh Liên giáo sao?”

Mặt của chàng chợt sa sầm xuống, “Việc của tiên mẫu là việc đã qua. Đệ không muốn nhắc đến.”

Đoán biết giữa chàng và Huỳnh Liên giáo chắc đang có nhiều xung đột Cao Phương không hỏi nữa. Nàng đáp, “Nếu như ta phải so sánh thì một bên tám phần còn một bên mười phần.”

“Ai mười phần?”

“Bảo chủ Tam Tuyệt bảo.”

Chàng thở phào nhẹ nhõm, “Vậy thì tỷ tỷ cứ yên tâm. Đệ thắng được giáo chủ Huỳnh Liên giáo mà đệ chỉ mới dùng đến nửa phần nội lực thôi.”

Cao Phương không tin, “Người không nói quá chứ?”

“Đây là chuyện hệ trọng, đệ sao dám nói cần?”

Lộ vẻ mừng rỡ, Cao Phương hỏi, “Nếu được như vậy thì hay quá.

Người định tiến hành ra sao?”

chàng lưỡng lự, “Theo tỷ tỷ thì có bao nhiêu môn nhân đệ tử Hoa Sơn phái không thích thái độ của chúng môn bây giờ?”

Cao Phương lắc đầu, “Tuy ta sống ở đây những ba năm nhưng mọi người vẫn luôn xem ta là ngoại nhân. HQ giữ ý thì ta cũng giữ ý. Ta không thể đáp được câu hỏi này của người.”

Chàng thở ra một hơi dài, “Thôi được, chúng ta cứ khổng chế hết tất cả là xong. Sau đó sẽ tuân tự tìm cách thanh lọc.”

“Người định chừng nào tiến hành?”

Chàng đáp một cách quả quyết, “Ngay bây giờ.”

“Bây giờ? Được sao?”

“Sao lại không được. Khách đến dự đại điển lễ chưa có mấy người hơn nữa có lẽ họ cũng không muốn nhúng tay vào nội tình của Hoa Sơn phái. Theo đệ, chúng ta cứ tốc chiến tốc thắng thì hơn.”

Nhận được cái gật đầu đồng tình của Cao Phương, Vương Thế Kỳ vội dặn thêm, “Tạm thời tỷ tỷ không nên lộ diện, kéo bọn họ tìm cách bắt giữ tỷ tỷ và gây khó khăn cho đệ. Hay là thế này vậy?”

Cao Phương vội hỏi, “Là thế nào?”

Chàng nhanh tay chế trụ huyết đạo của nàng, sau đó mới nói, “Đệ tạm thời khuất tất tỷ tỷ vậy.”

Nhìn Cao Phương lộ vẻ lo sợ, chàng trấn an, “Tỷ tỷ yên tâm. Đệ không dối gạt tỷ tỷ đâu. Tỷ tỷ có bảo trọng. Hẹn gặp lại.”

“Vút ?”

Đưa mắt nhìn theo bóng nhân ảnh mờ nhạt của Vương Thế Kỳ, Cao Phương cứ chớp mắt vì ngỡ là đang trong một giấc chiêm bao vậy ?”

15. Lầm Độc Kế Rơi Vào Độc Lao.-chốn Lao Lung Gặp Người Cùng Cảnh.

Đúng như dự định của Vương Thế Kỳ, hiện tình của Hoa Sơn phái đâu khác gì rấn không có đầu. Với thân thủ của chàng, không đầy một canh giờ chàng đã chế trụ được toàn bộ môn nhân đệ tử của phái Hoa Sơn mà gom cả về khu chính điện.

Số quan khách đến dự đại điển lễ và là đến sớm như chàng chỉ có năm người vốn vẹn. Chàng cũng trụ huyết đạo của họ mà không cho họ biết là ai đã ra tay. Chàng sợ trong số đó nếu có bằng hữu của Tôn Lãnh Thu thì những ai đó ắt sẽ lên đi vào báo trước tin này cho Tôn Lãnh Thu, hậu quả sẽ khó lường.

Khó có thể diễn tả hết những nỗi lo lắng và sợ sệt của những môn nhân đệ tử Hoa Sơn phái trước diễn biến này. Nhất là Hoàng Thông, hẳn không ngờ hẳn lại dễ dàng thất thủ trước một tiểu tử mà hẳn đã có ý xem thường.

Hắn đưa mắt tìm kiếm, và khi nhìn thấy Cao Phương cũng chịu chung một số phận với bọn hắn, hắn càng cảm thấy hoang mang, khó hiểu hơn.

Hắn và mọi người lần lần hiểu ra khi nghe Vương Thế Kỳ đứng trước mọi người và oang oang nói.

“Xin tất cả hãy nghe tại hạ nói đây. Tại sao tại hạ lại có hành động này, trước hết tại hạ xin tất cả hãy lượng thứ tội mạo phạm của tại hạ và bây giờ tại hạ xin nói. Tại hạ họ Vương tên gọi là Thế Kỳ. Tiên phụ chính thật là Hoa Sơn nhất hiệp Vương Uy. Mười bảy năm trước Tôn Lãnh Thu đã từng tìm cách hãm hại tiên phụ hầu ngấp nghé cương vị chủ môn. Mười hai năm sau, Tôn Lãnh Thu đã...?”

Vương Thế Kỳ tha hồ nói, mặc tình vạch trần mọi tội lỗi của Tôn Lãnh Thu mà không hề gặp bất kỳ trở ngại nào. Vì mọi người ngoài việc bị chàng chế trụ huyết định thân còn bị chàng điểm luôn vào á huyết.

Tuy họ không thể nào lên tiếng được nhưng qua ánh mắt của từng người mà chàng nhìn thấy thì mỗi người mỗi vẻ. Có người tin, có người để lộ sự không tin vào lời nói của chàng. Và đại đa số là lộ vẻ bán tín bán nghi.

Vì chưa có cách nào biết được tâm ý của mỗi người nên Vương Thế Kỳ không một lời nhắc đến chuyện sư bá chàng, là sư phụ của Cao Phương cho đến nay vẫn thất tung.

Sau khi đã giải bày xong tất cả, chàng bèn phô diễn công phu bằng cách giải huyết cho Hoàng Thông từ khoảng cách ngoài hai trượng.

Chàng hỏi hắn, “Hoàng các hạ, Vương mỗ vốn biết các hạ là đại đệ tử của họ Tôn, nhưng Vương mỗ vẫn muốn biết định kiến của các hạ.

các hạ nghĩ sao về những gì Vương mỗ mới giải bày?”

Hoàng Thông nuốt nước bọt vài lần và luống cuống mãi vẫn không thốt được một lời nào.

Chàng lên tiếng trấn an, “Mỗ biết với những gì mỗ nói các hạ khó có thể tin ngay. Nhưng mỗ vẫn không có ý định miễn cưỡng các hạ hoặc bất kỳ ai khác. Các hạ có thể nói những gì các hạ cho là đúng, là hợp đạo lý, bất kể lời nói các hạ là bất đồng với lời mỗ vừa giải bày.”

Nhưng Hoàng Thông vẫn câm lặng trong một tâm trạng cực kỳ hỗn loạn, hoang mang.

Vương Thế Kỳ đến lúc này mới biết rằng những gì Cao Phương lo ngại là hoàn toàn đúng. Chàng đang vấp phải một trở lực mà nếu chàng không có được những bằng chứng có sức thuyết phục chàng khó có thể vượt qua.

Bình bình sắc giận, Vương Thế Kỳ lại sang sảng cất tiếng, “Chư vị huynh đệ, tại hạ gọi như vậy vì trong thâm tâm tại hạ đã tự xem mình là một phần tử của Hoa Sơn phái rồi. Và đã là phần tử của bốn phái, tại hạ không thể không lo lắng cho sự tồn vong, vinh nhục của bốn phái. Chư vị huynh đệ không lẽ không cảm thấy đau lòng và nhục nhã trước hành vi của chủ môn đương nhiệm đang gây ra cho bốn phái sao? Chỉ ba ngày nữa chư vị huynh đệ có còn là môn nhân đệ tử của Hoa Sơn phái được nữa không? Chư vị huynh đệ có cam tâm hòa mình vào vũng bùn đen tội lỗi là bọn Tam Tuyệt bảo đầy dẫy tâm không? Các hạ, các hạ thử trả lời xem nào.”

Vừa nói, Vương Thế Kỳ vừa đưa tay chỉ vào người đang đứng cách Hoàng Thông không xa. Vì người này cứ luôn biểu hiện một sự giận dữ trên nét mặt trong lúc nghe chàng nói đến sự tổn thất của phái Hoa Sơn trong vài ngày tới.”

Bằng cái chỉ tay, Vương Thế Kỳ cũng đã cách không giải huyệt cho người đó.

Nhân vật đó tuy có niên kỷ suýt soát với Hoàng Thông nhưng phong tư và khí độ xem ra trên bậc Hoàng Thông. Vừa được chàng giải khai huyệt đạo, nhân vật đó liền ung dung phát thoại, “Vương thiếu hiệp nói không sai! Ta tuy là đệ tử của tôn chưởng môn nhưng ta...”

Hoàng Thông chợt quát lên, “Tần Quỷ, ta không ngờ người lại là kẻ nhu nhược, tham sanh úy tử. Người còn không ngậm cái miệng thối tha của người lại thì đừng trách ta...”

“Hoàng Thông, chính người phải ngậm miệng lại thì đúng hơn. Từ lâu ta đã phải làm kẻ tai ngơ mắt điếc để nhìn người mà ta gọi là sư phụ có những hành vi hủy hoại Hoa Sơn phái này.”

Quát mắng Hoàng Thông xong, và Hoàng Thông phải thật sự ngậm miệng lại khi hắn chạm phải ánh mắt đầy uy lực của Vương Thế Kỳ, Tần Quỷ lại hướng về Vương Thế Kỳ nói tiếp lời, “Thiếu hiệp tin cũng được mà không tin cũng không hề gì. Tần Quỷ này không can tâm nhìn Hoa Sơn phái đến ngày mất vận. Ta sẵn sàng tin vào những gì thiếu hiệp vừa nói. Và để cho lời nói của thiếu hiệp được bao nhiêu huynh đệ ở đây tin tưởng, ta xin hiến cho thiếu hiệp một kế mọn.”

Cả mừng, Vương Thế Kỳ hỏi vội, “Là kế gì, Tần các hạ hãy nói ra đi MỒ xin được lắng nghe cao kiến.”

Tần Quỷ liếc xéo Hoàng Thông một cái đoạn oang oang thổ lộ, “Đã lâu rồi ta cảm thấy chưởng môn như có rất nhiều điều mờ ám. Và thường khi chưởng môn vẫn hay nghị bàn với họ Hoàng kia trong một mật thất. Theo ta, nếu thiếu hiệp vào được mật thất kia, ắt sẽ thu thập được nhiều điều hay.”

Nhìn thần tình của Hoàng Thông cứ luôn biến đổi theo sự cáo giác của Tần Quỷ, Vương Thế Kỳ hài lòng.

“Hay, kế sách của Tần các hạ hay lắm. Mật thất đó ở đâu, các hạ có thể đưa mỗ đến không?”

Lại liếc nhìn Hoàng Thông bằng cái nhìn đầy hậm hực, Tần Quỷ bảo, “Mật thất đó ở đâu thì ta biết, nhưng nếu thiếu hiệp muốn vào được mật thất thì cần phải nhờ đến họ Hoàng kia. Ta vẫn chưa biết cách điều động cơ quan để mở được mật thất. Bằng không, hừ! ?”

Hiểu cái hừ của Tần Quỷ là hắn đang tiếc nuối vì chưa vào được mật thất để có một nhận định xác thực về hành vi của Tôn Lãnh Thu, Vương Thế Kỳ liền nhìn Hoàng Thông và rít lên, “Hoàng Thông, hóa ra ta đã đánh giá người quá thấp. Cũng may còn có Tần sư đệ của người kịp thời nhắc nhở. Người muốn sống hay muốn chết nào?”

Hoàng Thông lúng túng trong miệng, “Ta...”

“Người dù sao cũng là hạng tay sai, ta cũng không muốn giết người làm gì cho bẩn tay. Ta sẽ buông tha cho người nếu người ưng thuận đưa ta vào mật thất mà Tần sư đệ người vừa nói. Sao nào?”

Với sắc mặt khấn trương, Hoàng Thông càng thêm luống cuống, “Người... người... Ta... ta...”

“Hừ, rượu mời không uống người lại muốn uống rượu phạt ư?”

Tần Quỷ lại vọt miệng nói khi hắn nhìn thấy Vương Thế Kỳ đang tỏ ra động nộ, “Thiếu hiệp, họ Hoàng đã sợ đến vỡ mật rồi. Thiếu hiệp cứ khống chế và đưa họ Hoàng đi. Ta xin dẫn đường cho.”

Gật đầu, Vương Thế Kỳ khẽ chớp động thân hình.

“Vút ?”

Không một ai nhìn rõ được thân thủ của chàng. Họ chỉ biết là sau cái gạt đầu của chàng thì bóng nhân ảnh của chàng chợt biến đi. Và khi Vương Thế Kỳ hiện ra, Hoàng Thông đã bị chàng giữ chặt.

Tiếp đó, mọi người nghe chàng bảo, “Tần các hạ, phiền các hạ đi trước cho.”

Tần Quỷ trước, Vương Thế Kỳ sau, cả hai lần lượt lao người chạy biến đi trong sự nơm nớp lo ngại của mọi người.

Một lúc sau, mọi người nhìn thấy Tần Quỷ quay lại. Theo sau Tần Quỷ không phải là Vương Thế Kỳ với Hoàng Thông trong tay, mà là chính là Hoàng Thông đang ung dung nổi gót.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người Tần Quỷ bật cười lên cuồng ngạo, “Ha ha ha... tên cẩu tạp chủng họ Vương thật là ngu muội. Tần Quỷ ta chỉ cần một kế mọn là đã đưa hắc đến Quỷ môn quan rồi! Hừ, ngữ như hắc thì làm sao qua được thần cơ diệu toán của chưởng môn sư phụ chứ? Ha ha ha...”

Đang lúc Tần Quỷ cười, Hoàng Thông đã giải khai huyết đạo cho bọn đồng môn. Những người này lại nhanh nhẹn giải khai cấm chế cho số khác.

Chẳng mấy chốc tất cả đều trở lại nguyên trạng, kể cả Cao Phương.

Cao Phương kinh ngạc hỏi dò, “Hoàng, Tần nhị sư đệ. Ta và mọi người đang nôn nóng muốn nghe cả hai thuật lại mọi việc đây. Làm cách nào cả hai có thể loại trừ được tên tiểu tử đó khi hắc có bản lĩnh Cao hơn cả hai?”

Tần Quỷ nhìn Hoàng Thông, Hoàng Thông đưa mắt nhìn lại Tần Quỷ.

Sau đó, Hoàng Thông phấn khích giải thích, “Cao sư tử, ngạc nhiên cũng phải. Vì chính đệ cũng không ngờ Tần nhị đệ lại nghĩ ra được một kế tuy liều lĩnh nhưng lại rất vẹn toàn. Ha ha ha...”

Đưa mắt nhìn lướt qua mọi người, Hoàng Thông lại nói, “ở bốn phái làm gì có mật thất. Chính ta cũng cảm thấy bất ngờ khi nghe Tần nhị đệ mở miệng nói đến mật thất. Do đó, ta có cách nào khác hơn là phải lúng túng khi nghe tiểu tử buộc ta phải đưa hắc đến một nơi không hề có ở tại đây. Chỉ đến khi Tần nhị đệ tự nguyện làm người dẫn đường thì ta mới hiểu. Hừ, mật thất thì chúng ta không có thật, ngược lại chúng ta lại có Câu hồn tuyệt độc lao.”

CÓ không ít người khi nghe Hoàng Thông nhắc đến danh tự này đã phải kinh ngạc kêu lên hỏi nhau, “Câu hồn tuyệt độc lao? Là nơi nào trong sơn môn bản phái vậy?”

Cao Phương chính là người ngạc nhiên nhất. Vì không riêng gì nàng không hề nghe nói đến Câu hồn tuyệt độc lao, những người vừa mới lên tiếng cũng giống nàng vậy mà họ cũng chưa hề biết đến.”

Hoàng Thông đắc ý bảo, “Với Câu hồn tuyệt độc lao thì đừng nói gì đến tiểu tử cẩu tạp chủng họ Vương, dù có là Đại La kim tiên hạ phàm cũng đừng mong thoát được. Chờ khi chưởng môn sư phụ về và sau khi tra vấn xong tiểu tử ném mùi lợi hại tốt cùng của Câu hồn tuyệt độc lao. Thôi tất cả hãy quay lại, lo phận sự của mỗi người đi.”

Cao Phương tuy đang hòa mình vào dòng người quay lại với phận sự nhưng nàng cứ tựa như kẻ bị thu mất hồn phách vậy.

Một tia hi vọng nhỏ nhoi vừa được Vương Thế Kỳ thổi bùng lên trong lòng nàng giờ lại tắt ngấm. Cao Phương không thể không lạc mất hồn phách.

Cũng vậy Vương Thế Kỳ cũng phải xiêu hồn lạc phách với những diễn biến vừa xảy ra.

Khi chàng định dùng biện pháp thật cứng rắn để buộc Hoàng Thông phải khai mở mật thất cho chàng thì Hoàng Thông đã giả vờ sợ sệt, “Ta ta... được rồi, nếu người chịu hứa là sẽ không hại ta, ta sẽ mở mật thất cho người.”

Chàng đã đáp ứng.

Rồi trước khi Hoàng Thông điều động cơ quan, hắc còn căn dặn chàng, “Cửa mật thất ngay sau khi mở ra người phải thật nhanh chân bước vào. Vì chỉ trong chốc lát cơ quan ám tàng sẽ điều động ngược lại và làm cho cửa mật thất đóng lại thật nhanh.”

Chàng vừa gật đầu tỏ ý đã hiểu thì Hoàng Thông đã nạt khê, “Rồi đấy ?”

cửa mật thất mở ra thật và chàng cũng nhanh chân thật. Nhưng khi toàn thân của chàng thay vì trầm ổn trên một nền thật vững chắc thì lại rơi ào ào về phía dưới.

“Vù vù ?”

Chàng vừa nhận ra là chàng vừa trúng phải mưu kế thâm hiểm của Hoàng Thông thì tràng cười đắc ý của Hoàng Thông và cả Tần Quỳnh nữa liền dội vào tai chàng.

“Bình.?”

Tiếng động đột ngột vang lên làm cho tràng cười của hai tên khả ố ngưng lại giữa chừng. Chàng biết cánh cửa không phải của mật thất đã đóng lại rồi và chàng thì lại bị rơi vào chốn lao lung chưa biết kết hung như thế nào.

Bóng đêm đen chợt phủ chụp lấy chàng và vì thân hình chàng vẫn không ngừng rơi nên chàng càng cảm nhận bóng đêm thêm dày đặc.

Tuy thế, Vương Thế Kỳ vẫn dồn toàn bộ chân khí lên thượng bàn, sẵn sàng chờ đón cú va chạm thật mạnh ắt sẽ đến với chàng khi chàng phải rơi đến tận cùng.

Và điều đó đã đến, nhưng cú va chạm không đến nỗi nặng nề như chàng nghĩ.

“Phịch.?”

Chàng chưa kịp hoàn hồn thì một giọng nói không thể nào lẫn với giọng của nam nhân chợt vang lên rõ mồn một, “Thêm một ngày nữa lại trôi qua. Đến khi nào mới chấm dứt đây?”

Chàng ngưng thần nghe ngóng.

Ở mé bên tả, cách chàng ngoài một trượng có từng làn hơi thở nặng nhọc vẫn đưa đến từng chập một, sau khi âm thanh nọ không còn vang lên nữa.

“Nữ nhân này là ai đây? Theo khẩu ngữ này chắc hẳn cũng là một nạn nhân của Tôn lão tặc đây.?”

chàng cố giữ giọng thật nhẹ nhàng và lên tiếng, “Phương giá là ai?”

Sao lại bị giam ở đây?”

Hơi thở kia vụt nín bặt.

Vương Thế Kỳ cố giương hết mục lực để nhìn về phía đó.

”Đúng rồi! Chỉ là nạn nhân của Tôn lão tặc nên nữ nhân này mới có bộ dạng thảm thương như thế?

Chàng lại lên tiếng, “Tiểu bối Vương Thế Kỳ hậu nhân của Hoa Sơn nhất hiệp. Xin phương giá cho tiểu bối biết quý cao danh quý tánh.?”

Hơi thở kia lại vang lên cùng với tiếng phát thoại, “Tiểu tử, trước mặt ta người đừng hòng giả thủ đoạn. Tôn Lãnh Thu còn sâu độc hơn người nhiều nhưng vẫn chưa khuất phục được mấy may Vô tâm tiên tử ta chứ đừng nói gì đến người.?”

“Vô tâm tiên tử? Rốt cuộc nương giá là ai?”

vô tâm tiên tử bật cười khàn khàn nói, “Ha ha ha... người lại giấu đầu hở đuôi rồi. Nếu người chính là hậu nhân của Hoa Sơn nhất hiệp thì người không thể hỏi lại ta câu đó.?”

Chàng hoang mang nói, “Tiên phụ đúng là Hoa Sơn nhất hiệp.

Nhưng quả tình tiểu bối chưa hề nghe tiên phụ nhắc đến danh xưng này.?”

”Điều đó chứng tỏ người không gặp Hoa Sơn nhất hiệp. Thế nào?

Tôn Lãnh Thu định sai bảo người làm gì bản tiên tử đây?”

Chàng cố thanh minh, “Tiền bối, Tôn Lãnh Thu không hề sai bảo gì cả Tiểu bối cùng là người bị hại như tiền bối đây.?”

“Hừ, người nói dối mà không biết thẹn ư. Người cũng là hạng mặt dày và vô sỉ không kém gì người đã sai bảo người.?”

“Nói dối? Tiền bối căn cứ vào đâu mà bảo tiểu bối nói dối.?”

VÔ tâm tiên tử hừ lạnh nói, “Còn không ư? Nếu người đúng là người bị hại thì tại sao võ công của người vẫn còn nguyên vẹn?”

chàng kinh ngạc, “Thế tiền bối muốn sao đây? Tiểu bối buộc phải thất tán võ công sao?”

Chính điều đó đã tự tố giác sự dối trá của người. Thôi, người hãy kêu lão họ Tôn đưa người ra đi. Bằng không, ta tuy võ công không còn nhưng vẫn còn có thể thóa mạ người đấy.”

“Tiền bối đã hiểu lầm rồi, Tôn lão tặc còn chưa biết tiểu bối lâm vào tình trạng này. Nếu lão biết, không những lão không đưa tiểu bối ra mà còn tìm cách hủy diệt tiểu bối nữa là khác.”

“Ha ha ha... người lại thêm một lần nói dối nữa. Tại Hoa Sơn phái này, nhất cử nhất động đều được Tôn Lãnh Thu giám sát chặt chẽ, người đừng hòng ta tin vào lời ngụy biện của người. Mau rút đi.”

“Tôn lão tặc vẫn chưa biết thật mà. Tiền bối, hãy nghe... ?”

“Quân đề tiện, thối tha, vô sỉ. Người cứ muốn VÔ tâm tiên tử ta phải mắng người thì người mới chịu được ư? ĐỒ hèn mạt, đồ vô liêm sỉ Người...”

“Thật oan uổng mà, chỉ vì một chút khinh suất của ta mà mọi việc đều hỏng bét, không khéo ta lại làm liên lụy đến Cao tử tử thì thật không phải với sư bá.”

VÔ tâm tiên tử kia cứ mắng còn chàng vì tự hận mình vụng tính nên cứ lảm nhảm thám oán chàng đã làm liên lụy đến Cao Phương.”

Một người không còn võ công thì làm gì không nghe lọt vào tai những lời nói dù là lảm nhảm của một người vẫn còn nguyên vẹn công lực. Vì dù sao, âm thanh của người có nội lực vẫn vang vọng lớn hơn âm thanh của người không có.

VÔ tâm tiên tử bỏ dở chừng những lời thóa mạ để hỏi, “Người vừa gọi ai là Cao tử tử?”

Dẫu đang bức tức bởi lảm nhảm của Tần, Hoàng hai người, nhưng vì lòng tôn kính đối với bậc trưởng thượng nên Vương Thế Kỳ không thể không nói, “Có nói ra thì tiền bối không biết đâu. Chính tiểu bối cũng không ngờ ở trên sư tổ tiểu bối vẫn còn có một vị sư bá tổ nữa.”

“Hừ, người nói lạ thật đấy. Sư môn của người gồm những ai với những ai không lẽ người lại không biết? Như vậy, người không những là vô sỉ mà còn là một nghịch đồ đáng phải trừng trị mới đúng.”

Chàng không giận vì lời quở trách này, ngược lại chàng còn tự thống trách nhiều hơn.

“Tiền bối quả phạt... là đúng. Một khi tìm gặp sư bá, tiểu bối nhất định phải cúi đầu chịu tội.”

“Ha ha ha... người hối hận cứ như thật vậy. Nhưng nếu người đúng là kẻ bị hãm hại như ta, ta chỉ giả dụ như thế thôi chứ người nhất quyết đang giả vờ đây. Người đừng mong có ngày người gặp lại sư bá của người.”

Chàng chợt rít lên, “Nhưng tiểu bối nhất định phải thoát ra chốn này. Tiểu bối quyết phải trừng trị Tôn Lãnh Thu. Và Tiểu bối quyết không để Hoa Sơn phái phải lọt vào tay Tam Tuyệt bảo.”

“Người nói nhăng nói cuội gì đó? Hoa Sơn là Hoa Sơn, Tam Tuyệt bảo là Tam Tuyệt bảo, làm gì có chuyện Hoa Sơn phái phải lọt vào tay Tam Tuyệt bảo được?”

Được dịp, chàng bèn trút hết mọi nỗi căm phẫn ra. Chàng nói, “Chỉ ba ngày nữa thôi, tiền bối có tin không? Chỉ ba ngày nữa Tôn Lãnh Thu sẽ đường hoàng cử hành một đại điển lễ để dâng bằng hai tay toàn bộ Hoa Sơn phái cho Tam Tuyệt bảo đó.”

“Người nói có thật không tiểu tử?”

“Đương nhiên là thật rồi.”

“Hừ, Tôn Lãnh Thu lại dám làm như thế sao?”

“Chuyện gì mà lão lại không dám.”

VÔ tâm tiên tử chợt đổi giọng, “Người nói đi, rốt cuộc Tôn Lãnh Thu muốn gì ở ta, khi lão sai người đưa tin này đến cho ta? Lão muốn gì chứ?”

chàng không ngờ VÔ tâm tiên tử lại hiểu sai hoàn toàn những gì chàng vừa nói.

Chàng không thể không hậm hực, "Tiền bối nghĩ tiền bối là ai chứ?"

Tôn Lãnh Thu muốn hủy hoại Hoa Sơn phái thì đâu có liên can gì đến tiền bối? Chỉ một cái cắt tay là Tôn Lãnh Thu đã lấy được tính mạng của tiền bối rồi. Nếu lão muốn có lẽ lão chỉ muốn sinh mạng của tiểu bối mà thôi.?"

"Hừ, vậy mà Tôn Lãnh Thu lại không dám đoạt mạng ta đó. Người nghĩ sao?"

"Không phải lão không dám mà tại lão chưa muốn đẩy thôi.?"

VÔ tâm tiên tử chợt nạt lên, "Ta bảo lão không dám là không dám, hừ." Rồi VÔ tâm tiên tử chợt đổi giọng, "Mà thôi, suýt nữa ta đã bị người đưa vào tròng rồi. Người hẳn là tâm phúc của Tôn Lãnh Thu và người không thể không biết là tại sao Tôn Lãnh Thu lại không dám giết ta.?"

Thủy chung, VÔ tâm tiên tử luôn đề quyết Vương Thế Kỳ lọt vào đây là do Tôn Lãnh Thu sai phái khiến chàng dù giận vẫn vô phương biện minh.

Chàng chỉ biết thở dài, "Ta bị Tần Quỷ đưa đi lâu như thế này, hẳn Cao tỷ tỷ đã đoán được ta đang gặp chuyện bất trắc. Ta không mong được Cao tỷ tỷ giải thoát, chỉ mong sao Cao tỷ tỷ kịp thoát đi trước khi Tôn Lãnh Thu đưa bọn Tam Tuyệt bảo quay về đây. Mong hoàng thiên phù hộ cho Cao tỷ tỷ.?"

VÔ tâm tiên tử nghe thế liền hỏi, "Người vừa bảo là Tôn Lãnh Thu đang hiện diện ở Tam Tuyệt bảo ư?"

Chàng thần thờ đáp lại, "Chính Cao tỷ tỷ đã nói với tiểu bối như vậy ?"

"Nghĩa là Tôn Lãnh Thu hiện không ở tại sơn môn?"

Chàng cau gắt, "Thì ngay từ đầu tiểu bối đã nói với tiền bối như vậy rồi kia mà?"

"Người nói hồi nào?"

"Không phải tiểu bối có nói là Tôn Lãnh Thu vẫn chưa hay biết việc của tiểu bối rồi sao?"

VÔ tâm tiên tử nín lặng một lúc rồi lại hỏi, "Tại sao người lại cầu mong cho Cao tỷ tỷ nào đó của người kịp thoát đi?"

"Tiền bối việc gì phải quan tâm đến chuyện này?"

"Hừ, ta chỉ thuận miệng hỏi thế thôi. Người muốn nói cũng được mà không muốn nói cũng không sao.?"

Không còn việc gì để làm, Vương Thế Kỳ đành phải tiếp tục trút nỗi bức dọc ra. Chàng tuần tự kể lại những mưu đồ chàng đã cùng với Cao Phương bàn bạc và thực hiện cho VÔ tâm tiên tử nghe. Sau đó chàng lại hậm hực tự thống trách, "Tên Tần Quỷ thật là ranh ma.

Hắn đã đưa tiểu bối vào tròng, tiểu bối vì ngu muội nên khi nhận ra thì đã muộn.?"

VÔ tâm tiên tử chợt dè dặt hỏi, "Những gì người vừa nói là sự thực?"

Chàng gật đầu không đáp.

Nhưng khi kịp nghĩ ra VÔ tâm tiên tử không thể nào nhìn thấy chàng như chàng đang nhìn thấy VÔ tâm tiên tử nên chàng phải đáp thành lời, "Tiểu bối có dối gạt tiền bối thì cũng đâu có ích lợi gì?"

Đáng lẽ phải động nộ trước lời lẽ này của chàng, VÔ tâm tiên tử lại giữ nguyên thái độ đang có. Vẫn dè dặt, VÔ tâm tiên tử lại hỏi, "Người bảo bản lãnh của người hơn hẳn giáo chủ Huỳnh Liên giáo?"

Chàng thở ra, "Có hơn cũng bằng thừa. Vì tiểu bối không phải là thú sa vào bẫy sao?"

"Tiểu tử, người không dám đáp thẳng vào câu hỏi của ta sao?"

"Đáp thẳng? Tiền bối muốn biết ư? Được, tiểu bối xin nói dù biết rằng tiền bối khó có thể tin. Không sai, Huỳnh Liên giáo chủ đã từng là bại tướng của tiểu bối.?"

"với Chỉ năm phần lực đạo?"

“Đúng là năm phần.”

“Cao Phương là người đồng mưu với người?”

“Không sai.”

“Cao Phương tin người là hậu nhân của Hoa Sơn nhất hiệp?”

“Cao tỷ tỷ không thể không tin.”

“Tại sao?”

“Vì nếu tiểu bối là tâm phúc của Tôn Lãnh Thu, chỉ bằng vào sự tôn kính của Cao tỷ tỷ đối với tiên phụ cũng để tiểu bối bắt giữ hoặc giết hại Cao tỷ tỷ rồi.”

“Cao Phương có nói với người là sư phụ của y thị đã bị thất tung?”

“Có, và tiểu bối tin chắc chính Tôn Lãnh Thu đã hãm hại sư bá.”

“Sư bá của người là ai?”

“Tiểu bối đã nói rồi, vì tiểu bối không hề nghe tiên phụ nhắc đến nên tiểu bối không hề biết là mình còn có một vị sư bá.”

“Tại sao?”

“Vì khi tiểu bối được mười hai tuổi, Tôn Lãnh Thu đã dẫn tiên phụ đến chỗ không thể không chết.”

“Dẫn như thế nào?”

“Lão tặc bảo sư tổ phải ngậm hòn mà thác oan vì do tội lỗi của tiên phụ. ?”

“Còn mẫu thân người?”

“Lão dùng Tử dương thần chưởng giết ngay đương trường.”

“Còn người?”

“Lão vứt tiểu bối xuống vực, nhưng may thay tiểu bối vẫn còn có ngày hôm nay.”

“Chuyện đã xảy ra bao lâu rồi?”

“Năm năm.”

“Trong năm năm đó thì người được cao nhân nào cứu mang giáo dưỡng?”

“Không một ai cả.”

“Vậy bản lãnh này từ đâu người có?”

“Vấn tất thuật lại chuyện đã xảy ra tại đầm Thủy trung nhược thủy, chàng tiếp lời, ”Có thể nói chính VÔ Danh Tăng là ân sư của tiểu bối.”

“Người thật sự đã ở Thủy trung nhược thủy ư?”

“Tiểu bối không nửa lời nói dối.”

“Hà, chuyện người kể thật là khó tin. Vì không ai có thể thoát được một khi đã lọt vào Thủy trung nhược thủy đầm. Huống chi người lại cho ta biết nước trong đầm lại là độc thủy.”

Ngừng lời một lúc, VÔ tâm tiên tử chợt hỏi, “Người không có một Cảm nhận gì khi nghe ta xưng ra ngoại hiệu sao?”

Chàng kinh ngạc, “Cảm nhận gì mới được? VÔ tâm tiên tử? VÔ tâm tiên tử...?”

Đang lăm bằm, Vương Thế Kỳ đột nhiên nhảy dựng lên.

16. Tiếp Nhận Công Phu Nhận Lệnh Phù.-rời Độc Lao Thực Hiện Di Mệnh.

Chàng suất nữa đã hết lên, “Tiền bối, Cao tử tử có nói gia sư bá vốn đang ẩn thân tại VÔ Tâm tiên tử, không lẽ tiền bối đây chính là ân sư của Cao tử tử?”

Chàng thì mừng còn VÔ tâm tiên tử vẫn đứng đưng, “Đến lúc này người mới biết ư?”

Không để ý đến thái độ đứng đưng của VÔ tâm tiên tử, Vương Thế Kỳ cứ sụp người xuống hành đại lễ, “Sư bá ở thượng vị nhận lễ tham kiến của Tiểu diệt Vương Thế Kỳ.”

“Hừ, người mừng cứ như thật vậy. Nhưng ta vẫn chưa tin vào người đâu.”

chàng bối rối nói, “Sư bá muốn Tiểu diệt phải làm gì cho sư bá tin đây?”

Đúng là không có cách nào buộc VÔ tâm tiên tử phải thả, “Ta đã lắm khi tin vội vàng vào lời lẽ ngon ngọt của Tôn Lãnh Thu, đến nỗi phải nhận kết cục bi thảm này. Không lẽ cao xanh lại khiến ta phải lầm một lần nữa sao? Hà, người hãy tiến lại gần ta xem nào.”

Đợi cho chàng tiến lại, VÔ tâm tiên tử nghiêm giọng bảo, “Ta muốn người phải lập trọng thệ là phải giết cho bằng được Tôn Lãnh Thu.

Người có thực hiện thì ta mới tin.”

Vương Thế Kỳ bèn phát thệ, “Trên có hoàng thiên, dưới có hậu thổ. Nếu Vương Thế Kỳ không giết Tôn Lãnh Thu, không báo gia thù, không chấn hưng Hoa Sơn phái thì xin chịu trời tru đất diệt, ngũ lôi phanh thây.”

Buộc chàng thề chỉ một điều, chàng lại thề những ba. VÔ tâm tiên tử không thể không tin.

“ĐƯỢC lắm, ta sẽ có cách giúp người mau khôi phục được bốn phái và vạch trần tội lỗi của Tôn Lãnh Thu. Trước hết, người cần phải biết tất cả mọi công phu của bốn phái nếu người muốn nhận mình là người của phái Hoa Sơn. Người vốn có nội lực uyên thâm, chỉ cần người lưu tâm học và hiểu được mọi khẩu quyết thì kể như người đã là người của Hoa Sơn phái rồi. Chú ý và nghe đây.”

Như có việc gì đó rất cấp bách nên VÔ tâm tiên tử không muốn phí thời gian dù chỉ là chút ít. VÔ tâm tiên tử tuần tự đọc cho chàng nghe mọi khẩu quyết của các loại công phu thuộc về Hoa Sơn phái. Và quan trọng nhất chính là công phu Tử dương thần chưởng.

Và đúng như VÔ tâm tiên tử đã nói, do Vương Thế Kỳ có sẵn nội lực uyên thâm và lại có tâm tư thông tuệ nên chỉ trải qua đúng hai lần nhận thức ăn được ném xuống từ bên trên, mỗi lần cho một ngày, vì vậy khi Vương Thế Kỳ bị rơi xuống, VÔ tâm tiên tử lầm tưởng là thức ăn nên cho là một ngày trôi qua, Vương Thế Kỳ đã biến thành một môn đồ Hoa Sơn phái thực thụ.

Hơn nữa, theo VÔ tâm tiên tử, Vương Thế Kỳ khi thi triển Tử dương thần chưởng thì uy lực quả là cao minh, trước đây ở Hoa Sơn phái chưa có ai đạt được mức độ thành tựu như chàng.

Sau đó, VÔ tâm tiên tử còn gấp rút hơn khi lên tiếng bảo chàng, “Kỳ nhi, hoặc là người giả vờ thật khéo khiến ta phải lầm, hoặc người đúng là người như người tự nhận. Người đã tiếp nhận chân truyền của Hoa Sơn phái như người lần đầu tiên chấp nhận. Không hề có dấu hiệu nào cho ta biết là người đã từng được luyện qua công phu của bốn phái. Mong sao ta đã nghi ngờ sai. Còn bây giờ, người hãy mau quỳ xuống nghe ta truyền đạt di mệnh của chưởng môn đây.”

“Chưởng môn? Đây hẳn phải là di mệnh của chưởng môn sư tổ chứ không thể của Tôn Lãnh Thu được,” vừa thẳm suy đoán Vương Thế Kỳ vừa quỳ xuống theo lời VÔ tâm tiên tử vừa bảo.

Nâng cao ở trên tay một vật vuông vức, nhỏ bằng nửa lòng bàn tay và có màu đen sì. VÔ Tâm tiên tử cao giọng truyền đạt di mệnh.

“Theo di mệnh của tiên chưởng môn. Ta, người tạm tiếp chưởng lệnh phù ra lệnh. Vương Thế Kỳ từ hôm nay chấp chưởng quyền chưởng môn đời thứ hai mươi một của bản phái Hoa Sơn. Ngay khi chấp chưởng cương vị, Vương Thế Kỳ phải lãnh nhận trọng trách thanh lý môn hộ và chấn hưng môn phái. Nếu vi lệnh ắt bị thảm tử.”

Trịnh trọng đặt lệnh phù vào hai bàn tay đang mở ra của Vương Thế Kỳ, VÔ Tâm tiên tử lại run giọng lên tiếng, “Đệ tử là Huỳnh Đại Mỹ, môn nhân đời thứ hai mươi xin tham kiến chương môn. Vì bị phản đồ hãm hại, đệ tử không tiện hành lễ mong chương môn tha thứ?”

Biết đây là lễ, không thể không thể không có. Vương Thế Kỳ chờ cho VÔ Tâm tiên tử dứt lời, bèn dùng giọng nghiêm nghị bảo, “Bổn chương môn hiểu rồi, sư bá chớ nên đa lễ.”

“Tạ ơn chương môn.”

Cất lệnh phù vào bọc áo, chàng sà xuống ngồi cạnh VÔ Tâm tiên tử và bảo, “Tại sao sư bá mấy ngày nay lại tỏ ra khấn trương như vậy?”

VÔ Tâm tiên tử rút lên, “Kỳ nhi, ngươi có biết nơi này được Tôn Lãnh Thu gọi là gì không?”

“Là Câu hồn tuyệt độc lao. Qua những gì ngươi đã nói thì khi Tôn Lãnh Thu quay lại lão sẽ không tha cho ngươi. Lão sẽ tuân chất kịch độc vào đây nhằm hủy diệt ta và ngươi.”

“Chất kịch độc ư? Sao sư bá biết tường tận như vậy?”

“Tôn Lãnh Thu đã từng hãm dọa ta như vậy khi ép ta phải tìm cho bằng được lệnh phù và giao cho lão.”

“Lão làm cách nào để biết sư bá có lệnh phù chương môn?”

VÔ Tâm tiên tử thở dài và nói những lời đầy căm phẫn, “Ba năm trước, lúc lão đã lừa được ta để ta phải rời VÔ Tâm cốc và đi với lão, ta đã bị lão bắt ngờ không chế huyết đạo và đưa vào Câu hồn tuyệt độc lao này. Đến lúc đó ta mới biết chương môn đời trước vốn đã bị lão hãm hại và giam cầm cũng chính ở nơi này. Lão hy vọng gặp được ta, chương môn sẽ thổ lộ chỗ cất giấu lệnh phù chương môn cho ta biết và qua sự ngấm ngấm giám sát lão sẽ có được lệnh phù. Nhưng lão đâu ngờ chương môn còn tinh khôn hơn lão, chương môn chờ khi biết chắc ta không phải là phường bội bạc, cá mè một lứa với Tôn Lãnh Thu. Chương môn mới ám thị cho ta biết chỗ cất dấu lệnh phù.

Sau đó...”

“Sau đó thế nào, sư bá?”

“Hừ, sau đó tuy chương môn phải mệnh chung nhưng Tôn Lãnh Thu vẫn hoài công vô ích. Lệnh phù chương môn rốt cuộc cũng đã vào tay người xứng đáng. Là người đó, Kỳ nhi.”

“Sư bá yên tâm! Kỳ nhi quyết không phụ lòng mong đợi của sư bá và sư tổ Phên này sư bá sẽ được nhìn thấy Tôn Lãnh Thu đền tội.”

VÔ Tâm tiên tử chậm rãi lắc đầu, “Chỉ cần ngươi thực hiện lời ngươi đã hứa là ta đủ mãn nguyện rồi. Ta đâu dám mong có ngày ta nhìn thấy kẻ phản đồ phải đền tội.”

“Sư bá đừng vội nản lòng. Kỳ nhi sẽ tìm được cách thoát khỏi chốn này và sẽ đưa sư bá cùng đi.”

“Ngươi nói như vậy là đánh giá quá thấp về Tôn Lãnh Thu rồi. Có thoát được chăng ta e chỉ có mỗi mình ngươi mà thôi.”

Nhưng Vương Thế Kỳ vẫn khẳng khái, “Thoát thì thoát hết, Kỳ nhi nở lòng nào bỏ mặc sư bá?”

Nở một nụ cười héo hắt, VÔ Tâm tiên tử đáp, “Ngươi đừng quá mơ mộng kéo phải thất vọng đó.”

Đúng lúc đó, một giọng nói âm trầm nham hiểm vẫn từng ám ảnh Vương Thế Kỳ suốt năm năm qua bỗng xuất hiện, “Phải đó tiểu tử, đã lọt vào câu hồn tuyệt độc lao mà ngươi còn vọng tưởng đến việc thoát ra ư? Đúng là ngươi đã quá mơ mộng. Ha ha ha...”

Vương Thế Kỳ vùng dậy thật nhanh và quát lên, “Tôn Lãnh Thu ta đang chờ lão đây. Lão có gan hãy bước vào đây xem nào.”

Giọng nói của Tử dương thủ Tôn Lãnh Thu lại vang lên nhưng dường như không hề rõ hướng xuất phát, “Ha ha ha... Ta cần gì phải phí lực để bước vào đó chứ? Vương Thế Kỳ, năm năm trước ngươi có cái may mắn ngoài sức tưởng của ta. Giờ đây, chính ngươi chán sống mới tự chui đầu vào lưới. Câu hồn tuyệt độc lao chính là ngưỡng cửa đưa ngươi và mục VÔ tâm kia bước vào Quỷ môn quan đó! Ha ha ha...”

Chàng thoát động nộ, “Tôn Lãnh Thu, lệnh phù chưởng môn ta đang giữ đây, ngươi không muốn chiếm lấy lệnh phù sao?”

“Ha ha ha... chờ khi ngươi và mụ kia chết đã. Lúc đó, lo gì lệnh phù chưởng môn không lọt vào tay ta?”

“Tôn ác tặc, nếu ta chết thì lệnh phù này cũng sẽ bị hủy diệt theo ta, ngươi...?”

Chàng đang quát bỗng phải bỏ giữa chừng. Một phần vì VÔ tâm tiên tử chợt đưa tay chạm vào chàng một cái để ra hiệu, phần khác là vì Tôn Lãnh Thu đã lớn tiếng mắng át đi, “Vương Thế Kỳ, đối với ta lệnh phù chưởng môn bắt đầu từ hôm nay đã trở nên vô ích rồi. Ta bây giờ đã là phó bảo chủ Tam Tuyệt bảo. Ta đâu cần phải dùng đến cái phế vật đó? Ngươi cứ giữ nó đi nếu ngươi thích. Ha ha ha...?”

Trong tràng cười vang dội của Tôn Lãnh Thu, Vương Thế Kỳ phải chú tâm lắm mới nghe được những lời thì thào của VÔ Tâm tiên tử, “Ta đã đoán không sai. Tôn Lãnh Thu quyết không buông tha cho ngươi. Trước lúc Tôn Lãnh Thu phóng ra độc vụ câu hồn, ngươi hãy nghe cho kỹ đây. Với độc vụ này, ngươi có bề quan cũng chỉ là vô ích.

Vì độc vụ cũng sẽ làm cho da thịt ngươi rữa nát. ĐÓ là ta chỉ nói theo lẽ thường tình. Ta hy vọng ngươi sẽ vượt qua được độc vụ nếu ngươi đã từng bình yên vô sự với độc thủy ở Thủy trung nhược thủy đầm.

Ngươi phải giả chết và chờ để lúc Tôn Lãnh Thu vào đây thu hồi lệnh phù hãy ra tay. Ngươi đã nghe kỹ rồi chứ?”

Vương Thế kỳ chỉ dám gật đầu.

“Tôn lãnh thu đang tuôn độc vụ câu hồn vào đó. Ngươi không được quên lời ta căn dặn. Hự?”

Tai nghe rành rọt tiếng nắc nhen chót cùng của sư bá, nhưng Vương Thế Kỳ đưa mắt nhìn cũng không dám. Vì chung quanh chàng lúc này đâu đâu cũng là lớp sương vụ mà sư bá có nói là độc vụ câu hồn. Với lớp sương vụ dày đặc này, chính Vương Thế Kỳ cũng không dám tin tưởng vào khả năng kháng độc của chàng nên nói gì đến việc chàng ám hế miện ghé mắt, tịt trung là để lộ ngũ quan.

Bé khí, bé kín ngũ quan, đó là điều Vương Thế Kỳ đang thực hiện.

Nhưng chàng vẫn đang âm thầm lo lắng vì không hiểu liệu chàng có qua được vụ độc câu hồn như sư bá tin tưởng không?

Phó mặc cho số mệnh. Vương Thế Kỳ hầu như là nhập định, dù không cam tâm cũng phải đợi những điều sẽ xảy đến dầu kết cục là tốt hay xấu.

Lâu thật lâu, ngỡ như là chưa có hoặc không bao giờ xảy đến, chàng bỗng nghe một câu nói mơ hồ và một tiếng độc cũng mơ hồ không kém.

“Mau lên đi tứ sư đệ, sư phụ đang chờ lệnh phù để bắt đầu khai diễn đại diễn lễ kia.”

Một luồng ánh sáng mờ nhạt chợt chiếu thẳng vào chỗ Vương Thế Kỳ đang ngồi im như pho tượng.

“Đại sư ca, sao thi thể của Vương tiểu tử vẫn còn nguyên?”

“Đúng là Hoàng Thông và tứ sư đệ hần đang tìm đến.”

chàng nhận định thẳm là vậy ngay trước khi âm thanh giọng nói của Hoàng Thông lại vang lên, “Đệ lại đùa với ta sao? Thi thể nào lại không rữa nát khi đã bị độc vụ câu hồn ngấm vào?”

“Đệ không đùa đâu, đại sư ca không tin thì hãy nhìn thử xem.”

“Vút ?”

Toàn thân của Vương Thế Kỳ vụt chớp động, và chàng đột ngột xuất hiện ngay trước mặt hai nhân vật đang lom lom nhìn vào Câu hồn tuyệt độc lao từ một cửa ngách ngấm dưới một luồng sáng nhạt nhạt từ đâu đó chiếu rọi vào.

“Không cần phải xem lại. Là ta đây,” vừa nói Vương Thế Kỳ vừa vươn tay điểm vào huyệt đạo của hai tên nọ.

Tay chàng vừa chạm vào cà hai tiếng hú liền vang lên nghe thật thảm khốc.
chàng kinh ngạc. Chàng đâu có làm gì cả hai mà cả hai phải kêu lên như vậy?
“Phịch, phịch.”

Cả hai chợt ngã ra và từ từ tan biến trước mắt chàng.

Nhìn vào tay của chính mình, chàng lẩm bẩm, “Độc vụ câu hồn chỉ từ tay ta truyền sang bọn chúng mà lợi hại đến thế sao? Đây đúng là gậy ông đập lưng ông rồi.”

“Vút ?”

Vương Thế kỳ liền thoát đi theo cửa ngầm.

Chàng đứng nhìn trân trân vào một hốc đá nhâm chứa đầy nước có ở bên trong một gian phòng nằm ở cuối con đường ngầm.

“Chỗ nước này không phải vô duyên vô cớ được đặt ở đây. NÓ phải có một hiệu dụng nào đấy.”

xoay Chuyển ý nghĩ thật nhanh Vương Thế Kỳ chợt lao cả người vào hốc đá chứa đầy nước. Vì chàng nghĩ chỗ nước này ngoài tác dụng tẩy rửa chất độc đương nhiên phải là lệnh phù hoặc vật gì khác mà Tôn Lãnh Thu muốn lấy đi thì không còn có bất kỳ tác dụng nào khác Đúng hay sai, Vương Thế Kỳ chưa rõ nhưng chàng có phần nào yên tâm hơn khi nghĩ độc vụ câu hồn vừa ngấm vào y phục và vào da thì chàng giờ đã không còn nữa.

Và khi chàng bước ra khỏi gian phòng, những tiếng huyền não từ phía xa vọng lại, báo hiệu đại điển lễ của Hoa Sơn phái sắp đến lúc bắt đầu.

Vương Thế Kỳ bất giác nộ khí xung thiên khi nghĩ đến bao nhiêu tội ác chất chồng của Tôn Lãnh Thu. Và tội ác gần đây nhất là cái chết cực kỳ thảm khốc của VÕ tâm tiên tử do chính Tôn Lãnh Thu trực tiếp gây ra.

chấn hưng môn phái.

Thanh lý môn hộ.

Báo phục gia thù.

Tuy đây chỉ là những ý tưởng đang xuất hiện trong tâm trí chàng nhưng nó như là tiếng kêu gào của những oan hồn uống tử đang ong ong vang lên bên tai chàng, thúc giục Vương Thế Kỳ mau mau hành động.

Chàng mím môi, lóng mắt nhìn về phía phát ra tiếng huyền não.

“Vút ?”

Chàng chạy biến đi.

17. Phá Huỷ Đại Điển Lễ Diệt Môn.-kế Ly Gián Của Huỳnh Liên Giáo.

Đúng là đại điển lễ sắp sửa tiến hành. Vì tuần tự danh tánh của những nhân vật quan trọng đang được người của Hoa Sơn phái xướng lên và mời những nhân vật đó lên khu vực hành lễ.

“Mời VÕ Trần đại sư, phương trượng Thiếu Lâm phái bước đến tọa vị ?”

“Mời Thái Huyền đạo trưởng, chủ môn Võ Đang phái.”

Vương Thế Kỳ chợt nhìn thấy Cao Phương đang lảng xăng đi bên Tàn Quỳ và đang rời khu vực chính diện.”

“Mời Lâm Vân sư thái, chủ môn Nga Mi phái.”

Vương Thế Kỳ vội vàng đi theo Cao Phương lẫn Tàn Quỳ.

chàng nghe Tần Quỳnh cầu nài, “Đại sư ca chỉ mỗi việc đi lấy lệnh phù mà cũng không xong. Chẳng trách chương môn vẫn chê đại sư ca là thiếu cả tài lẫn đức, không xứng với cương vị một đại sư ca.”

Cao Phương chỉ mỉm cười nhiều lẽ mà không nói gì.

Tần Quỳnh được dịp tự tăng tốc, “Cao sư tỷ nói có đúng không? Nếu không nhờ Tần Quỳnh này, đại sư ca làm gì có dịp lên mặt tự nhận là có công trong việc giam giữ tiểu tử họ Vương vào độc lao với chương môn sư phụ? Đệ lại phải một phen chịu thiệt vì bị đại sư ca cướp công.”

ở khu vực chính diện, sự huyên náo vẫn còn vang lên.

“Mời Hồn Nguyên tam chương Đàm Gia Thạch, chương môn Không Động phái.”

Tần Quỳnh phồng mũi nói, “Không biết đến lúc nào đệ mới được mọi người trọng vọng và xướng lên như bọn họ? Đến lúc đó... ?”

Tần Quỳnh còn đang nói bỗng giật mình đánh thót lên một lượt khi nghe có một giọng nói từ phía sau đến, “Thì Diêm vương đã xướng tên ngươi rồi đó.”

Cùng quay lại thật nhanh. Cao Phương và Tần Quỳnh cùng kêu lên một lượt, “Vương THẾ KỲ!?”

Sau tiếng kêu này, phản ứng của cả hai hoàn toàn trái ngược nhau.

Cao phương thì sững sờ đến không nói cũng không thể kích động được Còn Tần Quỳnh thì dồn toàn bộ chân nguyên vào cước lực để bỏ chạy thật nhanh.

“Vút ?”

Không chậm, Vương Thế Kỳ liền thi triển bộ pháp Nhất ma chi vạn ma và chân ngay trước mặt Tần Quỳnh.

“Đồ ngươi chạy thoát đó.”

Tần Quỳnh kinh hoàng hé miệng chực hô hoán lên.

vương Thế Kỳ nạt khễ, “Ngươi thử kêu lên một tiếng xem, hử.”

Dưới ánh mắt đầy vẻ rờn rợn của Vương Thế Kỳ, Tần Quỳnh quả nhiên không dám lên tiếng. Hắn lùi dần theo từng bước chân tiến lên của Vương THẾ KỲ.

Hắn chợt giật mình sững sờ khi bước chân đang lùi của hắn lại va vào chính Cao Phương. Hắn như có được chút can đảm khi ở bên hắn lúc này là đồng môn của hắn, “Cao sư tỷ hãy giúp đệ một tay nào.”

Cao Phương vẫn bất động vì Vương Thế Kỳ đang nói thật rõ ràng, “Tần Quỳnh, ngươi có biết ở trong Câu hồn tuyệt độc lao còn có một người có ngoại hiệu là VÔ tâm tiên tử không? Và VÔ tâm tiên tử phải chuốc lấy hậu quả gì khi bọn ác nhân các ngươi phóng độc vụ câu hồn vào độc lao?”

Tần Quỳnh rúng động, “Ta... ta... ?”

cao Phương đã xuất kỳ bất ý vỗ vào thiên linh cái của Tần Quỳnh một chương, khiến Tần Quỳnh phải chết ngay dương trường.

“Vương Thế Kỳ, ngươi đã gặp gia sư ư? Ngươi ở đây còn gia sư đâu?”

Chàng không đáp. Chỉ khi cầm được lệnh phù chương môn trên tay chàng mới bảo, “Lệnh phù chương môn đây, Cao Phương hãy nghe lệnh.”

Cao Phương au một thoáng chấn động, liền nói, “Đệ tử Cao Phương xin tham kiến chương môn.”

Chàng đồng dạng nói, “Hãy quay lại và giúp bốn chương môn trong việc thanh lý môn hộ. Chờ xong việc bốn chương môn sẽ tự tay mang đầu Tôn Lãnh Thu để bái tế vong linh của lệnh sư.”

Hai mắt đỏ hoe, Cao Phương chờ đến khi Vương Thế Kỳ thu lại lệnh phù mới dám hỏi, “Chương môn, gia sư... ?”

Trước mỗi chân tình của Cao Phương đối với sư phụ, chàng không thể không động lòng trắc ẩn. Vắn tắt thuật qua cho Cao Phương nghe, sau đó chàng lại nói trong nỗi niềm ân hận, "Tỷ tỷ, lúc lâm vào tình trạng đó, thật lòng đệ không dám nghĩ đến chuyện vẫn còn sống.

Đệ cảm thấy áy náy khi biết sư bá đang chết ở ngay bên mà không giúp được gì. Tỷ tỷ có hiểu cho đệ không?"

Đưa tay gạt ngang dòng lệ thảm, Cao Phương hết sức phần nộ, "Ta hiểu và ta không trách gì người. Dẫu sao thì tâm nguyện của gia sư cũng đã có kết quả. Hoa Sơn phái đã có một vị trưởng môn. Đi, ta muốn tự tay lấy mạng tên Tôn lão tặc.?"

Cao Phương xăm xăm đi trước.

Lúc đó, Tiếng xướng danh vẫn còn tiếp diễn.

"Tiếp đến là mời bảo chủ Tam Tuyệt bảo Lưu Dung Khổng.?"

Và Cao Phương khi đếm đủ quan khách liền cao giọng xướng danh, "Sau cùng là mời trưởng môn nhân phái Hoa Sơn Vương Thế Kỳ đến đăng đàn tiếp vị.?"

CÓ là tiếng sấm nổ giữa trời quang cũng không gây kinh ngạc bằng giọng nói lãnh lút của Cao Phương.

Tất cả cùng nghe rõ lời này và cùng quay lại để nhìn vào Cao Phương và một nhân vật nữa đi ở phía sau.

ở bên trên, đang chễm chệ tọa vị, Tôn Lãnh Thu chợt gầm lên, "Cao Phương! Ai cho người đến đây gây náo loạn như thế?"

Vương Thế Kỳ xê mình về phía trước. Vừa đồng hành cùng Cao Phương, chàng vừa vận lực quát lên, "Là ta, Tôn Lãnh Thu, lệnh phù trưởng môn đây, người còn chờ gì nữa mà không cúi đầu nhận tội?"

Tuy chưa biết mồm ngang mũi dọc của Vương Thế Kỳ là thế nào nhưng với lệnh phù đó và với sự xướng danh vừa rồi của Cao Phương, Tôn Lãnh Thu buộc phải nhìn vào Vương Thế Kỳ mà cười lên, "Ha ha ha... hóa ra chính người đã đánh cắp lệnh phù của bốn Trưởng môn.?"

Sau khi dặn khê Cao Phương là hãy tự bảo trọng, Vương Thế Kỳ phóng người lao nhanh tốc đến khu vực hành lễ.

"Vút ?"

Bình ổn xong cước bộ, Vương Thế Kỳ lại quát, "Tôn Lãnh Thu, người đợi bốn trưởng môn ra tay rồi mới chịu hành lễ trước lệnh phù của tổ sư sao?"

Thất sắc, Tôn Lãnh Thu không ngờ Vương Thế Kỳ lại dùng lời lẽ này để đưa lão vào tình trạng khốn đốn trước mặt giang hồ đồng đạo.

Hành lễ thì kém thế, còn không chịu hành lễ thì phải ăn nói sao đây trước bao vị nhất môn chi chủ đang nhìn vào lão?

Bắt gặp ánh mắt nhìn ám thị của bao chủ Tam Tuyệt bảo Lưu Dung Khổng. Tôn Lãnh Thu bèn quát lên, "Được, bốn trưởng môn sẽ trị tội nghịch đồ trước, sau sẽ tạ tội với tổ sư. Tiểu tử, đồ.?"

"vù vù ?"

vàng chưởng quang mang màu tím nhạt liền xuất hiện ngay khi Tôn Lãnh Thu vẩy tay xô kinh.

Chuyển lệnh phù sang tả thủ Vương Thế Kỳ hất mạnh hữu thủ với tiếng nạt đầy uy lực, "Phản đồ muốn chết! Đồ.?"

"Vù vù ?"

Chưởng kinh của Vương thế Kỳ cũng ánh lên một màu tím, nhưng xem ra màu tím đó sậm hơn so với của Tôn Lãnh Thu.

Đâu đó có người thì thào, "Tử dương thần chưởng.?"

"ào ào ?"

“âm.?”

Tôn Lãnh Thu lùi dài với huyết khí nhộn nhạo.

Như bóng với hình, Vương Thế Kỳ lướt người tới, “Nằm xuống nào.?”

“vù vù ?”

Thấy Vương Thế Kỳ niên kỷ chỉ độ mười bảy, mười tám, nhưng chỉ với một lần ra tay đã đưa một cao thủ hữu danh là Tử dương thủ Tôn Lãnh Thu rơi vào thế hạ phong, quần hùng đang quan chiến đều kinh ngạc đến sững người.

Và người kinh ngạc nhất phải kể là bảo chủ Tam Tuyệt bảo Lưu Dung Khổng. Với thân pháp quán tuyệt, Lưu Dung Khổng vừa lướt vội đến vừa hô hoán âm lên, “Chuyện đã thế này rồi thì phải ra tay thôi. Tiểu tử kia, tiếp kiếm.?”

Bất chấp những lời đàm tiếu chắc chắn sẽ có ở quần hùng, Lưu Dung Khổng ngang nhiên vận dụng kiếm pháp đã thành danh là kiếm tuyên nhất tuyệt trong tam tuyệt cùng liên tay với Tôn Lãnh Thu tiến đánh với một mình Vương Thế Kỳ.

Mưu đồ giữa Tôn Lãnh Thu và Tam Tuyệt bảo ra sao thì chàng đã rõ nên chàng không hề kinh ngạc khi nghe tiếng kiếm khí rít véo ở phía sau.

Chàng chỉ thật sự kinh ngạc khi nghe hồ quần hùng đang tọa vị có nhiều tiếng kêu la hoảng loạn:

“Sư thái, sao lại động thủ với bản đạo?”

“A di đà phật, đàm chưởng môn đã phát rồi rồi sao?”

“Ha ha ha... hôm nay nếu ai không quy thuận Tam Tuyệt bảo, thì đừng mong toàn mạng. Đệ tử Không Động phái đâu, động thủ.?”

“Đệ tử Nga My phái, tiến lên.?”

“Choang choang... ?”

“Keng... ?”

“ào ào ?”

“ám, âm.?”

Vương Thế Kỳ vừa đỡ xong một chưởng của Tôn Lãnh Thu phải vội vàng quay lại diện đối diện với chiêu kiếm lăng lệ của bảo chủ Tam Tuyệt bảo.

Chàng lại hất ra một kinh Tử dương thần chưởng với tiếng hét phẫn nộ, “Hóa ra bảo chủ đã có mưu toan từ trước, cố tình nhúng tay xen vào nội tình của bản phái. Được lắm, Vậy thì đừng trách Vương THẾ Kỳ này. Đỡ.?”

Vẫn cuộn thẳng vàng kiếm quang vào luồng chưởng kinh mang màu tím sậm của Vương Thế Kỳ, bảo chủ Tam Tuyệt bảo cao ngạo cười lên vang dội, “Tiểu tử, kể từ hôm nay làm gì còn Hoa Sơn phái nữa. Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.?”

“Soạt vù ?”

“ám, âm.?”

Lưu Dung Khổng thoáng biến sắc vì không ngờ bản lãnh của Vương Thế Kỳ lại cao hơn lão tưởng. Chẳng trách Tôn Lãnh Thu chỉ mới một chiêu đã phải ở thế hạ phong.

Lưu Dung Khổng quát âm lên, “Toàn thể môn hạ Hoa Sơn phái nghe đây. Người nào muốn được tồn vong cùng bản bảo, trung thành với Tôn chưởng môn thì hãy mau liên tay diệt trừ tiểu tử này.?”

Không ngờ Lưu Dung Khổng lại định lung lạc đệ tử bản phái bằng lời lẽ khích nộ này, Vương Thế Kỳ vội nâng lệnh phù lên cao và cả tiếng kêu gọi, “Đệ tử bản phái nghe lệnh. Tôn Lãnh Thu là phản đồ của bản

phái. Ngoài việc khi sư diệt tổ. Tôn lão tặc còn định tâm phế bỏ toàn bộ tâm huyết bao đời nay của tổ sư bản phái. Hãy bắt giữ Tôn Lãnh Thu và chống trả Tam Tuyệt bảo đến cùng. Tiến lên.?”

Ngay sau lời kêu gọi của Vương Thế Kỳ, môn nhân đệ tử Hoa Sơn phái chợt phân làm hai phe và tạo nên một quang cảnh hỗn loạn khiến cho đương trường đã nhiệt náo lại càng thêm náo nhiệt.

Quét mắt nhìn quanh khắp lượt, Vương Thế Kỳ bất giác lộ khí xung thiên. Chẳng nhận ra số môn nhân đã tử trung kiên của bản phái vốn đã ít ỏi và đang phải vật vờ với bọn đồng môn nhưng lại về hòa với Tôn Lãnh Thu, giờ lại lâm vào tình huống nguy cấp hơn bội phần bởi lực lượng của hai phái Không Động và Nga My.

Đúng như nhận định trước đây của giáo chủ Huỳnh Liên giáo, hai phái Không Động và Nga My đã cam tâm về cùng một phe với Tam Tuyệt bảo.

Trước tình thế này và đang bị quần chân với hai nhân vật cao thủ là Lưu Dung Khổng và Tôn Lãnh Thu, chàng định lớn tiếng kêu gọi các phái cùng hiệp lực với Hoa Sơn phái để diệt trừ Tam Tuyệt bảo thế nào cũng trở thành mối hậu họa của võ lâm đang có Không Động và Nga My hai phái làm vây cánh thì từ phía xa chợt vang lên những tiếng la hét làm náo động cả một góc trời.

Nổi bật lên trên tất cả mọi sự huyên náo là những tràng cười dài Chối tai.

“Ha ha ha... ?”

” HỒ hồ hồ... ?”

âm thanh của những tràng cười này vừa lọt đến tai tất cả mọi người tại khu vực chính điện của Hoa Sơn phái tình thế lại một phen nữa biến đổi.

Bọn môn nhân phái Hoa Sơn thuộc phe của Tôn Lãnh Thu, môn nhân đệ tử của hai phái Không Động và Nga My, tất cả đang hùng hống hổ hổ ập đánh vào số môn nhân trung thành của Hoa Sơn phái liền bị tập kích bởi bọn môn hạ của hai phái Côn Luân và Tuyệt Sơn.

Điều này khiến cho đấu trường đang hỗn loạn lại càng thêm hỗn loạn Lâm Vân sư thái, chưởng môn phái Nga My và Hồn nguyên tam chưởng Đàm Gia Thạch, chưởng môn phái Không Động, cả hai đang giao đấu với hai vị chưởng môn của hai đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang Trước sự biến đổi của tình hình rõ ràng là đang nguy cấp cho môn nhân đệ tử hai phái này, cả hai cùng gầm lên và quát hỏi.

“Hạ chưởng môn, sao lại để cho môn nhân Côn Luân phái tàn sát đệ tử bọn phái?”

“Ngụy Bất Túc, nếu ngươi không gọi người Tuyệt Sơn phái ngừng tay lại ngay thì đừng trách Đàm mỗ trở mặt, đòi bạn thành thù.?”

Hạ Điền, chính là chưởng môn nhân phái Côn Luân liền cười lên, “Sư thái, chuyện xảy ra chỉ là bình thường mà thôi. Sư thái thì hợp tung với Tam Tuyệt bảo, bốn tọa thì về phe với U Linh giáo. Nếu sư thái không muốn đệ tử bị tàn sát, thì còn chần chờ gì nữa mà không lui đi Ha ha ha...?”

Chưởng môn của phái Tuyệt Sơn là Bất Kiếm bắt câu Ngụy Bất Túc vừa vũ lộng một loại khí giới kỳ lạ không thành kiếm cũng không là Câu kiếm đánh vào một tên đệ tử của phái Không Động vừa phàn bác lại lời hăm dọa của Hồn Nguyên tam chưởng Đàm Gia Thạch.

“Đàm lão huynh, ngay từ lúc Đàm lão huynh cúc cung tận tụy với lão họ Lưu, Đàm lão huynh hãy tự trách mình trước, chứ đừng trách Ngụy mỗ trở mặt.?”

Ngay tức khắc, vì muốn giải nguy cho bọn đệ tử dưới quyền, Lâm Vân sư thái liền buông bỏ Thái Huyền đạo trưởng và quần lấy Hạ Điền.

Tương Tự, Đàm Gia Thạch vội vội vàng vàng thoát ra khỏi trận chiến với Võ Trần đại sư để vung hết lượt chưởng này đến lượt chưởng khác vào văng kiếm quang quái dị của Bất Kiếm bắt câu Ngụy Bất Túc.

Đang khi Võ Trần đại sư và Thái Huyền đạo trưởng ngơ ngẩn vì diễn biến này. Tôn Lãnh Thu và Lưu Dung Khổng cũng bối rối không kém.

Cả hai hoàn toàn bất ngờ trước sự xuất hiện của một tốp người lạ mặt cùng với sự xuất thủ của hai phái Tuyết Sơn và Côn Luân khiến mưu đồ của hai lão phải đổ sông đổ biển nên hoàn toàn quên rằng cạnh cả hai đang hiện diện một vị sát tinh cực kỳ lợi hại là Vương Thế Kỳ.

Không bỏ lỡ cơ hội, Vương Thế Kỳ sau khi cất lại lệnh phù vào bọc áo liền vung cả song chưởng Tử dương quật thẳng cánh vào Tôn Lưu hai lão. Tả chưởng cho Tôn Lãnh Thu phản đồ. Hữu chưởng cho bảo chủ Tam Tuyệt bảo với mưu đồ độc bá vô lâm.

“Tôn phản đồ, Lưu thất phu, tiếp chưởng của bốn chưởng môn này?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Giật mình bởi tiếng gầm đầy uy lực của Vương Thế Kỳ, khi hai lão kịp nhận ra tình thế thì hai bóng chưởng tím sậm của Vương Thế Kỳ đã như hai trái núi cuộn vào hai lão rồi.

Dồn toàn bộ chân lực vào song chưởng. Tôn Lãnh Thu nghiêng rằng nghiêng lợi khi đỡ thẳng vào Tử Dương thần chưởng của Vương Thế Kỳ. Bằng vào hành động này Tôn Lãnh Thu chỉ mong đợi có mỗi một điều là nếu lão có chết ngay dưới chưởng của Vương Thế Kỳ thì chí ít lão cũng làm cho Vương Thế Kỳ phải khốn đốn. Huống chi, ngoài lão còn có Lưu bảo chủ nữa chi.

Quả nhiên, Lưu Dung Khổng với tâm tưởng được ăn cả ngã về không, kiếm quang rùng rục những sát khí liền được Lưu Dung Khổng tận bình sinh bủa thẳng vào chưởng kinh của Vương Thế Kỳ.

Còn lợi hại hơn, Lưu Dung Khổng ngoài việc động thủ còn động luôn cả khẩu Lưu Dung Khổng rít lên, “Vương Thế Kỳ, người mắng Tôn chưởng môn là phản đồ vì đã đưa Hoa Sơn phái vào làm một với bản bảo, còn người, người sẽ bị mọi người gán cho tội danh gì khi người cam tâm về hòa với U Linh giáo và Huỳnh Liên giáo?”

áp lực của chưởng và kiếm do Tôn Lãnh Thu, Lưu Dung Khổng đang tung về phía chàng, chàng không coi là gì. Nhưng áp lực của câu nói của Lưu Dung Khổng và hậu quả sau đó mới khiến Vương Thế Kỳ kham không nổi.

Bọn đệ tử Hoa Sơn phái, những tên về hòa với Tôn Lãnh Thu, khi nghe được lời này của Lưu Dung Khổng liền ca tiếng kêu lên vang trời.

“Vương Thế Kỳ chính là người của U Linh giáo?”

“Chính Vương Thế Kỳ đã mở đường cho bọn Huỳnh Liên giáo kia đến đây?”

“Đúng rồi, vì yêu nữ ở Huỳnh liên giáo chính là mẫu thân của hần mà?”

“Hần là phản đồ, chính hần là phản đồ?”

“Là hần chứ không phải bốn chưởng môn hủy hoại tâm huyết bao đời nay của tổ sư bản phái?”

Khó có thể kể hết sự hoang mang dao động của những môn nhân đệ tử trung thành với phái Hoa Sơn do Cao Phương là người đang cầm đầu.

Đúng là bọn Huỳnh Liên giáo vừa từ dưới chân núi xông lên tận nơi này.

Đúng là Côn Luân và Tuyết Sơn đang phối hợp nhàn nhàn với Huỳnh Liên giáo.

Mà như lời của Hạ Diên vừa nói thì Côn Luân đã là người cùng phe với U Linh giáo. Vậy thì đúng là Huỳnh Liên giáo cùng ở một phe với Linh giáo.

và điều đúng nhất, đáng nói nhất ở đây khi mẫu thân của Vương Thế Kỳ chính là môn nhân của Huỳnh Liên giáo. Cũng may mà chàng chưa một lần dùng đến Thập chỉ truy hồn là công phu của Huỳnh Liên giáo.

HQ hoang mang một thì VÔ Trần đại sư và Thái Huyền đạo trưởng hoang mang đến hai. Đồng thời chính Vương Thế Kỳ lại hoang mang đến mười lần hơn so với bọn đệ tử trung thành với Hoa Sơn phái.

Để tất cả cùng thời hoang mang, Vương Thế Kỳ chỉ còn mỗi một cách thu hồi song chưởng ngay lập tức, nhún mình lao đi, đảo mắt tìm Huỳnh Liên giáo giáo chủ và quát ầm lên. Bấy nhiêu động tác đó Vương Thế Kỳ thực hiện thật nhanh, nhanh ngoài sức tưởng tượng của Tôn Lãnh Thu và Lưu Dung Khổng.

Vương Thế Kỳ quát, “Ồ giáo chủ, thế này là thế nào đây? Tại sao giáo chủ lại cố tình quên đi lời nói của Vương Thế Kỳ này?”

Lúc đó, giáo chủ Huỳnh Liên giáo tuy có đưa bốn giáo đồ đến nhưng tất cả hầu như chỉ tụ thủ bàng quan, đứng nhìn trường hỗn loạn đang diễn khai giữa võ lâm các phái ở Trung nguyên mà thôi.

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo ngoác mồm ra cười, “Ha ha ha... sao Vương chưởng môn lại trách ta? không phải chính nhờ sự xuất hiện của bốn giáo mà Vương chưởng môn và số môn nhân ít ỏi của quý phái đã vẫn hồi được thế trận sao? Ha ha ha...?”

Xét lời lẽ của giáo chủ Huỳnh Liên giáo, vì lời nói của Lão đúng một phần nào nên Vương Thế Kỳ có muốn động thủ cũng khó coi.

Nhưng nếu xét kỹ hơn, vì lời lẽ này quá mập mờ dễ tạo hiểu lầm cho mọi người nên chàng không thể không hăm dọa.

“Ồ giáo chủ, bốn chưởng môn xin nói trước, bốn chưởng môn không hề cảm kích Huỳnh Liên giáo về bất kỳ phương diện gì. Nếu người của Huỳnh Liên giáo có một hành động nào gây nguy hại cho bốn phái, bốn chưởng môn quyết không nương tay đâu, hừ.”

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo càng cười lớn hơn, “Ha ha ha... được, được Hiện tình của quý phái giờ đã yên ổn rồi, người của bốn giáo đâu cần phải lưu lại nữa, cáo biệt. Chúng ta sẽ gặp lại nhau sau, ha ha ha...”

Đứng sững như trời trồng, Vương Thế Kỳ nhìn giáo chủ Huỳnh Liên giáo đang dẫn bốn giáo đồ xuống núi. Vì họ là những người cuối cùng rời khỏi sơn môn của Hoa Sơn phái. Trước họ, không hiểu từ lúc nào và theo phương hướng nào, môn nhân đệ tử của sáu phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động, Nga My, Côn Luân và Tuyết Sơn đã đi sạch. Còn số đệ tử Hoa Sơn phái về hòa với Tôn Lãnh Thu thì đương nhiên còn lẹ chân hơn để nối gót Tôn Lãnh Thu và đi theo bọn Tam Tuyết bảo.

Quanh Vương Thế Kỳ lúc này là một bầu không khí lạnh tanh và ngột ngạt, dù vẫn còn gần năm mươi người, đều là số đệ tử trung thành với bản phái đang đứng thành một nhóm với Cao Phương.

Sự ngột ngạt này hiện diện không phải do trước đó có đến mấy trăm người giờ chỉ còn xấp xỉ năm mươi người. Mà là do gần một trăm cặp mắt đang chăm chú nhìn vào Vương Thế Kỳ như đang nhìn vào một quái nhân.

Vì không một ai lên tiếng nên bầu không khí không thể không vắng lặng. Và vì họ đang nhìn chàng một cách hoang mang, ngờ vực, bất tín nhiệm nên không khí không thể không ngột ngạt.

Vương Thế Kỳ cảm nhận được những điều đó qua những cặp mắt đang nhìn chàng, nhất là cặp mắt của Cao Phương.

Để giải tỏa những nghi kỵ này, Vương Thế Kỳ chỉ còn duy nhất một biện pháp.

Không hiểu từ lúc nào, chàng bắt đầu thuật lại cho bọn họ nghe những gì Huỳnh Liên giáo giáo chủ đã nói với chàng. Và chàng cũng thuật lại những gì đã xảy ra sau đó. Khi chàng không chấp thuận những lời đường mật của giáo chủ Huỳnh Liên giáo.

Cả hai đã giao đấu với nhau như thế nào, giáo chủ Huỳnh Liên giáo đã dùng ám khí tẩm chất độc Bạch thiết mao diêm vương diêm để ám toán chàng ra sao, và giáo chủ Huỳnh Liên giáo tại sao lại có hành vi quái đản như bọn họ vừa thấy, nhất nhất chàng đều nói cho bọn họ nghe.

Tin hay không tin là quyền của họ. Vương Thế Kỳ chỉ biết tiếp tục thuật lại những gì chàng đã cùng Cao Phương bàn định những nguy hiểm chàng đã nếm trải tại Câu hồn tuyệt độc lao của Tôn Lãnh Thu cho họ nghe.

Chàng đã dứt lời từ lâu nhưng bọn họ không một ai chịu lên tiếng.

Và biện pháp cuối cùng liền được Vương Thế Kỳ thực hiện. Chàng lấy trong bọc áo ra mảnh lệnh phù. Chàng trình trọng đặt lệnh phù lên một chiếc bàn duy nhất may mắn vẫn còn nguyên vẹn.

Chàng lùi lại.

Chàng quay mặt về phía họ.

chàng nhìn họ nhưng lại nói với Cao Phương, "Cao tỷ tỷ, những gì đệ đã hứa với VÔ tâm tiên tứ sư bá, đệ quyết sẽ hoàn thành. Chỉ khi nào đệ diệt trừ xong phản đồ Tôn Lãnh Thu, giải toả mọi dị nghị của mọi người và đồng đạo giang hồ về mối tương quan giữa đệ và Huỳnh Liên giáo hoặc U Linh giáo và chỉ khi toàn thể môn nhân đệ tử bản phái tin tưởng và trao trọng trách cho đệ, đệ mới nhận lại Lệnh phù này. Ở đây, chỉ có Cao tỷ tỷ là người có bối phận cao nhất, đệ xin giao lại Lệnh phù cho tỷ tỷ. Trọng trách bảo vệ sơn môn rất nặng nề, đệ tin rằng Cao tỷ tỷ sẽ được mọi người ủng hộ và hiệp lực.

Cao tỷ tỷ bảo trọng, mọi người xin hãy bảo trọng, Vương Thế Kỳ xin đi đây ?"

Nếu lúc đến sơn môn Hoa Sơn phái Vương Thế Kỳ hăm hở như thế nào thì bây giờ, lúc ly khai, chàng lại chùng lòng còn hơn thế ấy.

Vương Thế Kỳ của ba ngày trước đã chết đi, chỉ còn lại Vương Thế Kỳ của ngày hôm nay. Hơn thế nữa, Vương Thế Kỳ của ngày hôm nay, ngoài những cảm phần đến tột cùng còn là một người hoàn toàn trầm tĩnh. Với những mưu ma chước quỷ chàng đã ném trải từ khi thoát khỏi đầm Thủy trung nhược Thủy, Vương Thế Kỳ như đã tỉnh khôn bằng một người có đến ba mươi niên kỷ hoặc hơn. Vương Thế Kỳ đã lột xác hoàn toàn không còn như trước nữa.

18. Giang Hồ Cấp Bách Nhị Phái Nghị Bàn.-giang Hồ Loạn Ma Trảo Tái Hiện.

Dừng lại trước một ngôi miếu hoang, Thái Huyền đạo trưởng chợt lên tiếng, "Chưởng môn phương trượng. Đàng nào thì đêm nay chúng ta cũng không đi kịp đến Tung sơn, chưởng môn nghĩ sao nếu chúng ta cùng vào đây để nghỉ cho lại sức?"

VÔ Trần đại sư hầu như cũng cùng ý nghĩ với chưởng môn VÕ Đang phái nên vội đáp, "A di đà phật! Y của chưởng môn hay lắm!

Chính bản tăng cũng đang có ý định này?"

Ngay khi VÔ Trần đại sư ngô lời tán thành, hai vị đạo nhân cùng đi với Thái Huyền đạo trưởng liền tung người lướt vào bên trong ngôi miếu hoang.

Không bao lâu, hai vị đạo nhân cùng bước ra.

cả hai tuy không nói một lời nào, cứ đứng yên như hai pho tượng ở hai bên ngưỡng cửa của ngôi miếu hoang như hai vị môn thần nhưng VÔ Trần đại sư cũng hiểu là đệ tử VÕ Đang phái khi vào trước đã rà xét qua một lượt và đã quét dọn xong bên trong ngôi miếu hoang.

VÔ Trần đại sư khẽ hắng giọng một tiếng, hai vị tăng nhân cùng đi với đại sư liền lạng người ra phía sau ngôi sơn miếu. Bằng vào hành động này của hai vị đạo nhân và hai vị tăng nhân, vô hình chung ngôi miếu hoang lập tức biến thành một nơi trọng địa được bảo vệ nghiêm ngặt, khiến bất kỳ nhân vật võ lâm nào nếu muốn xông bừa vào ngôi miếu hoang cũng đành phải bỏ dở ý định. Vì tuy ở phía trước lẫn phía sau chỉ có bốn người trấn giữ, nhưng dù là thiên binh vạn mã cũng khó xông pha được những cửa ải này.

Bởi bốn vị này đều là những nhân vật có bản lãnh bất phàm mà bất kỳ ai khi nghe đến danh xưng của cả bốn tất cũng phải kinh hồn khiếp vía. Họ chính là...

cùng ngôi tọa thiền một lượt nhưng người lên tiếng trước chính là Thái Huyền đạo trưởng.

"Vô lượng thọ phật, hai vị phật môn đệ tử cùng đi với phương trượng nếu bản đạo suy đoán không lầm thì chính là Kim Cang La hán, VÔ ức và VÔ Biên, hai vị tiểu trưởng lão của quý phái phải không?"

VÔ Trần đại sư khẽ mỉm cười, “A di đà phật! Chương môn đoán không lầm và bản tăng cũng biết là không thể nào che dấu được chương môn. Có hai vị tiểu sư đệ cùng đi, bản tăng nhờ đó mới an tâm đến Hoa Sơn phái để dự đại diện lễ.”

Ngừng lời một thoáng, đến lượt VÔ Trần đại sư hỏi, “Còn chương môn, chương môn dám đến Hoa Sơn phái mà chỉ có hai người tùy tùng, chẳng phải hai vị này chính là tiểu sư thúc của quý chương môn sao?”

Thái Huyền đạo trưởng cười khiêm tốn, “Vô lượng thọ phật! Hoá ra giữa bản đạo và phương trượng lại cùng chung một cảm nghĩ. Lần đến Hoa Sơn phái này, nếu bản đạo mang theo nhiều đệ tử thì không tránh khỏi sự nghi ngờ của các phái. Và nếu không thể mang theo nhiều người, bản đạo còn cách nào khác hơn là phải phiền nhiễu đến nhị vị tiểu sư thúc?”

VÔ Trần đại sư cảm khái thở dài, “A di đà phật! VÔ Đang nhị tướng, bản tăng đã từng nghe danh nay mới có dịp tương kiến.

Nhưng thoát nhìn qua niên kỷ của nhị tướng, bản tăng khó có thể tin họ chính là tiểu sư thúc của quý chương môn.”

“Vô Lượng thọ phật! Phạm người tài thì không cần đợi đến tuổi, Cũng như nhị vị sư đệ của phương trượng vậy bản đạo dù có bạo gan suy đoán nhưng nếu không được phương trượng lên tiếng xác nhận thì bản đạo khó có thể tin chắc đủ mười phần đây chính là Thiếu lâm Kim Cang la hán nhị phật.”

Mỗi người có một lối tán dương và khi tán dương lẫn nhau xong, nhưng mục quang của hai bên chạm vào nhau thì giữa hai vị chương môn của hai đại phái liền phát sinh mối đồng cảm.

VÔ Trần đại sư buột miệng khen, “Nếu bản tăng đoán không lầm thì đêm nay chương môn đang có điều muốn nghị bàn cùng bản tăng thì phải?”

Vẫn nhìn vào mắt VÔ Trần đại sư, Thái Huyền cũng hỏi, “Vậy phương trượng có tán thành việc chúng ta cần phải nghị bàn không?”

Nhận được cái gật đầu của VÔ Trần đại sư, kể như hai người không còn sự ngăn cách nào nữa, Thái Huyền đạo trưởng hỏi luôn một hồi dài, “Nếu vậy, có lẽ cảm nhận của bản đạo về hiện tình võ lâm chắc cũng là cảm nhận của phương trượng. Vậy bản đạo xin nói thẳng, hai phái Thiếu Lâm và VÔ Đang chúng ta nếu không liên thủ và không đứng lên cùng triệu hiệu giang hồ đồng đạo thì đừng nói gì đến sự an nguy của chúng ta mà sự an nguy của giang hồ kể như không còn nữa.

Điều này nếu trước đây bản đạo còn phần nào nghi ngờ thì qua việc của Hoa Sơn phái lần này bản đạo đành phải tin vào điều đó. VÔ Lượng thọ phật! Bản đạo không ngờ ngoài Tam Tuyết bảo bảo chủ có dã tâm độc bá quần hùng còn có cả U Linh giáo thông đồng với Huỳnh Liên giáo nữa. Đứng trước tình hình này nếu hai phái chúng ta chậm chân trong việc hiệp lực dù chỉ là một ngày thì bản đạo tin rằng hai phái chúng ta sẽ bị cô lập và rơi vào tình trạng vô phương vãn hồi! Phương trượng nghĩ sao?”

Được nghe những lời bộc bạch của chương môn VÔ Đang phái. VÔ Trần đại sư không thể không tán thành.

“A di đà phật! Ngay khi còn ở hoa sơn phái, bản tăng đã nghĩ đến việc này rồi, nay có lời của chương môn, bản tăng cảm thấy khắp người nhẹ hẫng đi. Đúng lắm! Chúng ta tuyệt đối không để chậm chân được Giờ đã có ở phía trước là VÔ Đang nhị tướng, phía sau là nhị phật kim cang la hán, chúng ta cần phải tiến hành nghị bàn ngay bất tất phải e ngại.”

Hai vị chương môn của hai đại phái Thiếu Lâm và VÔ Đang vừa nhận được sự cần thiết của việc nghị bàn và đang hoàn toàn yên tâm về bốn nhân vật trấn giữ ở bên ngoài thì từ ở phía trước chợt có một tràng cười vang vào, “Ha ha ha... lão trọc VÔ Trần và lão đạo lỗ mũi trâu Thái Huyền, bây giờ bọn người mới nghĩ đến nghị bàn thì đã là chậm chân lắm rồi đó. Ha ha ha...”

Liền sau tràng cười đầy cao ngạo VÔ Đang nhị tướng cùng quát lên.

“Tặc nhân nào dám vô lễ với bốn chương môn?”

“Đồ chuột nhắt, dám đến đây thám thính ư?”

“Vút, vút ?”

CÓ lẽ chủ nhân của tràng cười nọ đã hiện thân ở đâu đó phía trước nên VÕ Trần đại sư và Thái Huyền đạo trưởng cùng nghe được tiếng thân lao đi của VÕ Đương nhị tướng.

Tiếp đó, trong sự nghi hoặc của hai vị chưởng môn, âm thanh của người vừa xuất hiện chợt vang lên.

“Lui, VÕ Đương nhị tướng chưa đủ tư cách để chặn lối bốn giáo chủ đâu ?”

Cùng với câu quát, hai tiếng chấn kinh liền ầm ầm vang lên.

“Bùng, bùng.?”

“Thịch... thịch... ?”

Với khẩu khí kia và với những tiếng bước chân đang giã thành thịch vừa vang lên, hai vị chưởng môn của hai đại phái dù không muốn tin cũng phải mừng tượng đến việc VÕ Đương nhị tướng vừa bị chấn lùi sau khi cùng với đối phương chạm nhau chỉ có một chưởng.

Trên giang hồ tìm được một nhân vật đủ bản lĩnh để đương đầu cùng một lúc với VÕ Đương nhị tướng đâu phải là chuyện dễ. Kinh nghi trùng trùng, không hẹn mà VÕ Trần và Thái Huyền cùng động thân lao ra.

“vút, vút ?”

Dưới ánh trăng thượng tuần cả hai vị chưởng môn đều nhìn thấy VÕ Đương nhị tướng đang diện đối diện với một lão nhân khoác trường bào màu đen, khiến cho mái tóc bạc trắng được để xỏa của lão nhân chợt nổi bật lên và đập ngay vào mắt.

ở phía sau bạch phát lão nhân còn có những mười mấy người, trong đó có cả Huỳnh Liên giáo chủ mà cả hai đã thấy xuất hiện ở Hoa Sơn phái.

Huyết khí vừa ổn định sao một lúc điều tức, VÕ Đương nhị tướng liền đưa tay rút trường kiếm ra.

“Choang, choang.?”

Bạch phát lão nhân trước hành động của VÕ Đương nhị tướng chỉ mỉm cười lộ vẻ thích thú.

Nghi hoặc, Thái Huyền đạo trưởng vụt lên tiếng, “Nhị vị sư thúc khoan động thủ vội.?”

Bạch phát lão nhân bật lên tiếng khen, “Quả là biết người biết của, Thái Huyền ngươi thật không hổ danh là chưởng môn của phái VÕ Đương ?”

Thái Huyền nghiêm mặt lại, “Tôn giá là ai? Cùng xuất hiện với tôn giá đều là những nhân vật ở Huỳnh Liên giáo, lại có cả sự xuất hiện của giáo chủ Huỳnh Liên giáo, tôn giá tự xưng là bốn giáo chủ vậy chẳng lẽ tôn giá chính là giáo chủ U Linh giáo?”

Để đáp lại lời Thái Huyền đạo trưởng Bạch Phát lão nhân vụt cười dài, “Ha ha ha...?”

âm thanh của tràng cười này lập tức xoáy vào tai của mọi người, đương nhiên, chứng tỏ nội lực của Bạch Phát lão nhân quả là vô tiền khoáng hậu.

Giáo chủ Huỳnh Liên giáo và bọn thuộc hạ buộc phải lùi dần về phía sau.

VÕ Đương nhị tướng và hai vị chưởng môn tuy cố đứng nguyên vị nhưng cả bốn không thể che dấu được sự biến sắc của họ trước uy lực kinh nhân của tràng cười. Từ ở phía sau, hai vị tăng nhân cũng phải động thân lao về phía trước.

Chờ cho hai vị tăng nhân này ổn định xong cước bộ, bạch phát lão nhân mới thôi cười. Tiếp đó, lão nói, “Không sai! Lão phu chính là U Linh giáo giáo chủ.?”

Thái Huyền và VÕ Trần đưa ánh mắt đầy kinh ngạc để nhìn nhau.

Cả hai không ngờ nhân vật có thân thủ bất phàm đó lại chính là giáo chủ U Linh giáo. Họ không ngờ giáo chủ U Linh giáo lại có được thân thủ như thế này.

Đoán được tâm trạng của cả hai. Bạch Phát lão nhân lại cười, “Ha ha ha... hai người bất ngờ phải không? Và hai người thật sự không nhận ra lão phu là ai sao? Ha ha ha...?”

Cả hai nghe giáo chủ U Linh giáo hỏi họ bằng giọng điệu này, họ không thể không có một sự mơ hồ về việc cả hai phải từng biết đến giáo chủ U Linh giáo nói lên tiếng hỏi như thế.

Cả hai giương mắt ngẩng nhìn bạch phát lão nhân với hy vọng là sẽ biết được bạch phát lão nhân là ai.

Bạch phát lão nhân lắc đầu chê trách, “Hừ, trí nhớ của hai người kém thế sao? Hãy nhìn lại xem nào?” Vừa nói bạch Phát lão nhân vừa xòe rộng hữu thủ cho tất cả nhìn thấy bàn tay không đủ năm ngón của lão.

VÔ Trần đại sư thoáng giật mình nói, “Cửu chỉ ma trảo?”

Nghe thế, Thái Huyền đạo trưởng buộc phải hỏi gặng, “Là Cửu chỉ ma trảo ư? VÔ lý, ma đầu này đã chết tính đến nay đã ngoài ba mươi năm rồi còn gì?”

Được dịp, Bạch phát lão nhân lại cười rộ lên, “Ha ha ha... chết ư?”

Ai bảo lão phu đã chết? Không phải lão phu đang đứng ngay sò sò trước mặt hai người sao?”

Cùng thối lùi ba bước dài VÔ Trần và Thái Huyền cùng kêu lên lo sợ, “Bất sát phi nhân lão ma đầu người vẫn còn chưa chết ư?”

“Ha ha ha... nếu lão phu thật sự chết đi thì món nợ ba mươi năm trước ai sẽ thay lão phu thanh toán với bọn giang hồ thất đại môn phái đây?”

Tiếp tục lùi thêm hai bước nữa, VÔ Trần đại sư liền lấy mắt ra hiệu cho hai vị tiểu sư đệ là Kim Cang la hán nhị phạt. Cũng một động tác tương tự, Thái Huyền đạo trưởng cũng ra hiệu cho VÔ Đang nhị tướng.

Nhận được ám hiệu, hai tăng nhân đạo liền dịch người đứng hợp với hai vị chưởng môn thành hình một đoá hoa với bốn góc với bốn vị nọ còn trung tâm là hai vị chưởng môn nhân.

Không hề vội vã, Bất sát phi nhân chờ bọn họ sắp xếp xong mới Cao ngạo bảo, “Thù phải báo, oán phải trả, Bất sát phi nhân này phải nói tất phải làm. Nhưng lão phu sẽ cho bọn người một cơ hội. Bọn người có muốn nghe không?”

VÔ Trần đại sư ứng tiếng đáp, “A di đà phật! Buông đao đồ tể sẽ thành phật. Bất sát phi nhân các hạ nếu vẫn giữ nguyên hung tàn như lúc trước thì chuyện năm xưa khó tránh được việc tái diễn. Bần tăng thành tâm khuyên các hạ mau hồi đầu hướng thiện kéo... ?”

“Câm! Lão trọc người nếu muốn lão phu hồi đầu hướng thiện chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày! Trừ phi... phải, trừ phi người bảo lão Khổ Ai sư phụ người đội mồ sống lại, lúc đó lão phu có thể nhượng cho ba phần. Còn bây giờ, bọn người hãy nghe đây. Nếu hai phái Thiếu Lâm và VÔ Đang không thuận phục lão phu như hai phái Côn Luân và Tuyết Sơn thì đừng trách lão phu lại tạo nên thảm cảnh.”

Bị tiếng nạt của Bất sát phi nhân làm cho phải nín lặng, VÔ Trần đại sư buộc phải biến sắc thêm một lần nữa khi nghe lão ác ma nói những lời hăm dọa này.

Với tâm trạng tương tự, Thái Huyền đạo trưởng cố nói cứng, “Bất sát phi nhân, Lão đừng mơ mộng hão huyền! Hai phái chúng ta dù chết cũng không cam tâm tiếp tay cho kẻ ác như lão đâu.”

“Ha ha ha... hai người cho rằng sẽ chống được lão phu ư?”

VÔ Trần đại sư cảm thấy phần chán và tự tin khi nghe Thái Huyền đạo trưởng bảo thế. Đại sư để lộ vẻ ung dung, “A di đà phật! Để đối phó với hạng tà ma như Bất sát phi nhân các hạ, bọn bần tăng buộc phải liên tay mà thôi. Điều này các hạ không thể trách bần tăng được ?”

Không chút nao núng. Bất sát phi nhân càng ung dung hơn khi lên tiếng đề xuất, “Đây chính là cơ hội mà lão phu khi này đã nói là sẽ dành cho bọn người!”

“A di đà phật! Các hạ dám ư?”

Bất sát phi nhân mỉm cười, “Có gì mà không dám? Lão phu chỉ e bọn người không dám mà thôi!”

“Vô lượng thọ phật! Nói như lão thì dường như lão định đặt điều kiện với bọn bần đạo thì phải?”

Bất sát phi nhân gật đầu khen, “Đây là lần thứ hai tên đạo sĩ lỗ mũi trâu người tỏ rõ được cơ trí hơn người! Không sai, đúng là lão phu muốn cùng bọn người đánh cược.”

“Là cược gì?”

Quét mắt nhìn ba tăng ba đạo, Bất sát phi nhân bảo, “Lão đánh cược là một mình là sẽ đánh thắng được bọn người sáu người cùng liên tay?”

Không tin vào điều này. Thái Huyền đạo trưởng kêu lên, “Cả sáu cùng liên tay ư?”

Bất sát phi nhân gật đầu, “Đúng vậy! Và lão phu sẽ thắng!?”

“Nếu lão không thắng thì sao?”

Bất sát phi nhân hừ lạnh, “Không phải bọn người đang muốn ra tay diệt trừ lão phu là gì? Hừ, nếu bọn người hơn lão phu nửa chiêu một thức, lão phu chấp nhận chịu mọi sự xử trí của bọn người! Được không nào? ?”

Tuy mừng rỡ nhưng Thái Huyền đạo trưởng không thể không thắc thỏm, “Vừa rồi lão có nói là lão muốn đánh cược, vậy nếu bọn ta không may thì sao?”

Bất sát phi nhân lườm Thái Huyền đạo trưởng một cái, “Ngược lại, nếu bọn người chịu thua lão phu, bọn người có hai điều phải chọn lựa.”

“A di đà phật! Là hai điều gì? Xin các hạ cứ nói.”

Dần giọng. Bất sát phi nhân cao giọng nêu ra: “Bọn người phải thuận phục lão phu.”

“Đó là điều kiện thứ nhất ư?”

Gật đầu với Thái Huyền, Bất sát phi nhân lại nói, “Nếu bọn người không chấp nhận điều thứ nhất thì còn điều thứ hai.”

“A di đà phật! Bần tăng đang chờ nghe đây.”

Giật mình đánh thót một cái, VÔ Trần đại sư sau khi trấn định liền cúi đầu niệm phật, “A di đà phật! Mong phật tổ từ bi cứu khổ cứu nạn.”

Thái Huyền đạo trưởng thì rút trường kiếm ra.

“Choang?”

“Được, để sau khi giao đấu xong, bần đạo sẽ cho lão biết sự chọn lựa của chúng ta. Bây giờ thì ra tay đi.”

Với sở trường là kiếm Thái Huyền đạo trưởng sau khi nói xong liền ngang nhiên bước ra. Đạo trưởng và VÔ Đang nhị tướng liền tập hợp lại tạo thành hình chữ phẩm, đứng vây quanh ba vị tăng nhân lại.

Hiểu được ý tứ của Thái Huyền, VÔ Trần đại sư và kim cang. La hán nhị phật liền trụ bộ ngay phía sau ba vị đạo nhân.

Khi đã sắp xếp xong. VÔ Trần đại sư lên tiếng, “A di đà phật! Bọn bần tăng đã chuẩn bị xong, mời các hạ.”

Khoan thai và điềm tĩnh. Bất sát phi nhân liền lần tới. Dừng ngay trước mặt Thái Huyền, Bất sát phi nhân gầm lên, “Đỡ ma quỷ này.”

“Vù vù ?”

Hữu trảo tuy chỉ còn bốn ngón nhưng chiêu công của Bất sát phi nhân khi nhắm vào Thái Huyền liền uy hiếp hầu khắp các trọng huyệt của Thái Huyền.

Tâm lý tương thông. Thái Huyền như không để tâm đến chiêu trảo của Bất sát phi nhân! Thái Huyền nhanh nhẹn khoa kiếm, thích vào các bộ vị trọng yếu của đối phương.

Trong khi đó, từ phía sau, một trong hai vị Kim Cang, La Hán nhị phật bỗng đưa tay ra và xô vào hữu trảo của Bất sát phi nhân cũng một chiêu trảo.

Trước cách ứng phó này, Bất sát phi nhân lớn tiếng khen ngợi, “Tuyệt bộ long chảo thủ đúng là lợi hại. Nhưng xem đây.” Hữu trảo chợt lay động, Bất sát phi nhân khẽ uốn cổ tay và chộp hữu trảo vào tay cầm

kiếm của Thái Huyền. Đồng thời, tả trảo của Bất sát phi nhân liền cuộn vút vào một trong võ đang nhị tướng.

“Vù vù ?”

Giữ vững thế kiếm, Thái Huyền đạo trưởng nạt lên, “Còn không lùi lại?”

“Soạt, vù ?”

Kim Cang phật cũng lay động tay và chớp nhanh vào uyển mạch của Bất sát phi nhân với tiếng quát dần giọng, “Trúng?”

Bên kia, một trong Võ Đang nhị tướng khi phát hiện tả trảo của đối phương cũng thực hiện một cung cách như Thái Huyền. Kiếm cứ xuất ra, mặc cho chiêu trảo của đối phương công đến.

Võ Trần đại sư cho tay ra phía trước và quát lên, “Đỡ?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“Bùng, bùng?”

“Vút ?”

Rốt cuộc, hai chiêu trảo của Bất sát phi nhân tuy đánh vào hai nhân vật Võ Đang nhưng lại đối đầu với công phu của Thiếu Lâm phái.

Hai tiếng chấn kinh vừa vang ra, Bất sát phi nhân vụt đảo người một lượt. Lão vừa tránh hai chiêu kiếm đánh vào lão vừa vung song trảo chớp vào cả một trong Võ Đang nhị tướng còn lại.

Do Kim Cang phật và Võ Trần đại sư phải bị chấn động sau lần chạm kinh, đồng thời Thái Huyền và vị tiểu sư thúc kia phải hệt kiếm chiêu nên La hán phật và vị tiểu sư thúc còn lại phải chia nhau ra đón đỡ hai trảo của lão ác ma.

Lâm vào tình trạng này, tuy mang tiếng là sáu người cùng vây công nhưng thực chất chỉ còn là hai người một. Như trước đó Võ Đang nhị phái đã chạm chưởng với đối phương ở lần đầu tiên xuất hiện.

“Vù vù ?”

“Choang, véo...?”

“Bùng, bùng?”

La Hán phật và vị tiểu sư thúc của Thái Huyền buộc phải phân khai khiến cho thể hợp công của hai phái liền tan vỡ.

Hóa hổ bất thành. Kim Cang phật và Võ Trần đại sư cùng lao lên.

“A di đà phật! Tiếp chưởng?”

“Ngã phật vô biên. Đỡ?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Bất sát phi nhân cười rống lên, “Ha ha ha... Kim Cang chưởng và Đại Ban nhược thần công ư? Xem trảo này?”

“Vù vù ?”

“Bùng, bùng?”

Đến lượt Võ Trần và Kim Cang bị chấn lùi trước nội lực kinh nhân của Bất sát phi nhân.

Khoa kiếm lên vun vút, Thái Huyền đạo trưởng chột hô hoán, “Mạc Phi sư thúc, Lưỡng Nghi kiếm trận, mau?”

“Véo véo ?”

Hai người hai kiếm, Thái Huyền và Mạc Vân hi vọng ngăn cản được đòn truy sát của Bất sát phi nhân đang nhằm vào Kim Cang phật và VÔ Trần đại sư.

Bất sát phi nhân trước Lương Nghi kiếm trận đành phải dừng lại và quay nhanh song chảo khắp toàn thân.

“Định dùng kiếm trận ư? Chỉ là vô ích thôi. Đờ, đờ?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“Choang, bùng.”

“Choang, bùng.”

Hổ khẩu tuy bị chấn động, Thái Huyền và Mạc Vân thoáng núng thê. Nhưng trước khi Bất sát phi nhân kịp ra chiêu tối hậu, buộc cả hai phải buông kiếm thì Mạc Đại vị nhị tướng còn lại, đã lao đến với tiếng gầm giận dữ, “ác ma, chớ đắc ý vội, xem kiếm của VÔ Đang phái này?”

“véo véo ?”

Một mình một kiếm, Mạc Đại đứng là liễu lĩnh. Thái Huyền hoảng sợ vội xông bừa đến.

“Sư thúc hãy cẩn trọng!”

“Véo véo ?”

Không chậm so với Thái Huyền VÔ Trần đại sư cũng kịp ào lên, “A di đà phật! Hãy xem Niêm Hoa chỉ của Đạt Ma sư tổ đây!”

“Viu viu ?”

Kim Cang phật và La Hán phật cũng quát lớn.

“Ác nhân! Xem chưởng!”

“Bất sát phi nhân! Nạp mạng đi nào!”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Trước năm loạt chiêu công với đủ loại công phu, Bất sát phi nhân không những không nao núng mà còn cười lên thích ý:

“Ha ha ha... thú quá, thú vị quá. Đánh như thế mới gọi là đánh chứ! Xem này!”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Với bóng chảo chấp trùng. Bất sát phi nhân ngang nhiên chống lại đủ loại công phu do năm người hiệp lực công vào.

“Bùng, bùng, bùng.”

“Choang, choang.”

Và kết quả không ngoài sự ngạo mạn đã nói trước của Bất sát phi nhân Sự hiệp lực của năm người cùng một lúc vẫn không gây cho Bất sát phi nhân một chút khó khăn nào.

Đã thế, Bất sát phi nhân còn sắc sưa cười lên, “Ha ha ha... đã lâu lắm rồi, lão phu mới được một phen hứng thú như thế này. Tiến lên đi! Tất cả cùng tiến lên nào!”

VÔ Trần đại sư với nét mặt đăm chiêu vụt lớn tiếng kêu lên, “A di đà phật! Chuyện đã đến thế này rồi, dù sống hay chết chúng ta cũng phải tận lực bình sinh thôi! Ngã phật từ bi! Đờ!”

“Vù vù ?”

Thái Huyền đạo trưởng thì với thần tình chấn động cũng hô hoán, “Vô lượng thọ phật! Vì sự an nguy của giang hồ, chúng ta đành phải liều mạng thôi! Tất cả hãy xông lên!”

“Veo veo...”

Kim Cang phật và La Hán phật, Mạc Phù và Mạc Đại nhị tướng, tất cả liền tận lực bình sinh xông lên cùng một lúc với hai vị chưởng môn! Họ quyết liều sinh tử với Bất sát phi nhân, một ma đầu vẫn tồn tại dù ba mươi hai năm trước tướng đầu đã bị diệt trừ.

vô hình chung, thế vậy công của cả sáu người đã biến thành một trận quần công. Hay gọi cho đúng hơn thì đó chính là một trận đánh loạn đả loạn đấu bất thành chưởng pháp. Mạnh người nào người đẩy đánh theo sở trường sở năng của mỗi người. Điều cốt yếu quan trọng nhất của họ bây giờ là cố giữ làm sao cho đừng có bại trận! Vì bại trận tức là diệt vong!

“ào ào ?”

“Choang, vù.”

“Véo véo ?”

“Bùng, bùng.”

“Chong, chong, véo...”

Sáu đánh một, cục diện đương trường đúng là đất phải thấm trời phải sâu. Hai mươi hiệp qua đi, cả sáu người càng ra sức càng cảm thấy bất ổn. Vì hai mươi hiệp tận lực bình sinh thì đương nhiên là họ phải giảm dần sức lực. Tuy nhiên, Bất sát phi nhân lại xem hai mươi hiệp đó cứ như một trò đùa. Lão càng đánh càng tăng uy lực. Và uy lực của Cửu chỉ ma trảo càng tăng bao nhiêu thì sự hung hãn của Bất sát phi nhân càng tăng đến bấy nhiêu. Chính những tiếng nạt nộ tiếng gầm thét của Bất sát phi nhân càng lúc càng tăng đã minh chứng cho điều này!

“Lão trọc VÕ Trần! Đại Ban Nhược của Thiếu Lâm chỉ như thế này thôi sao?”

“ào ào ?”

“Bùng bùng...”

“Lão đạo lỗ mũi trâu kia! Đây mà lại là VÕ Đang kiếm pháp à? Kém cỏi thế sao? ?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“Bùng, choang, bùng.”

“Hừ, bọn người đúng là không biết sống chết gì nữa sao? Định liều mạng à? Ha ha ha... đáng chết!”

“Vù vù ?”

“ám ầm... ?”

“Cổ nhân nói, thức thời vi giả vì tuần kiệt! Bọn người đúng là một lũ ngu muội! Nằm xuống nào!”

“ào ào ?”

“ám, ầm.”

“Choang, choang.”

“Vù vù ?”

”Được! Đã thế thì đừng trách lão phu sao lại không dung tình!

Xem đây!”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“âm. Hự.?”

“âm. Hự.?”

“Choang, choang, choang.?”

Nhìn cả sáu người đang phải gắng gượng lắm mới đứng vững được.

Bất sát phi nhân ngẩng mặt lên trời và cười dài, “Ha ha ha... ba mươi chiêu! Chỉ vồn vện ba mươi chiêu bốn giáo chủ đã đưa hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đến chỗ bại trận, ha ha ha... ?”

Thái Huyền và hai vị tiểu sư thúc Mạc Phù, Mạc Đại, cả ba cùng có sắc mặt nhợt nhạt với ba thanh trường kiếm đang nằm dài trên mặt đất Cũng chung một tình trạng, VÔ Trần đại sư cùng Kim Cang, La Hán nhị phật với những hơi thở phập phồng đang trông chờ từng động thái của đối phương là Bất sát phi nhân.

Sau khi cười xong, Bất sát phi nhân chợt lớn tiếng gặng hỏi, “Thế nào? Đã không muốn thuận phục bốn giáo chủ thì bọn người còn chờ gì nữa mà không tự tuyệt hết đi?”

Sáu đôi mắt đang mở bừng cùng khép chặt lại trong một sự quyết tâm. Rồi sáu cánh tay cùng nhoáng lên. HỌ định tự vỗ chưởng vào đỉnh đầu của họ. HỌ thả chết chứ không cam tâm tiếp tay cho kẻ ác.

Sáu cánh tay cùng giáng xuống.

Nhưng, cùng một lúc cả sáu cánh tay cùng chững lại khi có một tiếng quát long trời lở đất bỗng vang lên...

19. Với Một Chương Cứu Nguy Nhị Phái.-hết U Linh Lại Đến Tam Tuyệt

“Dừng tay!?”

Dư âm của tiếng quát này còn đó thì một tiếng quát khác hung hãn hơn đã vang lên tiếp nối, “Kẻ nào to gan dám bảo dừng?”

“Vút ?”

Một bóng nhân ảnh chợt xuất hiện tại đương trường. Và từ miệng của bóng nhân ảnh này liền vang lên tiếng đáp trả, “Là ta đây! ?”

Bất sát phi nhân giương mắt nhìn chòng chọc vào bóng nhân ảnh đó, đoạn cười rử lên như không còn việc gì khác đáng cười hơn, “Ha ha ha... là người? Một tiểu oa nhi còn chưa ráo máu đầu ư? Ha ha ha...”

Tuy nhiên, ngược lại hẳn với thái độ cười cợt của Bất sát phi nhân, giáo chủ U Linh giáo, bọn Huỳnh Liên giáo kể cả HỒ giáo đều phải giật mình khi nhìn ra bóng nhân ảnh vừa xuất hiện chính là ai. HỌ kêu lên, “Là Vương Thế Kỳ.?”

Không chậm hơn bọn Huỳnh Liên giáo, sáu người thuộc hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang cũng phải sững sờ và thốt lên những lời khá kỳ dị.

“Là Vương tiểu tử?”

“Lại là hần ư? Như vậy là thế nào đây?”

Dù là giật mình hay là sững sờ khó tin thì những tiếng kêu này cũng phải khiến cho Bất sát phi nhân lưu tâm. Lão hỏi khi đã thôi cười, “Tiểu oa nhi, người là ai?”

Vương Thế Kỳ, người vừa xuất hiện lạnh giọng đáp lại, “Lão đã nghe rồi đó, ta là Vương Thế Kỳ.?”

Nhú mảy kinh ngạc, Bất sát phi nhân vì không đoán ra vì nguyên do nào bọn Huỳnh Liên giáo có vẻ ngán sợ Vương Thế Kỳ, kể cả giáo chủ Huỳnh Liên giáo. Lão bất giác hỏi thêm, “Vương Thế Kỳ, sư thừa của người ra sao, mau khai báo cho bốn giáo chủ nghe qua nào?”

Vương Thế Kỳ đáp ngắn gọn, “Vô môn vô phái và không có sư thừa.?”

Trố mắt nhìn chòng chọc vào Vương Thế Kỳ, Bất sát phi nhân lại bật cười, “Ha ha ha... là một tiểu oa nhi, lại vô môn vô phái, người được bao nhiêu bản lãnh mà dám xuất hiện và xen vào việc của bốn giáo chủ. Ha ha ha...?”

Vương Thế Kỳ vốn đã đến đây từ lâu kể từ khi chàng nghe được những chàng cười đầu tiên của lão ác ma, chờ cho Bất sát phi nhân cười xong bèn ồm Ồ hỏi, “Theo lão, liệu sau mấy chiêu lão sẽ thắng được ta như đã thắng sáu nhân vật này?”

Trước khi giáo chủ Huỳnh Liên giáo kịp lên tiếng đề tỉnh thì Bất sát phi nhân đã quát, “Người ư? Chỉ một chiêu thôi, tiểu oa nhi ạ.”

Đến lúc đó giáo chủ Huỳnh Liên giáo mới nói, “Giáo chủ xin chờ xem thường tiểu tử.”

Nhưng Bất sát phi nhân lại cười rống lên, “Ha ha ha... HỒ Vĩnh Tân, người làm sao vậy? Chính người đã xem thường bốn giáo chủ thì có?”

Giấu kín trong lòng sự vui mừng khắp khối, Vương Thế Kỳ hát hàm hỏi lại, “Chỉ một chiêu thôi ư?”

Mắt lộ hung quang, râu tóc dựng đứng, Bất sát phi nhân gằn giọng đáp lại, “Là một! Chỉ cần một là đã đủ đưa tiểu oa nhi người vào quỷ môn quan rồi. Lão phu sẽ phải giết người trước, sau sẽ hỏi đến bọn ngu xuẩn kia.”

Dịch chân bước tới, Bất sát phi nhân lại lên tiếng khi lão đã giương đủ song trảo, “Chuẩn bị đi tiểu oa nhi, lão phu ra tay đây!”

Hoàn toàn trầm tĩnh, Vương Thế Kỳ đưa tay ngăn lại, “Khoan đã nào?”

Đang động nộ đến khắp người phải run lên, Bất sát phi nhân liền gầm lên, “Còn gì nữa. Tiểu oa nhi, người còn chưa già biệt thân mẫu Khỏe miệng chọt nhích động, Vương Thế Kỳ suýt nữa đã quát trả nếu như chàng không kịp nhớ đến ý định của chàng khi chàng cố tình lộ diện.”

Thở ra một hơi dài nhẹ nhàng, chàng cố giữ giọng ôn tồn khi lên tiếng hỏi lão ác ma, “Lão có muốn cùng ta đánh cược không?”

Bất sát phi nhân động tâm, “Đánh cược? Về việc gì?”

Chàng đáp, “Về cái hên một chiêu!”

Lão ngó người ra, “Người muốn đem sinh mạng của người ra để đánh cược ư?”

chàng đáp gọn, “Đúng.”

“Để đổi lấy cái gì?”

Chàng dừng đỉnh giải thích, “Nếu lão thắng thì không có gì để nói.

Ngược lại, nếu ta thắng...”

“Không bao giờ có chuyện đó, người đừng có nuôi ảo vọng.”

Lắc đầu như không lưu tâm đến sự phản bác đầy khích nộ của Bất sát phi nhân, Vương Thế Kỳ điềm nhiên nói tiếp, “Nếu ta thắng thì lão không được hỏi đến chuyện đánh cược vừa rồi với sáu vị này nữa.

Lão nghĩ sao?”

Ba tăng và ba đạo của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang nhất mực bàng hoàng khi nghe Vương Thế Kỳ tự dưng nghĩ đến chuyện cứu nguy cho họ. Họ bàng hoàng đến độ không thốt lên được lời nào.

Và họ càng bàng hoàng hơn khi nghe Bất sát phi nhân đáp ứng, “Ha ha ha... lại thêm một tên không biết thế nào là sống chết nữa.

Được, lão phu chấp thuận. Người còn muốn nói gì nữa không, tiểu oa nhi?”

vương Thế Kỳ một lần nữa phải cố hết sức để che giấu đi sự vui mừng.

“Không, lão động thủ được rồi đó.”

Song chảo lại chồn vồn, Bất sát phi nhân nửa châm biếm nửa nghi ngờ hỏi, “Đến một lời vĩnh biệt cũng không ư, tiểu oa nhi?”

Chàng đành mặt lại, “Không, mời!”

Thần sắc ngưng đọng. Bất sát phi nhân bỗng gầm lên, “Được! Đỡ!”

“Vút ?”

“Vù vù ?”

Vương Thế Kỳ bỗng động thân lao ngược vào lão, với một tiếng quát kinh thiên động địa.

“Đỡ thì đỡ! Này!”

“vút ?”

“vù vù ?”

“ào ào ?”

với Cách giao đấu này thì chỉ không đầy một cái chớp mắt kết quả liền hiển hiện.

“ầm.”

Sau tiếng chấn kinh long trời lở đất, Bất sát phi nhân giương hai hốc mắt tròn xoe nhìn trừng trừng vào Vương Thế Kỳ vẫn bình yên vô sự dù chàng đang phải lao đảo lắc lư.

Không những thế, Bất sát phi nhân còn kinh ngạc đến tột cùng khi lão nghe Vương Thế Kỳ ngang nhiên phát thoại.

“Một chiêu đã xong. Ta hy vọng lão sẽ giữ lời như họ từng có ý giữ lời với lão ?”

Không phải là một câu ngắn ngủi mà là cả một câu dài mà hắn nói.

Điều này chứng tỏ rằng tuy Vương Thế Kỳ không được bao nhiêu niên kỷ nhưng công phu sở học của chàng lại xấp xỉ với lão đệ nhất ma Cửu chỉ ma trảo Bất sát phi nhân. Không sao tin nổi vào hiện tình trước mắt, Bất sát phi nhân mãi vẫn không nói được lời nào.

Vương Thế Kỳ khẽ lấy mắt làm hiệu cho bọn người Thiếu Lâm và Võ Đang. Cả sáu người liền dậm chân định bỏ đi. Tuy nhiên, tiếng quát nạt giận dữ của Bất sát phi nhân liền xuất hiện.

“Đứng lại.”

Ba tăng, ba đạo vốn đang khiếp vía liền đứng sững lại, dù cho Vương Thế Kỳ cũng đang quát, “Lão định nuốt lời ư?”

Bất sát phi nhân bật cười như phát cuồng, “Ha ha ha... Ai dám bảo lão phu nuốt lời?”

“Vậy sao lão lại ngăn họ lại, không cho họ đi?”

“Hừ, lão phu đã hứa gì với người nào?”

chàng lập lại, “Hủy bỏ lần đánh cược vừa rồi giữa họ và lão.”

Lão gật đầu nói, “Không sai! Và lão đương nhiên là phải hủy bỏ lần đánh cược vừa rồi.”

“Vậy có gì lão lại không cho họ đi?”

“Vì lão phu đâu có hứa là phải buông tha cho bọn chúng.”

Chàng tái mặt, “Lão nói như thế là có ý gì?”

Bất sát phi nhân giương những tia nhìn đầy hung quang về phía họ, “Do lão phu giữ lời nên bọn chúng không cần phải tự tuyệt. Còn chuyện sống chết của bọn chúng, bọn chúng phải trông mong vào khí số mà trời đất giành cho chúng mà thôi.”

Lão vẫy tay một cái.

Bọn Huỳnh Liên giáo do HỒ Vĩnh Tân, giáo chủ Huỳnh Liên giáo cầm đầu liền tiến đến bao vây bọn Thiếu Lâm, VÕ Đang sáu người.

Vương Thế Kỳ cả giận nạt to, “Hồ giáo chủ, lão thật sự muốn khiêu Chiến với Vương Thế Kỳ này ư?”

HỒ Vĩnh Tân chưa kịp đáp lời, thì Bất sát phi nhân đã nói, “Tiểu oa nhi, ngươi hãy tự lo cho bản thân thì tốt hơn. Khí số của ngươi đã tuyệt nên mới gặp phải Bất sát phi nhân này.”

Vương Thế Kỳ thật sự động nộ khi nhìn thấy bọn Huỳnh Liên giáo, trong đó có hai vị lệnh sứ mà chàng đáng lý phải gọi bằng đại bá và nhị bá vẫn ngang nhiên giao thủ với sáu nhân vật kia.

Chàng không kiềm nén được nữa, liền quát lên, “Bất sát phi nhân, ai bảo gặp lão là ta phải tuyệt mạng? Không phải ta đã từng gặp lão rồi sao? Hừ, lão đừng ý tưởng vào Vạn Niên Tuyệt Địa Quả mà tưởng rằng ta sợ lão. Ta...”

Chàng chưa nói cho hết những gì chàng định nói, Bất sát phi nhân chợt kinh ngạc gầm lên, “Tiểu oa nhi, làm sao ngươi biết tường tận về lão phu như vậy? Ngươi thật sự là ai? Sư phụ ngươi là ai?”

chàng nhếch môi cười diễu cợt, “Không phải là ta đã nói rồi sao?”

Ta là Vương Thế Kỳ. Vì vô môn vô phái nên ta không có sư phụ.”

“Câm! Ngươi có được bản lãnh này mà lại bảo là không có sư phụ ư? Lão phu không tin!”

Lúc đó, sáu nhân vật thuộc hai phái Thiếu Lâm và VÕ Đang do đã bị thương trước đó sau lần giao đấu với Bất sát phi nhân nên phải cố lắm mới giữ được thể quân bình tạm thời trước sự vây công của bọn Huỳnh Liên giáo.

Vương Thế Kỳ nhân câu nói của Bất sát phi nhân chợt nảy ra một ý Chàng vờ ồm Ồ bảo, “Tin hay không tùy lão. Ta bảo ta không có sư phụ là không có sư phụ.”

Đúng như dự định của chàng, Bất sát phi nhân đột nhiên quát lên, “Hừ, lão phu không tin rằng lão phu không nhìn ra lai lịch và sư thừa của ngươi.”

Chớp luôn câu nói đó, chàng hỏi, “Nếu lão vẫn không biết thì sao?”

Bất sát phi nhân đề quyết, “Không thể nào có được.”

Chàng khích lão, “Lão lại định đánh cược nữa ư?”

Giận quá mất khôn, Bất sát phi nhân liền rơi vào mưu định của chàng. Lão bảo, “Hừ, cược thì cược. Đỡ?”

“Vù vù ?”

Ngay lúc lão phát chiêu, chàng quát vội, “Khoan đã! Cược như thế nào mới được?” Vừa quát, chàng vừa dịch người đảo bộ, lách tránh chiêu trảo của lão.

Bị hụt chiêu, lão giận dữ, “Ngươi muốn sao?”

Chàng nói, “Nếu lão không nói được sư thừa của ta, lão phải lập tức lui ngay, không được gây khó khăn cho họ nữa.”

“Được! Lão phu chấp thuận. Đỡ!”

Nhưng lần này chàng cũng lách người và kêu lên, “Khoan!”

Bất sát phi nhân thập phần tức tối, “Ngươi còn muốn gì nữa đây?”

chàng ung dung hỏi lão, “Lão định sau bao nhiêu chiêu là sẽ nói được lai lịch sư thừa của ta?”

Lão thoáng ngần ngừ rồi lại bảo, “Mười chiêu! Đúng mười chiêu lão phu sẽ nói được sư thừa của ngươi.”

Chàng mỉm cười, “Mười chiêu ư? Ta e là ít quá đấy!”

“Ngươi... ?”

Chàng tiếp lời, không cho lão nói trọn câu có lẽ rất khó nghe, "Ta không muốn chiếm phần hơn của lão. Ta cho lão hai mươi chiêu đó.

Lão thấy thế nào?"

Bất sát phi nhân liền chớp động thân hình với tràng cười vang dội, "Ha ha ha... là do ngươi chứ không phải do lão phu. Được! Hai mươi thì hai mươi. Xem này!?"

"Vút ?"

"Vù vù ?"

vương Thế Kỳ với ý đồ có sẵn liền thi triển Nhất ma chi vạn ma bộ pháp và lồng lộng đém.

"Chiêu thứ nhất.?"

"Vút ?"

"Vù vù ?"

"Chiêu thứ hai.?"

Bằng vào bộ pháp này, Vương Thế Kỳ đã khiến lão Bất sát phi nhân vừa cuống cuồng vừa giận đến tím tái nét mặt.

"Chiêu thứ năm.?"

Chàng vừa đém xong, Bất sát phi nhân bèn quát, "Tiểu oa nhi, ngươi không chịu ra chiêu xuất thủ thì lần đánh cược này lão phu phải...?"

Không để lão nói hết, chàng cười lên giòn giã, "Ha ha ha... không phải ta đang xuất chiêu đây là gì?"

Hàng ma đệ nhất chương liền được Vương Thế Kỳ thi triển.

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

Không nhìn ra đây là loại chương phái gì, Bất sát phi nhân hậm hực đánh hết chiêu này đến chiêu kia.

"Chiêu thứ tám.?"

"Chiêu thứ chín! Sao rồi? Lão đã đoán được chưa?"

"Vút ?"

Cứ chám chiêu với lão ma chừng đôi ba lượt, Vương Thế Kỳ vì huyết khí sôi độc nên phải lẫn tránh chiêu kế bằng bộ pháp Nhất ma chi vạn ma. Điều này càng khiến lão Bất sát phi nhân tức giận. Lần lượt Vương Thế Kỳ đã lẫn tránh thêm năm lượt nữa vị chi là mười và chàng cũng đã dùng đến chiêu thứ chín của Thập bát hàng ma Chương để đấu với lão ma ở lần thứ mười chín.

Chàng đến rành rọt, "Chiêu thứ mười chín.?"

Lập tức, Bất sát phi nhân gầm lên, "Chiêu cuối cùng này.?"

"Vù vù ?"

Bóng trảo từ bên trên cuộn ngay xuống bộ vị của Vương Thế Kỳ với khí thế thần sầu quỷ khốc đến vô tưởng.

Không cần nói Vương Thế Kỳ cũng đoán biết được tâm ý của lão ma. Ở chiêu tối hậu này, lão hầu như không còn muốn bận lòng để phải suy đoán lai lịch và sư thừa của chàng nữa. Ngược lại, lão chỉ muốn hủy diệt chàng mà thôi.

Bởi đoán biết được điều này và biết rằng hiện giờ vẫn chưa là đối thủ của lão, Vương Thế Kỳ nhanh nhẹn đánh ra một lúc những hai chương Hàng ma. ĐÓ là chiêu cuối cùng mà chàng luyện được trong mười tám chiêu Thập bát hàng ma chương: Chiêu thứ mười ba và Chiêu thứ mười bốn.

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Trước lúc công phu của song phương va vào nhau, Vương Thế Kỳ còn nhìn được đôi mục quang cực kỳ độc ác của lão Bất sát phi nhân.

Chàng mím chặt đôi môi trong chiêu sinh tử cuối cùng.

“Bùng.?”

“ám, âm.?”

Chàng bị chấn lùi đến nửa trượng.

Bất sát phi nhân giương mắt nhìn chàng mà không biết phải nói sao.

Tuy không thể nhìn được sắc diện của chính mình, nhưng Vương Thế Kỳ biết sắc diện của chàng đang có điều bất ổn kia mà.

Tuy nhiên, khi những tiếng gầm thét cuồng loạn từ trận chiến giữa bọn Huỳnh Liên giáo và sáu người thuộc hai phái Thiếu Lâm, VÕ Đang lọt vào tai chàng, chàng vẫn gắng gượng lên tiếng hỏi lão Bất sát phi nhân, “Thế nào? Lão có đoán được sự thừa cùng lai lịch của ta không?”

Chàng ngạc nhiên khi nghe được âm thanh giọng nói của chính chàng. Chàng không ngờ cái âm thanh khàn khàn đó lại chính là âm thanh của chính chàng. Dẫu vậy, chàng vẫn phần nào mãn nguyện khi nghe lão Bất sát phi nhân lớn tiếng hô hoán, “Dừng tay,” rồi nói, “Lui.?”

Lão lui trong nỗi niềm cay đắng và luyến tiếc. Bởi không làm gì được nữa cho dù chính Vương Thế Kỳ lẫn bọn người Thiếu Lâm và VÕ Đang đang như thứ nằm trong bẫy rập của chính lão giương ra.

Lão và bọn Huỳnh Liên giáo cứ thế bỏ đi.

Cứ nhìn vào đôi mắt của lão khi ném cho Vương Thế Kỳ trước lúc bỏ đi cũng đủ biết lão hậm hực đến thế nào rồi.

Bởi đó, chính vô Trần đại sư đã tiến đến và nói, “A di đà phật! ân cứu mạng của Vương thí chủ, Thiếu Lâm phái nguyện ghi lòng tạc Thái Huyền đạo trưởng cũng trịnh trọng nói lời cảm kích, ”Vô lượng thọ phật! Việc bạt đao tương trợ của Vương thiếu hiệp, bản đạo và toàn thể môn nhân VÕ Đang suốt đời không quên.”

Chàng mỉm cười lắc đầu. Rồi không hề mở miệng, chàng lão đảo bước đi.

Thấy thế, đến năm trong sáu người đều âm thầm giận dữ trước thái độ dường như khinh khi của chàng. Chỉ có VÕ Trần đại sư đoán được phần nào sự thể qua những bước đi khó nhọc của chàng, “A di đà phật! Vương thí chủ đã bị nội thương trầm trọng rồi ư?”

Di chuyển được hai bước, chàng nghe VÕ Trần đại sư hỏi một cách quan tâm bèn gắng gượng mở miệng, “Đa tạ đại sư đã... ủa.?”

Nhìn Vương Thế Kỳ thổ huyết ra có vòi, năm người còn lại mới biết là họ đã trách lầm.

Thái Huyền đạo trưởng lảng xăng hỏi, “Vương thiếu hiệp đã làm sao rồi? Liệu có chi trì được không? Vương thiếu hiệp có linh đan trị thương không? Sao không lấy ra mà dùng đi?”

Đang khi đó, Kim Cang Phật tuy chưa được lệnh của phương trượng đã tự ý lấy từ trong người ra một hoàn linh đan. Vừa giao cho chàng, Kim Cang Phật vừa lo lắng bảo, “Đây là Cửu Chuyển hồi nguyên đan, một linh dược trấn sơn của tệ phái. Vương thí chủ hãy thử dùng xem nào.”

Đến lúc đó, Thái Huyền đạo trưởng mới nhận ra sự sơ sót của đạo trưởng, mãi hỏi mà quên việc giúp Vương Thế Kỳ trị liệu thương thế.

Đạo trưởng vội nói thêm vào, “Phải đấy Vương thiếu hiệp! Thiếu Lâm và VÕ Đang có qua được kiếp nạn này cũng là nhờ ở Vương thiếu hiệp. Tệ phái cũng có Cổ Nguyên đan khá linh nghiệm, để bản đạo lấy ra cho thiếu hiệp dùng.”

CỐ đến hai người cùng đưa linh dược của bản phái ra khiến Vương Thế Kỳ phải phân vân, chưa biết phải nhận linh đan của người nào.

Thái Huyền đạo trưởng và Kim Cang Phật còn đang hy vọng Vương Thế Kỳ sẽ nhận phần linh đan của mình thì không khí khê xao động một lượt.

“Vút ?”

Và khi cả hai kịp nhận ra Cửu Chuyển hồi nguyên đan và CỐ Nguyên đan không còn ở trên tay mỗi người nữa. Một tràng cười chột xé toang màn đêm đập vào thính nhĩ của mọi người.

“Ha ha ha... ?”

Sáu người thuộc hai phái liền biến sắc, “Là ai?”

“A di đà phật! Không lẽ lão ác ma Bất sát phi nhân đã quay lại?”

Nhưng lung linh dưới ánh trăng thượng tuần sắp lặn khuất vào chân trời một bóng nhân ảnh đã ung dung xuất hiện.

Thái Huyền đạo trưởng thất sắc kêu lên, “Lưu Dung Khổng? Bảo chủ làm thế này là có ý gì?”

Đang khi Thái Huyền đạo trưởng lên tiếng hỏi, VÕ Đang nhị tướng là Mạc Phù và Mạc Đại nhị đạo trưởng do muốn đề phòng sự biến bèn bước đến định nhật kiếm của họ lên.

Bảo chủ Tam Tuyệt bảo càng cười to hơn.

“Vút ?”

“Ha ha ha... ?”

“Cạch, cạch, cạch.?”

Bằng khinh thân pháp đã thành danh là đệ nhất khinh công, Lưu Dung Khổng không những đã lướt người đến trước cả VÕ Đang nhị tướng mà còn vận lực vào cước chân để giẫm vào các thanh kiếm, khiến cho cả ba thanh kiếm đều bị nội lực uyên thâm của Lưu Dung Khổng đoạn gãy.

VÕ Đang nhị tướng thoáng động nộ. Cả hai đồng loạt tiến lên và khoa nhanh mỗi người một chưởng định quật vào bóng nhân ảnh mờ nhạt củ a họ Lưu.

Thái Huyền đạo trưởng mơ hồ đoán được nguyên do sự xuất hiện của Lưu Dung Khổng bèn động tâm kêu to, “Nhị vị sư thúc! Dừng lại! Dừng đuổi theo lão!?”

Dù là tiểu sư thúc của Thái Huyền đạo trưởng, nhưng Thái Huyền dù sao cũng là chưởng môn nên VÕ Đang nhị tướng không thể không tuân lệnh Cả hai vừa hồi bộ thì Lưu Dung Khổng liền an nhiên hiện thân.

Đồng thời với động tác của Lưu Dung Khổng, ở phía mà Lưu Dung Khổng định dẫn dụ VÕ Đang nhị tướng đuổi theo chợt xuất hiện rất nhiều người. Và những người này chính là Lâm Vân sư thái, Hồn Nguyên tam chưởng Đàm Gia Thạch cùng bọn môn nhân đệ tử của hai phái Nga My và Không Động.

Động dung, VÕ Trần đại sư sau khi cùng năm người còn lại bao quanh Vương Thế Kỳ nhằm bảo hộ cho chàng, vọt miệng hỏi, “A di đà phật! Ra là nhị vị chưởng môn và Lưu bảo chủ. Chẳng hay chư vị vì sao lại có hành động này?”

Lưu Dung Khổng với gương mặt đang tỏ lộ sự đắc ý bỗng cười rộ tiếp, “Ha ha ha... Đại sư vờ không hiểu hay không hiểu thật? Đêm nay đúng là trời già đã không phụ lòng mong đợi của Lưu mỗ rồi. Ha ha ha...?”

Thái Huyền đạo trưởng thế là đã hiểu. Đạo trưởng quát lên phẫn nộ, “Lưu Dung Khổng! Ngươi định nhân lúc chúng ta bị mất khá nhiều nguyên khí để dùng thủ đoạn này ư? Hành vi này có xứng đáng với cương vị một bảo chủ như ngươi không?”

Lưu Dung Khổng chưa kịp đáp lời thì từ phía sau ngôi miếu hoang có mười mấy bóng người xuất hiện. Nhân vật dẫn đầu tốp người này đã ngang nhiên phát thoại, “Vô độc bắt trượng phu! Ai bảo hành vi của Lưu bảo chủ lại không xứng đáng chứ?”

CÓ thêm sự hiện diện của nhân vật này nữa, sáu người của hai phái lại cảm nhận được mối nguy hiểm đang đè nặng trên bọn họ. VÔ Trần đại sư dù là bậc chân tu đắc đạo cũng phải buông lung nộ khí, “Tôn Lãnh Thu! Tất cả đều do họ Tôn người sắp bày ư? Hết phá hủy Hoa Sơn phái, người lại đang tâm hại nhị phái Thiếu Lâm và VÔ Đang sao?”

Lưu Dung Khổng lại cười, “Ha ha ha... Đại sư sao lại nói những lời này? Lưu mõ và tam vị trưởng môn đây nào có ý hãm hại Thiếu Lâm và võ Đang nhị phái? Lưu mõ có lời này, không hiểu đại sư và Thái Huyền đạo trưởng có chịu nghe không?”

“Hừ! Lưu Dung Khổng người không cần phải nói, bản đạo và phương trưởng Thiếu Lâm phái đã hiểu tất cả rồi. CÓ phải người định khuyến dụ chúng ta cùng về phe với người như ba môn phái kia không?”

Lưu Dung Khổng ngạo mạn đáp lời, “Không sai! Là đại trưởng phu, ân oán phải phân minh và rạch ròi. Lưu mõ không cần phải úp úp mở mở. Nếu nhị vị trưởng môn chịu thuận phục và suy tôn Lưu mõ là minh chủ võ lâm, nhị vị chỉ cần hứa một lời. Lưu mõ tất sẽ bảo lưu tánh mạng cho nhị vị và bốn người theo chân. Bằng ngược lại...?”

“Ngược lại thế nào?”

Mỉm cười khinh khỉnh, Lưu Dung Khổng cất giọng thâm trầm đáp lời Thái Huyền đạo trưởng, “Ngược lại như thế nào không lẽ đạo trưởng không đoán được ư? Hừ! Không những đêm nay cả sáu vị cũng chết mà hai phái Thiếu Lâm và VÔ Đang từ nay sẽ không còn tồn tại trên giang hồ nữa. Nhị vị đã nghe rõ chưa?”

Thái Huyền cả giận nạt lên, “Lưu Dung Khổng! Bằng vào một Tam Tuyệt bảo bé xiu mà người dám nói những lời này ư? Nếu người thật sự có hùng tâm tráng khí, người có dám cùng bản đạo so tài cao hạ một cách công bằng không?”

“Ha ha ha... Một người đã có hùng tâm cao vạn trượng như Lưu mõ thì đâu có câu nệ những tiểu tiết với những thủ đoạn. Lưu mõ đâu dại gì làm những việc vừa phí sức vừa vô bổ?”

Nhìn thấy Thái Huyền đạo trưởng và VÔ Đang nhị tướng đang tỏ lộ sự phẫn nộ đến cùng cực, Lưu Dung Khổng còn nói thêm, “Nhưng muốn đạo trưởng muốn biết rõ về công phu sở học của Lưu mõ để thực sự tâm phục và khẩu phục, đạo trưởng cứ hỏi tam vị trưởng môn đây.”

Đưa tay chỉ về Hồn Nguyên tam trưởng Đàm Gia Thạch và Lâm Vân sư thái, Lưu Dung Khổng nói rõ từng lời, “Chỉ sau ba trưởng, Đàm trưởng môn với Hồn Nguyên tam trưởng đã là bại tướng dưới tay nam tử của Lưu mõ. Lâm Vân sư thái cũng chung một tình trạng như Đàm trưởng môn. Nhận thức được sự lợi hại của bốn môn, chính Tôn trưởng môn đã tự nguyện bái phục. Thế nào? Đạo trưởng không tin thì cứ hỏi xem.”

Với thương thế khá trầm trọng, tuy đang vật vờ nửa tỉnh nửa mê nhưng Vương Thế Kỳ vẫn nghe không sót bất kỳ lời nào của Lưu Dung Khổng. Và chàng là người duy nhất hiểu rõ căn nguyên tại sao thiếu bảo chủ Tam Tuyệt bảo lại có được bản lãnh này. Tất cả chỉ là vì Lưu Trúc Hàn, thiếu bảo chủ Tam Tuyệt bảo, chính là một Vạn thể ma quân tái hiện.

Nghĩ đến điều này, chàng chợt nhớ đến bộ pháp Nhất ma chi vạn ma. Chàng nghiêng đầu khẽ thì thầm phụ nhĩ với VÔ Trần đại sư, “Đại sư! Bản lãnh thực thụ trước đây của Lưu Dung Khổng so với đại sư thế nào?”

VÔ Trần đại sư dù không muốn cũng phải bộc lộ chút hào khí, “Đương nhiên bản tăng không thể kém Lưu Dung Khổng rồi. Nhưng cứ như lời Lưu Dung Khổng vừa nói...?”

Chàng gạt ngang, “Đại sư bắt tất phải lưu tâm đến điều Lưu Dung Khổng vừa nói. Đại sư hãy cho tại hạ biết nếu Lưu Dung Khổng vẫn không hơn gì trước đây thì liệu đại sư và năm vị còn lại có thoát được bọn chúng không?”

VÔ Trần đại sư ngạc nhiên, “Lưu Dung Khổng đã khoa trương à?”

Chàng lắc đầu, “Đại sư hãy đáp lời tại hạ đi đã!”

VÔ Trần đại sư sau một lúc ngập ngừng lại tỏ ra bản khoăn, “Nếu là vậy thì có thể! Nhưng bản tăng đâu có thể thoát đi một mình và bỏ thí chủ ở lại?”

Không lý gì đến sự lo lắng rất chân thành của VÔ Trần đại sư, chàng nói, “Vây thì ổn rồi. Tại hạ tuy không còn năng lực giao chiến nhưng để thoát thân thì tại hạ vẫn còn cách.” Chàng lại hỏi, “Đại sư có còn hoàn Cửu Chuyển hồi nguyên đan nào không?”

Vẫn không hiểu chàng muốn gì nhưng VÔ Trần đại sư vẫn đưa cho chàng một hoàn Cửu Chuyển hồi nguyên đan, “Đây thí chủ hãy cầm lấy! Nhưng nếu thí chủ muốn khôi phục nguyên trạng thì cần ít lắm phải là năm canh giờ. Liệu thí chủ có chí trì được lâu đến thế không?”

Chàng mỉm cười không đáp, chỉ đưa tay nhận lấy hoàn linh đan nọ.

Nhưng khi tay chàng sắp sửa chạm được vào hoàn linh đan thì một tiếng quát cực lớn chợt vang lên, “Tiểu tử! Người không có phúc phận đó đâu!”

“Vút ?”

Ngay tức khắc, tiếng quát của Kim Cang Phật liền vang lên, “Tôn Lãnh Thu! Đón chưởng!?”

“Vù vù ?”

Không ngờ lại có diễn biến này, chưởng Kim Cang sắp va vào chưởng Tử Dương mang màu tím nhạt, Lưu Dung Khổng vội vàng phi thân lao đến với tiếng gầm vang dậy...

20. Vương Thế Kỳ Suýt Mất Tính Mạng.-vì Bộ Pháp Lại Gây Hiểu Lầm.

Tiếng gầm của Lưu Dung Khổng tràn đầy ngạo khí, ”Vô Trần!

Người thật sự muốn Thiếu Lâm phái bị tiêu diệt sao?” Với một sự cố gắng phi thường, Vương Thế Kỳ chộp vội hoàn linh đan đang ở trên tay VÔ Trần đại sư.

“ầm.?”

Kim Cang chưởng và Tử Dương chưởng chợt va vào nhau. Sau tiếng chấn kinh thì dư kinh liền xuất hiện. Chỉ là phần dư kinh còn sót lại của hai loại công phu nhưng cũng đủ quật Vương Thế Kỳ ngã lăn ra đất.

Tuy đang phải cảnh hôn bất phụ thể, nhưng Vương Thế Kỳ vẫn có được hoàn linh đan nọ. Chàng vừa định cho hoàn thuốc vào miệng thì tiếng quát của Lưu Dung Khổng đã ở kề bên tai, ”Vương tiểu tử!

Mạng người đã tuyệt rồi! Dù là đại la kim tiên cũng không cứu được tính mạng của người. Xem này!?”

Dù không tin tưởng lắm vào những gì Vương Thế Kỳ vừa nói, nhưng VÔ Trần đại sư có lý nào lại khoanh tay đứng nhìn Lưu Dung Khổng đoạt mạng Vương Thế Kỳ. VÔ Trần đại sư cau mày nạt lên, “A di đà phật! Lưu bảo chủ xin nhẹ tay cho!”

Miệng nói còn tay thì vung chưởng, VÔ Trần đại sư thất thỏm chờ xem kết quả của một chưởng này. Nếu sau chưởng này đại sư vẫn toàn mạng thì lời của Vương Thế Kỳ là đúng. Ngược lại, đại sư chỉ còn biết phó thác cho Phật TỔ từ bi mà thôi.

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“ầm.?”

vừa lùi lại một bước, VÔ Trần đại sư chợt hiểu ra. Và đại sư không thể không kêu lên, ”Thái Huyền chưởng môn! Động thủ đi!

Ngay tức khắc Thái Huyền cũng mơ hồ cảm nhận có điều khác lạ.

Đạo trưởng liền xông lên cùng một lúc với VÔ Đang nhị tướng.

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Thái Huyền ngay khi ra chiêu đã có đối thủ là Lâm Vân sư thái.

Mạc Phù đạo trưởng thì so tài với Đàm Gia Thạch. Mạc Đại đạo trưởng thì hăm hở xông vào bọn môn nhân đệ tử của ba phái kia cùng với sự liên tay của La Hán Phật.

Trận hỗn chiến liên khai diễn trong sự hoang mang lo ngại của ba tăng ba đạo.

HQ hoang mang vì với thương thế của mỗi người trước đó khó có thể chi trì được lâu với cục diện này. Trừ phi họ phải bỏ mặc Vương Thế Kỳ để chạy, lo giữ lấy thân. Do đó, Thái Huyền đạo trưởng vừa giao đấu với Lâm Vân sư thái vừa liếc chừng về phía VÔ Trần đại sư.

Còn VÔ Trần đại sư thì lại nhìn chừng về phía Vương Thế Kỳ.

Vì sự phân thân này nên VÔ Trần đại sư càng lúc càng bị Lưu Dung Khổng dồn vào thế hạ phong. Đến đổi La Hán Phật phải quay về tiếp ứng cho chương môn sư huynh. Nhân cơ hội đó, bọn môn nhân đệ tử Hoa Sơn phái đều là đệ tử của Tôn Lãnh Thu, cùng kéo ùa về phía Vương Thế Kỳ.

Tuy đã uống xong hoàn linh đan Cửu Chuyển hồi nguyên, nhưng linh đan chưa kịp phát huy tác dụng thì Vương Thế Kỳ đã bị nguy đến tính mạng bởi bọn phản đồ. Chàng chưa biết phải trông mong vào ai hoặc phải làm gì trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh này thì bọn phản đồ đã áp đến.

“Giết chết tiểu tử đi!”

“Phải đấy, chính hắn đã đẩy chúng ta vào cảnh cùng khổ này. Tiểu tử, đồ ?”

“chết này?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Dù đã cố sức nhiều lần, nhưng Vương Thế Kỳ vẫn hoàn toàn tuyệt vọng vì chân khí nội thể của chàng cho đến lúc này cứ tản mát khắp nơi, không thể nào gom tụ lại được.

Nhắm mắt và chấp nhận cái chết, điều này đối với Vương Thế Kỳ quả là ngoài sức chịu đựng. Nhưng nếu không phải vậy thì chàng đâu có cách nào khác.

Tuy nhiên, đúng là hoàng thiên hữu nhãn, ngay khi những loạt chương kinh của bọn phản đồ Hoa Sơn phái chỉ còn trong gang tấc là đoạt được mạng của Vương Thế Kỳ, cứu tinh chợt xuất hiện, “Lũ cường đồ khốn nạn! Lui!”

“ám, ăm, ăm?”

Tiếng quát tháo đã đột ngột lại còn một chuỗi chần kinh vang dội khiến Tôn Lãnh Thu và Lưu Dung Khổng quát hỏi.

“Là nhân vật nào xen vào việc của Tôn mõ?”

“Bằng hữu nào đó? Không biết đây là việc riêng của bốn bảo sao?”

Đáp lại cả hai là một tràng cười hết sức quái dị, “Ha ha ha... Chỉ là một việc cỏn con, Vệ mõ không ngờ lại đụng chạm cùng lúc với Hoa Sơn phái và Tam Tuyệt bảo. Nếu là vậy thì Vệ mõ không kham nổi đầu Tiểu tử! Người đành cam chịu vận mạng đã đặt để cho người mà thôi. Ha ha ha...”

Tôn Lãnh Thu vẫn đang giao đấu với Kim Cang Phật, nhưng lại liếc mắt nhìn vào nhân vật vừa xuất hiện. Lão kêu lên thất thanh, “Vệ HỒ Hiệp? Bang chủ Cái Bang!”

Nghe thế, Lưu Dung Khổng vụt quát lên, “Tên ăn mà kia! Người có mấy cái đầu mà dám can thiệp vào việc của bốn bảo?”

Đưa mắt nhìn sang vị cứu tinh, Vương Thế Kỳ không ngờ một nhân vật có uy danh lẫy lừng là Thần Cái lại có niên kỷ chưa đến tam tuần Không trách Thần Cái Nhất Chương Bạt Sơn Vệ HỒ Hiệp vừa nghe Lưu Dung Khổng nạt hỏi như thế đã vội rút đầu thè lưỡi, “Ấy chết! Xin bảo chủ chớ nổi cơn lôi đình. Vệ mõ cũng chỉ có một cái đầu mà thôi!”

Sự khiếp nhược của bang chủ Cái Bang làm cho Lưu Dung Khổng càng thêm cao ngạo. Lưu Dung Khổng vừa giao chiến với hai vị cao tăng là Vô Trần đại sư và La Hán Phật, vừa hống hách xua đuổi Vệ HỒ Hiệp, “Nếu đã biết sợ thì người còn chờ gì nữa mà không rút đi?”

Vệ HỒ Hiệp tuy ăn vận rách rưới như bao đệ tử Cái Bang, nhưng xem ra y phục y vẫn phần nào sạch sẽ. Tuy vậy vệ HỒ Hiệp vẫn đưa tay gãi sột soạt khắp người. Vừa gãi, Vệ HỒ Hiệp vừa hỏi Vương Thế Kỳ, “Tiểu tử kia! Không phải là Vệ mỗ không muốn cứu người, nhưng sự thật là Vệ mỗ không dám chọc giận Lưu bảo chủ. Người thì đảng nào cũng chết, với một chưởng cứu mạng vừa rồi của Vệ mỗ, người CÓ thể giao lại cho Vệ mỗ những kim ngân tài vận đang còn trong người không?”

Chàng mỉm cười yếu ớt, “Bang chủ nói đúng lắm! Đảng nào thì tại hạ cũng chết, có muốn mang theo kim ngân hoặc tài vật cũng không thể được. Nhưng thật là đáng tiếc!?”

Vệ HỒ Hiệp càng gãi nhiều hơn, “Đáng tiếc thế nào?”

Chàng thở dài, “Đáng tiếc là tại hạ không hề có kim ngân hoặc tài vật gì cả!?”

Vừa nhăn nhó vừa nhảy dậm, Vệ HỒ Hiệp la Ó lên, “Không có?”

Một trang nam tử thanh tú và bảnh bao như người mà không có mang theo kim ngân ư? Người đừng hòng nói dối được Vệ mỗ! ?”

“Tại hạ không có thật mà! ?”

Vệ HỒ Hiệp nổi óa, “Như vậy là thế nào? Không lẽ một chưởng vừa rồi của Vệ mỗ hóa ra là lãng phí ư? Không được! Nếu người không mang kim ngân sẵn bên mình, hẳn là người cất giấu ở đâu đó!

Vệ mỗ phải mang người đi để buộc người phải chỉ chỗ cất giấu cho Vệ mỗ!?”

Nghe thế, Vương Thế Kỳ nửa giận vì lòng tham kỳ quặc của Vệ HỒ Hiệp, nửa hoang mang bởi việc Vệ HỒ Hiệp định mang chàng đi.

Chính Lưu Dung Khổng cũng hoang mang không kém. Lão quát lên lồng lộng, “Tên ăn mày kia! Người nói như thế là thế nào?”

Vệ HỒ Hiệp luống cuống phân minh, “Lưu bảo chủ xin đừng trách tội! Là Vệ mỗ chỉ muốn đòi lại sự công bằng mà thôi! Một chưởng của Vệ mỗ ít nhất cũng phải đổi được dăm ba lạng bạc chứ?”

Lưu Dung Khổng gầm lên, “Nhưng tiểu tử đã bảo là không có sẵn kim ngân kia mà?”

Vệ HỒ Hiệp nhăn nhó, “Vì tiểu tử nói vậy nên Vệ mỗ mới không tin? Tiểu tử nhất định phải cất giấu ở nơi nào đó!?”

“Hừ, nhưng bốn bảo chủ lại không muốn tên ăn mày người đưa tiểu tử đi ?”

Vệ HỒ Hiệp càng nhăn nhó nhiều hơn, “Như vậy cũng được! Vệ mỗ nào dám bất tuân lệnh dụ của Lưu bảo chủ! Chỉ có điều... ?”

“Điều gì nữa?”

Vệ HỒ Hiệp lo ngại ra mặt đáp, “Vệ mỗ chỉ mong Lưu bảo chủ rủ lòng thương, mở hầu bao bố thí cho Vệ mỗ dăm ba lạng bạc. Vệ mỗ đã mấy ngày rồi vẫn chưa có chút gì cho vào bụng cả.”

Lưu Dung Khổng rít lên, “Vệ HỒ Hiệp! Người dám hí lộng ta ư?”

Hoảng sợ, Vệ HỒ Hiệp cố nài nỉ, “Vệ mỗ không dám, Vệ mỗ không dám thật mà! Nhưng đúng là Vệ mỗ đang đói đây! ?”

“Hừ! Vậy thì người cứ chờ đi! Đợi khi bốn bảo chủ thanh toán xong bọn này sẽ lấy bạc mà bố thí cho người! ?”

“Lưu bảo chủ bảo Vệ mỗ phải chờ ư? Không được đâu! Tốt hơn hết bảo chủ hãy trao bạc ngay bây giờ!”

“Hừ! Sao lại thế? Người không thấy bốn bảo chủ đang bận tay bận chân đây sao?”

Vệ HỒ Hiệp chợt cười hì hì, “Bởi vì Lưu bảo chủ đang phải bận tay bận chân nên Vệ mỗ mới dám mở miệng xin bạc. Chớ để khi Lưu bảo chủ rảnh ta rảnh chân, Vệ mỗ ắt hết đường!?”

“Người nói vậy là hàm ý gì? Không lẽ bốn bảo chủ không thể cho người bạc được sao?”

Vệ HỒ Hiệp đáp lại thẳng thừng, “Đương nhiên là không! Lưu bảo chủ vốn là người hay lật lọng. Vệ mỗ chẳng thể nào tin được ở bảo chủ. Nếu Lưu bảo chủ không giao bạc ngay bây giờ thì Vệ mỗ đành phải đưa tiểu tử đi vậy!?”

Lưu Dung Khổng làm sao chịu đựng nổi câu nói này của Vệ HỒ Hiệp. Lão gầm lên, “Hay cho Vệ HỒ Hiệp! Người dám nói về bốn bảo Chủ như thế sao? ?”

“Vệ mỗ thật sự là không dám, nhưng cái bụng của Vệ mỗ vì đói nên đành phải tuôn ra những gì chất chứa trong lòng. Lưu bảo chủ dù không nghĩ được cũng cô mà nghĩ vậy! ?”

Nghe đến đây, Vương Thế Kỳ mới hiểu là bang chủ Cái Bang đang cố tình châm chọc và chơi khăm Lưu Dung Khổng, chứ chưa chắc Vệ HỒ Hiệp lại hoảng sợ một bảo chủ Tam Tuyệt bảo như chàng thoát đầu đã nhìn thấy và đã tưởng.

Cùng lúc đó, Cửu Chuyển Hồi Nguyên đan đã phần nào có tác dụng. Vương Thế Kỳ gắng gượng đứng lên khi thấy bang chủ Cái Bang Vệ HỒ Hiệp tiến đến và định đưa chàng đi. Cũng gắng gượng như vậy, chàng nói, “Đa tạ bang chủ đã cứu mang. Tại hạ giờ đã ổn rồi! Bang chủ bắt tất phải làm mất lòng Lưu bảo chủ.”

Nói xong, chàng còn cười như tỏ ý đã hiểu trò đùa cợt của Thất Cái Nhất Chương Bạt Sơn Vệ HỒ Hiệp vừa rồi.

Vệ HỒ Hiệp kinh nghi hỏi thật nhỏ, “Người thật sự ổn rồi chứ?” Và khi nhận được cái gật đầu của chàng, Vệ HỒ Hiệp chợt lớn tiếng hét lên, “Ai cứu mang cho người chứ, tiểu tử? Nếu người mà không giao bạc cho Vệ mỗ thì Vệ mỗ cứ bỏ mặc người cho Lưu bảo chủ xử trí đó!?”

Chàng phụ họa theo, “Nếu bang chủ muốn lấy bạc thì cứ bắt được tại hạ trước đã!?”

Nói xong Vương Thế Kỳ lạng người lách sang một bên. Ý của chàng là muốn cho Vệ HỒ Hiệp biết chàng đã thật sự ổn, chàng thừa năng lực để thoát thân. Nào ngờ Vệ HỒ Hiệp lại đuổi theo chàng thật.

“Đương nhiên là Vệ mỗ phải bắt giữ người rồi! Bằng không, Vệ mỗ biết đòi bạc ở ai đây?”

“Vút ?”

Kể trước người sau, cả hai tha hồ lượn lách giữa đám môn nhân đệ tử của ba phái Hoa Sơn, Nga My và Không Động.

Với bộ pháp Nhất ma chi vạn ma, dù chân nguyên nội thể của Vương Thế Kỳ mới khôi phục lại được hai phần, nhưng chàng vẫn ung dung giữ một khoảng cách cố định so với Vệ HỒ Hiệp. Và đương nhiên là chàng cách biệt so với bọn môn nhân đệ tử của ba phái kia.

Không những thế, Vương Thế Kỳ còn thuận tay điểm vào huyệt đạo của một số tên hòng cắt đi gánh nặng cho Mạc Đại đạo trưởng, đang phải một mình quần thảo với bọn chúng.

Vệ HỒ Hiệp vì có ý riêng nên cứ bám đuổi theo Vương Thế Kỳ.

Khi đã chế trụ được không ít tên, Vương Thế Kỳ cố tình lạng người chen vào giữa những trận giao đấu sinh tử của Thái Huyền, Mạc Phù, Vô Trần, Kim Càng và La Hán Phật nữa.

Với sự phá binh của chàng, khiến cho Lâm Vân sư thái, Đàm Gia Thạch, Tôn Lãnh Thu và Lưu Dung Khổng phải loạn nhãn, những vị kia liền nhân đó đánh cho chúng phải thất điên bát đảo.

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“ám, âm, âm.?”

Quá đỗi tức giận và không tin chỉ mới đó Vương Thế Kỳ đã phục hồi chân lực, Lưu Dung Khổng vội buông bỏ VÔ Trần đại sư và La Hán Phật để lao đuổi theo Vương Thế Kỳ.

Lão vừa vận dụng khinh thân pháp đã vang danh bốn bể là Đệ Nhất Tuyệt khinh công, vừa với tay rút kiếm. Lão quát, “Vương Thế Kỳ! Đêm nay nếu bốn bảo chủ không thu thập được người thì sao xứng là bảo chủ Tam Tuyệt bảo. Đỡ kiếm!?”

“Véo véo ?”

Trước tình thế này, trong khi Vệ HỒ Hiệp phải lùi sang một bên, vương Thế Kỳ chỉ còn biết trông mong vào bộ pháp Nhất ma chi vạn ma mà thôi.

Ngay khi VÔ Trần và La Hán Phật được rảnh tay, bọn Tôn Lãnh Thu, Đàm Gia Thạch và Lâm Vân sư thái biết ngay bọn chúng đang ở vào thế kém bèn dừng tay lại và co cụm với nhau ở một chỗ.

Cùng với sáu nhân vật ở hai phái Thiếu Lâm và VÕ Đang, Vệ HỒ Hiệp cùng đưa mắt nhìn cảnh đùa bỡn giữa bảo chủ Tam Tuyệt bảo Lưu Dung Khổng và một bên là người rõ ràng là đang mang thương thế trầm trọng là Vương Thế Kỳ.

Tất cả cùng nhìn mà không tin vào cái mà họ đang nhìn. Một Vương Thế Kỳ chợt biến thành trăm thành ngàn Vương Thế Kỳ.

Không thể biết đâu là Vương Thế Kỳ thật và đâu là Vương Thế Kỳ giả.

HỌ đã thế thì Lưu Dung Khổng cũng phải thế. Lão tuy nổi danh là đệ nhị tuyệt kiếm pháp nhưng một kiếm của lão làm sao ngăn đón nổi một lúc những trăm những ngàn Vương Thế Kỳ?

Lão đã thi triển toàn bộ kiếm pháp thành danh của lão, lão đã vận dụng toàn bộ chân lực của lão, nhưng tất cả những chiêu những thức của lão đều rơi vào khoảng không. Sau cùng Lưu Dung Khổng vẫn phải công cốc. Lão không thể không hỏi, “Là công phu gì đây?”

Cả trăm cả ngàn Vương Thế Kỳ cùng mỉm cười và cùng lên tiếng.

Nhưng không phải để đáp lời Lưu Dung Khổng mà là nói với VÔ Trần đại sư, “Đại sư, đạo trưởng! Nhị vị còn chờ gì nữa mà không đi đi?”

Nghe thế, VÔ Trần đại sư mới nhớ lại lời của Vương Thế Kỳ đã nói trước đó. VÔ Trần đại sư bèn lớn tiếng đáp tạ, “A di đà phật! Thân thủ của Vương thí chủ quả bất phạm, bản tăng dù có lưu lại cũng không giúp được gì cho Vương thí chủ! Bọn bản tăng xin cáo biệt vậy ?”

Tuy nhiên, đúng vào lúc VÔ Trần đại sư nói xong và chưa kịp bỏ đi, lão Lưu Dung Khổng chợt kêu lên thất thanh, “Đúng rồi! Là bộ pháp Nhất ma vạn chi ma của Vạn thế ma quân. Tiểu tử ngươi cũng được chân truyền của Vạn thế ma quân rồi sao?”

Đoạn không chờ Vương Thế Kỳ lên tiếng dù là xác nhận hay phản bác, Lưu Dung Khổng vụt quay người bỏ chạy. Lão chỉ kịp ném lại một câu, “Chạy mau! Là Vạn thế ma quân đó!?”

“Vút ?”

Hồn bất phụ thể bởi danh xưng này, bọn người của ba phái Nga Mỹ, Hoa Sơn và Không Động cũng dùng dùng bỏ chạy. Riêng bọn người Thiếu Lâm phái, VÕ Đang phái và bang chủ Cái Bang Vệ HỒ Hiệp thì kinh nghi đứng thừ người.

Tuy có nhận ra điều này nhưng Vương Thế Kỳ vì vô tâm nên cứ thản nhiên hỏi, “Chư vị làm sao rồi? Hà! May mà bọn chúng bỏ đi trước, bằng không, nếu muốn thoát thân được không phải là chuyện dễ!”

Vương Thế Kỳ càng cảm thấy nhẹ nhõm chừng nào thì tâm tư của bảy người còn lại càng nặng nề chừng nấy.

Đến nỗi VÔ Trần đại sư buộc phải lên tiếng, “A di đà phật! Bản tăng muốn hỏi Vương thí chủ, mong Vương thí chủ thật tâm hồi đáp.”

Động tâm, Vương Thế Kỳ đã hỏi trước, “Có phải đại sư muốn hỏi về bộ pháp lúc nãy của tại hạ?”

VÔ Trần đại sư với bộ mặt nghiêm trang, vừa gật đầu vừa đáp, “đúng vậy!?”

Chàng lại hỏi, “Đại sư cho rằng tại hạ chính là truyền nhân của Vạn thể ma quân?”

Khó thể quyết đoán trước lời hỏi của Vương Thế Kỳ, VÔ Trần đại sư chỉ biết cúi đầu niệm phật hiệu, “A di đà phật!?”

Nhưng Thái Huyền đạo trưởng vì nôn nóng muốn biết được sự thật nên nhanh nhẩu bảo, “Vì không tin nên bọn bản đạo muốn được nghe Vương thiếu hiệp minh định một lời.”

Chàng thở dài đáp rõ, “Tại hạ xin minh định rằng tại hạ không hề là truyền nhân của vạn thể ma quân.”

Thái Huyền đạo trưởng kinh nghi, “Vậy tại sao Lưu Dung Khổng lại hô hoán lên như vậy?”

Chàng nhún vai tỏ vẻ không hiểu. Thật sự, chỉ vì lời lập thệ trước đây nên chàng không muốn nhắc đến những điều có liên quan đến Vạn thể ma quân lẫn chuyện ở Cửu U Địa Khuyết.

Không nghe chàng có một lời nào để giải thích cho rõ ràng, đến lượt Thần Cái Nhất Chưởng Bạt Sơn Vệ HỒ Hiệp lên tiếng, “Vương Thế Kỳ! Vậy người có thể nói bộ pháp mà người vừa thi triển là bộ pháp gì và người đã học được ở đâu không?”

Chàng chậm rãi đáp, “Tại hạ không thể nói được. Mong bang chủ xá tội Cho!?”

Nghi hoặc, Vệ HỒ Hiệp hỏi, “Không thể nói được, thật ư? Tại sao?”

Chàng vẫn đáp, “Không tại sao cả! Vì tại hạ không thể nói, vậy thôi!?”

“Hừ! Liệu đó có phải là bộ pháp Nhất ma vạn chi ma của Vạn thể ma quân không?”

Chàng vẫn một mực đáp, “Tại hạ không thể nói!?”

Bực tức, Vệ HỒ Hiệp quát lên, “Phải thì bảo là phải, không thì đáp là không, có gì mà người không thể nói chứ?”

Chàng khẳng khái, “Không thể nói là không thể nói! Bang chủ có nói gì cũng vô ích thôi! Trừ phi... ?”

“Trừ phi thể nào?”

Sự nôn nóng của Vệ HỒ Hiệp khiến Vương Thế Kỳ đi đến một quyết định Chàng bảo, “Trừ phi bang chủ đưa tại hạ đến với một người. Lúc đó tại hạ sẽ có lời giải thích minh bạch.”

Vệ HỒ Hiệp kinh nghi, “Là ai?”

Chàng đáp, “Đà chủ Du Hải Đà Trình Hồng Quân của quý bang.”

Vệ HỒ Hiệp kinh ngạc, “Tại sao người muốn gặp Trình Hồng Quân?”

“Tại sao thì đến lúc đó tại hạ sẽ giải thích luôn thể.”

“Phải gặp Trình Hồng Quân thì người mới chịu nói ư?”

Chàng gật đầu, “Không sai!?”

“Tại sao? Vệ mỗ là bang chủ, thân phận còn trên bậc Trình Hồng Quân, không lẽ Vệ mỗ không đáng để nghe người nói sao?”

Chàng lắc đầu, “Bang chủ xin đừng hiểu lầm. Nhưng thật sự trên đời này chỉ có mỗi một mình Trình đà chủ là có thể nghe tại hạ giải thích mà thôi.”

Giương mắt nhìn chòng chọc vào chàng, Vệ HỒ Hiệp hỏi, “Không ai có thể thay thế được sao? ?”

“Không một ai!?”

Vệ HỒ Hiệp nói với khước môi giận giật, “Vậy thì người đừng mong gì tìm gặp Trình Hồng Quân nữa! ?”

Chàng giật mình, “Bang chủ! Sao lại không gặp?”

Vệ HỒ Hiệp rít lên, “Vì Trình Hồng Quân đã chết!?”

“Chết! Ai đã giết Trình đà chủ?”

“Chính Vệ mỗ đang truy nguyên việc đó đây! ?”

Chàng mơ hồ đoán được hung thủ! Để mình định cho chắc chắn hơn, chàng chợt hỏi, “Trình đà chủ đã chết lúc nào?”

Vệ HỒ Hiệp đáp lại trong sự phẫn nộ, “Năm năm trước!?”

“Năm năm? Sao lại là năm năm?”

Kinh nghi, Vệ HỒ Hiệp buột miệng hỏi ngược lại, “Năm năm thì có sao? Tại sao ngươi lại ngạc nhiên khi biết Trình Hồng Quân đã chết được năm năm?”

Chàng lúng túng tìm cách giải bày, “Chỉ vì... chỉ vì... ?”

Vệ HỒ Hiệp nạt lên, quên cả giữ ý, “Vì sao chứ?”

Túng thê, Vương Thế Kỳ đành phải nói ra chuyện của năm năm về trước cho Vệ HỒ Hiệp và mọi người nghe, lúc chàng đồng thời chạm mặt Lưu Trúc Hàn và Trình Hồng Quân.

Thuật xong, chàng còn nói, “Nếu lúc đó, tại hạ cứ thuận theo lời Trình đà chủ, có lẽ giữa tại hạ và bang chủ đã có danh phận khác rồi.”

Vệ HỒ Hiệp không lưu tâm đến điều này mà là điều khác, “Nếu vậy, phải chăng ngươi đã kết nghĩa kim bằng với thiếu bảo chủ Tam Tuyệt bảo?”

chàng lắc đầu, “Theo lý, phải là như vậy! Nhưng sự thật lại không hề có chuyện đó!?”

“Tại sao?”

“Vì Lưu Trúc Hàn chỉ muốn lợi dụng tại hạ mà thôi!?”

“Lợi dụng? Ngươi có gì đáng để Lưu thiếu bảo chủ phải lợi dụng?”

Trở lại chuyện có liên quan đến Vạn thể ma quân, chàng lắc đầu, “Tại hạ không thể nói.”

Vệ HỒ Hiệp gằn giọng, “Vương Thế Kỳ! Ngươi có hiểu đây là chuyện hệ trọng liên quan đến việc giang hồ nhìn nhận ngươi là người như thế nào không?”

Chàng thoáng nao núng khi nhớ đến những gì Trình Hồng Quân đã nói về Vạn thể ma quân! Nếu so sánh ác danh giữa Vạn thể ma quân và Bất Sát Phi Nhân thì định kiến của võ lâm về Vạn thể ma quân rõ ràng là kinh khiếp hơn Bất Sát Phi Nhân.

Tuy nhiên, Vương Thế Kỳ quyết không vì thế mà trở thành một kẻ bội tín dù là bội tín với người đã khuất là Trình Hồng Quân. Chàng đồng dục nói, “Đương nhiên là tại hạ biết. Vì thế, tại hạ xin mình định rõ ràng một lần nữa tại hạ không phải là truyền nhân của Vạn thể ma quân!?”

“Vậy tôn sư là ai?”

Chàng cười thảm hại, “Như VÔ Trần đại sư và Thái Huyền đạo trưởng đã biết câu trả lời của tại hạ trước khi lão ác ma Bất Sát Phi Nhân đã dò hỏi chính câu này, tại hạ không có sư phụ!?”

Nhận được những cái gật đầu thật khế của hai vị chưởng môn, Vệ HỒ Hiệp kinh ngạc kêu lên, “Không có sư phụ? Vậy công phu của ngươi từ đâu mà có? Ngươi thật sự là ai? Và bộ pháp kia tại sao lại trông thấy chính Lưu Dung Khổng gọi đích danh là bộ pháp Nhất ma vạn chi ma của Vạn thể ma quân?”

Với những câu vấn nạn của Vệ HỒ Hiệp tuy chỉ mỗi câu sau cùng là Chàng không thể trả lời, nhưng nếu chàng giải thích những câu trước thì theo trình tự những diễn biến vừa xảy ra ắt Vệ HỒ Hiệp sẽ hỏi phăng lần đến những chuyện liên quan tới Vạn thể ma quân. Do vậy, chàng thủy chung chỉ đáp, “Nếu Trình Hồng Quân đã không còn thì kiếp này tại hạ đành chôn chặt những gì tại hạ không thể nói vào đáy lòng mà thôi.”

“Hừ! Hay chính người đã hãm hại Trình Hồng Quân nên người mới biết và đem chính Trình Hồng Quân làm bình phong cho người?”

Chàng giật mình biến sắc, “Bang chủ! Năm năm trước, tại hạ chỉ còn là một đứa bé con, không tự bảo vệ được sinh mạng. Xin bang chủ đừng vì một chút hiểu lầm mà đổ vấy lên đầu tại hạ! ?”

Nghe thế, Vệ HỒ Hiệp thoáng đỏ mặt vì Vương Thế Kỳ nói không sai. Tuy nhiên, Vệ HỒ Hiệp vẫn băn khoăn, “Đúng là Vệ mỗ đã nói sai điều này, nhưng người thử nói xem tại sao ngay khi gặp người và Lưu Trúc Hàn tại Hề Thủy, Trình Hồng Quân đã gặp tai kiếp đến phải bỏ mạng?”

Chàng một lần nữa lại động dung, “Trình đà chủ đã chết tại Hề Thủy ư?”

“Không sai!?”

Chàng gật đầu và quả quyết bảo, “Vậy thì tại hạ đã biết nguyên nhân dẫn đến cái chết của Trình đà chủ rồi!?”

“Nguyên nhân gì?”

Chàng vờ như không nghe câu hỏi này của Vệ HỒ Hiệp, chàng thản nhiên tiếp lời, “Cũng như ai đã giết Trình đà chủ, tại hạ cũng đã có một nhân định! Bang chủ! Tại hạ xin nhận về phần mình trách nhiệm trả thù cho Trình đà chủ, bang chủ cứ yên tâm.”

Thất Cái Nhất Chưởng Bạt Sơn Vệ HỒ Hiệp đến lúc này mới lộ ra uy quyền của một vị bang chủ. Vệ HỒ Hiệp găm lên, “Không cần!

Trình Hồng Quân là đệ tử của bốn bang, trách nhiệm trả thù cho Trình Hồng Quân, bốn bang chủ không cần nhờ đến người ngoài!

Hu ổng chi... ?”

Khẩu ngữ của bang chủ Cái Bang khiến cho Vương Thế Kỳ lo ngại.

Chàng lặng im chờ Vệ HỒ Hiệp nói tiếp. Và Vệ HỒ Hiệp phải nói những lời trước sau gì cũng nói, “Huống chi người ngoài đó rất có thể là một Vạn thế ma quân! Hừ!?”

“Vút ?”

Nhìn bang chủ Cái Bang Vệ HỒ Hiệp tức giận bỏ đi, Vương Thế Kỳ thoáng áy náy.

Chàng nhìn lại sáu người thuộc Thiếu Lâm, Võ Đang nhị phái.

Ngoài VÔ Trần đại sư tỏ ra phần nào tin ở chàng, năm người còn lại cứ dựa theo sắc mặt thì bọn họ vẫn cứ nghi ngờ chàng là một Vạn thế ma quân.

chàng nửa phân minh nửa van nài, “Chư vị! Chuyện như thế nào và tại hạ là người ra sao, sau này tất chư vị sẽ hiểu! Tại hạ chỉ mong chư vị minh xét và đừng bao giờ nghĩ về tại hạ như Vệ bang chủ đã nghĩ là được rồi. Chư vị có muốn hỏi sơn xin cứ tự tiện. Tại hạ cũng có việc phải đi đây! ?”

Nhìn Vương Thế Kỳ thất thế bỏ đi, VÔ Trần đại sư thoáng ái ngại, “Vương thí chủ! Thương thế thí chủ... ?”

Chàng lên tiếng đáp lại, “Tại hạ tự lo liệu được! Đại sư cứ yên tâm.”

Thái Huyền đạo trưởng bỗng lên tiếng nói với theo khi Vương Thế Kỳ đi đã ngoài năm trượng, “Vương thiếu hiệp! Bần đạo tạm tin vào lời thiếu hiệp nói! Bần đạo chỉ mong rằng Vương thiếu hiệp đừng đưa bần đạo vào tình thế khó xử!?”

Chàng gật đầu và mong rằng Thái Huyền đạo trưởng vẫn đủ tinh tường để nhìn thấy cái gật đầu của chàng. Đoạn chàng dịch chân đi luôn vào cánh rừng ở mé tả.

21. Cái Chết Thảm Của Kim Cang Phật.-nhờ Chim Điều Thoát Họa Diệt Thân.

Vì cứ trần trở mãi một vấn đề là có nên hay không nên nói tất cả sự thật về chuyện có liên quan đến Vạn thể ma quân, là bội tín hay không nên bội tín với Trình Hồng Quân, để tránh sự hiểu lầm của quần hùng rằng bản thân chàng không những có một mối liên hệ nào với U Linh Giáo như trước đây mọi người đã nghĩ và còn không là một Vạn thể ma quân, nên đã ba canh giờ trôi qua Vương Thế Kỳ vẫn chưa điều tức chữa thương.

Đến khi một tia nắng chiếu xuyên qua tầng lá khá dày của khu rừng và chiếu ngay vào mặt đất trước mặt chàng thì chàng mới thầm nghĩ, “Chuyện như thế nào thì sao này mọi người sẽ rõ, như ta đã nói với VÔ Trần đại sư. Còn bây giờ, điều cốt yếu là ta phải chữa trị thương thế trước đã.” Nghĩ xong, Vương Thế Kỳ liền loại bỏ tạp niệm, lo điều công vận khí. Không bao lâu, Vương Thế Kỳ liền rơi dần vào vô thức mông lung.

Được một lúc khá lâu, không biết là bao nhiêu lâu, một tiếng quát xé tai chợt vang lên khiến huyết khí nội thể trong người chàng phải sôi trào, đảo lộn. Kinh tâm động phách Vương Thế Kỳ có thâm liễm thần trí, ổn định lại huyết khí chân nguyên, khôi phục lại trạng thái ban đầu.

“ôi chào,” một tiếng kêu xé tai nữa lại vọng đến, lần này là ngoài sức tưởng tượng của Vương Thế Kỳ.

Thân hình lắc lư như chiếc thuyền con lạc vào rừng sóng dữ của đại dương, Vương Thế Kỳ phải cố đè nén lắm mới không thổ ra nhưng ngụm huyết cứ chực trào.

Chàng nhắm mắt lại, một phần vì sự nôn nao khó chịu, phần khác là vì đúng vào lúc chàng cần một sự yên tĩnh nhưng sự yên tĩnh đã không còn.

Chàng cố gượng mở hai mắt ra để nhìn và thoát nhìn chàng liền kinh tâm động phách đến hồn bất phụ thể.

Kim Cang Phật với những ngũ tạng phơi bày đang cố chống trả những chiêu thức kỳ hình dị trạng do chính một nhân vật mà chàng không ngờ lại có mặt đang triển khai. Cạnh đó, La Hán Phật với sắc mặt nhợt nhạt đang cố điều nguyên để hy vọng kịp thời tiếp ứng cho Kim Cang Phật.

Nếu không vì đang đau đớn khắp tâm can nội thể, có lẽ chàng phải thốt lên một lời cảm kích dành cho phái Thiếu Lâm. Sự hiện diện của Kim Cang, La Hán nhị phật đã cho Vương Thế Kỳ biết sự quan tâm của VÔ Trần đại sư dành cho chàng. Họ, Kim Cang, La Hán nhị phật đã tự nguyện làm hộ pháp cho chàng điều công dưỡng thương. Thế mà, chàng đã phí đi ba canh giờ quý báu. Đổi lại, thương thế của chàng hầu như chưa thuyên giảm là bao còn Kim Cang Phật thì đang chờ thần chết đến rước đi. ĐÓ là chưa nói đến, La Hán Phật trước sau gì cũng mạng vong. Bởi họ không thể nào là đối thủ của nhân vật nọ.

Chàng cố vận dụng chút chân khí vừa gom góp lại được để đứng lên.

La Hán Phật chợt quát lên thịnh nộ, “Lưu Trúc Hàn, tâm địa của ngươi thật là độc ác. La Hán Phật này phải liều mạng với ngươi đây?”

“Vù vù ?”

Chàng hoảng hốt và lo lắng cho La Hán Phật. Chàng cố kêu lên, “Đại sư, đừng liều nữa. Mau lùi lại đi!”

Nghe tiếng hô hoán của Vương Thế Kỳ, La Hán Phật cả mừng, “Vương thí chủ đã tỉnh rồi sao? Còn thương thế của thí chủ... ?”

La Hán Phật không dă động gì đến công ân của cả hai, lại không nói đến cái chết sắp đến với Kim Cang Phật mà chỉ hỏi đến sự an nguy của chàng, chàng cười gượng vì chính Lưu Trúc Hàn đang nói ra sự thật thay cho chàng.

“Tiểu tử đó ư? Rồi hắn cũng như bọn ngươi thôi, những tên trọc đầu thói tha kia!?”

La Hán Phật thất sắc vừa nhào đến vừa quật luôn mấy chưởng vào Lưu Trúc hàn.

“Lưu Trúc Hàn, phật gia dù chết cũng phải liều sinh tử với ngươi, đỡ, đỡ ?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Vương Thế Kỳ cả kinh. Chàng nhanh tốc lao người đến, quyết không để La Hán Phật phải uống mạng. Chàng lao thào kêu lên, “Lưu Trúc Hàn, kẻ người muốn giết chính là ta, hãy buông tha cho La Hán Phật.”

“Vút ?”

Với bộ pháp Nhất ma chi vạn ma, Vương Thế Kỳ hy vọng ít nhiều gì cũng gỡ nguy được cho La Hán Phật.

Tuy nhiên, Lưu Trúc Hàn đã cười rộ lên, “Ha ha ha... Vương Thế Kỳ, người nói không sai. Kẻ bản công tử muốn lấy mạng chính là ngươi. Nhưng hà tất ngươi phải nôn nóng. Muốn giết người đối với bản công tử chỉ là việc thò tay lấy đồ trong túi. Hãy đợi bản công tử hoá kiếp cho tên trọc này đã.” Vừa nói Lưu Trúc Hàn vừa vận dụng một loại bộ pháp hoàn toàn không xa lạ gì với Vương Thế Kỳ để quyết hạ thủ cho bằng được La Hán Phật.

Thoắt thấy mấy lượt chiêu của mình không những đã bị rơi vào khoảng không mà còn bị bộ pháp khá quen mắt của Lưu Trúc Hàn làm cho loạn nhãn, La Hán Phật không thể không hoang mang sững sờ và thế là một ngọn chưởng kinh thập phần quái dị của Lưu Trúc Hàn liền ập đến với La Hán Phật.

Vương Thế Kỳ càng thêm hốt hoảng. Nhưng chàng ngoài cách bám sát Lưu Trúc Hàn và lấy mắt ngó Lưu Trúc Hàn đang ra tay đoạt mạng La Hán Phật thì chàng đâu còn cách gì khác!

Mạng sống của La Hán Phật đang như chỉ mảnh treo chuông thì một tiếng gầm cực kỳ kinh khiếp chợt vang lên, “Vô Biên sư đệ, mau chạy đi,” và toàn thân bê bết máu với ngũ tạng phơi bày của Kim Cang Phật Vô ức đại sư liền đổ xô ngay vào ngọn chưởng kinh của Lưu Trúc chán.

“ào ào ?”

“ầm.”

“Hự.”

La Hán Phật bừng tỉnh gào lên, “Vô ức sư huynh!?”

Và Vương Thế Kỳ cũng kịp bừng tỉnh. Chàng gắng gượng lao vào Lưu Trúc Hàn với tiếng hét gần như van xin, “La Hán Phật đại sư hãy chạy đi. Tại hạ rồi sẽ thoát được mà. Chạy đi đại sư!”

Tuy chưa giết được La Hán Phật mà chỉ giết được một kẻ đương nhiên phải chết là Kim Cang Phật, nhưng Lưu Trúc Hàn vẫn buông ra những câu ngạo mạn, “Tiểu tử, ngươi còn mơ nghĩ đến chuyện thoát thân ư? Còn tên trọc kia, chạy đâu cho khỏi?”

“Vù vù ?”

Một luồng lực đạo cực kỳ dũng mãnh lại được Lưu Trúc Hàn phát ra, định quật vào thân hình của La Hán Phật. Nhưng đúng lúc đó, Lưu Trúc Hàn chợt kinh hoảng kêu lên, “Vương Thế Kỳ, người đang thi triển loại bộ pháp gì vậy?”

Bởi Lưu Trúc Hàn có phần kinh hoàng nên ngọn kinh kia không thể nhanh hơn cái lạng tránh của La Hán Phật.

Và Lưu Trúc Hàn cũng La Hán Phật chợt nghe Vương Thế Kỳ cười lên khùng khục, mười phần quái dị đủ mười phần “Hừ hừ hừ... người tưởng với chân truyền của Vạn thể ma quân là người sẽ giết được Vương Thế Kỳ ta sao? Người không biết đây là bộ pháp gì à?”

Chân truyền của Vạn thể ma quân, những lời này vừa lọt vào tai La Hán Phật đâu khác gì tiếng sét nổ giữa trời quan. La Hán Phật buột miệng kêu lên, “Vương thế chủ vừa nói gì, Lưu Trúc Hàn chính là kẻ đã tiếp nhận toàn bộ chân truyền của Vạn thể ma quân sao?”

Lưu Trúc Hàn sau cơn hoảng loạn trước lại bộ pháp quái lạ của Vương Thế Kỳ liền giận dữ kêu lên, “Vương Thế Kỳ, người đã quên những gì người phát thệ rồi sao? Sao người lại để lộ truyện này cho người ngoài?”

chàng vẫn giữ giọng cười lúc này, vì với thương thế đang có của chàng, chàng đâu thể cười bằng cách khác.

“Hừ hừ hừ... ta đâu có nói cho ngoại nhân, mà là nói với người cơ chứ. Lưu Trúc Hàn, chắc người không ngờ Vương Thế Kỳ ta vẫn còn sống phải không?”

Lưu Trúc Hàn với tâm đại độc ác chợt rống lên, “Nhưng người khó có thể sống qua ngày hôm nay. Vương Thế Kỳ, xem chương.?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Mặc cho chưởng kinh của Lưu Trúc Hàn có uy lực ra sao, Vương Thế Kỳ vẫn điềm nhiên thi triển những bộ pháp Nhất ma chi vạn ma nhưng lại theo khẩu quyết ngược lại mà chàng đã từng ứng dụng.

Vừa lẩn tránh, Vương Thế Kỳ vừa gọi cho Lưu Trúc Hàn nói ra những gì chàng muốn chính hắn phải nói, “Lưu Trúc Hàn, người có biết rằng chính ta đã nghi kẻ có được chân truyền của Vạn thể ma quân không ai khác ngoài người cả. Người có tin không?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“Vút ?”

Càng lúc càng động nộ, Lưu Trúc Hàn đã quên bẵng đi việc phải lấy mạng La Hán Phật. Hắn tiếp tục phát chiêu và đương nhiên là hắn phải tiếp tục đối đáp cùng Vương Thế Kỳ mà không ngờ chính chàng đang muốn hắn phải tự miệng nói ra, “Là bản công tử thì đã sao? Hừ, người đừng quên là còn có đệ tam nhân nữa.?”

Vương Thế Kỳ tuy đang khá mệt nhưng vẫn cố sức chỉ trì hầu đạt được mục đích. Chàng hỏi, “Đệ tam nhân? CỐ phải người muốn nói đến Trình đà chủ của Cái bang?”

“Hừ, không phải họ Trình thì còn ai vào đây? Đỡ.?”

“vù vù ?”

“ào ào ?”

“vút ?”

“Nhưng không phải chính người đã hạ sát Trình đà chủ vào năm năm trước rồi sao?”

“Càng tốt! Bản công tử chỉ cần giết luôn cả người thì lo gì không giữ được bí mật. Xem chiêu này!?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“Vút ?”

Không hiểu La Hán Phật đang nghĩ ngợi điều gì mà mãi vẫn không chịu bỏ chạy, Vương Thế Kỳ như muốn lên tiếng nhắc nhở nhưng lại sợ Lưu Trúc Hàn nhân đó sẽ nhớ đến việc phải giết La Hán Phật để diệt khẩu.

Do đó, Vương Thế Kỳ tìm cách kéo dài thời gian, hy vọng rồi sẽ có lúc La Hán Phật sức tỉnh và bỏ chạy.

Chàng hỏi, “Lưu Trúc Hàn, công phu này có phải là một phần sở học của Vạn thể ma quân không vậy? Không lẽ công phu của Vạn thể ma quân lại kém đến thế sao?”

Nghe Vương Thế Kỳ hỏi, Lưu Trúc Hàn đã hậm hực lại càng thêm hậm hực, hắn quát lên be be, “Tiểu tử, nếu người cho ta kém thì tại sao không phát chưởng thử xem? Hừ.?”

“Vù vù vù ?”

“Vút ?”

Chàng bật cười và châm chọc hắn, “Thế còn người, tại sao người không chờ ta hồi phục xong bản thân công lực rồi hãy giao đấu?”

Không phải là vì công phu của Vạn thể ma quân kém cỏi hay sao?”

Lưu Trúc Hàn gầm lên, “Kém này! Đỡ này! CỐ giỏi thì đỡ này!?”

“ào ?”

“vút ?”

Nhờ những tiếng gầm cuồng nộ và những loạt kinh phong dờn non lấp bể này của Lưu Trúc Hàn mà La Hán Phật mới sực tỉnh.

Khi đã biết được những gì cần biết và nhất là khi La Hán Phật đã rõ rằng Vương Thế Kỳ rồi sẽ có cách thoát thân, La Hán Phật bèn âm thầm thu nhặt di thể của Kim Cang Phật với định tâm là sẽ bỏ đi.

Thoạt thấy La Hán Phật chịu động đậy Vương Thế Kỳ đã mừng, giờ lại thấy nghĩa cử của La Hán Phật, không nỡ bỏ lại Kim Cang Phật, Vương Thế Kỳ không thể không nôn nao lo sợ.

Quả nhiên Lưu Trúc Hàn cũng kịp nhận ra hành động của La Hán Phật. Hắn cuộn người đến với tiếng quát long trời lở đất, “Tên trọc kia, nạp mạng nào?”

“vù vù ?”

vương Thế Kỳ hồn xiêu phách lạc, chàng vội vàng bám đuôi với tiếng quát yếu ớt, “Lưu Trúc Hàn, xem ám khí của ta đây?”

Đã là ám khí mà Vương Thế Kỳ lại hô hoán. Thế nhưng, kẻ tiểu nhân lại không thể không có tiểu tâm. Lưu Trúc Hàn vội lạng người lẩn tránh, giúp cho La Hán Phật có được một cơ may.

Không phát hiện được dù là bất kỳ một ngọn ám khí nào như Vương Thế Kỳ hô hoán, Lưu Trúc Hàn mới biết là đã bị Vương Thế Kỳ đánh lừa.

Hắn lại gầm lên và chạy đuổi theo La Hán Phật.

“Tên trọc kia, đồ người chạy thoát!?”

“Vù vù ?”

Vương Thế Kỳ lại dùng thủ đoạn cũ, “Lần này mới thật là ám khí đây ?”

“vút ?”

Lại lẩn tránh và lại bị đánh lừa, Lưu Trúc Hàn hùng hùng hổ hổ chạy đuổi theo La Hán Phật giờ đã xa gần hai mươi trượng.

Và Vương Thế Kỳ lại thét, “Lưu Trúc Hàn, hãy để Bách Thiết Mao Diêm Vương Đỉnh của Huỳnh Liên giáo đây?”

Cây có bóng người có tên, Lưu Trúc Hàn vừa nghe đến Bách Thiết Mao Diêm Vương Đỉnh (ám khí như sợi lông có màu trắng và là lệnh tử của lão Diêm Vương) của Huỳnh Liên giáo thì dù Vương Thế Kỳ có ném hay không ném, hắn cũng phải lạng người lẩn tránh.

Và, là lần thứ ba vị Vương Thế Kỳ đánh lừa, Lưu Trúc Hàn thì không còn nhìn thấy La Hán Phật đâu nữa bèn giận dữ quay đầu lại với Vương Thế Kỳ, hắn quát lên vang dội, “Vương Thế Kỳ, nếu bốn công tử không giết người thì thế không là Lưu Trúc Hàn nữa! Đỡ, đỡ, ”Vù vù ?”

“ào ào ?”

“vút, vút ?”

Tạm yên tâm về phần La Hán Phật, Vương Thế Kỳ bèn dè sẻn chân lực để phổ vào bộ pháp nghịch đảo Nhất ma chi vạn ma hầu tìm cách thoát thân.

Năm chiêu...

Mười chiêu...

Hai mươi chiêu đã qua.

Đang khi Lưu Trúc Hàn vẫn tràn đầy sinh lực thì Vương Thế Kỳ càng lúc càng kiệt quệ.

Cực kỳ đặc ý, Lưu Trúc Hàn vũ lộng song chưởng tạo thành một màn áp lực dày đặc, vây kín quanh Vương Thế Kỳ vào một phạm vi nhỏ hẹp khoảng một trượng vuông.

Và trong phạm vi nhỏ hẹp đó, Lưu Trúc Hàn đã nghe rõ mồn một từng nhịp thở nặng nề của Vương Thế Kỳ.

Vương Thế Kỳ đang như thú mắc bẫy, chỉ còn chờ chết mà thôi.

Hốt nhiên, Lưu Trúc Hàn chững tay lại. Màn áp lực vốn đang dày đặc chợt lơi dần ra. Và rồi Lưu Trúc Hàn hầu như là quên đi việc tiêu diệt Vương Thế Kỳ. Hắn chỉ dồn mọi tinh lực vào thính nhĩ của hắn.

Hắn ngưng thần và lắng nghe. Hắn có nghe để không bỏ sót bất kỳ một lời nào do Vương Thế Kỳ đang thều thào đọc. Hay nói đúng hơn là Vương Thế Kỳ đang lầm nhảm đọc trong cơn bấn loạn nửa tỉnh nửa mê nửa tỉnh.

Những âm thanh của Vương Thế Kỳ tuy đang càng lúc càng nhỏ dần nhưng với thính lực rất tinh tường thì Lưu Trúc Hàn vẫn nghe và vẫn hiểu.

Lưu Trúc Hàn hiểu rằng những gì Vương Thế Kỳ đang lầm nhảm nói ra chính là những kinh văn khẩu quyết của một loại công phu thượng thừa mà hắn chưa từng biết đến.

Lưu Trúc Hàn nghe như nuốt từng lời. Tuy hắn chưa hiểu đây là kinh văn khẩu quyết của loại công phu gì nhưng trong tâm tưởng của chính hắn thì loại công phu đó chắc chắn phải là công phu sở học của chính Vạn thế ma quân.

Chính hắn đã tự nói lên điều này khi Vương Thế Kỳ chợt im bặt không còn lầm nhảm nữa.

Hắn buột miệng hỏi, “Vương Thế Kỳ, ngươi vừa lầm nhảm cái gì vậy? Có phải là kinh văn võ học của Vạn thế ma quân không?”

Với đôi mắt có phần nào lạc thần, Vương Thế Kỳ không có đến một lời hồi đáp lại câu nghi vấn của Lưu Trúc Hàn.

Tuy nhiên Lưu Trúc Hàn không hề thúc ép Vương Thế Kỳ. Vì hắn biết rằng nếu hắn muốn biết rõ những gì cần biết thì hắn phải chờ cho Vương Thế Kỳ khôi phục lại phần nào thần trí trước đã. Vả lại, Lưu Trúc Hàn đang là kẻ thắng trận, hắn không sợ sau khi hồi phục lại thần trí Vương Thế Kỳ thoát được tay hắn. Hắn kiên nhẫn chờ, chờ cho đến khi nhịp thở của Vương Thế Kỳ dần dần ổn định lại.

Và lúc đó rồi cũng phải đến tuy có hơi chậm.

Hắn lại hỏi, “Vương Thế Kỳ, có phải đó chính là công phu võ học của Vạn thế ma quân không?”

Mỗi một tưởng đến chết đi nhưng Vương Thế Kỳ cũng buộc phải lên tiếng nếu không muốn Lưu Trúc Hàn tiếp tục đông thủ. Chàng hỏi ngược lại hắn, “Ngươi không nhận ra à?”

Lưu Trúc Hàn ngẩn ngơ tiếc nuối, “Chính là công phu võ học của Vạn thế ma quân ư?”

Vương Thế Kỳ khó khăn lắm mới nhếch được một bên miệng tỏ ý cười nhạt, “Ngươi có trông thấy bộ pháp vừa rồi của ta không?”

Lưu Trúc Hàn hậm hực, “Thấy, có thấy. Đúng là công phu võ học Của Vạn thế ma quân rồi. Hừ, bản công tử không ngờ lão Vạn thế ma quân lại có lắm thủ đoạn, đã lưu sở học ở rải rác khắp nơi.”

Với lòng tham vô độ, Lưu Trúc Hàn vọt miệng hỏi, “Ngươi đã tìm được phần võ học này ở nơi nào?”

Vương Thế Kỳ mập mờ hỏi lại, “Còn ở đâu nữa, ngươi không đoán được sao?”

“Là ở Cửu U Địa Khuyết ư? Hừ, ngươi tưởng là bản công tử sẽ tin vào điều này sao?”

Vương Thế Kỳ lại cười một cách khó khăn, khổ sở, “Ngươi không tin cũng không được.”

Lưu Trúc Hàn bán tín bán nghi, “Tại sao chứ?”

“Ta hỏi ngươi, giữa ta và ngươi ai là người lọt vào Cửu U Địa Khuyết trước?”

Ngẩn ngơ thần tình, Lưu Trúc Hàn kêu lên, “Là người! Nhưng người làm sao lọt vào Cửu U Địa Khuyết được khi người là người không hợp với cách chọn lựa truyền nhân của Vạn thể ma quân?”

“Đúng là ta đã không được chọn nhưng người còn nhớ những gì ta đã nói lúc trước không?”

Lưu Trúc Hàn ngơ ngác, “Người đã nói những gì à? À à, một cuộn lụa. Phải rồi, người nói là người đã nhận được một cuộn lụa.”

“Không phải là cuộn lụa mà là một bức trướng bằng lụa.” Vương Thế Kỳ sau khi cải chính chợt hỏi hần, “Theo người thì trên bức trướng bằng lụa đó được Vạn thể ma quân lưu lại những gì?”

Lưu Trúc Hàn bực tức kêu lên, “Chính là một phần sở học của lão ma ư? Sao trước đây bản công tử không nghe người nói đến?”

Vương Thế Kỳ mỉm cười, “Ta nào có nói được đâu. Vừa nghe nhắc đến Vạn thể ma quân, người và Trình đà chủ đã buộc ta phải lập thệ cơ kia mà.”

Lưu Trúc Hàn bỗng rít lên, “Như vậy càng hay! Chính người phải đọc lại cho bản công tử nghe tất cả những gì được Vạn thể ma quân lưu lại cho người.”

Vờ kinh ngạc, Vương Thế Kỳ hỏi, “Sao ta lại phải đọc cho người nghe?”

“Hừ, người còn hỏi ư? Người đâu còn làm chủ được bản thân, bản công tử bảo người đọc là người phải đọc là người phải đọc. Nếu không...?”

“Nếu không thì thế nào?”

“Ha ha ha... không lẽ người lại ngu xuẩn đến độ không hiểu được ý định của bản công tử. Chết! Người đã hiểu chưa? Nếu người không tuân theo bản công tử thì đứng trách bản công tử này độc ác.”

Vương Thế Kỳ thở ra, “Chết ư? Không lẽ nếu ta chịu đọc lại cho người nghe, người sẽ tha chết cho ta?”

Mắt không chớp, mặt không đổi Lưu Trúc Hàn đáp, “Đương nhiên là bản công tử sẽ cho người được sống. Bản công tử hứa chắc điều đó.”

Chàng cười gằn, “Hừ, lời hứa của người có giống với lời người đã nói là sẽ kết nghĩa kim bằng với ta lúc trước không?”

Thoáng đỏ mặt, Lưu Trúc Hàn bảo, “Lúc trước khác, bây giờ khác.

Nếu người không tin, bản công tử sẵn sàng phát thệ.”

“Phát thệ? Người đã từng phát thệ nhưng rồi rốt cuộc phệ thân người cũng biết khá rõ về Vạn thể ma quân đó thôi.”

Lưu Trúc Hàn lúng túng, “Bản công tử... bản công tử... ?”

Đưa tay ngăn lại, Vương Thế Kỳ chợt nói, “Được rồi, người không cần phải phát thệ. Dù sao ta vẫn là người không thể làm chủ được bản thân nữa, phải không?”

Trước phản ứng này của Vương Thế Kỳ, Lưu Trúc Hàn liền tỏ ra cảnh giác, “Người ưng thuận việc đọc lại cho bản công tử nghe sao?”

vương Thế Kỳ chép miệng, “Ta đâu còn cách nào để chọn lựa chứ?

E hèm, nghe đây...?”

Bảo Lưu Trúc Hàn nghe, nhưng khi Lưu Trúc Hàn ngưng thần để lắng nghe thì Vương Thế Kỳ bỗng chớp động thân hình.

Với chút chân lực vừa phục hồi. Sau khi lừa cho Lưu Trúc Hàn phải dừng tay rồi lại phải đối đáp với chàng một lúc lâu, Vương Thế Kỳ bèn dồn cả vào cước lực và bộ pháp Nhất ma chi vạn ma nghịch chuyển để thoát đi.

“Ha ha ha... ?”

Tràng cười của Vương Thế Kỳ không còn là tràng cười của một người vừa mang thương thế trầm trọng và vừa trải qua một trận giao chiến không cân sức nữa. ĐÓ là tràng cười của một người đã khôi phục phần nào chân nguyên.

Nhìn theo bóng nhân ảnh của Vương Thế Kỳ mới thấp thoáng đó đã xa ngoài mười trượng, Lưu Trúc Hàn giậm dứ đuổi theo với tiếng gầm cả thể, “Vương tiểu tử, ngươi dám lừa bản công tử ư? Ngươi đáng chết, bản công tử quyết phải giết ngươi. Ngươi có chạy lên trời bản công tử cũng theo lên trên trời, ngươi có chui xuống đất bản công tử cũng chui theo. Mau đứng lại nào?”

“Vút ?”

Một người thì thoát đi bằng bộ pháp dị thường của Vạn thể ma quân nhưng lại chuyển qua khinh thân pháp. Người còn lại thì thi triển nhất tuyệt không công đã nổi danh thiên hạ của Tam Tuyệt bảo.

Đồng thời một bên thì vừa mới phục hồi phần nào chân lực còn một bên thì sung mãn đầy đủ.

Đáng lý Vương Thế Kỳ sẽ bị Lưu Trúc Hàn đuổi kịp nếu như địa hình ở chốn này bằng phẳng chứ không phải là địa hình của một khu rừng. Chính vì đây là một khu rừng nên bộ pháp Nhất ma chi vạn ma liền tỏ ra đắc địa.

vương Thế Kỳ nhờ vào địa hình nên bỏ Lưu Trúc Hàn càng lúc càng xa.

Nhưng rồi, khu rừng rồi cũng hết.

Trước mặt Vương Thế Kỳ một bên là bình nguyên trống trải, bên còn lại thì lởn nhố những đá là phần dẫn đến một ngọn núi.

Không chậm trễ, Vương Thế Kỳ liền lao luôn vào vùng đá lởn nhố nọ.

Trước khi chàng đặt chân đến chân núi thì Lưu Trúc Hàn đã kịp nhìn thấy. Hắn quát khi cứ tiếp tục đuổi theo, “Ngươi rời bỏ khu rừng chẳng khác nào ngươi tự tìm đến cái chết. ĐÓ ngươi chạy thoát khỏi tay bản công tử?”

“Vút ?”

Đang khi đảo quanh từng cộp đá ở vùng chân núi, Vương Thế Kỳ tình cờ nhìn lại phía sau. Và chàng không khỏi kinh tâm động phách khi nhận ra Lưu Trúc Hàn đang lao về phía chàng với một khinh công thật vô thượng. Hắn không còn cách chàng bao xa nữa.

Ngước mắt nhìn lên, Vương Thế Kỳ vừa đảo người vừa quan sát địa thế của ngọn núi. Chàng những hy vọng rồi chàng sẽ tìm được một địa thế phù hợp cho bộ pháp Nhất ma chi vạn ma của chàng.

Nhưng chàng chưa kịp quan sát được gì thì một chấm đen nhỏ ở trên không chợt lọt vào tầm thị tuyến của chàng. Kinh nghi, Vương Thế Kỳ bỏ đi việc quan sát địa thế để dõi nhìn một lúc vào chấm đen nọ.

Toàn thân chàng thoáng chấn động vì mừng. Bất giác Vương Thế Kiệt hé miệng hú dài, “Hu... u... ú... ú...?”

Lưu Trúc Hàn bàng hoàng ngỡ như là đang mơ. Vì sau tiếng hú không rõ căn nguyên của Vương Thế Kỳ, một con chim diều to lớn bỗng từ bên trên sà xuống.

Và Lưu Trúc Hàn còn ngạc nhiên nhiều hơn khi trước mặt hắn con Chim diều nọ lại lượn thành từng vòng nhỏ ngay bên trên Vương Thế Kỳ.

Đến khi Lưu Trúc Hàn nhìn thấy Vương Thế Kỳ cố tìm cách leo lên được lưng con chim diều quái dị nọ thì hắn đã hiểu. Hắn động nộ, chạy ào ào đến...

Vương Thế Kỳ vừa leo được lên lưng của con chim diều thì Lưu Trúc Hàn chỉ còn cách xa có hai trượng. Hắn gầm lên phần nộ, “Vương Thế Kỳ, đỡ?”

“Vù vù ?”

Một luồng kinh lực bài sơn đảo hải liền xuất hiện, lao như gió cuốn về phía Vương Thế Kỳ.

Nhưng, khi luồng lực đạo còn cách Vương Thế Kỳ độ nửa trượng thì con chim diều bỗng cất mình bay lên.

“ào ào ?”

“ầm.?”

Luồng lực đạo của Lưu Trúc Hàn rốt cuộc cũng đến đích. Nhưng ngoài tác dụng làm cho con chim điêu lão đảo trong một thoáng và một ít lông rơi rụng thì ngọn chưởng kinh của Lưu Trúc Hàn không hề gây thương hại gì đến việc tẩu thoát của Vương Thế Kỳ và con chim điêu.

Lưu Trúc Hàn tức giận đến phát cuồng khi nhìn thấy con chim điêu nọ chỉ còn là một chấm nhỏ giữa bầu trời xanh trong bao la.

Hắn nhìn mà không tin vào điều hắn vừa nhìn thấy. Nhưng, không tin cũng không được, vì Vương Thế Kỳ đã thật sự thoát đi rồi.

22. Đến Thất Diệp Cốc Gặp Quái Nhân.-hiếu Rõ Nội Tình Thương Phận Bạc.

Được đại điều đưa đi một lúc lâu, Vương Thế Kỳ mới bảo đại điều hạ dần xuống. Ở độ cao vừa phải này, Vương Thế Kỳ dễ dàng quan sát địa hình ở phía dưới.

Và giữa một vùng núi nhấp nhô, một làn trắng đến loá mắt chợt đập vào nhãn quang của chàng, “Điều huynh, hãy đưa ta đến đây.?”

Càng đến gần, Vương Thế Kỳ càng mừng vì làn sáng trắng loá mắt đó chính là một con suối khá lớn! Và nguồn gốc xuất phát ra con suối chính là một cốc khẩu tuyệt đẹp với những thảm cỏ xanh rì điểm lấm tấm những đoá hoa dại! Không những cảnh quan đẹp để muôn phần mà còn tuyệt đối tĩnh lặng nữa.

“Đúng là cảnh thế ngoại đào viên! Thật hợp với việc luyện công Chửu thương của ta! Hạ xuống được rồi đây, Điều huynh.?”

Cảnh sắc cứ như tranh vẽ khiến cho Vương Thế Kỳ phải quên đi việc tìm hiểu là tại sao đại điều lại ly khai a di và Vân Phi Yến để rồi tình cờ cứu sống chàng.

Bước theo con suối, Vương Thế Kỳ đi ngược dòng và tiến sâu vào cốc khẩu Thế nhưng, cốc khẩu không phải tuyệt đối tĩnh lặng như chàng nghĩ. Một tiếng quát chợt vang lên, “Ai?”

Hoảng hồn, Vương Thế Kỳ dừng lại và đưa mắt nhìn quanh.

Không thấy bóng dáng của bất kỳ ai, nhưng Vương Thế Kỳ vẫn phải đáp, “Vãn bối Vương Thế Kỳ, vì mãi vui nên lạc bước đến nơi này làm quấy rầy việc thanh tu của cao nhân tiền bối! Xin tiền bối miễn thứ cho.” Nói xong, chàng quay người đi trở ra.

Tiếng quát nọ lại vang lên, “Hừ, tiểu tử mới ít tuổi đầu đã biết dùng lời dối trá hòng lừa gạt bản nhân hử? Lại đây nào.?”

Theo sau những âm thanh cuối, Vương Thế Kỳ liền cảm nhận được có một luồng tiềm lực vô hình đang níu chân chàng lại. Theo bản năng, Vương Thế Kỳ gắng gượng bước đi, mong thoát được luồng tiềm lực nọ.

Thế nhưng, không gượng thì không sao, Vương Thế Kỳ vừa gượng sức thì luồng tiềm lực nọ bỗng khởi phát và cuốn chàng lùi lại càng lúc càng nhanh! Do thương thế còn bị thương nên Vương Thế Kỳ chỉ chi trì được một lúc ngắn ngủi rồi lại thôi.

Lạ thay, chàng vừa thôi dùng sức thì luồng tiềm lực nọ như mất đi chỗ dựa đã nhẹ hẫng đi. Tuy vậy dù là nhẹ nhưng Vương Thế Kỳ cũng vẫn phải tiếp tục lùi theo uy lực của luồng tiềm lực vô hình nọ.

Còn đang kinh ngạc trước diễn biến này, Vương Thế Kỳ lại nghe giọng nói kia phát ra với sự kinh ngạc không kém, “Ủy, tiểu tử đã bị nội thương ư?”

Với câu nói này và với luồng tiềm lực kỳ dị nọ, là hấp lực, Vương Thế Kỳ biết ngay là chàng vừa chạm trán với một vị cao nhân. Chàng vẫn quay mặt ra ngoài cốc khẩu theo bộ vị trước đó chàng định bỏ đi và lên tiếng, “Tiền bối quả là một cao nhân, vãn bối không dám giấu.

Đúng vậy, vì đang mang thương thế trầm trọng nên khi đi ngang qua chốn này văn bối có ý định là tìm chỗ để dưỡng thương.”

Chàng đã thật tâm nhưng giọng nói kia vẫn tỏ ra nghi ngờ, “Tiểu tử nói hay lắm, năm năm qua chỉ người là người duy nhất đặt chân đến được Thất Diệp cốc này. Vậy mà người bảo là người tình cờ đi ngang qua?”

Chàng ngạc nhiên, “Thất Diệp cốc thì Thất Diệp cốc, không lẽ văn bối không được quyền đi ngang qua hay sao?”

“Hừ, muốn có dịp đi ngang qua Thất Diệp Cốc thì một là người phải biến thành một thi thể vô hồn, hai là phải gây vụn tứ chi nếu người còn sống. Người nghĩ xem người có là một trong hai hạng người đó không?”

Chàng ngơ ngác suýt nữa đã bật cười, “Tại sao văn bối phải là một trong hai hạng người đó? Không lẽ đây chính là luật lệ do tiền bối đặt ra?”

“Câm! Bản nhân là hạng người nào mà tiểu tử người dám gán cho bản nhân đặt ra những luật lệ tàn độc đó.”

“Không phải tiền bối thì là ai? Đã biết là tàn độc sao tiền bối lại cứ muốn văn bối phải là một trong hai hạng người nợ?”

“Người không biết thật ư?”

Chàng đáp sáng, “Không biết và văn bối không cần phải biết.”

Giọng nói kia chợt quát lên, “Người phải biết! Trừ phi người là người của lão Tiền thì người mới dám nói ngược lại.”

“Lão Tiền nào? Văn bối không biết ai là lão Tiền cả.”

“Vậy người làm sao đến được Thất Diệp cốc này?”

Chàng bực dọc, “Còn làm sao nữa? Văn bối vừa bảo là văn bối đi ngang qua kia mà?”

“Ha ha ha... Thất Diệp Cốc là một cốc khẩu do bảy lớp núi chồng chất lên nhau tạo thành, người bảo người có thể dễ dàng đi ngang qua được sao?”

Chàng thất kinh, “Do bảy lớp núi chồng chất lên nhau ư? Sao văn bối không nhìn thấy?”

“Tiểu tử, người đang định lừa ai vậy? Lừa bản nhân hay tự lừa dối mình?”

Chàng lúng túng, “Văn bối... văn bối không muốn lừa ai cả. Thật sự là văn bối không hề nhìn hết được địa hình chốn này.”

Giọng nói kia ra chiều kinh ngạc, “Nhìn hết được địa hình? Người nói vậy là hàm ý gì?”

Chàng thở dài, “Văn bối dù có giải thích chưa chắc gì tiền bối đã tin! Tốt hơn là văn bối không giải thích.”

“Hừ, thật mà khó tin còn hơn là phải tin vào những điều người nói không thật! Người cứ nói, miễn hữu lý là bản nhân không thể không tin.”

Chàng đưa ra một nhan đề, “Nếu văn bối bảo văn bối được một đại điều đưa đến đây thì tiền bối có tin không?”

“Đại điều? Nó đâu? Nếu đại điều mà người nói vẫn còn ở đây và được bản nhân nhìn thấy tận mắt thì bản nhân làm sao lại không tin?”

Chàng gật đầu, “Được! Để văn bối gọi Điều huynh vào. Chỉ mong tiền bối đừng giết mình.”

“Hừ, chuyện làm cho bản nhân phải giết mình thì nhiều lắm nhưng không phải là chuyện một đại điều mà người vừa nói đâu! Gọi đi.”

Tuy có phần nào kinh ngạc vì lời nói đầy ngụ ý của lão nhân ẩn diện, không giết mình vì chuyện đại điều chỗ người vốn là chuyện hi hữu đến không thể có, nhưng Vương Thế Kỳ cũng phải gọi, “Điều huynh! Hãy vào đây nào.”

Quả nhiên, một đại điều có vóc dáng cao to liên lừng lững tiến vào.

Vương Thế Kỳ có phần mãn nguyện định lên tiếng hỏi châm chọc vị lão nhân kia, “Tiền bối có...?”

Thì vị lão nhân kia bỗng kêu lên, “Điều nhi, là Điều nhi của ta đây mà..?”

“Vút ?”

Một bóng nhân ảnh từ phía sau bay vút qua người Vương Thế Kỳ.

Và khi Vương Thế Kỳ nhìn về phía trước, nơi đại điều đang đứng thì chàng chỉ biết tròn mắt và há hốc mồm ra vì kinh ngạc mà thôi.

Vì đại điều không những không tỏ ra tức giận vì bị một kẻ lạ vồ vập mà còn tỏ ra nũng nịu khi cứ chúi đầu chúi mỏ vào người lạ nọ.

Không những vậy, thân hình của vị lão nhân kia còn làm cho Vương Thế Kỳ phải kinh ngạc nhiều hơn. Hai chân thì gãy đến tận đùi, một tay buông thõng như một phế vật, tay còn lại chỉ còn là một mồm cụt đến tận khuỷu bất thành hình dạng của một cánh tay! Chưa hết, gương mặt của vị lão nhân đó thì đầy những vết sẹo, có vết sâu hoắm đến tận khung xương khiến hình thù của lão nhân cứ như là một quái nhân kỳ hình dị trạng.

Một quái nhân một quái điều cứ quấn quít bên nhau, bỏ Vương Thế Kỳ ngơ ngẩn một thân một mình.

Đến lúc sức tĩnh, Vương Thế Kỳ lên tiếng và là lên tiếng hỏi đại điều, “Điều huynh, vị đây đã từng là chủ nhân của điều huynh à?”

Đại điều thì gật đầu vài lượt tỏ vẻ phẩn khích.

Còn quái nhân thì lên tiếng đáp lời, “Người nói không sai! Chính bản nhân mới thực sự là chủ nhân của điều nhi! Người thấy không, điều nhi tuy đã xa rời bản nhân ngoài mười hai năm nhưng xem ra điều nhi vẫn không quên chủ nhân của nó! Cho dù hình thù của bản nhân bây giờ...?”

Không chờ lão nhân nọ nói dứt lời, Vương Thế Kỳ thẳng thốt kêu lên, “Ngoài mười hai năm ư? Như vậy thì đúng rồi!”

TỔ vẻ đã hiểu, vị lão nhân kia gật đầu, “Có phải người đã bắt gặp điều nhi đúng vào thời điểm đó không? Và người đã làm gì cho điều nhi để điều nhi thân cận được với người?”

Chàng ngưng ngưng giải thích, “Không phải văn bối đã bắt gặp điều huynh mà là tiên mẫu.”

“Mẫu thân người ư? Vậy việc người thân cận với điều nhi là điều dễ hiểu thôi.”

Chàng lắc đầu, “Không phải như tiền bối nghĩ đâu! Việc văn bối đã thân cận với điều huynh không dính líu gì đến tiên mẫu cả.”

Lão nhân kia kinh ngạc, “Người nói vậy là ý gì?”

chàng đáp, “Tuy tiên mẫu đã có công cứu mạng điều huynh vào khoảng thời gian mà tiền bối vừa nói, nhưng sau đó tiên mẫu đã để điều huynh ở lại Huỳnh Liên giáo để vào Trung nguyên. Mãi đến gần đây ?”

Không để cho Vương Thế Kỳ nói tiếp lời, lão nhân kia chợt hỏi giật ngược, “Người là môn hạ của lão HỒ Vĩnh Tân ư?”

Chàng lắc đầu, “Không phải! Mà là...?”

“Vậy tại sao người vừa bảo mẫu thân người đã để Điều nhi ở lại Huỳnh Liên giáo?”

Chàng thở ra, “Để giải thích ngọn ngành thì dài lắm? Không hiểu tiền bối có chịu nghe không?”

“Hừ! Bản nhân kéo dài kiếp sống tàn những năm năm còn được, sá gì chút ít thời gian để nghe người giải thích! Người hãy nói tất cả xem nào.”

“Tiền bối vừa bảo là kéo dài kiếp sống tàn, như vậy là nghĩa gì?”

vị lão nhân bỗng nạt lên, “Chuyện nào trước nói trước, chuyện nào sau thì sẽ nói sau! Người còn chờ gì nữa mà không nói?”

Việc lão nhân nộ hỉ nộ bất thường khiến chàng thoáng bực! Nhưng khi nghĩ đến tình cảnh của lão nhân chàng liền nguôi đi! Vương Thế Kỳ bèn thuật lại chuyện đã xảy ra cho hiểu huynh theo những gì chàng đã nghe a di và Văn Phi Yến kể lại.

Tiếp đó chàng đành phải kể đến việc chàng làm cách nào tiếp cận được đại diện, là chuyện đã xảy ra ở Thủy trung nhược thủy đầm.

Lão nhân cứ gật gù theo câu chuyện chàng thuật lại, như đã hiểu được toàn bộ. Chỉ đến khi chàng nói xong việc ở đầm Thủy trung nhược thủy, lão nhân mới có phản ứng.

“Vút ?”

Bằng một thân pháp khá kỳ ảo của một nhân vật không còn hai chân lão nhân nộ đột nhiên lao đến và chộp vào uyển mạch của Vương Thế Kỳ.

chàng hoảng hốt kêu lên, “Tiền bối làm gì vậy?”

Không nói không rằng, lão nhân nộ sau khi xem qua mạch tượng của chàng lại tiếp tục sờ nắn gân cốt khắp thân thể của chàng nữa.

Đến khi sờ nắn xong, lão nhân bèn hoang mang nói, “Bản nhân đã từng biết nước trong đầm Thủy trung nhược thủy hàm chứa một loại độc được kinh nhân, nhưng tại sao người vẫn không chết tại độc thủy?”

Chàng sau cơn hoảng hốt mới lắc đầu hồi đáp, “Điều đó thì... văn bối không sao hiểu được?”

“Hừ! Người bảo chính người không hiểu được người thì bản nhân làm sao tin được đây?”

Chàng cười gượng, ”Tiền bối không tin thì văn bối cũng đành chịu!

Sự thật là... ?”

”Sự thật là trước đó người đã ăn phải một loại dị vật gì rồi! Bằng không, hình hài của người phải tiêu tan khi vừa chạm vào Độc Thủy!

Người thử nhớ lại xem!?”

Nhưng Vương Thế Kỳ vẫn đáp, “Văn bối đã từng nghĩ nhiều rồi nhưng vẫn không sao biết được.”

“Có lý nào lại như thế chứ? Đâu, người hãy thuật qua những gì người đã từng trải cho bản nhân nghe, có khi bản nhân sẽ suy đoán được nguyên nhân của bí ẩn này.”

Nghe thế, Vương Thế Kỳ liền tìm cách thoái thác, “Văn bối đã tự kiểm lại toàn bộ đoạn đời đã trải rồi, nhưng... ?”

“Hừ! Nhưng biết đâu vẫn còn có nhiều điều người thì cho là không có gì còn bản nhân thì lại nghĩ khác?”

“Văn bối... văn bối... ?”

Lão nhân chợt đoán ra, “A... có phải người có một ẩn tình không thể nói được, phải không?”

chàng đáp nhanh, “Đúng vậy, tuy không phải là ẩn tình nhưng văn bối đã từng lập thệ là không bao giờ được nhắc đến. Mong tiền bối lượng thứ.”

Lão nhân tuy gật đầu nhưng vẫn truy hỏi, “Người đã lập thệ?”

“Phải!”

“Có ai nghe người lập thệ không?”

“Bao nhiêu người người nghe người lập thệ?”

“Hai.”

“Họ có lập thệ như người không?”

“Rồi họ ra sao?”

“Y của tiền bối là... ?”

“Hừ, tin người thì nên tin nhưng phòng người thì vẫn phải đề phòng. Người nói đi, hai người đó có giữ lời mà họ đã lập thệ không?”

Chàng thoáng ngáp ngừng, “Một người ngay sau đó đã chết.”

“Còn người kia?”

“Người kia thì... ?”

“Sao?”

“Theo văn bối thì người thứ hai có lẽ... ?”

“Kẻ đó đã không giữ lời chứ gì?”

“Có hay không?”

Bật cười lên thích thú, lão nhân nọ sau đó mới giải thích, “Ha ha ha... bản nhân đã đoán biết ngay từ đầu mà. Ai đó muốn người lập thệ rõ ràng là có ý không tốt. Bằng không, nếu là người quân tử, họ phải tin người và họ cũng không ép buộc người phải lập trọng thệ.

Người đúng là ấu trĩ?”

“Ấu trĩ?”

“Không phải vậy sao? Người có thể tự kiểm nghiệm xem là người là đã thua thiệt như thế nào sao khi người bị buộc phải lập trọng thệ?”

Bình tĩnh, Vương Thế Kỳ gần như là rít lên, “Tiền bối nói không sai. Văn bối đúng là phải chịu thua thiệt nhiều chính vì người thứ hai đã phản bội lời thề gây ra.”

“Vậy thì người cần gì phải giữ lời đã thề? Người cam tâm chịu thua thiệt suốt đời sao?”

Bị lão nhân nọ dẫn dắt một hồi, Vương Thế Kỳ liền khảng khái bảo, “Tiền bối một lần nữa lại nói đúng. Văn bối cần gì phải giữ lời khi chính kẻ đó đã phản lại trước? Được, tiền bối hãy nghe đây.”

Một quãng đời năm năm gian khổ liền được Vương Thế Kỳ bộc lộ Cho vị lão nhân kia nghe. Càng nghe, vị lão nhân kia càng lấy làm sững sốt. Sự sững sốt của lão nhân bao gồm cả bi, hài, hỉ, nộ...

Trầm ngâm một lúc lâu, khi Vương Thế Kỳ đã dừng lời, vị lão nhân mới từ tốn nói lên nhận định của chính lão, “Cách nhìn nhận của người về phương cách chọn truyền nhân của Vạn thể ma quân rất ư là đúng! Do đó, hoàn linh được mà người nhặt được, theo bản nhân phải là một hoàn độc được...”

“Độc được? Nhưng lão... ?”

“Hừ, bản nhân chưa nói hết kia mà. Nhưng vì người đã vô tình bóp vỡ phần bao bên ngoài chính là phần độc được có tính năng biến người thành một tay sai trung thành sau này của tên Lưu Trúc Hàn, chỉ còn lại phần bên trong mà thôi.”

Nghĩ một chút để ngẫm nghĩ, vị lão nhân lại nói, “Phần bên trong, theo bản nhân rất có thể là một loại kỳ dược do một hoặc nhiều loại linh thảo tạo thành. Kỳ dược này ngoài việc giúp người tăng tiến công lực như người đã cảm nhận còn có công năng kháng lại độc tính của độc thủy. Người có tán thành lập luận này của bản nhân không?”

Nghe có vẻ xuôi tai, chàng gật đầu, “Rất có thể là như vậy, nhưng đó là loại linh thảo gì?”

Không ngần ngại, vị lão nhân đáp lại khá nhanh, “Rất có thể là Vạn Niên Địa Tuyệt Quả.”

“Vạn Niên Địa Tuyệt Quả ư?”

“Đúng vậy, bảo là vạn niên nhưng thật ra loại linh quả này cứ hai giáp tý lại sản sinh ra một lần. Và một lần là một quả, do Cửu u địa khuyết trong Phong Nha huyệt động nên có thể vị Vạn thể ma quân tiên khởi

đã thu thập được. Nhưng thay vì lưu truyền cho hậu thế với công năng tăng thêm chân nguyên, lão ma lại chế luyện thành những hoàn thuốc với lớp độc ở bên ngoài. Ngụ ý là muốn Vạn thể ma quân đời nào cũng phải có kẻ tâm phúc để tiện việc sai bảo.”

Càng nghe Vương Thế Kỳ càng thấm ý! Và chàng không thể không kêu lên, “Nói vậy thì lão ác ma Bất sát phi nhân sẽ không hề gì nếu lão ác ma muốn xuống thám thính Thủy trung nhược thủy đầm hay sao?”

Nghe đến danh xưng này, vị lão nhân nọ giật mình đánh thót một cái, “Người tại sao lại nhắc đến lão ma Bất sát phi nhân? Không phải người đã nói là không hề biết đến lão sao?”

“Vãn bối đương nhiên là phải biết lão ma này rồi! Vãn bối đâu có nói là không biết đến lão?”

TỔ ra giận dữ, vị lão nhân quát, “Người còn nói nữa ư? Khi nãy người đã nói kia mà?”

“Khi nãy? Hồi nào?”

“Hừ, bản nhân hỏi người về lão Tiền, người... ?”

“Lão Tiền? Vậy thì đâu mới là Bất sát phi nhân?”

Giương mắt nhìn trừng trừng vào chàng, lão nhân gặng hỏi, “Người thật sự không biết lão Tiền là ai sao?”

Chàng lắc đầu, “Vãn bối đã nói rồi, vãn bối chưa từng biết đến lão Tiền nào cả.”

Thở ra một hơi dài, lão nhân chợt trở lại chuyện mới nói qua, “Tại sao người bảo Bất sát phi nhân có thể vào được đầm Thủy trung nhược thủy?”

Chàng tuy thấy khó hiểu trước thái độ thất thường của lão nhân nhưng chàng vẫn giải thích. Chàng hỏi, “Tiền bối có nhớ chuyện của vãn bối gặp một người ở dưới Phong Nha huyết động không?”

Lão nhân gật đầu, “Nhớ, có phải là người định giết người khi đã lấy được Vạn Niên Địa Tuyệt Quả không?”

Chàng đáp, “Không sai, và kẻ đó chính là Bất sát phi nhân đó.”

Nghe thế, lão nhân nọ đột nhiên gầm lên, “Là Bất sát phi nhân Tiền Vọng Thôi ư?”

“Tiền Vọng Thôi?”

“Không sai, Bất sát phi nhân có tính danh là Tiền Vọng Thôi.”

“Thảo nào... nhưng sao tiền bối lại tỏ ra giận dữ?”

Lão nhân cảm phần nói, “Vì hình hài của bản nhân chính là do lão Tiền ban cho đấy.”

“Là lão ư?”

“Không sai? Người có biết bản nhân thật sự là ai không?”

Chàng lắc đầu, “Chính vãn bối đang muốn thỉnh giáo đây.”

Lão nhân cao giọng đáp rất rành rọt, “Bản nhân chính là U Linh giáo giáo chủ, Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương.”

Kinh ngạc đến cùng cực, Vương Thế Kỳ kêu lên, “Là giáo chủ U Linh giáo? Vậy còn lão ác ma Tiền Vọng Thôi?”

Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương bi thương thuật lại, “Đã lâu lắm rồi, bản nhân đã từng cứu mạng cho một kẻ ác và đã từng khuyên ngăn hắn phải hồi đầu hướng thiện. Kẻ đó chính là Tiền Vọng Thôi. Khi thấy hắn đã thật sự hối cải, bản nhân đưa hắn lên làm phó giáo chủ. Kể từ đó, hắn luôn xúi bản nhân phải tiến chiếm Côn Luân và Tuyết Sơn nhị phái và xưng bá võ lâm. Vì bản nhân không tán thành nên hắn giận dữ bỏ đi. Năm năm trước đây, hắn đột nhiên quay lại với một bản lãnh kinh thiên động địa! Bản nhân phải tháo chạy nhưng vẫn bị hắn truy sát. Đuổi đến đây, hắn và bản nhân lại giao chiến. Rốt cuộc thì bản nhân thì rơi xuống đây và biến dạng thể này, còn hắn lại trở thành giáo chủ U Linh giáo như người vừa nói.”

Tuy đang phần nộ trước hành vi bội bạc của Bất sát phi nhân Tiền Vọng Thôi nhưng Vương Thế Kỳ vẫn phải hỏi, “Vậy thì kẻ nào đã lừa tên ác ma xuống Phong Nha huyết động rồi lại buông dây định giết lão?”

Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương đáp, “Theo bản nhân thì có lẽ Chính là Từ Bá Phương, một trong ba vị đường chủ của bốn giáo. Vì khi vừa quay lại bốn giáo Tiền Vọng Thôi đã giết ngay họ Từ.”

“Từ Bá Phương vì nguyên nhân nào muốn giết bỏ Tiền Vọng Thôi?”

“Tranh danh đoạt lợi! Từ Bá Phương vì thấy bản nhân tin tưởng và nâng đỡ họ Tiền nên đã phải tìm cách loại bỏ.”

“Sau đó thì thế nào? Từ Bá Phương không mưu hại tiền bối ư?”

“Có thì có nhưng Từ Bá Phương không là đối thủ của bản nhân.

Bản nhân đã buông tha cho họ Từ sau khi cảnh tỉnh ư?”

“Vậy thật ra là ai đã nỡ tâm giết hại Điều huynh?”

Nghe nhắc đến đại điều, Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương liền lộ vẻ xót xa, “Điều nhi chỉ là loài cầm thú thể mà vì bản nhân cũng bị liên lụy. CỐ nghe người kể lại bản nhân mới biết vì sao bản nhân không còn nghe được tiếng rít của điều nhi, nhất là khi điều nhi vui mừng vì gặp lại bản nhân.”

Thở ra một hơi dài, Lục Kính Thương ước đoán, “Ngẫm lại mọi việc đã qua và dựa theo vết thương mà điều nhi đã chịu đựng bản nhân tin rằng kẻ manh tâm loại Ó điều nhi chính là Tiền Vọng Thôi. Hắn vẫn hay hành hạ những ai vô phúc bị hắn oán ghét, sau đó hắn mới xuống tay hạ độc thủ sau.”

Quay sang ngẫm nhìn lại Vương Thế Kỳ, Lục Kính Thương đột nhiên lại nói, “Mà thôi, điều nhi tuy không gặp may nhưng nhờ vậy mà có được một vị chủ nhân khác để nó quyền luyến. ầu cũng là duyên phận vậy.”

Chàng buột miệng hỏi, “Nói như tiền bối thì tiền bối không hề có ý định giữ lại điều huynh?”

Lục Kính Thương lắc đầu, “Hình hài của bản nhân như thế này, bản nhân đâu còn hứng thú gì để gặp lại thể nhân! CỐ lẽ Thất Diệp cốc sẽ là chốn dung thân cuối cùng của bản nhân.”

“Tiền bối không nghĩ đến chuyện báo thù ư?”

“Báo thù? Đương nhiên là phải nghĩ chứ sao lại không?”

“Vậy ai sẽ đưa tiền bối ra khỏi Thất Diệp cốc nếu không phải là điều huynh? Và ai sẽ đưa tiền bối đi tìm tung tích của Bất sát phi nhân Tiền Vọng Thôi nếu không là điều huynh? Tiền bối, không gặp tiền bối thì thôi, một khi đã gặp và biết tiền bối mới đích thật là chủ nhân của điều huynh văn bối xin quy hoàn điều huynh lại cho tiền bối.”

Bật cười hào sảng, Lục Kính Thương chợt hỏi, “Thế Kỳ, người tưởng bản nhân muốn sống mãi với hình hài quái dị này sao? Rồi người còn bảo bản nhân phải lo đến chuyện báo thù nữa. Hừ, thù tất phải báo, nhưng đâu chỉ muốn là được? Chính người, người sẽ báo thù thay cho bản nhân! Còn bản nhân thì hoàn toàn vô năng rồi.”

“Tiền bối bảo sao? Văn bối phải báo thù thay cho tiền bối ư?”

Lục Kính Thương gật đầu, “Không phải chính người đang muốn diệt trừ Tiền Vọng Thôi đó sao?”

“Đúng là văn bối muốn diệt trừ lão ma đó nhưng không phải là vì báo thù cho tiền bối.”

“Thì đâu có gì khác đâu, đẳng nào thì người cũng phải giết Tiền Vọng Thôi trừ hại cho giang hồ, nhân đó người chỉ cần nói cho hắn biết muốn của bản nhân. Vậy là xong đâu có gì khó khăn chứ? Hay người không muốn báo thù thay bản nhân?”

Ngẫm nghĩ một lúc, Vương Thế Kỳ cảm khái đáp, “Tiền bối nói không sai. Được, văn bối sẽ thực hiện điều này cho tiền bối.”

“Ha ha ha... khá lắm đấy tiểu tử. Người yên tâm đi, đổi lại việc người vừa hứa là sẽ báo thù cho bản nhân quyết không để cho người phải chịu thiệt thòi.”

Tuy chưa biết là Lục Kính Thương định sẽ lấy gì để đánh đổi với lời hứa của chàng nhưng Vương Thế Kỳ đã vội xua tay, “Tiền bối bất tất phải để tâm việc này. Cũng chỉ là nhất cử lưỡng tiện thôi. Huống chi, văn bối đã được hưởng thành quả của tiền bối ban tặng rồi.”

Thoáng kinh ngạc, Lục Kính Thương vội hỏi, “Bản nhân đã ban tặng gì cho người?”

Đưa tay chỉ vào đại diện, chàng mỉm cười, “Chính là điều huynh đây Tiền bối đã có công nuôi dưỡng và giáo huấn nên đến lúc này văn bối đã được điều huynh cứu mạng đến hai lần. Không phải thế sao?”

Lục Kính Thương bật cười rồi dặn đại diện, “Điều nhi, người may mắn lắm mới có được một chủ nhân phúc hậu như hân, từ nay người hãy quên hân lão già tàn phế này đi, nghe chưa?”

Thật lạ, không phải đại diện vì quá lưu luyến Vương Thế Kỳ hay nó ngấm ngấm hiểu được ẩn ý của Lục Kính Thương mà nó vừa nghe Lục Kính Thương nói xong liền đưa chân tiến đến với chàng.

Chợt nghĩ đến a di và Văn Phi Yến tỷ tỷ, Vương Thế Kỳ bèn hỏi, “Điều huynh, sao điều huynh lại dời a di và Phi Yến tỷ tỷ?”

Nhìn đại diện lúc lắc cái đầu vài lượt tỏ vẻ bức bối, Vương Thế Kỳ Chợt nhớ là chàng vừa hỏi đại diện một câu hỏi không thể nào trả lời được Chàng lại hỏi cách khác, “Họ có bình an không, điều huynh?”

Đại diện lúc lắc đầu làm Vương Thế Kỳ phải lạnh mình.

“Có phải vì họ không bình an nên họ sai điều huynh đi tìm ta?”

Đại diện gật đầu làm cho Vương Thế Kỳ càng kinh tâm hơn, “Gấp lắm không điều huynh?”

Đại diện lại gật đầu.

Vương Thế Kỳ hoàn toàn biến sắc, “Ta biết làm sao bây giờ? Ta làm sao dám cứ thế này mà để tìm họ? Chết thật, ta cứ huyền thuyên mà quên cả chuyện phải trị liệu thương thế. Bây giờ thì e đã muộn mất.”

Nghe chàng vì bản loạn phải lắm lắm như thế, Lục Kính Thương bỗng nói xen vào, “Không muộn đâu, Thế Kỳ.”

Quay hẳn người lại chàng hỏi, “Tiền bối có cao kiến gì?”

Lục Kính Thương đáp, “Có phải người do vì nội thương của người chưa khỏi? Không hề gì, bản nhân chỉ cần sau hai canh giờ là có thể giúp người khôi phục lại trọn vẹn công lực.”

Mừng rỡ, chàng vội kêu lên, “Được thế sao tiền bối? Vậy thì văn bối xin cảm tạ tiền bối trước. Tiền bối hãy nhận của văn bối một lễ.”

Nhưng Lục Kính Thương đã lên tiếng ngăn lại, “Không cần phải hành lễ và đáp tạ. Vì bản nhân còn có một việc muốn nhờ người.”

“Là việc gì xin tiền bối cứ nói. Dầu khó khăn đến đâu văn bối quyết không từ nan.”

Lục Kính Thương bảo, “Nghe đây, đầu tiên là khẩu quyết của một loại khinh công hân thế mà bản nhân đã từng ngạo thị giang hồ, Đáp tuyệt vô ngân.”

Phải mất hơn một canh giờ Vương Thế Kỳ mới thông thuộc toàn bộ những khẩu quyết do Đáp tuyệt vô ngân Lục Kính Thương truyền thụ.

Trước khi bắt tay việc trị liệu thương thế cho Vương Thế Kỳ, Lục Kính Thương còn nói, “Võ học của các phái tựu trung đều là Vạn Lưu Quy Tông, chung một cội nguồn. Bản nhân hy vọng qua phần sở học của bản nhân, người sẽ thấu triệt được bốn chiêu chưởng còn lại của đệ nhân VÔ Danh Tạng. CỐ như thế người mới đả bại được Bất sát phi nhân Tiền Vọng Thôi hầu báo thù cho bản nhân. Bây giờ người hãy dẹp bỏ mọi tạp niệm, chờ bản nhân trị liệu thương thế cho.

Chú ý, này.”

Bằng biện pháp khai đỉnh thượng thừa, Lục Kính Thương đặt mõm tay cụt lên Bách Hội huyệt của Vương Thế Kỳ và đưa dần dần chân nguyên nội thể vào người chàng.

Trước khi nhìn vào vô thức, dẹp bỏ mọi tạp niệm, Vương Thế Kỳ còn nghĩ được một việc, “Cách thức này gọi là trị thương được sao?”

Quả là bất ngờ.” Mà là một điều thật bất ngờ cho bản thân Vương Thế Kỳ.

Khi chàng hồi tỉnh, không những nội thương đã được chữa khỏi mà nội lực chân nguyên trong người chàng còn sung mãn hơn trước gấp bội.

Vương Thế Kỳ chỉ hiểu được nguyên nhân khi chàng quay người lại và bắt gặp Lục Kinh Thương trong một tư thế hết sức thảm hại.

Lục Kinh Thương vẫn còn thoi thóp thở sau khi đã trút hết chân nguyên nội thể sang người chàng.

Hiểu ra, chàng vội vàng kêu lên, “Tại sao tiền bối phải làm việc này? Không, văn bối quyết không tiếp nhận ân tình này của tiền bối.”

Vừa kêu, chàng vừa tìm cách đưa chân nguyên trả lại cho Lục Kinh Thương.

Nhưng tiếng nói thều thào của Lục Kinh Thương chợt văng lên khiến chàng phải lo lắng dừng lại công việc nguy hiểm ấy. Lục Kinh Thương nói, “Đừng, tiểu tử. Bản nhân bây giờ như ngọn đèn dầu sắp tắt, người mà đưa chân khí sang càng khiến bản nhân mau chết hơn.”

Uất hận, không hiểu là hận ai, Vương Thế Kỳ lại kêu, “Văn bối biết phải làm sao bây giờ? Tại sao tiền bối lại tự tìm đến cái chết?”

“Người... người chỉ cần báo thù cho bản nhân và giúp bản nhân tìm lại được một người là được rồi.”

“Được, văn bối nhất định sẽ báo thù cho tiền bối. Còn người kia, người mà tiền bối muốn tìm là ai?”

“Là con của bản nhân. Đứa con gái của bản nhân.”

“Lệnh ái tên là gì? Hiện đang ở đâu?”

“Là Lục Phi Yến, nó bị thất tung cùng một lúc với điều nhi.”

“Lục Phi Yến? Lệnh ái có điểm gì đặc biệt để nhận diện không?”

“Có, là một vết chàm màu đỏ ở gần huyệt nhũ hoa.”

“Nhũ hoa huyệt? Tiền bối, văn bối đâu có thể tìm được lệnh ái chỉ dựa vào một đặc điểm ở phần kín của nữ nhân?”

“Bản nhân biết, biết đó là một điều khó cho người. Hay còn một điều nữa... nhưng cũng e không giúp được gì cho... cho người... ?”

“Là điều gì, tiền bối?”

”Khi còn bé, Phi Yến rất thân với điều nhi. Nó hay gọi điều nhi là...”

Đến lúc khấn yếu nhất thì Lục Kinh Thương lại lả người đi và không sao nói cho hết lời.

Vương Thế Kỳ luống cuống gọi mãi, ”Tiền bối, tiền bối hãy nói đi!

Lệnh ái hay gọi điều huynh là gì? Tiền bối, tiền bối hãy cố lên. CỐ nói cho văn bối nghe đi nào?”

“Là gì, tiền bối?”

“Xí xí điều ?”

“Xí điều? Tiền bối, có phải là xí điều không? Vậy thì văn bối đã gặp lệnh ái rồi. Tiền bối có nghe văn bối nói không? Văn bối đã gặp... ?”

Nhưng Lục Kinh Thương đã hồn lìa khỏi xác. Vương Thế Kỳ dù có kêu đến khản cổ cũng chỉ vô ích. Lục Kinh Thương phải nhắm mắt lìa đời trước khi được gặp lại Văn Phi Yến chính là giọt máu của lão.

Lục Kinh Thương nói không sai. Chính Thất Diệp Cốc là chốn dung thân cuối cùng của lão. Để không phụ lòng của Lục Kinh Thương, Vương Thế Kỳ đành phải chôn cất lão tại chốn bồng lai tiên cảnh này.

Sau cùng, chàng mới cùng đại điều dời đi. Nhưng trong thâm tâm, chàng vẫn hứa hẹn có một ngày quay lại Thất Diệp cốc. Đương nhiên là phải có Văn Phi Yến và gọi cho chính danh hơn là Lục Phi Yến.

23. Dụng Kế Mưu Giải Cứu Gia Thân.-khích Địch Thù Tam Chiêu Minh Ước

Vượt qua một đỉnh núi cao với bốn bề tuyết phủ, Vương Thế Kỳ nhận ra đại diện đang tìm cách hạ dần xuống. Chàng kinh nghi khẽ hỏi đại diện, “Là ở chỗ này ư đại diện?”

Đại diện gật đầu đáp lại khiến cho Vương Thế Kỳ phải nói, “Đại diện đừng đến quá gần, e có kẻ phát hiện ra. Đại diện để ta xuống ở đây được rồi?”

Lúc đó, trong làn gió giá buốt. Vương Thế Kỳ cũng kịp nhìn thấy trong màn đêm những đốm hoả quang lập loè, tập trung vào một vị trí nằm ở lưng chừng núi.

Vừa bước xuống khỏi lưng đại diện, Vương Thế Kỳ không hiểu sao lại dặn, “Đại diện đừng đi đâu xa. Ta không tiện lớn tiếng gọi đại diện đâu.”

Đúng là một loài cầm thú linh thông, đại diện vừa nghe Vương Thế Kỳ căn dặn liền chạy đến một hốc đá núi gần đó và nép người thật sâu vào.

Mục kích được sự cảnh giác có phần quá đáng của đại diện, Vương Thế Kỳ chợt nghĩ ra một biện pháp để cứu nguy cho a di và Vân Phi Yến, nếu đúng là hai người đang hiện diện ở đây.

Dùng một vuông vải xẻ từ một ché áo, Vương Thế Kỳ che ngang nửa mặt. Sau đó, chàng thi triển khinh thân pháp Đạp tuyết vô ngân của Lục Kính Thương, lao đi không một tiếng động về phía sườn núi có những đốm hoả quang.

Càng đến gần, Vương Thế Kỳ càng thêm nghi hoặc. Chàng ngỡ như hoặc là chàng đã lầm hoặc đại diện đã đưa chàng đến nhầm chỗ.

Vì những đốm hoả quang nọ hoá ra là những ngọn đèn lồng ngũ sắc thường được dùng trong những dịp có hỷ tins như lễ thành thân chẳng hạn.

Nếu đúng là như vậy thì làm gì có chuyện Vân Phi Yến và a di của chàng gặp chuyện hung hiểm ở đây?

Tuy nhiên, do vẫn tin vào sự linh thông của đại diện, Vương Thế Kỳ vẫn thận trọng tiến dần đến.

Những thanh âm huyền ảo thường có vào những dịp này bắt đầu vang đến tai chàng.

“Hừ, chỉ là lễ bái đường của tân lang và tân nương tử. Không lẽ đại diện lại lầm lẫn đến thế sao?”

Nhưng ngay khi Vương Thế Kỳ còn đang nghĩ như thế, một tràng cười rất là quen tai bỗng phát lên từ chỗ huyền ảo và đập vào thính nhĩ chàng. Tràng cười đầy cao hứng như chưa bao giờ được hứng bằng.

Nếu chỉ có thế, Vương Thế Kỳ chưa chắc đã lưu tâm. Nhưng phần vì tràng cười nghe khá quen tai, phần khác là âm hưởng của tràng cười này dường như có hoà lẫn một chút ít nội lực chỉ có ở những người luyện võ mà thôi. Vương Thế Kỳ mới nghi nghi hoặc hoặc nghĩ thầm.

“Người phát ra tiếng cười này phải là một cao thủ. Chính vì quá cao hứng nên người này đã vô tình phát ra nội lực. Nếu vậy, chỗ huyền ảo kia tuy đúng là lễ bái đường thành thân nhưng không phải là của hạng thường nhân sức trời gà không chặt, mà phải là sơn môn của một môn phái nào đó thì đúng hơn. Là môn phái gì đây?”

Và Vương Thế Kỳ thoáng tỉnh ngộ khi nghe có tiếng của ai đó gào lên, “Hồ Vĩnh Lạc, ngươi lại đây nào. Đêm nay bản chưởng môn phải chúc cho ngươi say mới được. Ha ha ha...”

Tiếp đó là âm thanh giọng nói của chính người vừa phát ra tràng cười lúc mới rồi, “Hạ chưởng môn hãy tha cho Tiểu diệt nào. Tiểu diệt mà say thì đúng là lớn chuyện đó.”

Người được gọi là Hạ chưởng môn đâu dễ gì chịu buông tha, “Hừ, cái gì là lớn chuyện chứ? Ngươi mà không uống với bản chưởng môn thì mới gọi là lớn chuyện.”

“Hạ tiền bối, đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng. Hạ tiền bối đã biết mà còn trêu cợt Tiểu diệt ư?”

“Ha ha ha... hay lắm! Ngươi nói hay lắm đó HỒ Vĩnh Lạc, nhưng ngươi định tính với chủ nhân ông chủ thế nào cho phải lễ đây?”

“Được mà, được mà Hạ tiền bối! Tiền bối chỉ cần buông tha cho Tiểu diệt đêm nay, thì tiền bối muốn tính thế nào Tiểu diệt cũng cam chịu. ?”

“Hừ, buông tha là chuyện đã đành, nhưng chuyện Hạ Điền muốn tính với tân lang người lại là chuyện khác.?”

“Chuyện khác? Là chuyện gì vậy Hạ tiền bối?”

“Động phòng hoa chúc.?”

“Động phòng hoa chúc ư? Y tiền bối muốn đề cập đến... đến tân nương tử của HỒ Vĩnh Lạc này ư?”

“úy, HỒ Vĩnh Lạc người nói những lời này hoá ra đã khinh thường Hạ Điền ta lắm ru? Không phải như người nghĩ đâu.?”

“Thế là thế nào, tiền bối?”

“Ha ha ha... Người đêm nay làm sao vậy HỒ Vĩnh Lạc? CÓ được tân nương người đâm ra lú lẫn hẳn, Người muốn biết là chuyện gì thì cứ hỏi Nguyệt lão của người kia.?”

CÓ tiếng HỒ Vĩnh Lạc hỏi, “Ngươi tiền bối có hiểu Hạ tiền bối nói đến việc gì không?”

HỌ Nguyệt liền đáp lời, “Hừ, sẵn Hạ chưởng môn nhắc, ta lại nhớ đến phần thiệt của ta. Người muốn biết ý tứ của lão Hạ thì hãy đến đáp ông mai này trước đã.?”

HỒ Vĩnh Lạc nài nỉ, “Thôi mà Nguyệt tiền bối! Một Hạ tiền bối Tiểu diệt còn kham không nổi, giờ lại đến lượt Nguyệt tiền bối nữa sao?”

HỌ Nguyệt to tiếng đáp trả, “Không kham nổi người cũng phải cố mà kham! Lão Hạ thì có công cho người mượn chỗ để bái đường thành nhân và động phòng con ta, nếu không có ta nói ra nói vào thì liệu Văn Phi Yến có thuận tình với người không?”

Như tiếng sét đánh ngang bên tai, Vương Thế Kỳ đến lúc này mới hiểu là tình hình nguy ngập gì đang xảy đến cho a di và Văn Phi Yến.

Văn Phi Yến vốn không hề có thiện cảm với HỒ Vĩnh Lạc, thiếu giáo chủ Huỳnh Liên Giáo, nếu không muốn nói là Văn Phi Yến luôn có ác cảm đối với HỒ Vĩnh Lạc.

Giờ đây, không những cả hai bị đưa đến tận sơn môn của Côn Luân phái mà Văn Phi Yến còn bị cưỡng ép phải ụng chịu hành lễ bái đường để thành thân với HỒ Vĩnh Lạc.

Đúng là một chuyện vừa nguy ngập vừa oan khiên cho Văn Phi Yến mà.

“Vút ?”

Vương Thế Kỳ như hoá thành một làn khói mờ lao đi không có tiếng động về phía sau của vùng huyên náo.

ĐÓ đây là những sự bài trí phù hợp cho một hỷ lễ bái đường. Và là một hỷ lễ lớn nữa, Côn Luân phái lại tọa lạc ở vùng núi cao nên không có mấy người lẫn quần ở phía hậu đường. Nếu có thì chỉ là những kẻ say khướt đang chân nam đá chân chiêu tìm chỗ nghỉ ngơi.

Như vậy càng thuận lợi hơn cho Vương Thế Kỳ.

Tuy nhiên Vương Thế Kỳ vẫn thận trọng. Chàng thi triển đến tột độ bộ pháp Nhất ma chi vạn ma để tìm đến động phòng.

Nhanh không thể tưởng, Vương Thế Kỳ lao thật nhẹ nhàng vào bên trong. Và chàng liền nhìn thấy Văn Phi Yến trong lốt một tân nhân đang bị ai đó khoá chặt huyết đạo.

xoay Chuyển ý nghĩ thật nhanh, Vương Thế Kỳ chợt lên tiếng, “Văn tỷ tỷ! Văn tỷ tỷ có nghe đệ nói không? Đệ là Vương Thế Kỳ đây!”

Nếu đã nghe, tỷ tỷ đừng phát hoảng cũng đừng gây thành tiếng động. Đệ phải mạo phạm để giải khai huyết đạo cho tỷ đây.?”

Cởi bỏ miếng vải che ngang nửa mặt, Vương Thế Kỳ để lộ ra khuôn mặt đỏ bừng khi chàng phải dùng tay xem qua cho Văn Phi Yến.

Chàng muốn biết Văn Phi Yến đã bị chế trụ những huyết đạo nào. Có biết thì chàng mới giải khai được. Và nếu muốn biết thì chàng không thể không chạm vào khắp vóc ngọc thân ngà của Văn Phi Yến.

Thời gian trôi qua sao mà dài tưởng như là vô tận.

Sau cùng, Vương Thế Kỳ mới tìm được cách giải khai cho Văn Phi Yến.

“Vù bốp.?”

Vừa thu tay về, Vương Thế Kỳ liền nhận nguyên một ngọc thủ của Văn Phi Yến ngay vào một bên mặt.

chàng kêu lên nhưng vẫn nhỏ, “Tỷ tỷ, đệ là Vương Thế Kỳ đây. Tỷ tỷ không nhận ra đệ sao?”

Văn Phi Yến vùng vằng vứt bỏ mảnh khăn điều che trên đầu rồi rít lên cũng khẽ, “Nhận ra thì sao chứ? Ai cho người sờ nắn khắp...?”

Văn Phi Yến xấu hổ cúi đầu và bỏ lững câu trách cứ.

Vương Thế Kỳ cũng đỏ mặt khi phải biện minh, “Thì... thì đệ đã lên tiếng trước rồi. Nếu không làm như thế, đệ biết cách nào giải huyết cho tỷ tỷ?”

Văn Phi Yến vùng tay ra định cốc vào đầu Thế Kỳ, nhưng chàng đã kịp lách tránh, Văn Phi Yến sôi giận nói, “Không biết cách ư? Tại sao người không chịu giải á huyết cho ta trước. Nếu người làm như ta vừa nói, thì ta đã nói cho người biết ta bị khống chế ở đâu với chỗ nào. Làm gì có chuyện người phải...?”

Văn Phi Yến lại đỏ bừng cả mặt khi nhớ lại từng hành vi vừa rồi của Vương Thế Kỳ.

Tương tự, Vương Thế Kỳ không thể không nhớ lại những cảm giác khá là lạ khi chàng buộc phải sờ nắn khắp thân thể của Văn Phi Yến.

Trong tâm trạng này, cả hai như quên đi tất cả, quên hiện tại, quên không gian và quên cả thời gian.

Chỉ khi có tiếng của những bước chân đang hăm hở tiến dần về phía này chợt vang lên, cả hai mới bừng tỉnh.

Vương Thế Kỳ vừa vội vàng che ngang vuông vải thì thảo bảo Văn Phi Yến, “Tỷ tỷ mau nằm lại theo tư thế lúc nãy đi. Nếu chỉ có một mình HỒ Vĩnh Lạc bước vào, tỷ tỷ có thể tùy nghi xử trí hần để hã cơn giận. Ngược lại, cứ để mặc đệ.”

Vương Thế Kỳ vừa nói xong, từ bên ngoài đã vang lên tiếng nói của HỒ Vĩnh Lạc.

“Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng! Hạ tiền bối, Ngụy tiền bối! Nhị vị có thể quay lại được rồi đó. Tiểu diệt phải vào với... hắc hắc hắc... Tiểu diệt phải vào với tân nương tử đây.”

Thoáng thấy thân hình của Văn Phi Yến cứ run lên bần bật trước tràng cười vừa đều đặn vừa đắc ý của HỒ Vĩnh Lạc, Vương Thế Kỳ biết Văn Phi Yến khó mà kiềm chế được. Và như vậy mọi việc sẽ hỏng bét. Vì Vương Thế Kỳ chưa muốn gây náo loạn vào lúc này nếu chưa cứu được a di.

Cánh cửa động phòng vừa hé mở, Vương Thế Kỳ vội vàng thi triển Nhất ma chi vạn ma bộ pháp để dịch chuyển lại gần chỗ Văn Phi Yến đang nằm.

Chàng vừa ra tay chế trụ huyết đạo của Văn Phi Yến thì HỒ Vĩnh Lạc đã bước vào.

Trong y phục của một vị tân lang, HỒ Vĩnh Lạc khoan khoái xoa tay vào nhau đang khi đứng ngắm nhìn vị tân nương tử phải nằm bất động.

Cũng may là Vương Thế Kỳ đã kịp nép người vào một góc khuất của trường trung, bằng không HỒ Vĩnh Lạc thế nào cũng phát hiện.

Dục niệm tuy đã bốc lên, phủ mờ đi gương mặt khá tuấn tú của HỒ Vĩnh Lạc nhưng hần cũng còn nhớ đến một việc.

Hắn quay người lại, tiến đến và khép chặt cửa phòng. Bên ngoài tuy không có một tiếng động nào, nhưng qua thính lực của Vương Thế Kỳ, chàng biết hai lão Hạ, Ngụy vẫn chưa lui đi hẳn.

“Hai lão này đúng là hạng người khả ố, thật uổng danh là chưởng môn của hai phái Côn Luân và Tuyết Sơn.”

CÓ hai lão đang rình rập ở ngoài, việc Vương Thế Kỳ muốn ra tay chế ngự HỒ Vĩnh Lạc đâm ra khó khăn.

Ngọn bạch lạp vẫn đang cháy tỏ nhưng HỒ Vĩnh Lạc cứ như người lạc bước đến thiên thai. Hắn mãi ngây ngất trước viễn cảnh được bẻ khoá xuân hái đoá bạch đạo nên hắn quên cả việc thổi tắt ngọn bạch lạp. Hắn trong tư thế người thắng cuộc, chậm rãi tiến đến gần Văn Phi Yến.

Hai tay run lấy bấy tự cởi bỏ y phục, HỒ Vĩnh Lạc lảm nhảm nói luôn mồm, “Văn muội, Văn muội, để xem Văn muội có còn khinh chê biểu huynh này nữa không. Rồi biểu huynh sẽ cho Văn muội biết thế nào là khoái lạc. Văn muội sẽ thuộc về biểu huynh. Kể từ đêm nay nàng sẽ thuộc về HỒ Vĩnh Lạc này vĩnh viễn.” Lảm nhảm đến đây, HỒ Vĩnh Lạc đã cởi xong trường bào.

Hắn quay người một chút và ném bỏ trường bào sang một bên.

Không bỏ lỡ cơ hội, đúng lúc đó Vương Thế Kỳ vẩy nhẹ tay tạo ra một luồng nhu kinh dịu nhẹ nhưng lại đủ làm cho ngọn bạch lạp phải tắt đi. Bóng tối bất chợt phủ chụp cả động phòng.

Và trong bóng tối, tràng cười đắc ý của HỒ Vĩnh Lạc lại vang lên, “Ha ha ha... Văn muội thấy chưa, đến dạ thần cũng thuận tình với ta. Đèn đã tắt nàng sẽ không còn e thẹn nữa, ha ha ha...”

Tiếp đó, vẫn trong bóng tối, những tiếng rên ư ừ liên vang lên.

“Hự, ư ư... ư...”

Hoàn toàn hiểu lầm về những tiếng rên rỉ này, ở bên ngoài có tiếng của Hạ Điền vang lên, “Đi thôi nào, Ngụy lão huynh. HỒ Vĩnh Lạc, người quả là người không hề phí phạm dù chỉ là phí phạm thời gian.

Bọn già chúng ta đi đây. Ha ha ha...”

Đợi đến khi tràng cười của Hạ Điền, có sự phụ họa của Ngụy Bất Túc nữa, chấm dứt hẳn, giữa trường trung chợt nổi lên tiếng găt khê, “Sao người lại chế trụ huyết đạo của ta?” Và là tiếng đáp lại cũng khê, “Tỷ tỷ cứ run lên bần bật thì làm gì mà HỒ Vĩnh Lạc chẳng sinh nghi.

Thôi được rồi, có gì đệ sẽ tạ lỗi với tỷ tỷ sau. Bây giờ tỷ tỷ muốn xử trí hắn thế nào đây?”

“Giết hắn chứ còn xử trí thế nào nữa?”

“Không được?”

“Sao lại không?”

“A di vẫn chưa được giải cứu. Chúng ta có lưu lại sinh mạng của hắn thì mới mong bọn chúng khi ném chuột sẽ sợ vỡ phải đồ quý. A di có được cứu hay không là tùy thuộc vào việc này.”

“Hừ, nhưng ta chỉ muốn quật cho hắn một chưởng mới hả được cơn giận của ta.”

“Tỷ tỷ, sớm muộn gì tỷ tỷ cũng trả được mối hận này, mong tỷ tỷ phải tự biết kiềm chế.”

“Ừ, kiềm chế thì kiềm chế. Bây giờ người định sao đây?”

“Tỷ tỷ hãy bỏ y phục tân nhân ra đi.”

“Cởi bỏ? Ở đây?”

“Tỷ tỷ, đệ biết làm như vậy là khó khăn cho tỷ tỷ nhưng tỷ tỷ đâu thể đi đến chỗ điều huynh đang đứng trong trang phục này. Làm như thế đâu khác gì lạy ông tôi ở bụi này?”

“Ừ ư nhưng còn hắn? Người có định đưa hắn cùng đi với chúng ta không?”

“Đương nhiên là phải đưa đi rồi. Có gì không tỷ tỷ?”

“Vậy thì được rồi. Ta đâu cần phải cởi bỏ trang phục này?”

“Sao lại không cần?”

“Hừ, chính người sẽ vận trang phục của tân lang. Người cùng đi với ta thì ai dám nghi ngờ nào?”

“Đệ ư?”

“Phải, trừ phi người có cách nào khác hay hơn để đưa được HỒ Vĩnh Lạc theo cùng.”

“Muốn đưa hấn theo không khó. Chỉ khó là tân lang đưa tân nương tử đi dạo mát lại mang theo một người kè kè ở một bên.”

“Vậy thì thế nào bây giờ?”

”Theo đệ, đệ sẽ đưa HỒ Vĩnh Lạc đi bằng cách thi triển khinh công.

còn tỷ tỷ ngoài việc thay đổi xiêm y cũng phải thoát đi bằng khinh thân pháp. Không còn cách nào tốt hơn đâu, tỷ tỷ?”

“Hà, được rồi, được rồi. Nếu không còn cách nào khác thì đành vậy chứ biết sao hơn. Người đưa hấn đi trước đi.”

“Còn tỷ tỷ?”

“Người chỉ cần cho ta biết địa điểm, ta sẽ đến sau.”

“Không được, đây là chốn long đàm hổ huyệt, đừng nói gì giáo chủ Huỳnh Liên giáo, chỉ cần hai lão chưởng môn kia phát hiện được tỷ tỷ thì tỷ tỷ đừng mong gì đi thoát.”

“Vậy thì ít ra người cũng phải tránh mặt đi một lúc cho ta thay đổi xiêm y chứ?”

“Cũng được, nhưng tỷ tỷ cũng phải nhanh lên đấy.”

“Này, sao người không mang hấn theo?”

“Đệ đâu thể đứng ở bên ngoài chờ tỷ tỷ mà có thêm một người nữa là hấn.”

“Nhưng ta đâu thể cứ trước mặt hấn mà thay đổi xiêm y?”

“Tỷ tỷ, hấn đã bị chế trụ huyết đạo, hấn bây giờ đâu khác gì một kẻ đã chết rồi. Tỷ tỷ cần gì phải ngại với hấn?”

“Không được, có hấn ở đây ta không thể... ?”

“Cái này không cái kia cũng không, tỷ tỷ làm cho đệ phải rối cả trí lên đây này.”

“Là ta chứ không phải người bị rối loạn thần trí. Người có đưa hấn đi không nào?”

“Hừ, nếu không thì ta đành phải giết hấn vậy.”

“Được rồi, đệ sẽ đưa hấn đi. Tỷ tỷ nhớ phải nhanh tay cho.”

Nhưng Vương Thế Kỳ chưa kịp đưa HỒ Vĩnh Lạc đi thì ở bên ngoài lại xuất hiện tiếng chân người.

“Ủa, sao lại im lặng như tờ vậy kia?”

“Lại là lão Hạ Điền, tỷ tỷ ơi tỷ tỷ, mau làm gì đi chứ?” Vương Thế Kỳ vừa than thảm xong, bên tai chàng liền nghe tiếng còi xiêm y sột soạt, tuy không dám quay lại, vì đối với người có nội công thâm hậu thì đêm đen không hề làm cản ngại đến mục lực, nhưng Vương Thế Kỳ cũng phải đỏ bừng cả mặt khi nghe những âm thanh này.

Chàng không hề mừng tượng hoặc mơ nghĩ viễn vông nhưng tâm trí chàng cứ luôn phải bồn loạn.

Sau cùng, Vương Thế Kỳ phải dùng hết định lực để nghĩ rằng, “Tỷ tỷ quả là người thông tình đạt lý. Ngộ biến phải từng quyền, tỷ tỷ vì không muốn lão Hạ Điền nghi ngờ nên quên cả việc ngại ngùng thường tình

nhi nữ để thay đổi xiêm y. Thật là đáng phục.” Còn đang ngẫm nghĩ để quên đi tạp niệm vẫn vương, Vương Thế Kỳ giật mình đến suýt nữa phải nhảy nhồm lên vì đột nhiên có ai đó cốc vào đầu chàng một cái.

Cũng may liền lúc đó có âm thanh của Văn Phi Yến róc vào tai, “Hừ, người đang nghĩ gì vậy?”

Chàng chối quanh, “Đệ nào có nghĩ gì đâu?”

“Không nghĩ mà người cứ đứng trơ trơ như phỗng đá thế kia ư?”

“Tỷ tỷ, vậy đệ phải làm gì bây giờ? Bên ngoài là lão Hạ Điền, còn ở phía sau thì tỷ tỷ đang...?”

“Đang cái gì? Hừ, Hạ Điền đã đi từ lâu. Còn ta, ta cũng đã thay đổi xiêm y xong. Nếu không phải người đang nghĩ lằng nhằng thì người đâu có thái độ này?”

Chàng hoàn toàn bất ngờ khi nghe Văn Phi Yến nói như thế.

“Tỷ tỷ bảo sao? Lão Hạ Điền đã rời khỏi nơi này rồi sao? Đệ...đệ hoàn toàn không hay biết gì cả?”

Văn Phi Yến lại cốc vào đầu Vương Thế Kỳ một lần nữa.

”Hừ, để sau này gặp lại sư phụ, ta sẽ mách với sư phụ về việc này.

Người liệu hồn đó?”

Nghe nhắc đến a di, Vương Thế Kỳ liền bừng tỉnh. Chàng liền trở lại là chàng trước đó. Chàng vừa đưa tay mở cửa vừa hối thúc Văn Phi Yến. “Đi thôi nào tỷ tỷ.”

“Vút ?”

Trong khi Vương Thế Kỳ bước đi thận trọng thì Văn Phi Yến lại bước đi theo chàng như một kẻ đang trong cơn mộng du. Tâm trạng này chỉ những ai ở trong hoàn cảnh của Văn Phi Yến mới hiểu được.

Là một nữ nhi, dù có võ công cũng vẫn là nữ nhi, Văn Phi Yến lại phải thay đổi xiêm y trong một nơi có sự hiện diện của một nam nhân Dù là phải tòng quyền trong một tình thế bắt buộc nhưng sự trinh bạch của nữ nhi xem như đã bị xúc phạm. Văn Phi Yến không thể thoát được miệng đời hàm tiếu nếu có ai đó biết được chuyện này. Và ai đó chính là HỒ Vĩnh Lạc. Do đó, kể từ lúc này Văn Phi Yến đã có cách xử trí HỒ Vĩnh Lạc thật thích đáng.

Đi như một kẻ mộng du, Văn Phi Yến chỉ bừng tỉnh khi ở phía trước nàng có một tiếng động vang lên.

“Phịch.”

ĐÓ là một tên đệ tử của Côn Luân phái. Hắn đã vô tình xuất hiện không đúng nơi và không đúng lúc. Hắn đã bị Vương Thế Kỳ ra tay chế trụ huyết đạo.

Đến lượt Văn Phi Yến đi ngang qua chỗ tên đó đang nằm trong cơn hôn mê. Văn Phi Yến bỗng khom người và vươn tay, điểm luôn vào tử huyết của hắn.

Văn Phi Yến cảm thấy phần nào hả dạ. Tuy nhiên, chính vì hành động này của Văn Phi Yến đã làm cho tình thế đổi khác đi, suýt chút nữa gây nguy hiểm cho bản thân nàng và Vi Tuyết Ngọc, sư phụ của nàng.

Chẳng mấy chốc, Vương Thế Kỳ đã đưa HỒ Vĩnh Lạc và Văn Phi Yến đến chỗ đại điều đang ẩn nấp. Vừa nhìn thấy đại điều, Văn Phi Yến liền nhanh chân chạy đến.

“Xí điều, gặp lại người thật là hay quá. Người đã đưa hắn đến cho ta phải không?”

Đại điều cúi đầu nũng nịu khi gặp lại Văn Phi Yến.

Vương Thế Kỳ khi nghe lại hai tiếng xí điều chàng rất muốn hỏi lại cận kề ở Văn Phi Yến về việc của Lục Kính Thương. Nhưng chàng đành phải tạm gác lại vì chưa giải cứu cho a di.

Chàng lên tiếng, “Tỷ tỷ hãy giữ lấy tên này và cứ đứng ở đây chờ đệ! Đệ phải đi giải cứu cho a di đây.”

“vút ?”

Khi đi ngang qua tên nọ, vốn chỉ bị chàng điểm vào hôn huyết, do không biết tên nọ đã bị Văn Phi Yến hạ thủ nên chàng vẫn điềm nhiên lướt ngang.

Với mưu kế định sẵn và với thân thủ của chàng lúc này, chẳng mấy chốc chàng đã tìm được nơi a di bị giam giữ.

Vấn tắt vài lời thuật qua cho a di biết việc chàng đã giải thoát cho Văn Phi Yến, chàng mới hỏi, “A di, tại sao bọn chúng lại bắt giữ a di?”

Vi Tuyết Ngọc phần nộ, “Ta không ngờ HỒ Vĩnh Tân lại cả gan dám đối xử với ta thậm tệ như vậy?”

Chàng cũng động nộ không kém, “Là HỒ Vĩnh Tân ư? Tại sao chứ?”

Vi Tuyết Ngọc cho chàng biết, “Không hiểu tại sao HỒ Vĩnh Tân lại nói cho lão giáo chủ U Linh giáo biết rằng giữa ta và Kỳ nhi có mối quan hệ huyết thống. Và khi đã bắt giữ ta và Yến nhi xong, HỒ Vĩnh Tân mới nói là để uy hiếp Kỳ nhi. Nếu HỒ Vĩnh Tân đã trở mặt với ta thì phen này ta nhất định sẽ ly khai Huỳnh Liên giáo.”

Đây cũng là ý muốn của chàng nên chàng nhanh nhẩu đáp, “Cứ quyết định như thế đi. Bây giờ a di có thể đi lại được chưa?”

Vi Tuyết Ngọc vừa gạt đầu xong, Vương Thế Kỳ liền hỏi thúc, “Vậy thì đi nào, a di. Không hiểu sao Kỳ nhi lại cảm thấy bất an?”

“Bất an ư?”

“Phải, không phải bất an cho Kỳ nhi và a di mà là cho Văn tỷ tỷ.”

Lời chàng nói khiến cho Vi Tuyết Ngọc cũng phải nôn nao, “Vậy thì đi mau lên, Kỳ nhi.”

“Vút ?”

“Vút ?”

Chưa đi được bao xa, Vương Thế Kỳ liền phát hiện thấy có khá nhiều người đang chạy ngược về phía chàng.

Biết là việc đã bị động, bọn chúng đi về phía này chắc chắn là muốn canh phòng việc a di được giải thoát, Vương Thế Kỳ liền đứng lại và nói nhỏ với a di, “A di, để Kỳ nhi đưa a di đi cho nhanh.” Cầm giữ Vi Tuyết Ngọc bằng một tay, Vương Thế Kỳ không nói không rằng liền thi triển đến tột độ bộ pháp Nhất ma chi vạn ma. Chàng ung dung đưa Vi Tuyết Ngọc đi xuyên qua tốp người đang lao ngược lại nhưng vẫn không bị kẻ nào phát hiện.

Mục kích được bản lãnh này của diệt nhi, Vi Tuyết Ngọc nếu không cần phải giữ yên lặng có lẽ đã phải lớn tiếng tán dương chàng.

Chưa hết, khi đến chỗ trống, không có tốp người nào ngăn lối, Vi Tuyết Ngọc càng thêm kinh tâm động phách trước khinh công thượng thặng của chàng.

Chàng đưa Vi Tuyết Ngọc đi đâu phải là chậm, thế mà không hề có một tiếng động nào phát sinh.

Khinh công vào bậc này đến nghe Vi Tuyết Ngọc còn chưa nghe nói gì đến tận mắt mục kích.

Tuy nhiên, đúng vào lúc Vi Tuyết Ngọc định mở miệng tán dương chàng thì từ phía trước chợt vẳng lại những thanh âm khá kỳ lạ.

“Phạch, phạch.”

Vi Tuyết Ngọc thì không nhận ra đó là thanh âm do vật gì phát ra nhưng Vương Thế Kỳ đã mơ hồ đoán được.

Chàng khẽ rít lên, “Nguy to, đến điều huynh còn phải tham chiến thì Văn tỷ tỷ e nguy mất?”

“Vút ?”

Khinh công Đạp tuyết vô ngân vốn đã khinh linh giờ lại càng khinh linh nhanh nhẹn hơn. Vương Thế Kỳ đang phải thi triển với toàn bộ Chân lực của chàng.

Đúng như lời chàng nói, tiếng la hét của Văn Phi Yến bắt đầu nghe được khá rõ, “Hồ giáo chủ, nếu giáo chủ không bảo tất cả dừng tay thì đừng trách Văn Phi Yến này phải hủy diệt HỒ thiếu giáo chủ đó.”

“Phạch, phạch.”

“ầm.”

“ào ào ?”

Giữa nhiều âm thanh hỗn độn có tiếng nài nỉ của HỒ Vĩnh Tân, “Đại giáo chủ, xin nghĩ đến sinh mạng của tiểu nhi mà nương tay cho.”

“Đại giáo chủ? Không lẽ là ám chỉ ma trảo Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi? Lão cũng có mặt ở đây ư?”

Vương Thế Kỳ còn đang bán tín bán nghi thì tràng cười của Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi liền xuất hiện.

“Ha ha ha... HỒ Vĩnh Lạc người thấy đó. Bốn giáo chủ tuy cũng muốn ngừng tay nhưng con súc sinh này nào có chịu dừng. Người không nên trách bốn giáo chủ.”

Ngay tức khắc, có tiếng Văn Phi Yến phản bác lại, “Không đúng, chính lão đang muốn hạ độc thủ với xí điều của ta. Nếu lão không chịu lùi lại thì xem đây này.”

“ô không, Phi Yến, người vừa mới thành thân bái đường với Lạc nhi, người không được giết hại phu quân của người.”

“Hừ, phu quân gì cái thứ như hân?”

“Giáo chủ xin thứ lỗi. Thuộc hạ phải... ?”

“Súc sinh, chết này.”

“Vù vù ?”

Nghe Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi quát nạt to như thế, Vương Thế Kỳ biết ngay là đại địch đang gặp nguy. Chàng bất giác hú dài.

“Hu... u... ú... ú...”

Tiếng hú vừa trầm hùng vừa đầy phần nộ khiến cho chính Vi Tuyết Ngọc ở kề bên cũng phải giật mình hoảng hốt là bọn ác nhân ở cách đó hai mươi trượng.

CÓ lẽ đúng là như thế. Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi bị tiếng hú với nội lực hùng hậu làm cho kinh ngạc, khiến cho đòn sát thủ của lão có phần nào chậm lại.

Và tác dụng của tiếng hú quen thuộc liền phát sinh.

Đại địch nhanh tốc uốn mình bay lên. Còn Văn Phi Yến thì mừng rỡ hô hoán, “Đệ đệ, mau đến đây với ta nào.”

“Đệ, đệ” hai tiếng này càng làm cho bọn người đang vây quanh Văn Phi Yến phải kinh ngạc lẫn hoang mang.

Đến giáo chủ Huỳnh Liên giáo vẫn không nghĩ ra là Văn Phi Yến đang gọi ai. HỒ Vĩnh Tân lên tiếng hỏi, “Phi Yến, người gọi ai là đệ đệ?”

“Vút ?”

Vừa hiện thân ngay bên cạnh Văn Phi Yến, Vương Thế Kỳ vừa ứng tiếng đáp lại ngay, “Là gọi ta đây.”

“Vương Thế Kỳ, là người?”

HỒ Vĩnh Tân, Hạ Điền và Ngụy Bất Túc chợt bước lùi lại ngoài ý muốn. Riêng Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi thì lại bước dần lên về phía trước.

Tiền Vọng Thôi cao ngạo hỏi, “Người đến để nạp mạng ư tiểu tử?”

Cũng vậy, Văn Phi Yến cũng phải lúi HỒ Vĩnh Lạc cùng lùi lại sát vào vách đá với Vi Tuyết Ngọc. Vì cả hai biết rất rõ bản lãnh uyên thâm của giáo chủ U Linh giáo. Nhưng Vương Thế Kỳ thì không hề nao núng. chàng dịch chân bước đến đối diện với Tiền Vọng Thôi. Chàng điềm nhiên đáp lại, “Vương mỗ không phải đến để nạp mạng. Vương mỗ chỉ muốn truyền đạt đến giáo chủ lời nhắn gửi của một người.”

Tiền Vọng Thôi cười rộ lên, “Ha ha ha... CÓ người muốn nhắn lời đến bốn giáo chủ ư? Là ai vậy?”

Chàng lãnh đạm đáp, “Đích thị là của giáo chủ U Linh giáo.”

“Giáo chủ U Linh giáo? Lại còn giáo chủ nào nữa ngoài bốn giáo chủ?”

Chàng dần mạnh từng tiếng, “Đáp tuyệt vô ngân Lục Kính Thương, Lục giáo chủ.”

Lần đầu tiên Vương Thế Kỳ nhìn thấy Bất Sát Phi Nhân phải thất sắc.

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, Tiền Vọng Thôi liền trở lại sự cao ngạo cổ hữu, “Ra là Lục Kính Thương ư? Lão Lục muốn nhờ người nói với bốn giáo chủ điều gì?”

“Chỉ có hai chữ thôi, báo thù.”

“Báo thù? Lão Lục còn dám chường mặt ra để gặp bốn giáo chủ ư?”

“Không phải Lục giáo chủ đâu.”

“Vậy thì ai? Ai dám đối chọi với bốn giáo chủ?”

“Là Vương mỗ.”

“Là người? Ha ha ha... ?”

Tràng cười cuồng ngạo của Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi không hề làm cho Vương Thế Kỳ núng thối.

Đợi Tiền Vọng Thôi cười xong, chàng lạnh lùng hỏi, “Tại sao họ Tiền người lại cười?”

Quắc mắt lên giận dữ, Tiền Vọng Thôi quát hỏi, “Người vừa gọi bốn giáo chủ là gì?”

“Hừ người không phải là Tiền Vọng Thôi, một kẻ lấy oán báo ân và mưu hại Lục giáo chủ ư?”

“Tiểu tử, người không muốn sống nữa rồi ư?”

Chàng mỉm cười khinh khỉnh, “Điều đó còn phải xem lại.”

“Xem lại ư? Người được bao nhiêu hỏa hầu mà dám dùng giọng nói đó với bốn giáo chủ?”

Chàng hất hàm hỏi ngược lại, “Họ Tiền người tưởng rằng với Vạn Niên Địa Tuyệt Quả thì sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân hay sao?”

“Tiểu tử, sao người biết việc này?”

Chàng ung dung thố lộ, “Họ Tiền người đã quên chuyện một đứa bé đã từng cứu nguy cho người ư?”

Lần thứ hai Tiền Vọng Thôi phải thất sắc, “Người chính là đứa bé đó sao? Người không chết ở Phong Nha huyết động ư?”

“Hừ, nếu Vương mỗ chết đi thì ai sẽ cho giang hồ biết hành vi phi nhân của người khi người tuyệt tình xuống tay với một đứa bé và là người đã có công giải cứu cho người?”

Tiền Vọng Thôi đột nhiên lại bật lên một tràng cười dài, “Ha ha ha... tiểu tử người đúng là đã gặp may nên mới thoát được lần đó.

Nhưng người không thể gặp may hai lần liên tiếp đâu. Người hãy nhớ kỹ điều này, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ đầu của người đó. Đỡ.”

“Vù vù ?”

Nhưng Vương Thế Kỳ bỗng quát lên ngăn lại, “Khoan đã.”

Vẫn giữ nguyên chiêu thức, Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi gầm lên, “Muốn nói gì thì người hãy đợi đến lúc gặp lão Diêm vương rồi hãy nói. Nằm xuống mau.”

“ào ào ?”

Giữa bóng ma trảo chập chùng, Vương Thế Kỳ vừa đảo bộ vừa lên tiếng khích bác, “Họ Tiền người lại muốn chết gấp đến thế sao?”

Người có dám cùng Vương mỗ đánh cược nữa không?”

Nhắc đến đánh cược, Bất Sát Phi Nhân chợt rít lên, “Người muốn xui bốn giáo chủ đánh cược để rồi lần tránh như lần trước nữa sao?”

Bốn giáo chủ không bị người lừa nữa đâu. Xem Khốc Ung Ma trảo đây ?”

“Vù vù ?”

Vẫn thi triển bộ pháp để lần tránh chiêu công của đối phương, Vương Thế Kỳ ung dung phát thoại, “Lần này Vương mỗ muốn cùng họ Tiền người đánh cược kiểu khác.”

“Hừ, người đừng hòng giở trò. Nạp mạng nào?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Không ngờ Bất Sát Phi Nhân lại kiên định đến vậy, Vương Thế Kỳ vì muốn tiến hành theo dự định của chàng nên đành phải đánh ra một chưởng Hàng Ma và kêu lên, “Ngừng tay nào.”

“ào ào ?”

“ầm.”

Vương Thế Kỳ tuy bị chấn lùi nhưng chàng vẫn vội vàng lên tiếng trước khi Tiền Vọng Thôi lại ra tay động thủ. Chàng nói, “Đánh cược về sinh mạng của hai người này.”

“Nghĩa là thế nào? Nếu người thắng thì bản giáo chủ phải để họ ra đi với người ư?”

Chàng lắc đầu, “Không phải, họ Tiền người phải để cho họ đi ngay lúc này.”

“Đi ngay lúc này? Người đã thắng được bốn giáo chủ đâu?”

Chàng mỉm cười đắc ý, “Để đánh đổi việc Vương mỗ chấp nhận đương trường giao đấu với họ Tiền người, người phải để họ đi ngay bây giờ. Sau đó, nếu sau ba chiêu Vương mỗ vẫn còn sống thì đó là phúc phận của Vương mỗ. Ngược lại họ Tiền người cứ tùy nghi xử trí.”

Tiền Vọng Thôi gầm lên giận dữ, “Không được, người không thể Chiếm hết phần lợi về cho người như thế này được.”

Chàng nghiêm sắc mặt lý giải, “Không thể nói đó là chiếm phần hơn. Nếu không cho họ đi ngay thì bây giờ sau khi đối chưởng xong, giả như Vương mỗ là người thắng cuộc, lúc đó dù thắng cuộc nhưng Vương mỗ đã mỗi mòn kiệt quệ thì ai dám cam đoan rằng họ sẽ được buông tha? Nếu họ Tiền người không tán thành thì cứ việc ra tay đi.

Khi đó, Vương mỗ cứ ung dung lần tránh, còn họ thì nhờ có HỒ Vĩnh Lạc trong tay họ vẫn thoát đi như thường! Họ Tiền người nên suy nghĩ cho kỹ đi.”

Nghe thế, Văn Phi Yến chợt kêu lên, “Đệ đệ, ta không tán đồng việc đi trước đâu. Đệ bắt tất phải ép lão họ Tiền kia nhận lời cùng đệ.

Đệ cứ tiến hành theo lối thứ hai đi. Ta...”

Với tánh gian xảo, Bất Sát Phi Nhân tuy có nghi ngờ về cách lý giải của Vương Thế Kỳ, nhưng vì có lời chen vào của Văn Phi Yến, Tiền vọng Thôi thật sự sợ Vương Thế Kỳ xiêu lòng trước lời nói của Văn Phi Yến nên Tiền Vọng Thôi vội vàng lên tiếng đáp ứng, “Được. Bốn giáo chủ chấp thuận cho bọn họ đi trước đó.”

Mừng thầm, Vương Thế Kỳ liền cất tiếng hú gọi đại điều. Thấy đại điều lượn vòng chuẩn bị hạ xuống, Bát Sát Phi Nhân thoáng nghi ngờ.

Lão lên tiếng hăm dọa, “Tiểu tử, nếu ngươi định cùng thoát đi với con súc sinh này thì đừng quên rằng Phi Ưng thân pháp của bốn giáo chủ có thể vượt cao hơn năm trượng. Đồng thời Cửu chỉ ma trảo của bốn giáo chủ lại có uy lực cùng một khoảng cách như vậy.”

Chàng thần nhiên đáp lại, “Họ Tiền ngươi cứ yên tâm. Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, huống chi đại điều không thể chờ quá hai người.”

Tuy Vương Thế Kỳ nói như vậy nhưng Văn Phi Yến vẫn ngang nhiên xách HỒ Vĩnh Lạc cùng nhảy lên lưng đại điều.

HỒ Vĩnh Tân kêu lên, “Phi Yến. Sao ngươi vẫn chưa chịu buông tha Lạc nhi ra?”

Do có sẵn dự mưu, Văn Phi Yến đáp, “Hồ giáo chủ yên tâm. Văn Phi Yến chỉ muốn được vẹn toàn cho đời hơn mà thôi. Chờ khi đại điều bay vọt lên, Văn Phi Yến sẽ lập tức buông tha cho HỒ Vĩnh Lạc.”

Vương Thế Kỳ cũng lấy làm ngạc nhiên trước thái độ tiền hậu bất nhất của Văn Phi Yến.

Rõ ràng lúc mới rồi Văn Phi Yến không tán thành hành động của chàng mà giờ đây Văn Phi Yến lại thần nhiên nhảy lên lưng đại điều mà không chờ Vương Thế Kỳ nhắc bảo.

Tuy chưa biết ý đồ của Văn Phi Yến, nhưng khi Vương Thế Kỳ nhìn thấy a di rớt cuộc rồi cũng leo lên ngồi kế bên Văn Phi Yến, chàng liền căn dặn, “Hai người hãy tìm chỗ nào lánh tạm. Đến sáng hải sai đại điều quay lại đây. Đi nào, điều huynh.”

“Vút ?”

HỒ Vĩnh Tân vì không thấy Văn Phi Yến thực hiện đúng như lời đã nói, liền kêu lên, “Phi Yến, ngươi...”

Từ bên trên, Văn Phi Yến bật cười lãnh lớt, “Giáo chủ hãy nhận lại lệnh lang này.”

Cách rơi xuống của HỒ Vĩnh Lạc thật nặng nề và không bình thường.

Bởi đó, lúc HỒ Vĩnh Tân đã đón đỡ được HỒ Vĩnh Lạc thì Vương Thế Kỳ không hề ngạc nhiên khi nghe HỒ Vĩnh Tân gào lên, “Lạc nhi, mau tỉnh lại đi Lạc nhi.” Rồi HỒ Vĩnh Tân ngẩng mặt nhìn lên trên và rống thật thê thảm, “Phi Yến, tại sao ngươi lại giết Lạc nhi? Ngươi và Lạc nhi có thù oán gì?”

Văn Phi Yến từ trên cao đáp vọng xuống, “Giáo chủ còn bảo là không có oán cừu ư? Văn Phi Yến này vì sao phải chịu bái đường thành thân với hắn? CÓ trách thì giáo chủ hãy tự trách lấy bản thân.

Chính giáo chủ đã dùng sinh mạng của gia sư đệ ép Văn Phi Yến này.

Nếu HỒ Vĩnh Lạc không chết thì Văn Phi Yến này còn mặt mũi nào nhìn mọi người?”

Thật sự phẫn nộ, HỒ Vĩnh Tân gào lên, “Phi Yến, bốn giáo chủ sẽ không buông tha cho ngươi đâu. Bốn giáo chủ sẽ vì Lạc nhi quyết phải phanh thây xẻ thịt ngươi. Bốn giáo chủ sẽ... ?”

“Giáo chủ bắt tất phải nhiều lời. Từ khi Văn Phi Yến bị ép buộc phải bái đường đã nghĩ nhiều đến chuyện đêm nay rồi. HỒ Vĩnh Lạc tất phải chết và Văn Phi Yến phải chịu sự truy sát của giáo chủ. Văn Phi Yến sẵn sàng chấp nhận tất cả, giáo chủ nghe chưa?”

Vương Thế Kỳ thoáng rung mình trước lòng dạ sắt đá của Văn Phi Yến. Nhưng nếu Văn Phi Yến phải đi đến quyết định này cũng là vì HỒ Vĩnh Lạc và HỒ Vĩnh Tân mà ra.

Bởi đó chàng không thể không nghĩ đến những cách mà Văn Phi Yến thế nào cũng trừng phạt chàng do chàng đã có mặt cùng một lúc với việc Văn Phi Yến buộc phải thay đổi xiêm y.

Nếu muốn tránh được điều này thì chỉ còn cách duy nhất có một biện pháp mà thôi. ĐÓ là...

“Tiểu tử! Bây giờ đến lượt ngươi phải chết rồi đó! ?”

Vương Thế Kỳ sực tỉnh khi nghe Bất Sát Phi Nhân nhất mực trầm ồ lên tiếng nói như thế. Chàng quay nhìn Bất Sát Phi Nhân. Đôi mục quang của lão đang nhìn vào chàng thật là ghê khiếp. Cứ như đôi mắt của dã thú khi phát hiện con mồi.

Ngữ này có lẽ Bất Sát Phi Nhân động sát cơ trước cái chết của HỒ Vĩnh Lạc. Và lão chỉ muốn trong một chưởng phải giết ngay được Vương Thế Kỳ thì lão mới hả giận.

Hít một hơi dài thanh khí, Vương Thế Kỳ lập lại, “Chỉ ba chiêu?”

Lão gật đầu, “đúng ba chiêu?”

“Người thắng trận rời đi?”

Lão lại gật đầu, “Người thắng thì cứ việc rời đi?”

“Quân tử nhất ngôn?”

Vẫn một mực điềm tĩnh, lão lập lại, “Quân tử nhất ngôn?”

Chàng từ từ rùn bộ xuống, miệng thì bảo, “Động thủ đi?”

Lão vẫn gật, “Động thủ đi?”

Thái độ của Bất Sát Phi Nhân khiến cho bầu không khí xung quanh cứ lạnh như chốn u minh và sắc súa toàn mùi tử khí.

Bọn người HỒ Vĩnh Tân từ từ lui lại.

HỌ lui thật xa, có đến năm trượng hơn.

Cũng thế, Vương Thế Kỳ cũng cảm nhận được mùi tử khí.

Và khi chàng đánh giọng kêu lên...

24. Minh Ước Tam Chiêu Bị Phá Vỡ.-giữa Trùng Vây Bầy Chuyện Lương Duyên.

”Mời.

Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi cũng phát lên không chậm, ”Mời.

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Sự tĩnh lặng liền bị vỡ ra khi song phương cùng xuất thủ. Bóng ma trảo liền xuất hiện từ phía Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi. Ngược lại, từ phía Vương Thế Kỳ cũng xuất hiện một lớp cương kinh dày đặc Hai loại công phu nhanh tốc lao vào nhau với một khí thế vừa hải hùng vừa vô tướng.

“ào ào ?”

“vù vù ?”

“ầm.”

Đất bay, đá chạy, đất thẳm, trời sâu, ngàn sao u ám.

Và khi sự tĩnh lặng trở lại với cục trường, Bất Sát Phi Nhân chợt phát thoại, nói lên lời kinh ngạc, “Tiểu tử, ngươi mà lại có được bản lãnh này ư?”

Bất Sát Phi Nhân phải hỏi câu đó vì ở trước mặt lão không những Vương Thế Kỳ không bị chết như lão đã nghĩ mà chàng còn an nhiên đứng nhìn ngược lại lão với một nụ cười mãn nguyện nở trên môi.

Chàng đáp lại nhỏ nhẹ, ”Quân tử cách nhau ba này đã thấy khác.

HỌ Tiền ngươi còn phải ngạc nhiên nhiều?”

Chàng vừa dứt lời thì ở ngay trên không chợt có tiếng vỗ cánh của đại điều Vương Thế Kỳ ngạc nhiên kêu lên, “A di, tỷ tỷ, hai người còn chưa đi sao?”

Tiếng hồ đao của Vi Tuyết Ngọc và Văn Phi Yến không biết có ai nghe không, vì liền ngay sau câu hỏi của Vương Thế Kỳ, Bất Sát Phi Nhân đã lao đến với tiếng gầm đầy hung hiểm, “Chiêu thứ hai, đỡ?”

“Vù vù ?”

Thất kinh, Vương Thế Kỳ rít lên, “Tiền Vọng Thôi, ngươi lại dùng thủ đoạn bất minh ư?”

Dù có bất minh hay không thì chiêu trảo của Bất Sát Phi Nhân cũng như sóng to gió cả đang ập đến sát bên thân Vương Thế Kỳ.

Hồn bất phụ thể, Vương Thế Kỳ vội vàng hất mạnh song chưởng lên và vỗ ra một lúc những hai chiêu chưởng Hành Ma là chiêu thứ mười ba và chiêu thứ mười bốn vào bóng trảo hung hiểm của Tiền Vọng Thôi.

“ào ào ?”

“ám, âm?”

Thối lùi một lúc có đến hai trượng, Vương Thế Kỳ chưa kịp hoàn hồn thì Bất Sát Phi Nhân một lần nữa quát, “Chiêu thứ ba này tiểu tử ?”

“Vù vù ?”

Lâm vào tình thế nguy ngập thì Vương Thế Kỳ mới biết rằng chàng dù có dụng mưu như thế nào đi nữa vẫn không đối địch lại quỷ kế cực kỳ xảo quyết của những hạng ác ma như Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi.

Huyết khí vẫn còn nhộn nhạo sau lần chạm chưởng vừa rồi, Vương Thế Kỳ còn cảm nhận như đất trời cùng sụp đổ khi bên tai của chàng nghe từ bên trên vọng xuống tiếng la phẫn nộ của Văn Phi Yến, “Lão ác ma, người như lão mà dùng thủ đoạn ám muội ư? Xem chưởng của bốn cô nương đây?”

“Vù vù ?”

Thế là hết, bao nhiêu dự định của Vương Thế Kỳ liền đổ sông đổ biển kể từ khi Văn Phi Yến thét lên và ngang nhiên xuất hiện để hiệp lực liên thủ với chàng.

Hành vi của Văn Phi Yến tuy là vì quan tâm đến sự an nguy của Vương Thế Kỳ nhưng lại tạo cho chàng một tình thế thập phần khó khăn Vì nàng làm thế đâu khác gì lấy trứng chọi đá. Chuyện đã thế, Vương Thế Kỳ không thể không liều.

Chàng bất giác hú dài lên, “Hu... u... ú... ú...”

Và đang khi còn hú, Vương Thế Kỳ nhanh chân đảo bộ theo Nhất Ma Vạn Ma bộ pháp để lẩn về phía lão ác ma Tiền Vọng Thôi.

Lão biết dùng thủ đoạn thì chàng không thể không dùng thủ đoạn đáp trả.

Chàng gầm lên lúc hậu tâm của lão ác ma đang phơi lồ lộ trước mặt chàng.

“Tử Dương thần chưởng này?”

“vù vù ?”

cục diện nhất thời hỗn loạn kể từ khi có Văn Phi Yến xuất hiện.

Mình ước tam chiêu kể như hủy bỏ một khi Văn Phi Yến vung chưởng tham gia vào.

HỒ Vĩnh Tân lẽ nào lại buông tha thù nhân. Lão gào lên, “Tiểu liễu đầu! Nạp mạng!?”

Hạ Điền và Ngụy Bất Túc cũng đâu để lỡ thời cơ khi tự dưng Vương Thế Kỳ lại đưa lưng về phía họ, “Vương tiểu tử! Xem chưởng!”

“Vù vù ?”

“Tiểu tử vô tri! Nạp mạng!?”

“ào ào ?”

Và cục diện đã hỗn loạn lại càng thêm hỗn loạn với đủ mọi loại công phu quây quần trong một phạm vi khoảng hai trượng vuông.

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“vút ?”

“ám, âm.?”

“Hự, hự, hự.?”

Bất Sát Phi Nhân ngã dúi dụi về phía trước. Lão ác ma hậm hực quát lên, “Vây chặt lấy tiểu tử. Không để cho hắn thoát đi.”

Tiếp đó, tiếng gầm thịnh nộ của HỒ Vĩnh Tân liền vang lên, “Tiểu tử! Ngươi định chạy đi đâu? Tiểu nha đầu, nạp mạng nào.?”

Còn Hạ Điền cùng Ngụy Bất Túc thất nhanh hô hoán, “Tiểu tử đang chạy xuống dưới núi kia! Mau vây chặt hắn lại.?”

“Tiểu tử đã trúng thương rồi, hắn không chạy được lâu đâu. Đuổi theo.?”

“Vút vút ?”

Trong nháy mắt, bốn bề vắng lặng. Chỉ còn vắng lại từ phía dưới những tiếng kêu la vừa kinh ngạc vừa giận dữ, “Hừ, là khinh công Đạp tuyết vô ngân ư? Để xem ngươi chạy được bao lâu?”

“ở phía trước có ai không? Mau chặn tiểu tử lại, hắn đã bị thương rồi, bọn ngươi đừng sợ. Động thủ đi.?”

“Đúng rồi, vây lại. Vây cả tứ phía vào.?”

Đúng như tiếng hô hoán của Ngụy Bất Túc, chưởng môn phái Tuyết Sơn. Vương Thế Kỳ trong lần chạm chưởng thứ hai với Bất Sát Phi Nhân chàng đã mang nội thương, không lấy gì làm nhẹ. Và sau cùng, khi chàng dùng thủ đoạn để đối phó với lão ác ma thì chính chàng lại là đối tượng cho hai lão chưởng môn gian ác kia truy kích.

Chưởng lực của Hạ Điền bất quá chỉ làm nội thương của Vương Thế Kỳ nặng thêm đôi chút. Nhưng chính loại khí giới kỳ dị của lão Ngụy Bất Túc, bất kiếm bất câu, lại gây ra cho chàng một vết thương chí mạng.

Bị kiếm thương như thế nên dù chàng có khinh công thượng thặng đến đâu đi nữa thì chính những vết máu lưu lại đã chỉ điểm cho bọn ác ma biết đường truy sát chàng.

Không những thế, Vương Thế Kỳ vì còn phải đưa Văn Phi Yến đi theo nên cước lực của chàng không thể nhanh như ý muốn. Cũng may Văn Phi Yến tuy cũng mang thương tích nhưng chưa đến nỗi phải ngắt đi nên Văn Phi Yến cũng còn thi triển được khinh thân pháp để phụ lực với Vương Thế Kỳ. Nhờ đó, bọn ác ma tuy chưa bị bỏ xa nhưng cũng không thể đuổi kịp.

ở phía trước, không riêng gì các môn nhân đệ tử của Côn Luân phái đang túa ra ngăn cản chàng, mà còn có Tuyết Sơn phái và bọn giáo đồ Huỳnh Liên giáo nữa.

Không như người khác, khi lâm vào tình trạng này, phía trước có người chặn đường và phía sau là truy binh đeo đuổi, kẻ đó chắc chắn phải quáng quàng rẽ ngang rẽ dọc, hy vọng tìm được một lối để thoát thiên la địa võng này. Riêng Vương Thế Kỳ thì ngược lại. Chàng càng mừng hơn khi có càng đông bọn vô tài vô năng xuất hiện ngăn trở chàng. Chàng đâm đầu chạy thẳng vào bọn chúng không chút e dè.

Dồn toàn bộ chân lực có thể vận dụng được vào cước pháp, Vương Thế Kỳ quàng một tay ngang người Văn Phi Yến và thi triển đến độ chót của bộ pháp Nhất ma chi vạn ma.

“Vút vút ?”

Bọn ngăn đường Vương Thế Kỳ nhất thời kêu lên hoảng loạn, “ôi, tiểu tử mới đó đã biến mất rồi.?”

“úy, là tiểu tử ư?”

“ôi chao, hần đang ở kia kia.?”

“ở đây, hần đang ở đây.?”

“Không phải. Hần vừa mới lướt ngang người bọn ta đây mà.?”

“Kia kia, chà chà, hần là ma chứ không còn là người nữa.?”

Đến lúc đó, vì gặp phải bọn vô dụng không những đã không vây bắt được Vương Thế Kỳ mà lúc này lại biến thành những trở ngại, gây khó khăn cho việc truy đuổi Vương Thế Kỳ. Bất Sát Phi Nhân liền phát nộ hung tánh. Lão gầm lên vang dội, “Bọn khốn kiếp. Mau tránh ra nào.?”

Bọn họ vì là môn nhân đệ tử của những hai môn phái và một giáo nên nhân số rất đông. Đang bị Vương Thế Kỳ quấy rối đến hỗn độn thì làm sao có thể trong chớp mắt tránh đường kịp cho những cao nhân như Bất Sát Phi Nhân vượt qua.

Bởi đó, chuyện đến phải đến.

Bất Sát Phi Nhân xoe rộng song trào và lần lượt vừa quát vừa xuất thủ.

“Tên này, đi.?”

“Người nữa, tránh ra nào.?”

“Tên này, tên này, tên này rút hết đi.?”

Mỗi lượt quát của Bất Sát Phi Nhân liền có một tên môn đồ bất kể môn phái nào bị trúng ngay một trào của lão ác ma. Và lão ác ma lại còn đang tâm dùng thi thể của những kẻ đó ném vù vù về phía Vương Thế Kỳ đang đảo lộn ngang dọc giữa đông đảo môn đồ.

Chẳng mấy chốc, bọn môn nhân vì không tài nào nhận định được phương vị chính xác của Vương Thế Kỳ để vây bắt, đồng thời vì quá khiếp sợ trước sự hung hãn đến háo sát của lão ác ma Bất Sát Phi Nhân, bọn chúng liền dạt sang hai bên, nép người càng sát vào vách đá chùng nào càng có thêm hy vọng sống chùng nấy. Và nhượng hần đường cho lão ác ma đi qua.

Lúc đó, Vương Thế Kỳ lại ở phía trước và cùng cách lão ác ma khoảng hai mươi trượng như lúc đầu.

Chính lúc đó có tiếng kêu của Vi Tuyết Ngọc từ bên trên vọng xuống, ngay ở phía trên Vương Thế Kỳ, “Kỳ nhi. Mau ném Yến nhi lên đây.?”

Vương Thế Kỳ mừng rỡ và định dụng lực đẩy Văn Phi Yến lên cho a di. Nhưng Văn Phi Yến bất chợt nói, “Thế Kỳ. Người đi đâu thì ta theo đó. Ta không muốn thoát đi một mình đâu.?”

Chàng hốt hoảng kêu lên, “Tỷ tỷ, chúng ta chạy mãi như thế này không phải là thượng sách đâu. Tỷ tỷ đi trước với a di đi.?”

“Không, chết cùng chết, sống cùng sống. Trừ phi người cùng thoát đi với ta.?”

Không ngờ vào đúng lúc thập tử nhất sinh này Văn Phi Yến lại bướng bỉnh như thế. Vương Thế Kỳ rít rít van nài, “Tỷ tỷ hãy nghe đây Nếu chỉ có một mình đệ, đệ dễ dàng thoát được bọn ác ma. CỐ thêm tỷ tỷ nữa đệ e rằng cả hai ta cùng nguy mất.?”

”Hừ, theo người nói thì ta chính là gánh nặng của người chứ gì?

Được, người còn gì nữa mà không buông ta ra để người mặc tình rảnh tay và thoát nợ?”

“Tỷ tỷ hiểu sai ý đệ rồi. Đệ đâu có nói tỷ tỷ là gánh nặng của đệ. Đệ chỉ nói là...?”

Văn Phi Yến được dịp làm nũng, “Người muốn nói gì thì nói, ta trước sau gì cũng đi với người thôi. Trừ phi... ?”

“Còn gì nữa, tỷ tỷ?”

Tình thế rõ ràng là đang khấn trương như lửa cháy xém lông mày, nhưng Văn Phi Yến chỉ quan tâm đúng vào điều nàng đang quan tâm. Nàng thẳng thừng nói, “Người hãy nghe cho rõ đây Thế Kỳ. Ta tuy có cùng HỒ Vĩnh Lạc bái đường nhưng đó chỉ vì ta bị ép buộc, người hiểu chứ?”

“Hiểu, đương nhiên là đệ phải hiểu rồi. Nhưng lúc này đâu phải là lúc để nói đến việc đó?”

“Hoặc là lúc này, hoặc là không bao giờ. Người hãy chờ nghe ta nói hết đã. Chính vì sinh mạng của a di người và chính là mạng sống của sư phụ ta nên ta buộc phải giả bái đường cùng họ Hồ. Người cũng biết rồi phải không?”

“Biết, nhưng...?”

“Nhưng ta chưa bao giờ và cũng không bao giờ có tình ý với họ Hồ! Người còn nhớ việc này chứ?”

“Nhớ, tỷ tỷ...?”

“Khoan đã, ta chưa nói hết. Ta không nói là ta có tình ý với người nhưng chính người đã ở chung phòng với ta. Người lại ở trên một giường với ta, người đã động chạm vào ta rồi, buộc ta phải thay đổi xiêm y khi có sự hiện diện của người! Người không chối cãi chứ?”

Vương Thế Kỳ thần tình chao đảo khi nghe Văn Phi Yến dạn dĩ hỏi tội chàng, mà là hỏi tội đúng vào lúc này nữa. Do đó, cước lực của chàng thoáng bị chững lại.

Điều đó, lão ác ma Bất Sát Phi Nhân đã nhìn thấy. Lão tru tréo lên, “Tiểu tử! Người kiệt lực rồi phải không? ĐỐ người chạy khỏi tay bốn giáo chủ?”

Hoàng hôn, Vương Thế Kỳ đành phải để cho Văn Phi Yến muốn nói gì thì nói, còn chàng thì phải dồn mọi nỗ lực vào khinh công Đạp tuyết vô ngân, mong chạy thoát sự truy đuổi của lão ác ma họ Tiền.

Văn Phi Yến cứ nói những gì nàng muốn nói, “Nam nữ thụ thụ bất tương thân. Chính người chứ không phải HỒ Vĩnh Lạc làm ta mất đi sự trinh bạch của một nữ nhân. Nhưng ta không trách người. Ngược lại, có như vậy ta mới yên tâm để cho người quàng tay quanh thân ta và đưa ta đi như thế này. Kể từ lúc này, ta đương nhiên xem ta là người của họ Vương rồi. Ta để cho người toàn quyền quyết định số phận của ta. Nếu người muốn ta cùng đi với người thì ta sẽ theo người đến cùng. Ngược lại nếu người muốn ta đi trước với a di thì ta sẽ đi Người hài lòng rồi chứ?”

Tận lực bình sinh chạy được một lúc, Vương Thế Kỳ bắt đầu cảm nhận được sự choáng váng vì nội thương và vì mất khá nhiều máu.

Chàng cuối cùng cũng mừng khi nghe Văn Phi Yến nói như vậy, “Vậy đệ đệ ném tỷ tỷ lên cho a di nha?”

Văn Phi Yến liền gắt, “Người gọi ta là gì?”

“Tỷ tỷ, không phải sao?”

“Hừ, ta vừa nói những gì người không nghe rõ sao?”

“Nghe rõ, nhưng...?”

“Đã nghe rõ mà người còn gọi ta là tỷ tỷ nữa à?”

“Vậy đệ biết gọi như thế nào thì tỷ tỷ mới hài lòng đây?”

“Văn muội, Phi Yến muội, người muốn gọi như thế nào cũng được?”

Vương Thế Kỳ thoáng hoang mang, “Sao lại gọi như thế được?”

Giữa chúng ta...?”

“Giữa chúng ta thì sao? Hay là từ này đến giờ người chẳng để lời nói của ta vào tai?”

“Nghe đây, ta bây giờ đã là người của họ Vương. Họ Vương nghe không? Vậy người phải gọi ta như thế nào? ?”

Chàng thở dài, “Tỷ tỷ hãy nghe đệ nói đã, đệ không hề chối cãi những hành vi rõ ràng là càn quấy của đệ. Nhưng đệ vẫn còn có a di trên kia, đệ phải bấm trình với a di trước đã. Tỷ tỷ có hiểu ý của đệ không?”

Văn Phi Yến tuy trong lòng mừng thầm nhưng ngoài mặt vẫn làm cứng, “Được, người muốn nói với a di trước rồi thay đổi lời xưng hô thì ta cũng chấp nhận.”

“Vậy thì để đệ ném tỷ tỷ lên cho a di.”

“Khoang đã?”

“còn gì nữa đây tỷ tỷ?”

“Người đã nói thì người không được nuốt lời đó.”

“Đương nhiên là đệ sẽ giữ lời với tỷ tỷ rồi. Tỷ tỷ chuẩn bị nha.”

“Chưa được, người phải hứa với ta mới được.”

“Hứa?”

“Phải, không chỉ hứa mà còn phải lập thệ nữa.”

“Ngay bây giờ?”

“ừ, ngay bây giờ.”

Vương Thế Kỳ nghe Văn Phi Yến bắt buộc như vậy, chàng không thể không nhớ đến những gì Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương đã nói với chàng khi luận bàn về việc phát thệ.

Chàng cười khổ khi phải nghĩ thầm, “Giữa họ rất có thể là có quan hệ cốt nhục. Nhưng nếu là vậy thì lời lẽ của phụ thân lại mâu thuẫn với hành vi của chính nhi tử của người đó, lạ thật!”

chàng vừa phát thệ xong thì bên trên lại có tiếng của Vi Tuyết Ngọc vọng xuống, “Kỳ nhi! Ở phía trước đã là một ngọn núi đá rồi, người dự tính ra sao mà không ném Yến nhi lên đây?”

Chàng ứng tiếng đáp lại, “Kỳ nhi ném đây, A di hãy bắt lấy nào.”

“Vút ?”

Vừa buông bỏ được Văn Phi Yến, khinh công của Vương Thế Kỳ liền nhanh nhẹn trở lại. Và chàng lớn tiếng gọi, “Điều huynh hãy bay đến chỗ chúng ta vừa rời khỏi, Điều huynh biết rồi chứ?”

Y của Vương Thế Kỳ là muốn đại điều đưa a di và Văn Phi Yến đến Thất Diệp cốc, nhưng chàng không thể nói rõ ra vì sợ lão ác ma Bất Sát Phi Nhân nghe được. Do đó, chàng không biết là đại điều có hiểu được hoặc đoán được ý của chàng hay không. Chàng chỉ biết là đại điều đã bay đi càng lúc càng xa. Còn chàng, chàng cũng đã lần khuất giữa vùng núi đá.

25. Sợ Ác Ma Nên Phải Hồi Đầu.-hết Hiểu Lầm Càng Thêm Tin Tưởng.

Sau hơn nửa ngày khổ nhọc nhưng vẫn không truy tầm được tung tích của Vương Thế Kỳ, lão Bất Sát Phi Nhân cứ lòng lộn như đã thú vừa bị vuột mất miếng mồi ngon. Lão hậm hực nhìn quanh vùng Côn Luân sơn, chỉ toàn là đá xám và tuyết trắng. Lão rít lên, “Hạ Điền, đây là phân vùng của người, của Côn Luân phái. Người đã từng huênh hoang rằng dù là một hốc đá hay một ngọn cỏ người đều tỏ tường như nhìn trong lòng bàn tay. Vậy bốn giáo chủ hỏi người là bọn người vô dụng hay hoàn toàn không thông thuộc địa hình chốn này?”

Hạ Điền vốn biết từ trước rằng thế nào U Linh giáo chủ Tiền Vọng Thôi cũng trút giận lên đầu bọn lão một khi Vương Thế Kỳ thoát đi mà không để lại bất kỳ một dấu tích nào. Do đã chuẩn bị từ trước nên Hạ Điền vờ luống cuống phân biện, “Giáo chủ, môn nhân của tệt phái không vô dụng và tất cả đều thông thuộc mọi địa hình ở chốn này.

Việc để Vương Thế Kỳ xổng mất chỉ là do khinh công của hắn đã đạt đến mức thượng thừa, nên... ?”

Tiền Vọng Thôi gầm lên giận dữ, không chờ nghe Hạ Điền nói hết, “Câm ngay, khinh công của tiểu tử dù nhanh nhưng sao nhanh bằng ánh mắt tinh tường của bốn giáo chủ? Hừ, vết máu chỉ rõ xuồng quanh khu vực này rồi hết, chứng tỏ rằng tiểu tử đang ẩn trốn quanh đây mà thôi. Người và môn hạ của người rõ ràng là vô dụng, người đừng tìm cách chống chế cho phí công.”

Lần này Hạ Điền mới thật sự luống cuống, “Nhưng tất cả chúng ta đã tìm kiếm tiểu tử cả nửa ngày trời, đâu phải chỉ riêng người của tề phái không tìm được?”

Tiền Vọng Thôi đưa ánh mắt hung hãn nhìn lườm lườm vào Hạ Điền, “Hạ Điền, người nói như thế có ý gì? CÓ phải người muốn ám chỉ bốn giáo chủ cũng là hạng người vô dụng như người không?”

Anh mắt của Tiền Vọng Thôi như thu hết hồn phách của Hạ Điền.

Hạ Điền ấp úng nói trở đi, “Hạ môn... Hạ môn nào dám... nào dám ám chỉ giáo chủ. Chỉ có điều... chỉ có điều...”

“Thế nào?”

Tiếng gắt của Tiền Vọng Thôi làm cho thần trí của Hạ Điền như lạc vào cõi u minh. Tuy nhiên, nhờ đó mà Hạ Điền nói được những gì lão muốn nói, “Giáo chủ minh xét, người của Huỳnh Liên giáo và Tuyết Sơn phái chẳng phải cũng không tìm được tiểu tử đó sao? Ý của Hạ môn chỉ muốn giáo chủ suy xét đúng theo lẽ công bằng mà thôi.”

Tiền Vọng Thôi bắt giác thu ánh mắt lại. Lão ác ma bây giờ nhìn vào Hạ Điền bằng hai tia nhìn xuyên qua hai khe mắt hẹp như hai sợi chỉ. Lão âm trầm hỏi thật chậm, “Người lại muốn ám chỉ điều gì qua hai chữ công bằng đây?”

Hạ Điền chợt thu người lại như một con thú non phải thu người lại trước móng vuốt của dã thú. Nuốt nước bọt ừng ực, Hạ Điền cố biện minh, “Hạ môn... Hạ môn... Giáo chủ anh minh xin soi xét cho tề phái.

Người của tề phái nào dám qua quýt trong việc truy tầm tung tích của tiểu tử như người của Huỳnh Liên giáo. Xin giáo chủ hãy công bằng mà nhận định cho.”

“Hừ, người lại muốn nói gì về Huỳnh Liên giáo đây?”

Nghe ngữ điệu của Tiền Vọng Thôi có phần nào nguôi giận, Hạ Điền bèn thu hết dõm lược để giải bày, “Giáo chủ đã thấy rồi đó.

Quanh đây, đa phần là người của hai phái Côn Luân và Tuyết Sơn, chỉ có một ít là người của Huỳnh Liên giáo mà thôi. Huống chi...”

“Huống chi thế nào?”

“Huống chi chính HỒ Vĩnh Tân cũng không tự thân đốc xuất Chúng giáo đồ, khiến cho việc truy tầm tiểu tử không đạt được kết quả ?”

Nhìn lại quanh quần một lúc nữa, Tiền Vọng Thôi không thể không thừa nhận lời nói của Hạ Điền. Lão ác ma bỗng động nộ quát lên, “HỒ Vĩnh Tân đâu rồi. Các người có nhìn thấy HỒ Vĩnh Tân đâu rồi không?”

Ngụy Bất Túc đến bây giờ mới dám lên tiếng, “HỒ Vĩnh Tân vừa mới cùng một nhóm thuộc hạ thân tín đi đưa thi thể HỒ Vĩnh Lạc đi rồi.”

“Đi rồi ư? Đi đâu mới được chứ?”

Lần này sự thịnh nộ của Tiền Vọng Thôi lại khiến cho Hạ Điền thêm bạo dạn, “Theo Hạ môn đoán có lẽ HỒ Vĩnh Lạc đang muốn đưa thi thể của HỒ Vĩnh Lạc về lại sơn môn để an táng.”

Tiền Vọng Thôi càng nghe càng giận. Lão gầm lên khùng khiếp, “An táng ư? HỒ Vĩnh Tân dám bỏ đi mà không nói đến bốn giáo chủ ư? Hắn đi đã được bao lâu rồi?”

Hạ Điền đưa mắt nhìn Ngụy Bất Túc. Ngụy Bất Túc hiểu ý của Hạ Điền liền lên tiếng bẩm trình, “HỒ Vĩnh Tân đã đi được hai canh giờ rồi. Có lẽ bọn họ đã cách nơi này hơn hai mươi dặm.”

Tiền Vọng Thôi nộ khí xung thiên. Lão ác ma dợm mình định bỏ đi nhưng lại kịp nghĩ đến một việc bèn quay lại căn dặn hai lão Hạ Ngụy, “Hừ, đích thân bốn giáo chủ sẽ giải quyết việc của họ Hồ. Còn hai người, nếu đến tối mà không tìm được tiểu tử thì đừng trách bốn giáo chủ trở mặt đó.”

“Vút ?”

Hạ Điền và Ngụy Bất Túc thừa sức đoán được là chuyện gì sẽ xảy ra cho HỒ Vĩnh Tân, nên khi Tiền Vọng Thôi đi rồi, hai lão không hện mà cùng nhìn vào mắt nhau.

Hai lão nhìn nhau như thế được một lúc. Và như đã đoán được ý của nhau, hai lão chợt lên tiếng.

“Hạ lão huynh này... ?”

“Ngụy lão huynh này... ?”

Khi phát hiện là cả hai đồng thời phát thoại, cả hai liền ngưng lời rồi lại nhìn nhau.

Tiếp đó, cả hai chợt buông ra những hơi thở dài ảo não và cất tiếng, “Hạ lão huynh muốn nói gì hãy nói trước đi.”

Hạ Điền cũng lên tiếng với ý cũng giống như Ngụy Bất Túc.

Thấy một lần nữa cả hai đều có ý và nói những lời trùng lặp, không hện mà cả hai cùng cười lên.

“Ha ha ha... ?”

“Ha ha ha... ?”

Cười xong, mọi phiền não chợt tan biến đi, Hạ Điền chợt đưa tay ra và lên tiếng nói trước, “Mỗ là chủ nhân nên muốn mạn phép nói trước vậy! Ngụy lão huynh nghĩ sao?”

Ngụy Bất Túc gật đầu tán thành, “Mỗ sẵn sàng nghe cao kiến của Hạ lão huynh đây.”

Hạ Điền bảo, “Thật là không công bằng khi chính lão cũng không tìm được tiểu tử nhưng lại trút hận lên đầu của bọn ta.”

Ngụy Bất Túc phụ họa, “Hạ lão huynh nói không sai. Ngụy mỗ cũng đã nghĩ như thế. Hạ lão huynh đoán thử xem HỒ Vĩnh Tân sẽ gặp phải việc gì nào?”

Hạ Điền với hơi thở gấp gấp đáp thật nhanh và thật nhẹ, “Chết chứ còn gì nữa?”

Đoạn Hạ Điền lại hỏi, “Còn Ngụy lão huynh đoán thế nào về số phận của hai phái chúng ta nếu đến tối không tìm được tiểu tử?”

Ngụy Bất Túc với thần tình chần động đáp, “Cũng như Huỳnh Liên giáo thôi.”

“ôi chao, Vậy theo Ngụy lão huynh chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Ngụy Bất Túc đáp mà không tin tưởng vào lời đáp của chính lão, “Còn làm gì nữa ngoài việc chúng ta phải tìm cho bằng được tiểu tử trước khi trời tối?”

“Liệu có thực hiện được không?”

Ngụy Bất Túc ngao ngán, “Chúng ta đành phải làm mà thôi dù biết rằng việc tìm tiểu tử chẳng khác nào mò kim đáy bể.”

“Hừ, đến lão còn không tìm được thì nói gì đến chúng ta là những kẻ có bản lãnh không bằng lão.”

Ngụy Bất Túc tuyệt vọng, “Đó là điều đáng tiếc cho chúng ta đấy.”

“Y của Ngụy lão huynh là... ?”

“Vì bản lãnh của chúng ta không bằng lão nên chúng ta mới lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan này.”

“Ngụy lão huynh có nhớ ngày chúng ta được ung dung khi giáo chủ U Linh giáo không phải là lão mà là Lục Kính Thương không?”

Ngụy Bất Túc lộ vẻ tiếc nuối, “Hạ lão huynh còn nhớ không lẽ Ngụy mỗ lại không. Rất tiếc những ngày đó đã qua từ lâu rồi.”

”Hừ, tất cả chỉ vì lão. Nếu không có lão thì giờ này chúng ta vẫn an nhàn tự tại, đâu cần chỉ phải lặn lội xuôi nam rồi lại ngược tây.

Nhưng để làm gì chứ?”

“Còn để làm gì nếu không phải để lão lên ngôi minh chủ?”

Hạ Điền không còn giữ ý nữa. Hạ Điền nói sau một tiếng mang đầy khinh bỉ, “Hừ, đâu đến lượt lão làm minh chủ vô lâm. Đừng nói gì đến Vương Thế Kỳ là kẻ tài hoa trăm năm mới có, chỉ riêng phần Tam Tuyệt bảo cũng đủ làm cho lão phải vỡ mộng rồi.”

”Hạ huynh nói không sai. Mấy năm rồi, lão ngoài việc thu phục được hai phái của chúng ta thì đâu đã đặt được bước chân nào xuống phía nam Trung Nguyên đâu? Muốn diệt họa được Tam Tuyệt bảo như lời lão khoát lác trước đây thì có họa là mặt trời mọc ở đằng tây.

Hừ.”

Nói với nhau được một lúc, tâm tưởng của hai lão như được tương thông. Hạ Điền chợt hạ thấp giọng, “Mỗ hỏi thật Ngụy lão huynh điều này, theo Ngụy lão huynh thì lão có hơn được Vương Thế Kỳ không?”

Ngụy Bất Túc sau khi dáo dác nhìn quanh cũng hạ thấp giọng lại, “Theo mỗ thì chưa chắc. Bằng không lão đâu cần phải giở thủ đoạn công lên vào tiểu tử họ Vương lúc tiểu tử chưa kịp phòng bị? Theo mỗ nếu cả hai cứ công bằng thực hiện minh ước tam chiêu thì kẻ bại trận chắc chắn không thể nào là tiểu tử họ Vương.”

“Là lão ư?”

Ngụy Bất Túc nhếch môi cười nhạt, “Không phải lão thì còn ai? Hạ lão huynh không lẽ không nhận ra điều đó?”

Hạ Điền hiểu nụ cười của Ngụy Bất Túc có hàm ý gì liền biện bạch, “Vì mỗ chỉ ngờ ngờ nên mới hỏi Ngụy lão huynh như thế. Mong Ngụy lão huynh chớ hiểu lầm.”

Ngụy Bất Túc gật đầu đồng cảm, “Hạ lão huynh quả là người cẩn trọng, nhưng đâu có gì đáng để Hạ lão huynh phải ngờ ngờ chứ?”

Đấy, tiểu tử họ Vương phần thì nội thương, phần thì ngoại thương vậy mà khi tiểu tử thi triển khinh công thì đến lão còn không đuổi kịp nữa là. Vậy Hạ lão huynh có biết vì sao lão nhất quyết phải tìm cho bằng được tiểu tử phen này không?”

Hạ Điền nói quả quyết, “Theo lập luận của Ngụy lão huynh thì mỗ hiểu rồi. Lão vốn sợ để Vương Thế Kỳ kịp khôi phục nguyên trạng thì lão không là đối thủ. Nên lão muốn nhân cơ hội này để diệt trừ mối họa về sau chứ gì?”

“Không sai.”

“Ngụy lão huynh định thế nào?”

“Lẽ nào là lẽ nào? Hạ huynh có thể hỏi rõ hơn được không?”

Hạ Điền lại hạ thấp giọng, “Là tìm hay không tìm Vương Thế Kỳ nữa?”

“Y của Hạ lão huynh... ?”

Hạ Điền bấm bụng giải thích, “Tìm thì mười phần có mười là không tìm được. Đến tối mà không thực hiện những gì lão đã nói... Y của Hạ mỗ là tại sao chúng ta không nhân lúc này để bỏ trốn?”

“Bỏ trốn ư? Đi đâu?”

Hạ Điền nhún vai, “Đi đâu cũng được miễn thoát được nanh vuốt của lão là được rồi.”

“Liệu chúng ta có được một chỗ nào để dung thân hay không? Lưu lại đây hay về Tuyết Sơn thì không ổn, mà xuôi Nam lại càng không ổn ?”

“Ngụy lão huynh có phải đang e dè bọn Tam Tuyết bảo không?”

Ngụy Bất Túc gật đầu, “Nếu phải lẫn trốn lão để rồi đâm đầu vào lưới của Tam Tuyết bảo thì chúng ta thà chết còn hay hơn?”

Hạ Điền cao giọng trấn an, “Ngụy lão huynh đã quên Thiếu Lâm và Võ Đang nhị phái ư? Chúng ta ít nhất cũng phần nào vững tâm nếu có hai đại phái này yểm trợ?”

Ngụy Bất Túc chợt bừng tỉnh, “Phải rồi, ở Hoa Sơn chúng ta đã nhìn thấy thực lực của hai đại phái này rồi, sao Ngụy mỡ lại không nghĩ ra kìa?”

Hạ Điền lộ vẻ mừng rỡ, “Vậy là Ngụy lão huynh đã đồng tình với Hạ mỡ rồi phải không?”

Ngụy Bất Túc sau khi gật đầu bỗng thở dài, “Đồng tình thì đồng tình nhưng Ngụy mỡ đang lo là chúng ta liệu có đi thoát trước khi lão quay lại ngay không? Rồi lại còn vấn đề là nhị phái kia liệu có chịu tin lời chúng ta không?”

Hạ Điền cũng lo lắng khi nghe Ngụy Bất Túc phân tích rõ ràng như thế.

Và cả hai thoáng giật mình khi có tiếng nói của Vương Thế Kỳ chợt vang lên thật gần, “Nếu nhị vị thật tâm muốn như thế, tại hạ sẽ có cách giúp nhị vị toại nguyện.”

Cả hai cùng quay đầu và cùng hoảng hốt khi nhìn thấy Vương Thế Kỳ đang từ một hốc đá nhỏ xíu chui ra.

Chưa hết, khi đã chui ra được bên ngoài, Vương Thế Kỳ từ một hình hài bé nhỏ chợt to lên dần dần với tiếng của các khớp xương kêu răng rắc.

“Xúc cốt công? Tiểu tử ngươi đã luyện được môn công phu thượng thừa này ư?”

Wương Thế Kỳ mỉm cười, “Chỉ là chút tài mọn, nhị vị thưởng môn quá khen rồi.”

Chàng càng khiêm tốn thì cả hai càng sợ hãi. Hạ Điền lẩm bẩm, “Nếu Xúc cốt công còn là tài mọn của ngươi thì bản lãnh đích thực của ngươi, Hạ mỡ không sao lường được.”

Còn Ngụy Bất Túc thì thẳng thốt kêu lên, “Thảo nào bọn ta đã phí lực cả nửa ngày mà vẫn không tìm được ngươi. Đâu có ai nghĩ đến việc ngươi dùng Xúc Cốt công để chui vào hốc đá bé tí kia. Công phu thật đáng phục.”

Chàng vẫn mỉm cười khi giải thích, “Tại hạ không đáng được khen như nhị vị vừa nói đâu. Gọi là tài mọn chỉ vì Xúc Cốt công ngoài việc dùng để lẫn trốn thì không hề có một hữu dụng nào khác.”

“Nhưng đâu phải ai cũng học được Xúc Cốt công như ngươi?”

Chàng đáp, “Hạ tiền bối nói không sai. Nhưng Hạ tiền bối đã không đúng khi bảo là không lường được bản lãnh của tại hạ. Tại hạ Chưa phải là thiên hạ đệ nhất nhân đâu.”

Hạ Điền kinh ngạc, “Nếu không phải ngươi thì còn ai vào đây?”

Chàng thở dài giải thích, “Cứ lấy lão ác ma Tiền Vọng Thôi làm thí dụ, bất quá tại hạ chỉ có thể đấu ngang tay với lão ác ma chứ chưa thể diệt trừ được lão. Huống chi...?”

“Huống chi thế nào?”

Nghe cung cách hỏi giạt ngược của Ngụy Bất Túc, Vương Thế Kỳ biết là cả hai lão đang ngấm ngấm lo sợ cho dự định vừa rồi của hai lão Chàng vội trấn an, “Tại hạ không ngại việc nói thẳng. Và khi nhị vị nghe xong cứ bình tâm mà nhận định tình hình. Ngoài lão ác ma tại hạ còn sợ một người. ĐÓ là thiếu bảo chủ Tam Tuyết bảo Lưu Trúc Hàn. Hắn đã học được toàn bộ chân truyền của Vạn thể ma quân.

Tuy nhiên, ngoài việc các phái phải đồng tâm hiệp lực lại với nhau, hầu tiêu trừ mối đại họa cho võ lâm, thì tại hạ cam đoan rằng nếu tại hạ thấu triệt thêm ba chiêu bí kỹ nữa của dị nhân lưu lại, việc diệt trừ Vạn thể ma quân Lưu Trúc Hàn sẽ do chính tại hạ đảm trách.”

Hai lão nghe thế đồng hỏi một lúc, “Là dị nhân nào?”

Vương Thế Kỳ chưa kịp đáp bỗng quát lên, “Là cao nhân đang ẩn nấp tại tảng đá kia! Chúng ta đang bàn việc thiên hạ nếu có nhả húng sao không hiện thân góp vui?”

Hạ Điền và Ngụy Bất Túc bỗng lo sợ vì tin rằng nhân vật vừa bị Vương Thế Kỳ phát hiện rất có thể là lão ác ma Tiên Vọng Thôi.

Tuy nhiên tất cả đều bất ngờ khi nhìn thấy nhân vật đó hiện thân ngay sau đó.

“Là Vệ HỒ Hiệp, bang chủ Cái bang?”

Vị trung niên khất cái nọ bật cười lên khanh khách, “Không sai. Là Vệ mỗ đây.”

Quay sang Vương Thế Kỳ, Nhất Chuông Bạt Sơn Vệ HỒ Hiệp lên tiếng mỉa mai, “Vệ mỗ chỉ lén vào trong vòng mười lăm trượng đã bị họ Vương người phát giác. Công phu quả đáng khâm phục. Nhưng so với miệng lưỡi của người thì công phu của người vẫn còn kém xa.”

Vương Thế Kỳ ngạc nhiên, “Bang chủ ngụ ý gì khi nói những lời này?”

Không buồn đáp lại câu hỏi của chàng, Vệ HỒ Hiệp lại nói với hai lão kia, “Vệ mỗ đã nghe những gì nhị vị bàn. Vì đồng cảm với nhị vị và thương hại nhị vị suýt nữa đã lâm mưu của tặc nhân nên Vệ mỗ không thể không xuất hiện.”

Vương Thế Kỳ chợt hiểu ra, “Bang chủ, cho đến bây giờ bang chủ vẫn còn nghi ngờ tại hạ ư?”

Vệ HỒ Hiệp đáp, “Vệ mỗ không hề nghi ngờ người. Ngược lại, Vệ mỗ biết đích xác người chính là truyền nhân của Vạn thế ma quân.”

Hạ Điền và Ngụy Bất Túc bất giác lùi lại và kêu lên, “Thảo nào bộ pháp của tiểu tử có phần ma quái?”

Vương Thế Kỳ thở dài, cố biện minh, “Bang chủ và nhị vị đã hiểu lầm tại hạ rồi. Vậy bấy lâu nay bang chủ chưa hề gặp lại VÔ Trần đại sư ư?”

Vệ HỒ Hiệp hoang mang, “Gặp phương trượng Thiếu Lâm phái ư?

Để làm gì?”

Vương Thế Kỳ liền nhân cơ hội để thuật qua việc của Kim Cang La Hán nhị Phật cho ba người bọn họ nghe. Sau đó, chàng nói thật quả quyết, “Nếu chư vị không tin thì khi gặp lại VÔ Trần đại sư hoặc đích thân La Hán Phật tất sẽ rõ. Còn việc có liên quan đến bộ pháp này, nếu bang chủ muốn nghe lời giải thích thì tại hạ xin nói.”

Vệ HỒ Hiệp cau mày giận dữ, “Người nói lằng nhằng gì thế Vương Thế Kỳ? Là Lưu Trúc Hàn chứ không phải người là truyền nhân của Vạn thế ma quân sao? Còn việc giải thích, tại sao trước đây người một mực không chịu nói còn bây giờ thì ngược lại? Người đang giở trò gì đây?”

Đang khi Hạ Điền và Ngụy Bất Túc ngơ ngác, Vương Thế Kỳ lại gắng sức giải thích cho Vệ HỒ Hiệp hiểu, “Trước kia đích thực tại hạ vì có lập thế với Trình Hồng Quân, quý đà chủ và với tặc nhân Lưu Trúc Hàn nên không thể nói ra. Nhưng lúc này thì ngược lại, tại hạ không thể không nói.”

“Người đã lập thế với Trình Hồng Quân và Lưu Trúc Hàn? Lập thế về việc gì?”

“Việc có liên quan đến Cửu U Địa Khuyết của Vạn thế ma quân.”

“Về việc đó ư?”

“Đúng vậy, chính vì điều đó mà Trình đà chủ bị sát hại.”

“Sao người biết chắc như vậy?”

“Do Lưu Trúc Hàn tự miệng thừa nhận.”

“Hung thù là Lưu Trúc Hàn ư?”

“Không sai, là hắn.”

“Sao trước hai người không nói?”

“Vì tại hạ đã lập trọng thệ.”

“Còn bây giờ, tại sao người lại phá bỏ lời thề?”

“Vì tại hạ bây giờ đã minh bạch.”

“Minh bạch điều gì?”

“Là tại hạ bị họ Lưu lợi dụng.”

“Lợi dụng?”

“Không sai. Tự thân tại hạ không nhìn thấy điều này, may có cao nhân chỉ điểm.”

“Là cao nhân nào? CÓ phải vị dị nhân gì đó mà người vừa đề cập không?”

“Không phải, vị cao nhân này chính là giáo chủ đích thực của U Linh giáo Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương.”

“Là Lục giáo chủ ư? Người đã gặp Lục giáo chủ khi nào?”

Vương Thế Kỳ tỏ vẻ ngạc nhiên, “Đường như bang chủ có quen biết với Lục giáo chủ thì phải?”

Vệ HỒ Hiệp cau gắt, “Người cứ việc nói về việc của người trước đã, sau đó muốn hỏi gì Vệ mỗ sẽ nghe sau.”

Thái độ của Vệ HỒ Hiệp làm cho Vương Thế Kỳ phải bực mình.

Nhưng vì muốn giải tỏa mọi lằng lằng chàng đành phải đáp, “Tại hạ chỉ mới gặp Lục giáo chủ ba ngày trước đây mà thôi.”

“ở đâu?”

Nghe Vệ HỒ Hiệp hỏi cộc lốc, Vương Thế Kỳ phát bực, “ơ đâu thì việc gì phải nói cho bang chủ nghe?”

Chung hững trước sự phát tác của chàng, Vệ HỒ Hiệp sau đó mỉm cười ngạo nghễ, “Là Vệ mỗ chỉ muốn kiểm chứng xem lời người nói có mấy phần là sự thật.”

Chàng cũng ngạo mạn không kém, “Khinh công Đạp tuyết vô ngân tại hạ có được là do Lục giáo chủ đích truyền. Xúc Cốt công cũng là do Lục giáo chủ ban tặng! Tại hạ có nói dối hay không tự bang chủ hãy nhận định lấy.”

Vệ HỒ Hiệp giật mình kêu lên, “Thật sự đúng như lời người nói sao?”

Chàng nhếch môi cười nhạt, “Nhị vị chưởng môn đây có thể giải thích cho bang chủ rõ.”

Hạ Điền vội nói, “Không sai. Chính mắt tại hạ đã mục kích đúng hai loại công phu này.”

vệ HỒ Hiệp gật đầu, “Vậy thì phải rồi. Lục giáo chủ như vậy là vẫn còn tại thế. Vậy mà Vệ mỗ tưởng đâu người đã bị kẻ gian hãm hại từ lâu rồi.”

Đến lượt Vương Thế Kỳ hỏi, “Bang chủ có quen biết Lục giáo chủ?”

Vệ HỒ Hiệp gật đầu thật nhẹ, “Nào chỉ quen biết không. Mười năm trước chính Lục giáo chủ đã ra tay cứu mạng cho Vệ mỗ một lần.”

“Như vậy bang chủ đến đây là nhằm mục đích gì?”

“Cách đây gần mười ngày, Vệ mỗ có nghe chúng bang đồ bảo là có nhìn thấy một con chim điêu bay về hướng này với một người ngồi ở bên trên. Vệ mỗ vốn được nghe Lục giáo chủ nói là có nuôi một con chim điêu và đã bị thất tung trước đó cùng với ái nữ. Được tin này, Vệ mỗ lập tức ngược tây, hy vọng tìm được tung tích ái nữ của ân nhân.”

“Bang chủ, người ngồi trên lưng điêu mà quý bang đồ nhìn thấy Chính là tại hạ. ĐÓ là lúc tại hạ thoát chết dưới tay Lưu Trúc Hàn. Sau đó, tình cờ làm sao diều huynh lại tái hợp với chủ nhân, còn tại hạ lại có duyên tương kiến với Lục giáo chủ.”

Vệ HỒ Hiệp chậm rãi bảo, “Nếu là vậy, Vệ mỗ không thể không tin vào việc người đã gặp Lục giáo chủ. Còn những việc trước đó... ?”

Chàng cướp lời, “Những việc trước đó vì vương phải lời thề nên tại hạ thà chịu chết không thể giải thích được. Nhưng chính Lục giáo chủ đã mở mắt cho tại hạ và tại hạ biết rằng bản thân đã bị kẻ xấu lợi dụng. Và vì Lưu Trúc Hàn đã tự phá hủy lời thề trước nên tại hạ không ngần ngại việc phá bỏ lời thề.”

Nói xong, Vương Thế Kỳ không chờ Vệ HỒ Hiệp hỏi đã tuần tự thuật lại việc xảy ra từ năm năm trước, bắt đầu từ lúc chàng lọt xuống Phong Nha huyết động.

Nghe xong không riêng gì Vệ HỒ Hiệp, cả Hạ Điền lẫn Ngụy Bất Túc cũng phải kêu lên, “Đúng Lưu Trúc Hàn là Vạn thể ma quân tái hiện rồi. Vậy thì nguy cho giang hồ mất.?”

Vương Thế Kỳ bèn trấn an bọn họ bằng cách lập lại lời trước đó, “Như tại hạ có nói, nếu ba chiêu bí kỹ cuối cùng của dị nhân được tại hạ thấu triệt thì việc diệt trừ Vạn thể ma quân Lưu Trúc Hàn không còn là điều đáng lo nữa.?”

“Dị nhân nào?”

Cũng một câu hỏi này nhưng giờ đây Vương Thế Kỳ mới có dịp giải đáp, “Theo như sự thông hiểu của Lục giáo chủ thì vị dị nhân đó chính là nhân vật đã từng diệt trừ tên Vạn thể ma quân đầu tiên cách đây ba trăm năm.?”

Ngụy Bất Túc bật kêu lên thảng thốt, “Là Hàng Ma Thượng Tăng ? Hàng Ma Thượng Tăng? Sao Ngụy tiên bối lại nói đến danh xưng này?”

Thấy vẻ sửng sốt của Vương Thế Kỳ khá tức cười, Ngụy Bất Túc chợt hỏi, “Mà có đúng là Hàng Ma Thượng Tăng hay không còn... ?”

Vương Thế Kỳ ngơ ngác, “Công phu mà tại hạ nhận được đích thực là Hàng Ma chưởng. Và vị dị nhân kia khi lưu lại võ học đã di tự trên một mảnh tảng bào. Nhưng về danh xưng thì vị dị nhân đó chỉ ghi là VÔ Danh Tăng. Đây là lần đầu tiên tại hạ nghe nói đến bốn chữ Hàng Ma Thượng Tăng! ?”

Vệ HỒ Hiệp kêu lên, “Hàng Ma Chưởng? Được ghi chép trên tảng bào ư? Vậy thì đúng là Hàng Ma Thượng Tăng của ba trăm năm trước rồi. Điều này Vệ mỗ e rằng chỉ có một mình Ngụy chưởng môn biết mà thôi.?”

Ngụy Bất Túc gật đầu, “Không sai. Vì ba trăm năm trước tệt phái đã có một nhân vật từng có duyên tương kiến với Hàng Ma Thượng Tăng. Việc này vốn được lưu lại trong thư tịch của tệt phái nên Ngụy mỗ mới biết rõ như vậy.?”

Hạ Điền cả mừng, “Vậy thì chúng ta cứ hành động như đã bàn định! Nếu lão ma có quay lại thì đã có... ?”

“Ha ha ha... Hạ Điền quả to gan. Người tưởng bốn giáo chủ sợ Hàng Ma chưởng mà không trừng trị được người sao?”

Hạ Điền, Ngụy Bất Túc, Vệ HỒ Hiệp và Vương Thế Kỳ giật mình vì âm thanh bất chợt này.

26. Đang Giao Chiến Thức Ngộ Bí Kỳ.-thắng Ác Ma Rồi Lại Buông Tha.

Sự xuất hiện của lão ác ma Bất Sát Phi Nhân Tiên Vọng Thôi làm cho Hạ Điền và Ngụy Bất Túc hoảng sợ. Cả hai lùi dần...

Riêng Vệ HỒ Hiệp càng thêm trầm tĩnh khi nghe Vương Thế Kỳ ung dung sắp đặt.

Chàng nói một cách thản nhiên, “Bang chủ, tại hạ muốn nhờ bang chủ một việc.?”

Vệ HỒ Hiệp bèn đáp, “Việc gì Vương thiếu hiệp cứ nói.?”

Thấy được sự thay đổi của Vệ HỒ Hiệp qua cách xưng hô, hào khí trong người Vương Thế Kỳ chợt bốc lên. Chàng nói, “Tại hạ mong bang chủ cùng đi với nhị vị chưởng môn một chuyến.?”

“Đến Thiếu Lâm phái ư?”

Chàng gật đầu, “Đúng vậy, và nhờ bang chủ dẫn diện kiến nhị vị với VÔ Trần đại sư luôn thể.”

“Còn lão ma kia?”

“Tại hạ lãnh nhận trọng trách ngăn cản lão. Và nếu có thể tại hạ sẽ hạ sát lão luôn để báo thù cho Lục giáo chủ.”

Vệ HỒ Hiệp kinh ngạc, “Báo thù cho Lục giáo chủ ư? Không lẽ Lục giáo chủ đã... ?”

Chàng đáp lại phần nộ, “Năm năm trước chính lão ma này đã đang tâm hãm hại Lục giáo chủ, biến Lục giáo chủ thành phế nhân. Chính tại hạ đã có lời hứa với Lục giáo chủ là sẽ báo thù cho người.”

Vệ HỒ Hiệp với thần tình chấn động chợt gầm lên, “Là lão ác ma đã giết hại vị ân nhân của Vệ mỗ ư? Vệ mỗ phải ở lại để báo thù cho ân nhân mới được.”

vẫn ngang nhiên chờ xem sự sắp đặt của Vương Thế Kỳ, lão ác ma Tiền Vọng Thôi dường như không lo sợ trước Vương Thế Kỳ như nhận định trước đó của hai lão Hạ, Ngụy. Không những thế Tiền Vọng Thôi còn cười lên ngạo mạn, “Ha ha ha... người là bang chủ Cái bang Vệ HỒ Hiệp ư? Người yên tâm, cả người lẫn hai tên phản bội kia không thể nào sống mà rời khỏi chốn này đâu. Bốn giáo chủ sẽ ra tay làm phúc cho người xuống cửu tuyền gặp mặt lão Lục trước. Xem tuyệt kỹ của bốn giáo chủ đây.”

“Vù vù ?”

Không ngờ chưa gì Bất Sát Phi Nhân lại ra tay trước, mà còn chọn Vệ HỒ Hiệp làm đối tượng đầu tiên nữa, Vương Thế Kỳ vì lo sợ cho Vệ HỒ Hiệp liền lên tiếng hô hoán, “Bang chủ mau lùi lại. Hãy để đây cho tại hạ. Đồ.”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Nói đúng ra, khi Vệ HỒ Hiệp vừa nhìn thấy bóng trảo chập chùng ẩn hiện khắp nơi của lão ma, đã thấy nao nao. Nên Vệ HỒ Hiệp có phản ứng hơi chậm.

Nhưng nhờ có Vương Thế Kỳ kịp lao lên ngăn đón và kêu lên như thế, Vệ HỒ Hiệp mới hoàn hồn. Và khi đã hoàn hồn, lúc Vệ HỒ Hiệp muốn xuất thủ cũng chẳng biết phải xuất thủ vào nơi nào cả. Vì ngoài muôn ngàn bóng trảo của Tiền Vọng Thôi thì chưởng kinh của Vương Thế Kỳ cũng giăng giăng khắp nẻo, đâu còn chỗ hở nào cho Vệ HỒ Hiệp ra tay.

Do đó, Vệ HỒ Hiệp đành hậm hực đứng ở ngoài để quan chiến chứ không chịu bỏ đi như lời Vương Thế Kỳ đã sắp xếp trước đó.

“ám, âm.”

Trong sự vang dội của hàng loạt chấn kinh vẫn còn âm âm, Vệ HỒ Hiệp và hai lão Hạ, Ngụy thoáng biến sắc khi nghe tràng cười cực kỳ đặc ý của lão ác ma Tiền Vọng Thôi vang lên rõ mồn một, “Ha ha ha... Tiểu tử trúng kế của bốn giáo chủ rồi. Trong nháy mắt ngươi sẽ hóa thành vũng nước mà chết. Ha ha ha...”

Cả ba cùng ngơ ngác nhìn vào Vương Thế Kỳ.

Lúc đó, Vương Thế Kỳ ngoài việc lùi lại và đứng yên, chàng còn nhìn vào lòng bàn tay của chàng.

Cả ba cùng nhìn thấy có nhiều vật nhỏ li ti sáng lóng lánh đang ghim đầy trong lòng bàn tay của Vương Thế Kỳ. Đồng thời, cũng còn có nhiều giọt máu đỏ tươi đang từ từ rịn ra từ những vật nhỏ li ti đó.

Vương Thế Kỳ gầm lên phần nộ, “Là Bạch Thiết Mao Diêm Vương Điểm ư?”

Tiền Vọng Thôi âm hiểm đáp, “Không sai. Bốn giáo chủ đã biết từ trước là thế nào người cũng phải ra tay đối chọi với bốn giáo chủ, không cho bốn giáo chủ hạ thủ tên ăn mày kia. Bốn giáo chủ liền tương kế tựu kế kẹp sẵn một mớ độc châm của HỒ Vĩnh Tân vào tay.

Thế là... ha ha ha...”

Vệ, Hạ, Ngụy ba người cùng biến sắc khi nghe Tiền Vọng Thôi thổ lộ độc kế. Rồi cả ba lại cùng ngơ ngác khi nghe đến lượt Vương Thế Kỳ cười dài, “Ha ha ha... HỌ Tiền người toan tính đúng lắm. Nhưng chính người cũng không biết đến một điều. Bởi đó... ha ha ha... ?”

Tiền Vọng Thôi giật mình lo ngại, “Là điều gì chứ tiểu tử?”

Sự dương dương tự đắc của lão ác ma Tiền Vọng Thôi liền biến mất, thay vào đó là sự bàng hoàng lo sợ khi lão nghe Vương Thế Kỳ ung dung đáp lời, “Đó là bản thân Vương mỗ không hề sợ độc. Trước đây Vương mỗ đã thưởng thức món độc châm này của HỒ Vĩnh Tân một lần rồi. Bây giờ đến lượt họ Tiền người đó! Trả lại cho người đây.”

“Viu viu ?”

Quát xong, Vương Thế Kỳ tụ nội lực vào lòng bàn tay và hất mạnh ra. Những ngọn độc châm nọ, chính là Bạch Thiết Mao Diêm Vương Đỉnh của Huỳnh Liên giáo chủ HỒ Vĩnh Tân, đã tự động bay vọt ra từ lòng bàn tay của chàng và lao vun vút về phía lão ác ma Tiền Vọng Thôi.

Tiền Vọng Thôi dù đang bàng hoàng hay bất ngờ nhưng lão vẫn không hổ danh là đại ma đầu của ba mươi năm trước. Lão nhún người, bay lùi ngược ra phía sau để cho độc châm bay ở dưới thân lão.

Khi đã hạ thân và ổn định xong cước bộ, Tiền Vọng Thôi hỏi mà vẫn không tin vào điều lão đang hỏi, “Tiểu tử người không hề sợ độc ư? Lẽ nào lại như vậy chứ?”

Vương Thế Kỳ mỉm mai, “Hóa ra vì đã mưu định sẵn độc kế nên họ Tiền người mới dám đương trường xuất hiện chứ gì?”

Tiền Vọng Thôi vì không nuốt nổi lời mai mỉa này liền gầm lên thịnh nộ, “Tiểu tử, người dám khinh thường bốn giáo chủ ư? Xem chiêu.”

“vù vù ?”

Lần này song phương mới thật sự gọi là tỷ đấu. Cả hai đều dựa vào chân tài thực học để nhằm đả bại đối phương. Không ai dám nghĩ đến việc sử dụng độc kế nữa.

“ào ào ?”

“ám, ầm...”

Quan chiến một lúc, Hạ Điện, Ngụy Bất Túc và Vệ HỒ Hiệp mới tin vào lời Vương Thế Kỳ. Đúng là chàng không sợ độc, và đúng là bản lãnh của chàng tuy không thua kém lão ác ma nhưng để diệt trừ lão thì chưa đủ lực.

Riêng Vệ HỒ Hiệp thì đang hổ thẹn với thái độ của bản thân trước đó Mục kích được thân thủ của cả hai, Vệ HỒ Hiệp lại càng thức ngộ được rằng nếu lúc này không có Vương Thế Kỳ kịp ra tay động thủ thì có lẽ Vệ HỒ Hiệp đã mạng vong ngay lần ra tay đầu tiên của lão ác ma roi.

vệ HỒ Hiệp thở dài ngao ngán.

Chính Vương Thế Kỳ cũng đang phần nào ngao ngán trước bản lãnh và nội lực uyên thâm của Tiền Vọng Thôi.

Tuy chàng đã được Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương trút sang không dưới ba mươi năm công lực, và tuy chàng mới thấu triệt được chiêu Hàng Ma chương thứ mười lăm trong khi tọa công trị thương suốt nửa ngày, nhưng hiện tại chàng chỉ đấu ngang tay và hơn lão ác ma chút ít mà thôi.

Do đó, vừa quật liên tiếp mấy chương vào lão ác ma, Vương Thế Kỳ vừa lớn tiếng hô hoán gọi mọi người, “Bang chủ, nhị vị chương môn. Chư vị còn chờ gì nữa mà không mau đi đi? Chư vị cứ đi trước đi, có gì tại hạ sẽ đoạn hậu và đuổi kịp chư vị.”

Bởi sút kém hơn Vương Thế Kỳ phần nào nên lão ác ma nào dám mở miệng hoặc là khinh nộ Vương Thế Kỳ, hay hăm dọa hai lão Hạ-ngụy mà lão ác ma cho là kẻ phản bội. Lão cứ ngoác miệng gầm hết lượt này đến lượt khác như tiếng sấm động ngoài khơi xa.

“Hừm, đỡ?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“Đỡ nữa này?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“ám, âm?”

“Xem ma trảo đây?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

”Âm, âm.

Nhớ lại những gì Vương Thế Kỳ đã nói, và tự lượng sức mình dù có lưu lại cũng không giúp ích gì cho chàng. Vệ HỒ Hiệp đành phải hành động theo lời chàng.

“Vương thiếu hiệp hãy bảo trọng. Vệ mỗ phải đi trước đây?”

Tiếp đó, Hạ Điền và Ngụy Bất Túc sau khi nói lời từ biệt với Vương Thế Kỳ đành phải gom góp bọn môn nhân để đi với Vệ HỒ Hiệp đến sơn môn của Thiếu Lâm phái.

Bọn họ đi đã được một lúc lâu, trời đã tối hẳn nhưng trận giao đấu giữa Vương Thế Kỳ và lão ác ma vẫn chưa phân thắng bại.

Mặc dù Vương Thế Kỳ đã phải vận dụng thêm bộ pháp Nhất ma chi vạn ma, hy vọng sẽ làm loạn nhãn quang của lão nhưng khi xô kinh ra thì đầu đầu chàng cũng gặp bóng trảo của lão giăng bủa. Rốt cuộc cũng chỉ là chưởng đối chưởng mà thôi.

Nếu chàng nhờ bộ pháp thì lão ma lại nhờ có nội lực cực kỳ uyên thâm từ được lực của Vạn Niên Địa Tuyệt Quả. Nên tuy lão ma phải phân bổ nội lực vào muôn ngàn bóng trảo thì khi chạm chưởng với chàng, lão chỉ bị một ít chấn động rồi thôi.

Vì e ngại trước nội lực uyên thâm của lão ác ma nên Vương Thế Kỳ sau cùng đành phải chọn yếu quyết của chữ “tắc” (nhanh) để giao thủ với chữ “cường” của lão.

Tuy thế, trảo pháp của lão ác ma ngoài cái mạnh của nội công còn có cả sự nhanh nhẹn biến ảo nữa.

Đó là điều đang khiến cho Vương Thế Kỳ phải bấn loạn, không nghĩ ra cách nào để đả bại được lão ác ma.

Tuy nhiên, nhờ suy nghĩ khá lâu về mỗi một vấn đề này, nên cuối cùng chàng cũng thức ngộ được chiêu thứ mười sáu của công phu Hàng Ma chưởng.

Trong khẩu quyết của chiêu này có câu “Di hư kỳ thực, di thực kỳ hư. Bất biến hề vạn biến, vạn biến hề bất biến?”

Lấy hư làm thực và lấy thực là hư điều này chính là yếu quyết cốt lõi của bộ pháp Nhất ma chi vạn ma của Vạn thế ma quân. Nhưng bảo lấy bất biến đổi thành vạn biến hoặc ngược lại, Vương Thế Kỳ không sao hiểu được điều này.

Thường thường, trong đạo lý võ học thượng thừa, bậc danh gia đại cao thủ thường dùng bất biến để chế ngự vạn biến, hoặc dùng vạn biến để áp đảo bất biến (được gọi là di tĩnh chế động hoặc loạn động khắc tĩnh) Chứ Vương Thế Kỳ chưa từng nghe ai nói đến như trong khẩu quyết của Hàng Ma chưởng do Hàng Ma Thượng Tăng lưu lại.

Là bất biến mà lại là vạn biến. Đã là vạn biến sao lại xem như là bất biến?

Nhưng cứ nhìn vào thủ pháp, tức Cửu chỉ ma trảo của lão ác ma thì đủ rõ. Vô hình chung lão ác ma lại thi triển một đấu pháp bất buộc khiến cho Vương Thế Kỳ thông hiểu được một nan đề mà bấy lâu nay chàng không sao hiểu được.

Bóng trảo của lão thì có muôn có ngàn và đương nhiên bóng trảo nào của lão cũng đều là trảo thật và lẽ tất yếu là trảo nào cũng có nội lực phân bổ đều.

Nhưng hễ Vương Thế Kỳ tung chưởng đánh vào lão thì lão rất nhanh nhạy thuận chiêu đỡ chiêu. Đồng thời một khi lão biết chắc chắn phương vị mà chàng công vào lão liền thôi việc phân bổ nội lực để dồn càng nhiều càng tốt vào một hoặc hai trảo tối hậu. Bởi đó, lão ác ma mới còn cầm cự được với chàng cho đến tận lúc này. Ngược lại, do chưa một lần nào lão dồn toàn bộ nội lực uyên thâm của lão vào một chiêu trảo duy nhất nên chàng tuy có nội lực thấp kém hơn nhưng chàng vẫn thừa khả năng để chi trì đến tận bây giờ.

Vừa thức ngộ được chiêu thức mười sáu có tên gọi là Nhất Kích Phục Vạn Ma, Vương Thế Kỳ phấn khích gầm lên, “ác ma, đỡ?”

“Vù vù ?”

Nếu lão ác ma có muôn ngàn bóng trảo thì Vương Thế Kỳ cũng có vạn vạn bóng của chưởng kinh. Điều này ngay lập tức làm cho lão ác ma Tiền Vọng Thôi phải luống cuống. Lão đương nhiên phải phân bổ đều nội lực cho thật nhiều bóng trảo.

Không chậm, đúng theo khẩu quyết kinh văn, Vương Thế Kỳ liền đổi vạn biến thành bất biến khiến cho những bóng chưởng kinh liền rơi cả vào khoảng không, chỉ còn lại một kinh duy nhất.

Y như rằng lão ác ma vừa nhận định được phương vị đang công vào của chàng, lão liền thu hẹp phạm vi, từ muôn ngàn bóng trảo chỉ còn lại một hoặc hai.

Nhanh không thể tưởng, một kích của Vương Thế Kỳ cứ lao sầm sầm vào một trong hai bóng trảo của lão.

Lão ác ma cả mừng, cho là chàng đang đâm đầu vào chỗ chết, lão dồn toàn bộ chân lực từ hai chỉ còn vào một trảo.

Bóng trảo thứ hai của lão ác ma chưa kịp tắt thì Vương Thế Kỳ chợt đổi thực hóa thành hư, chuyển từ bất biến sang vạn biến.

Lão ác ma biến sắc khi nhận ra trảo lão vừa được dồn chợt chộp vào quăng không.

Vương Thế Kỳ với hào khí vừa xuất hiện phấn khích khi tin chắc rằng Nhất Kích của chàng cơ hồ không gặp phải một trở lực nào cả.

“ầm?”

Người thì tung chưởng với tận lực bình sinh, kẻ thì hầu như không có bao nhiêu chân lực để đón đỡ, việc kết quả ra sao không cần nói cũng đủ biết.

Lão ác ma Tiền Vọng Thôi buộc phải thoái hậu có đến hơn nửa trượng.

Và, lão chợt biến đổi thành hung nhân khi lão nghe có tiếng quát tiếp đó của Vương Thế Kỳ, “Họ Tiền người đã biết thế nào là sự lợi hại của Hàng Ma chưởng chưa? Đỡ chiêu này?”

“vù vù ?”

“ào ào ?”

Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi đang động sát cơ đến ngập tràn tâm trí, lão gầm trả lại, “Hừm, người chỉ gặp may thôi tiêu tử, có gan thì đỡ trảo này xem?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Lão dám thách thức như vậy vì lão ý mình có nội lực gần hai giáp tý do Vạn Niên Địa Tuyệt Quả phát sinh.

Nhưng ngay sau đó, lão càng thêm phần hận khi chỗ mà lão định chộp vào với phần lớn công lực lại chỉ là một quăng không. Còn bóng kinh nặng trĩu của Vương Thế Kỳ thì cứ am tường đi ngay vào lão.

“Ầm.?”

“Tiểu tử, ngươi không dám đương trường đối chưởng với bốn giáo Chủ ư? Thử đỡ xem nào.?”

“Vù vù ?”

Vương Thế Kỳ cười lên đắc ý, “Ha ha ha... thì Vương Thế Kỳ ta không phải đang chọi chưởng với họ Tiền người đây sao? Tại ngươi thu chưởng về chứ đâu phải tại ta. Xem đây.?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Lần này lão ác ma nhất quyết giữ đủ hai trảo cho dù bóng kinh của chàng chỉ có một. Lão định tâm nếu một chưởng của chàng chợt biến đi thì lão ngay lập tức sẽ dồn chân lực sang trảo còn lại.

Nào ngờ, một kinh của Vương Thế Kỳ cứ lừng lững dồn tới khiến lão luống cuống phân vân, không biết phải bỏ trảo nào và giữ trảo nào.

“Ầm.?”

Còn đang phân vân thì một kinh của Vương Thế Kỳ tưởng đâu biến đi, nào ngờ vẫn an tường ập đến, khiến lão ác ma với chỉ một nửa nội lực do một trảo đành phải ngậm đắng nuốt cay và tiếp tục thối lui.

Không còn gì đáng giận hơn, lão ác ma vừa tung trảo ngợp trời vừa gầm thét cuồng nộ, “Tiểu tử gian xảo. Đỡ, đỡ, đỡ.?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Càng cuồng nộ thì lão ác ma càng giữ thật nhiều bóng trảo với nội lực phân bổ đều. Do đó, lão ác ma Tiền Vọng Thôi càng chuốc lấy nhiều thảm hại.

“Ầm.?”

“Ầm.?”

“Ầm.?”

Biết nguy to, Tiền Vọng Thôi vốn lịch duyệt có thừa, biết rằng vừa chạm phải vào điều tối kỵ của người luyện võ. Lão liền trấn tĩnh lại và xuất thủ trầm tĩnh hơn.

Thế như, Nhất Kích Phục Vạn Ma đúng là khắc tinh của lão ác ma.

Hễ lão chọn trảo thứ nhất thì Vương Thế Kỳ lại đánh thẳng vào trảo thứ hai. Thảm bại.

Hễ lão chọn trảo thứ hai thì Vương Thế Kỳ không hiểu sao lại biết và đưa trọn một kích vào trảo mà lão vừa buông bỏ. Thảm bại chồng thêm thảm bại.

Còn như lão giữ cả hai thì Vương Thế Kỳ cứ an tường quật vào một trong hai, chấn bức lão đã lùi càng lùi thêm.

Dù là có đến gần hai giáp tý công phu tu vi nhưng lão ác ma phải liên tiếp hứng chịu trước sau gần mười kích của Vương Thế Kỳ thì việc phải cạn kiệt chân lực là điều không sao tránh khỏi.

Đã thế, Vương Thế Kỳ còn cười cợt và đùa bỡn với lão, “Là trảo này!?”

“Ầm.?”

“Lại sai rồi, trảo này mới đúng.?”

“Ầm.?”

“Ồ, lại sai nữa, đây này.?”

“âm.?”

Không chi trì được nữa và vẫn muốn sống còn, lão ác ma buộc phải quay đầu bỏ chạy.

Thế nhưng lão lại quên rằng Vương Thế Kỳ có luyện qua một loại khinh công vô thượng là Đạp tuyết vô ngân. Do đó, lão ác ma chạy chưa được bao xa thì tiếng quát của chàng đã vang đến, “Chạy đi đâu? Đỡ ?”

“Vù vù ?”

Buộc phải chống đỡ, lão ác ma quay người lại và tung ra hàng loạt bóng ma trở thành danh của lão.

“Đỡ thì đỡ. Xem này, tiểu tử.?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“âm.?”

Lão ác ma thật đúng là loại cáo già đã thành tinh. Vương Thế Kỳ vừa để chưởng chạm vào chưởng của lão liền biết rằng chàng đã bị lão đánh lừa. Vì...

“Vút ?”

Lão đã gian xảo giả vờ ra chiêu đón đỡ. Nhưng thực chất khi chưởng của chàng vừa ập vào thì lão không những đã không thu chiêu mà còn ngang nhiên đỡ lấy. Tiếp ngay lúc tiếng chạm kinh phát sinh thì lão ác ma liền nhanh tốc thu chiêu, đồng thời lão dồn toàn bộ Chân lực vào cước bộ để nhún người nương theo chưởng kinh của chàng hầu giở trò dĩ đào vi thượng.

Không lường hết được sự gian xảo của lão ác ma, Vương Thế Kỳ hậm hực thi triển khinh công để đuổi theo.

Tuy là vùng núi đá lởn nhổn nhưng khi có thể lao vượt qua chàng liền dùng khinh công Đạp tuyết vô ngân. Còn lúc không thể lao vượt qua thì chàng lại có khinh thân pháp cải biến từ bộ pháp Nhất ma chi vạn ma, nên chẳng bao lâu Vương Thế Kỳ đã nhìn thấy bóng nhân ảnh mờ mờ của lão ác ma Tiền Vọng Thôi.

“Họ Tiền kia, vì báo thù cho Lục giáo chủ , ta quyết không buông tha cho ngươi đâu.?”

“Vút ?”

Kể trước người sau, hai người chạy đuổi nhau được gần trăm trượng thì khoảng cách giữa cả hai chỉ còn là mười trượng mà thôi.

Lão ác ma càng thêm bồn loạn khi nghe tiếng quát của chàng càng lúc càng gần, “Họ Tiền ngươi chạy không thoát đâu! Nạp mạng cho ta nào!?”

“Vút ?”

Khi còn đứng ba trượng nữa thì lão ác ma sẽ lọt vào tầm chưởng khổng lồ của chàng, Vương Thế Kỳ không thể không ngạc nhiên khi trông thấy ở phía trước lão ác ma lại tự dừng lại người vào một khe núi.

“Ha ha ha... tưởng ngươi chạy đi đâu, chứ chạy vào đó càng mau chết hơn. Ta đến đây Tiền Vọng Thôi.?”

“Vút ?”

Không ngờ Vương Thế Kỳ hoàn toàn không thể nào ngờ được.

Chàng vừa lao vào khe núi thì đã thấy lão ác ma ngang nhiên đứng quay mặt về phía chàng, như lão đang chờ đón chàng vậy.

và lão ác ma có được đởm lực này chính là vì một thân người đang nằm dưới cước hữu của lão và thêm hai người nữa, còn sống đang được lão đặt hai tay lên hai đỉnh đầu của họ.

Thân người chết chính là HỒ Vinh Tân, giáo chủ Huỳnh Liên giáo.

Hai người sống là hai vị lệnh sứ mà chàng phải gọi cho đúng lễ là đại bá và nhị bá. Họ tuy còn sống, nhưng qua ánh mắt lạnh lùng của họ, chàng biết rằng họ đã bị phế bỏ toàn bộ võ công.

Chàng lập tức hoang mang trước cung cách kỳ quặc của lão ác ma.

Chàng buột miệng hỏi, “Họ Tiền người định làm gì đây?”

Tiền Vọng Thôi rít lên, “Bốn giáo chủ đã cùng đường rồi nên muốn có thêm hai người nữa cùng bồi táng với bốn giáo chủ. Người xuống tay đi?”

Lão không uy hiếp chàng, lão chỉ bảo chàng cứ việc xuống tay.

Chàng xuống tay được không?

Phân vân, Vương Thế Kỳ hỏi mà không hiểu mình đang hỏi gì, “chỉ là cần người bồi táng thôi sao?”

Lão đáp gọn lỏn, “Đúng thế.”

“Vậy còn thi thể kia?”

“Vì hắn mà Hạ Điền và Ngụy Bất Túc phản bội bốn giáo chủ. Hắn tuy đã chết nhưng chưa đáng tội. Bốn giáo chủ còn muốn hủy hoại thi thể của hắn mới hả dạ.”

“Hủy hoại thi thể Người... lão đang tâm đến thế sao? Lão phi nhân đến vậy sao?”

Chàng vừa thay đổi lối xưng hô, lão đã nhận ra điều đó. Và lão biết rằng chàng đang dao động trước lối xử sự của lão, vì sự dao động quá lớn nên đã át đi sự phẫn nộ của chàng.

Lão cũng thay đổi lối xưng hô cho hợp với thực trạng và càng hợp hơn cho mưu đồ của lão. Lão nói, “Vậy người quên ngoại hiệu của ta vốn là Bất Sát Phi Nhân rồi sao?”

chàng bất nhãn, “Nhưng đây lại là hủy hoại thi thể của một người đã chết.”

“Chết cũng được mà không chết cũng được. Ta chỉ biết thực hiện theo tâm tính của ta mà thôi.”

Chàng rít lên, “Lão... lão đúng là phường vô liêm sỉ.”

“Hừ, người tại sao lại mắng ta?”

Chàng đáp, “Không đúng sao? Lão định dùng những hành động phi nhân này để uy hiếp ta, lão tưởng ta không biết sao?”

“Ta không uy hiếp người. Bất quá ta chỉ nói cho người biết những gì người đang muốn biết thôi.”

Chàng bỗng bật cười trở lại, “Vậy tại sao lão không hành động đi?”

“Hành động gì?”

“Giết họ và hủy hoại thi thể của HỒ Vĩnh Tân.”

Lão cười nhạo, “Ta đâu đã chết nên ta đâu cần phải vội.”

Nhưng khi thấy Vương Thế Kỳ chực ra tay, lão liền nói thêm, “Người mà ra tay thì cước của tay liền giẫm xuống ngay tức khắc.”

Đồng thời hai tên này chừng như là đại bá và nhị bá của người thì phải, sẽ bị ta bóp vỡ thiên linh cái ngay.”

Chàng tức tối, “Vậy mà lão bảo là lão không hề uy hiếp ta đó ư?”

“Hừ, nếu ta nhận đang dùng bọn vô dụng này để uy hiếp người, ta e người sẽ cười ta mất.”

“Cười lão ư?”

“Không phải sao? Vì họ đâu có liên quan gì đến người nếu không muốn nói là chính họ đã từng quấy nhiễu người và muốn cho người phải chết. Ta đâu thể dùng thù nhân của người để uy hiếp người được?”

Lão không thừa nhận việc uy hiếp nhưng thực chất là lão đang làm việc đó Vương Thế Kỳ đến lúc này mới vỡ lẽ ra rằng khi bỏ chạy lão ác ma đã tính toán trước sự việc này.

chính lão đã hủy diệt Huỳnh Liên giáo ở một nơi mà theo Hạ Điền bảo là ngoài hai mươi dặm. Sau đó lão lại đưa thi thể của HỒ Vĩnh Tân và hai lão lệnh sứ kia về đây. Lão hẳn phải có ý đồ khác lúc lão đưa họ về đây và không ngờ lão lại có dịp dùng họ để uy hiếp chàng.

Lão thấy chàng trầm ngâm đã lâu, vì sợ chàng thay đổi ý định nên lão chợt lên tiếng, “Ta biết ta không là đối thủ của người, người cứ việc ra tay đi. Ta có chết nhưng lại có thêm bao nhiêu người đây bồi táng thì ta không còn gì để oán hận nữa. Động thủ đi Vương Thế Kỳ.”

Chàng quát lên giận dữ, “Lão tưởng ta không dám sao?”

Lão điềm nhiên phát thoại, “Ta không tưởng điều gì cả. Động thủ đi Ta đang chờ người đây.”

Lão càng điềm nhiên bao nhiêu thì Vương Thế Kỳ càng bấn loạn đến bấy nhiêu. Huống chi hai lão đại bá và nhị bá của chàng đang nhìn vào chàng bằng ánh mắt cầu xin thật khẩn thiết.

Chàng chùn giọng xuống, “Lão muốn thế nào thì mới chịu buông tha cho họ?”

Lão tuy khắp khối mừng nhưng vẫn giả vờ hỏi lại, “Người vừa hỏi gì?”

Chàng gắt lên, “Ta hỏi là lão muốn như thế nào thì mới chịu buông tay tha hai người vô dụng đã bị lão phế hết võ công kia?”

Lão thủng thẳng đáp lại, “Là chuyện này à? Dễ thôi, người phải hứa là buông tha cho ta phen này. Chỉ có vậy thì hai lão này mới mong có được niềm hy vọng sống nốt chuỗi ngày tàn.”

“Buông tha cho lão? Theo lão đó là một chuyện dễ dàng sao?”

Lão hất mặt lên trông thật đáng ghét, “Nếu người không cho là dễ thì cứ việc ra tay đi.”

Lần này thì lão ác ma thật sự vận lực vào hai tay, khiến cho hai lão kia phải nhăn mặt lại vì đau.

“ĐƯỢC rồi, Ta đáp ứng đó. Nhưng... ?”

Vừa mừng vì nghe được lời đáp ứng của chàng, lão ác ma thót cả tim gan lại khi chàng nói thêm một chữ “nhưng”. Lão vọt miệng hỏi vội, “Còn điều gì nữa tiểu tử?”

“Hừ, kiếp này lão đừng hòng đối địch lại ta, khôn hồn lão phải hứa là từ nay sẽ ẩn tích giang hồ, không được lai vãng xuất hiện trên giang hồ nữa. Lão nghĩ sao?”

Lão bàng hoàng kêu lên, “Người buộc ta phải ẩn tích giang hồ ư?”

Chàng liền uy hiếp lão, “Nếu lão không hứa với ta điều này thì ta sẽ bắt chấp tất cả. Ta đành phải động thủ vậy.”

Hoảng kinh hồn vía, lão ác ma vội lên tiếng khứng nhận, “Không cần, không cần. Ta hứa là từ nay sẽ không bao giờ lai vãng trên giang hồ nữa. Ta cam đoan là ta sẽ giữ lời.”

Chàng cười gằn lên, “Vậy lão còn chờ gì nữa mà không buông tha họ ra?”

Lão hoang mang, “Ta phải buông tha họ ra ngay bây giờ ư? Làm sao ta dám... ta dám... ?”

“Ta không phải là hạng người như lão. Điều gì ta đã hứa tất sẽ giữ lời Lão cứ buông họ ra và cứ theo hướng tay mà đi. Nhớ là phải đi về hướng tây đó. Ta sẽ giám sát lão, nếu lão sai lời thì đừng trách ta.”

Nhìn lão luống cuống lao đi vào bóng đêm mịt mù, Vương Thế Kỳ không tin rằng lão ác ma rồi sẽ giữ lời. Nhưng chàng không thể làm khác được một khi tính mạng của hai người hoàn toàn vô can với chàng bị lão uy hiếp.

Chàng lẩm bẩm, “Lão chỉ thoát được một lần này mà thôi, ta đoán chắc là thế đó lão ác ma.”

Đoạn liếc nhìn hai người kia bằng ánh mắt buồn, thương và giận.

Vương Thế Kỳ không nói một lời, cứ lặng lẽ lao đi.

“Vút ?”

27. Về Thất Diệp Cốc Tổ Tường Lai Lịch.-khách Má Hồng Man Nguyễn Lương Duyên.

Đại diện vừa hạ thân xuống Thất Diệp cốc, Vương Thế Kỳ chưa kịp nhảy xuống khỏi lưng đại diện thì Văn Phi Yến đã huyền thuyên, “Thế Kỳ, nơi này là nơi nào? Cảnh sắc chẳng khác nào non bồng nước nhược, sự tuyệt mỹ chẳng nơi nào sánh bằng. Làm sao người biết được địa điểm này? Còn nữa, sao đến bây giờ người mới đến đây? Còn nữa, sao đến bây giờ người mới đến đây? Người có biết là ta và gia sư nóng lòng vì người đến chừng nào không? Người làm cách nào thoát được lão ác ma U Linh giáo chủ? Người...?”

Khó mà tìm hãm được Văn Phi Yến nếu Vi Tuyết Ngọc không kịp lên tiếng ngăn nàng lại có lẽ Vương Thế Kỳ không tài nào nhớ hết những gì nàng đang huyền thuyên hỏi, “Yến nhi, người muốn hỏi gì thì hãy chờ Thế Kỳ bước xuống rồi hãy hỏi. Đã biết Thế Kỳ phải khó khăn lắm mới thoát thân được tại sao người không hỏi Thế Kỳ xem thương thế như thế nào?”

Văn Phi Yến bị sự phụ máng đến phải sa sầm nét mặt. Cũng may là Vương Thế Kỳ kịp đỡ lời cho nàng, “A di, Kỳ nhi vẫn bình yên vô sự.

CÓ lẽ tỷ tỷ đã nhận biết điều này qua sắc mặt của Kỳ nhi nên tỷ tỷ mới không hỏi đến.”

Quay sang Văn Phi Yến, chàng lại nói, “Còn những gì tỷ tỷ vừa hỏi chính đệ cũng đang muốn giải thích cho tỷ tỷ và a di cùng nghe nên đệ mới bảo điều huynh đưa hai người đến đây.”

Thở ra một hơi dài, Vương Thế Kỳ vừa ve vuốt vừa nói với đại diện, “Còn việc đệ chậm đến chỉ vì điều huynh phải khó khăn lắm mới tìm được đệ Điều huynh này, có lẽ điều huynh không ngờ ta phải đi ngược về phía tây phải không? Điều huynh cực khổ đã nhiều rồi, bây giờ điều huynh hãy đến thăm mộ phần của chủ nhân điều huynh đi.”

Vi Tuyết Ngọc ngạc nhiên, “Chủ nhân của xí điều ư? CÓ phải Kỳ nhi muốn nói đến mộ huyết còn tươi mới ở bên trong kia không?”

Hỏi cho có hỏi chứ Vi Tuyết Ngọc và Văn Phi Yến đã nhìn thấy đại diện đi luôn vào bên trong, hướng về mộ huyết đó rồi.

Vương Thế Kỳ gật đầu và đáp lại, “Không sai, mộ phần đó chính là nơi an nghỉ của chủ nhân đầu tiên của điều huynh. Vị chủ nhân của điều huynh chính là Lục Kính Thương Lục giáo chủ của U Linh giáo.

Lục giáo chủ đã bị lão ác ma Tiền Vọng Thôi hãm hại và tiếm đoạt cương quyền giáo chủ.”

Nghe thế, Văn Phi Yến chợt nhớ lại chuyện xảy ra tại đêm giao chiến ở Côn Luân phái. Nàng hỏi, “Thì ra đây là người mà người đã nói là phải báo thù khi gặp lão ác ma Bất Sát Phi Nhân đấy ư? Vì nguyên nhân nào mà người muốn xí điều đưa chúng ta đến đây?”

chàng mỉm cười, “Đệ đang chuẩn bị nói đến điều này. Rồi tỷ tỷ sẽ biết. Trước tiên đệ muốn hỏi tỷ tỷ một điều.”

“Hỏi ta? Là điều gì? CÓ phải là điều mà ta và người đã bàn định không?”

Nhìn hoa dung của Văn Phi Yến cứ biến đổi liên tục, Vương Thế Kỳ hiểu ngay là nàng đang lo sợ chàng sẽ lên tiếng chối bỏ những gì nàng đã ép chàng phải hứa. Chàng cười thâm, “Tỷ tỷ à, ta làm sao dám từ chối lời đã hứa với một trang giai nhân tuyệt sắc như tỷ tỷ.

Tuy vậy, ta cũng phải nhân cơ hội này cho tỷ tỷ một phen hoảng sợ mới được.”

Chàng nhẹ nhàng gật đầu, “Không sai, điều mà đệ muốn hỏi xét ra cũng có phần liên quan đến những gì chúng ta đã bàn định.”

Thất sắc, Văn Phi Yến bối rối hỏi lại, “Đúng là chuyện đó ư?”

“Đúng là có liên quan.”

“Liên quan nhiều không?”

“có thể nói là nhiều.”

“Nhiều đến mức độ nào? Liệu có can ngại gì đối với lời hứa của người không?”

“Tỷ tỷ, đệ e rằng là có.”

“Có ư? Nói như người, không lẽ... không lẽ người sẽ không thực hiện lời đã hứa?”

“Rất tiếc là có. Nếu như...?”

Càng hỏi thì Văn Phi Yến càng hoảng hốt. Và đang khi Vương Thế Kỳ chưa nói hết lời, Văn Phi Yến do không kìm chế được nữa phải oà lên khóc nức nở, đồng thời nàng chạy sà vào người Vi Tuyết Ngọc.

Vừa ôm chầm lấy Vi Tuyết Ngọc, Văn Phi Yến vừa khóc lớn tiếng hơn.

Vi Tuyết Ngọc ngay từ đầu vốn không hiểu là cả hai đang nói về điều gì nên có phần ngạc nhiên. Và lúc Văn Phi Yến phải khóc lóc tức tưởi như thế, Vi Tuyết Ngọc từ ngạc nhiên chuyển sang sững sờ, rồi từ sững sờ chuyển sang giận dữ, “Thôi nào Yến nhi! Hãy mau nói cho ta nghe tại sao người lại khóc? Hay Kỳ nhi đã hiếp đáp gì người?”

Vì đang khóc nên Văn Phi Yến làm sao có thể giải thích ngay cho sự phụ hiểu tất cả. Ngược lại, nàng còn khóc nhiều hơn, tức tưởi hơn.

Thêm giận, Vi Tuyết Ngọc lại hỏi Vương Thế Kỳ, “Chuyện gì đã xảy ra vậy Kỳ nhi?”

Chàng lắc đầu nhún vai, “Kỳ nhi cũng đang muốn biết như a di vậy A di thử hỏi lại tỷ tỷ xem.”

Cổ xô Văn Phi Yến ra nhưng không được, Vi Tuyết Ngọc đành phải gắt lên, “Yến nhi. Người không thể thôi việc khóc lóc mà nói cho ta biết rõ ngọn ngành được sao? Là chuyện gì mới được chứ? Ta không biết, Thế Kỳ không biết, còn người biết nhưng lại không chịu nói, có phải người muốn cho kẻ làm sự phụ như ta phải tức đến chết người mới chịu phải không?”

Đến lúc đó, Văn Phi Yến mới chịu ngừng việc khóc than và lên tiếng. Nàng kêu lên, “Sự phụ, hắn nói dối. Hắn biết là hắn đang nói gì, hắn biết là tại sao đồ nhi phải khóc. Tại hắn hổ thẹn nên không dám nói đầy thôi.”

Nàng quay mặt ra, để nguyên gương mặt còn đầy những giọt lệ, nàng hậm hực nói với Vương Thế Kỳ, “Thế Kỳ, chuyện đã như thế này rồi, vì sự trinh bạch của ta, ta đành phải bẩm trình rõ cho sự phụ biết thôi. Để xem người còn chối cãi được nữa không?”

Nghe Văn Phi Yến nhắc đến hai chữ trinh bạch, Vi Tuyết Ngọc thoáng chấn động, “Là chuyện gì thế này Kỳ nhi? Người đã làm gì Yến nhi của ta?”

Trong lòng tuy đang mừng thầm vì đã có Văn Phi Yến giải bày hộ nhưng bên ngoài Vương Thế Kỳ cứ giả vờ như không biết. Chàng lại nhún vai kèm theo sự ngạc nhiên, hàm ý cho a di biết là chàng không hiểu Văn Phi Yến muốn nói về việc gì.

Càng tức tối trước thái độ dửng dưng của Vương Thế Kỳ, Văn Phi Yến liền cứ một mạch nói ra tất cả những gì đã xảy ra tại sơn môn của phái Côn Luân, đúng vào đêm Văn Phi Yến đáng lẽ phải thành thân với HỒ Vĩnh Lạc. Tiếp đó, nàng cũng nói cho sự phụ biết những gì Vương Thế Kỳ đã hứa với nàng, trước khi nàng được chàng ném lên rồi cùng với sự phụ được đại điều đưa đến đây.

Nghe xong, tuy có phần nào tức cười về hành vi cường ép khá phi lý của Văn Phi Yến đối với Vương Thế Kỳ trong hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng nhưng Vi Tuyết Ngọc không thể không xử sự theo đạo lý.

“Kỳ nhi, những gì Yến nhi nói đều đúng cả chứ?”

Chàng điềm nhiên đáp lại, “Đúng thì đúng, nhưng...”

“Hừ, không nhưng gì cả. Nói tóm lại người thừa nhận những gì Yến nhi nói là được rồi.”

“A di.”

“Vương Thế Kỳ, người nghe ta hỏi đây. Ở vào hoàn cảnh đó tuy Yến nhi đề cập một việc hoàn toàn không đúng nơi đúng lúc nhưng người không thể trách Yến nhi được. Đối với nữ nhân, sự trinh bạch đôi khi quan

trọng hơn mạng sống. Người là nam nhi đại trượng phu, người đã hứa thì người phải giữ lời. Người nói đi, Yến nhi có gì không xứng đáng mà người cự tuyệt chứ?”

Đến lúc này Vương Thế Kỳ mới chịu buông tha cho nàng. Chàng kêu lên hỏi, “A di, Kỳ nhi nào đã nói gì đến hai chữ cự tuyệt?”

Sửng sốt, Vi Tuyết Ngọc hỏi lại, “Người không cự tuyệt? Vậy tại sao...?”

Chàng cướp lời, “Tất cả chỉ vì hiểu lầm mà thôi. Ồ, mà không phải, Kỳ nhi phải nói như thế này mới đúng. Chỉ vì a di và Phi Yến đâu để Kỳ nhi nói rõ ngọn ngành, chẳng trách Kỳ nhi nói một đằng còn hai người lại nghĩ sang một nẻo khác.”

Văn Phi Yến thiếu chút nữa đã hét lên, “Người còn muốn nói gì nữa chứ? Không phải người khẳng khẳng nói rằng điều người muốn hỏi có liên quan đến lời người đã hứa sao?”

Chàng gật đầu quả quyết, “Thì có liên quan thật mà. Nhưng không phải như tỷ tỷ nghĩ.”

“Không phải, nghĩa là... ?”

Vi Tuyết Ngọc vội ngắt lời Văn Phi Yến, “Thôi nào, Yến nhi, người không cần phải đoán bừa. Cứ để cho Kỳ nhi hỏi ra sao đã.”

Quay sang Vương Thế Kỳ, Vi Tuyết Ngọc thật sự nôn nóng, “Người muốn hỏi gì thì hỏi mau đi. Chỉ vì người rào trước đón sau chả trách Yến nhi phải...”

Phải gì thì Vi Tuyết Ngọc không nói rõ, nhưng chỉ bao nhiêu đó cũng đủ làm cho Văn Phi Yến đỏ bừng cả mặt vì ngượng ngùng rồi.

Đã thế, nàng còn ngượng ngùng hơn khi nghe Vương Thế Kỳ đột nhiên hỏi, “Tỷ tỷ, điều đệ muốn hỏi là có phải tỷ tỷ có một vết chàm màu đỏ như son ở... ở...?”

Hỏi đến đây Vương Thế Kỳ mới nhớ ra là chàng đã thất thố, hỏi đúng vào điều cấm kỵ của nữ nhân, nên chàng ngáp ngừng không dám hỏi tiếp.

Mặt đỏ như gấc, Văn Phi Yến gắng gượng nạt thành lời, “ở đâu hứ? Sao người không...” Nàng cũng không nói hết câu vì quá ngượng.

Vi Tuyết Ngọc nửa hiểu nửa không, vội thúc giục, “Người làm gì cứ như người ngậm phải hột thị vậy Kỳ nhi?”

Đánh bạo, chàng hỏi rõ, “Một vết chàm màu đỏ ở gần huyệt nhũ hoa, tỷ tỷ có dấu tích nào như vậy không?”

Hoa dung biến đổi, thần tình chấn động, toàn thân run rẩy, Văn Phi Yến vừa bỏ nhào vào lòng sư phụ vừa gào lên, “Sư phụ, sư phụ nghe rồi đó. Hắn... hắn đã trông thấy hết đồ nhi rồi.”

Vi Tuyết Ngọc bừng bừng nét mặt vì giận dữ, “Thế Kỳ, người còn muốn nói gì nữa không? Thật ta không ngờ người lại vô liêm sỉ đến vậy Ta... ta...”

Mặc cho Vi Tuyết Ngọc cả thẹn, mặc cho a di giận đến nói không thành lời, Vương Thế Kỳ cứ đường hoàng kêu lên, “Tạ ơn trời phật, Vương Thế Kỳ này đã tìm được người cần tìm rồi. Lục giáo chủ, Lục bá bá, người có nghe gì không? Lệnh ái đang đứng gần bên bá bá đây này. Văn bối đã tìm được ái nữ của tiên bối rồi này.”

Khi thì giáo chủ khi thì bá bá lúc lại gọi là tiên bối, càng nghe Vương Thế Kỳ nói Vi Tuyết Ngọc càng hoang mang khó hiểu, “Thế Kỳ, ta đang hỏi người sao người không đáp lời? Người lại lăm bắm cái gì là tìm được người cần tìm? Rồi là lệnh ái với ai nữ loạn xạ vậy?”

Cả Văn Phi Yến cũng vì kinh ngạc quá đổi nên quên mất sự cả thẹn. Nàng quay mặt ra và nhìn trừng trừng vào Vương Thế Kỳ. Y muốn hỏi ở chàng những câu tương tự như sư phụ chàng vừa hỏi.

Trước khi giải thích, Vương Thế Kỳ còn đánh tiếng phân minh, “A di, tỷ tỷ, hai người xin chờ hiểu lầm. Thế Kỳ này không phải hạng người đồn mạt đầu. Thế Kỳ này không nhìn thấy như tỷ tỷ nghĩ.

Ngược lại hai người hãy bình tâm nghe Thế Kỳ này nói đã.”

Nghe đầu đuôi câu chuyện của Đạp tuyết vô ngân do Vương Thế Kỳ thuật lại xong, Văn Phi Yến và Vi Tuyết Ngọc bâng hoàng kêu lên.

Hai người mỗi người kêu lên mỗi cách.

Văn Phi Yến thì kêu, “Thảo bào vừa trông thấy nó, ta đã buột miệng gọi ngay là xí điếu. Và xí điếu lập tức tiếp nhận lối xưng hô này.”

Còn Vi Tuyết Ngọc thì bảo rằng, “Ta vì thấy Yến nhi xinh xắn dễ thương trong y phục của một văn nhân, hẳn là người gia giáo và Yến nhi thì chỉ biết nói mãi hai chữ Phi Yến chứ không nhắc đến tính họ nên ta gán cho Yến nhi một chữ Văn, là Văn Phi Yến. Nào ngờ Yến nhi lại là ái nữ của Lục giáo chủ và là tiểu chủ nhân của xí điếu. Đúng là xảo hợp.”

Nhưng Văn Phi Yến vẫn băn khoăn, “Nhưng tại sao người đoan chắc là ta có dấu tích y như vậy ở ngay chỗ... chỗ đó mà người khẳng định. Nếu như người không hề nhìn thấy? Hừ, người vốn là kẻ táy máy tay chân, ta không tin vào lời người nói đâu.”

Vương Thế Kỳ dù bị oan nhưng chàng không thể không nhớ lại cảm giác lâng lâng lúc chàng chạm vào người Văn Phi Yến để tìm các bộ vị huyết đạo bị chế trụ. Chàng tuy đang đỏ bừng khuôn mặt nhưng vẫn gắng sức giải thích, “Phi Yến, nàng đừng hiểu lầm Thế Kỳ này nữa. Ngay khi nghe Lục bá bá nhắc đến hai chữ xí điếu lúc lâm chung, ta đã nghĩ ngay đến nàng rồi. Nếu nàng vẫn không tin, ta có thể lập trọng thệ.”

Văn Phi Yến vừa nghe Vương Thế Kỳ thay đổi lối xưng hô với nàng, nàng đâu cần nghe Vương Thế Kỳ thề thốt làm gì nữa. Nàng gục đầu xuống nói lí nhí, “Không cần phải thề thốt đâu Vương ca, muội tin rồi.”

Nàng bỗng quì xuống, “Lục Phi Yến này nhờ có Vương ca mới biết được lai lịch bản thân, lại biết kẻ thù là ai. Vương ca xin nhận cho Lục Phi Yến một lạy đáp tạ.”

Hoảng hồn Vương Thế Kỳ nhào đến. Chàng dùng hai tay để nâng Lục Phi Yến đứng lên, “Kìa Phi Yến, là ta phải đền đáp ân đức tài bồi của Lục bá bá mà, nàng mau mau đứng lên đi.”

Da thịt chạm da thịt, cảm nhận lần này không riêng gì của Vương Thế Kỳ mà là của hai người. Họ cứ thế, đứng nhìn vào mắt nhau. Họ quên rằng còn có cả Vi Tuyết Ngọc đang đứng gần đó và nhìn vào họ mà mỉm cười.

CÓ tiếng hắng giọng của Vi Tuyết Ngọc khiến cả hai bừng tỉnh.

“E hèm, bây giờ hai người tính sao đây? Ta phải gọi Yến nhi như thế nào mới phải đây?”

Văn Phi Yến, kể từ bây giờ phải gọi là Lục Phi Yến quay lại nhìn và sà vào lòng Vi Tuyết Ngọc. Nàng nũng nịu hỏi, “Sư phụ, sư phụ muốn đồ nhi gọi là a di hay cứ gọi là sư phụ?”

Vi Tuyết Ngọc cười xoa lên, “Yến nhi, người đừng ngốc như thế.

Nếu người không gọi ta là a di thì sẽ có người khác gọi thay người đó.

Người không sợ thiệt thòi sao?”

Nàng quay lại hứ lên một tiếng thật dài, “Hứ... đã có Yến nhi gọi người là a di rồi, đồ nữ nhân nào dám vào đây tranh phần với Yến nhi?”

Nàng nói xong còn liếc Vương Thế Kỳ thật dài, thật sắc và cũng thật triu mến.

Vương Thế Kỳ mỉm cười, “Không ai dám tranh phần với muội đâu.

Nếu có thì chỉ là do muội quyết định mà thôi.”

Lục Phi Yến dẫu môi trợn mắt, “Không có chữ nếu đó đâu Vương ca đừng mơ mộng hão huyền.”

Vi Tuyết Ngọc phì cười, “Được rồi Yến nhi, chuyện này kể như xong. Bây giờ hãy nghe Kỳ nhi nói về lão ác ma họ Tiền kia đã nào.

Nói đi Kỳ nhi.”

Thuật qua một lượt xong, Vương Thế Kỳ thoáng tư lự bảo, “Kỳ nhi định sau khi truyền lại toàn bộ chân truyền của Lục bá bá cho Phi Yến xong, Kỳ nhi sẽ lưu hai người ở lại đây. Đợi khi Kỳ nhi giải quyết xong Vạn thể ma quân Lưu Trúc Hàn, Kỳ nhi sẽ quay lại cùng Phi Yến đi tìm lão ác ma để báo thù. A di nghĩ sao?”

Vi Tuyết Ngọc gật đầu, “Người sắp xếp hay lắm, ta không thể không tán thành.”

Nhưng Lục Phi Yến thì không hài lòng, “A di, Yến nhi chỉ muốn đi theo Vương ca thôi. Có hai nguyên do khiến Yến nhi phải đi theo Vương ca.”

“Là nguyên do gì, muội cứ nói thử xem nào.”

Lục Phi Yến đáp, “Thứ nhất, muội đã là người họ Vương, muội cũng phải góp phần với Vương ca trong việc tìm Tôn Lãnh Thu để báo gia thù.”

Chàng không thể không gật đầu.

“Thứ hai, muội phải đi theo là vì không muốn có ai khác tranh phần gọi a di là a di với muội, vả lại...”

Chàng thoáng nhăn mặt định nói gì đó, nhưng lại thôi vì Lục Phi Yến còn chưa nói xong, “Vả lại, nếu Vương ca chỉ khẩu truyền kinh văn rồi lại bỏ đi thì muội khó có thể luyện được. Có đi cùng với Vương ca thì việc luyện công mới mau thành tựu. A di nghĩ Yến nhi nói có đúng không a di?”

Hiểu rõ tâm tính của nữ nhân không ai bằng nữ nhân, huống chi Vi Tuyết Ngọc đã nuôi dưỡng Lục Phi Yến những hai mươi năm dài. Do đó, Vi Tuyết Ngọc đành phải lên tiếng nói giúp cho nàng, “Yến nhi nói cũng phần nào đúng. Kỳ nhi, người bắt tất phải lo ta đơn côi.

Cảnh sắc nơi này đã lưu luyến ta rồi. Hai người cứ tha hồ bay nhảy.

Khi nào cần thì bảo xí điếu đưa hai người đến với ta.”

Chàng kêu lên, “Nhưng Thất Diệp cốc này vốn là tuyệt địa, khi a di muốn đi thì làm sao mà đi được?”

“Tuyệt địa thì đã sao? Lục giáo chủ vốn bị thù nhân hãm hại đến không nguyên vẹn hình hài mà còn sinh sống được. Huống chi là ta vẫn còn vẹn toàn. Kể đến vì là tuyệt địa nên ta không ngại bất kỳ ai đến quấy nhiễu. Cuộc sống như vậy mới gọi là sinh thú. Người bắt tất phải nói nhiều lời nữa. Mau đi đi.”

Lục Phi Yến không khỏi băn khoăn trước lúc chia tay. Nàng nói, “A di, đi thì bọn hài nhi phải đi rồi, nhưng Yến nhi muốn lưu lại thêm ít ngày nữa ở ề...”

Vi Tuyết Ngọc vội xua tay, “Không cần đâu, vả lại, việc Tam Tuyết bảo mưu đồ độc bá võ lâm hiện đang phải tính từng ngày. Kỳ nhi không thể chậm trễ trong việc ngăn chặn bọn chúng. Hai người có mau đi thì mới mau quay lại thăm ta.”

Nghe thế, Vương Thế Kỳ và Lục Phi Yến mới chịu đi ngay, sau khi tế bái xong mộ phần của giáo chủ U Linh giáo, là phụ thân của Lục Phi Yến.

Đại điếu vì đã quen chở hai người nên việc cùng một lúc đưa Vương Thế Kỳ và Lục Phi Yến ra khỏi Thất Diệp Cốc không có gì đáng ngại.

28. Đền Hoa Sơn Giải Cứu Mỹ Nhân.-duyên Trời Định Nhất Phu Nhị Thiếp.

Cùng ngồi trên lưng đại điếu, Vương Thế Kỳ thuật lại cho Lục Phi Yến nghe lần đầu chàng tìm đến Thất Diệp cốc.

Chàng cười rử rượi ra khi nhắc lại chuyện đã xảy ra với Lưu Trúc Hàn, “Thật là nực cười cho tên họ Lưu. Hắn đâu ngờ vào lúc tối hậu ta lại đọc cho hắn nghe toàn là những kinh văn khẩu quyết của Hàng Ma chương và là những chiêu cuối cùng không tài nào hiểu được.

Hắn cứ ngỡ là võ học của Vạn thể ma quân còn một phần đã lọt vào tay ta nên hắn cứ nghe đến quên cả việc ra tay giết ta. Ta nhân đó mà cứ tha hồ điều nguyên dương khí. Rồi bất kỳ xuất ý ta bỏ chạy. Ha ha ha...”

Cười phụ họa với Vương Thế Kỳ xong, Lục Phi Yến bần khoản lo ngại, “Vương ca vẫn chưa thấu triệt được ba chiêu cuối cùng thì liệu Vương ca lần này có đối địch lại Vạn thể ma quân Lưu Trúc Hàn không?”

Vương Thế Kỳ đắc ý đáp lại, “Đa tạ Phi Yến muối đã lo cho ta. Từ khi ta thức ngộ được chiêu thứ mười lăm, ta đã phần nào hiểu được ba chiêu cuối. Rồi trong khi được diều huynh đưa ta về Thất Diệp cốc, ta đã ngẫm nghĩ nhiều về ba chiêu này. Cuối cùng...?”

“Sao hử Vương ca?”

“Còn sao nữa? Ta đã hiểu tất cả rồi.”

Lục Phi Yến mừng kêu lên, “Vương ca đã thấu triệt được toàn bộ?”

Hay quá! Như vậy Vương ca đã là thiên hạ đệ nhất nhân rồi, phải không Vương ca?”

Vương Thế Kỳ lắc đầu, “Muội đừng quên những a di đã từng nói trước đây. Biển học mênh mông, nào có ai tự nhận mình là thiên hạ đệ nhất nhân chính ta còn lo ngại một điều.”

Lục Phi Yến vội hỏi, “Đến Vương ca mà còn lo ngại ư? Là điều gì mới được?”

Chàng phỏng đoán, “Với bản lãnh hiện thời của ta. Ta không sợ một trội một với Tiền Vọng Thôi hoặc Lưu Trúc Hàn. Ta chỉ sợ cả hai cùng hiệp lại đối kháng với ta.”

“Cả hai cùng hiệp lực ư? Không phải lão ác ma Tiền Vọng Thôi đã ngược lên phía tây rồi sao? Kể tây người nam, làm sao chúng lại có dịp để hiệp lực?”

“Hừ, tuy ta có theo lão ác ma một đôi đường nhưng với tâm tính cùng hung cực ác của lão, lão dễ gì chịu nằm yên mà không nghĩ kế diệt trừ ta. Ta chỉ mong càng sớm diệt trừ Lưu Trúc Hàn càng tốt. CỐ như thế mới tránh được điều mà ta đang lo ngại.”

Lục Phi Yến cũng vì mối lo ngại này nên vội hỏi, “Vương ca thử tính xem, với cước trình của xí diều thì bao lâu nữa chúng ta đến được Tam Tuyết bảo?”

Vương Thế Kỳ thở dài, “Muội hỏi ta thì ta biết hỏi ai đây? Tam Tuyết bảo tọa lạc tại địa phương nào, đến ta còn chưa rõ thì làm sao tính được cước trình?”

Lục Phi Yến sững sờ, “Vậy Vương ca đang bảo xí diều đưa chúng ta đến nơi nào đây?”

Chàng đáp ngay, “Đến Hoa Sơn phái.”

“Hoa Sơn phái? Để làm gì?”

Chàng lập luận, “Tôn Lãnh Thu thế nào cũng quay lại Hoa Sơn phái. Ta muốn trước hết hãy tìm được lão tặc, sau sẽ tra hỏi về tình hình lẫn nơi tọa lạc của Tam Tuyết bảo.”

Lục Phi Yến thán phục, “Vương ca đã tính trước cả rồi ư?”

chàng gật đầu, “Không sai, nhưng ta rằng...”

Vương Thế Kỳ vụt bỏ lửng câu nói để kêu lên, “Ta nghĩ không sai mà. Bọn Cao Phương tỷ tỷ nguy mất?”

Tuy đưa mắt nhìn xuống dưới với Vương Thế Kỳ, nhưng Lục Phi Yến lại kêu lên, “Còn Cao Phương tỷ tỷ nào ở đây, Vương ca?”

Hiểu được tâm ý của Lục Phi Yến, nên tuy không hợp lúc nhưng Vương Thế Kỳ cũng phải giải thích cho nàng hiểu, “Tiên phụ có một vị sư tỷ là VÔ Tâm Tiên Tử. Cao Phương tỷ tỷ chính là ái đồ của gia sư bá. Ô kìa, dường như người chạy phía dưới chính là Cao Phương tỷ tỷ?”

Trong tầm thị tuyến của Lục Phi Yến, nàng đang nhìn thấy một nữ nhân đang lao đầu chạy bán sống bán chết, phải một lúc nữa cả hai mới nhìn thấy một bọn gồm ba tên đang hăm hở đuổi theo nữ nhân nọ.

Vì ba tên nọ như đã cố tình dẫn dụ nữ nhân kia chạy đến chỗ này nên cả ba bất thần xuất hiện từ những chỗ nấp khiến Vương Thế Kỳ và Lục Phi Yến đến lúc này mới nhìn thấy chúng.

Nữ nhân nọ có lẽ đã đuối sức nên chẳng bao lâu liền bị ba tên nọ bao vây.

Còn đang nhận định lại cho kỹ, xem nữ nhân nọ có đúng là Cao Phương hay không, nên Vương Thế Kỳ vẫn chưa kêu đại điều sà xuống. Tuy nhiên chính Lục Phi Yến lại hốt hoảng và phần nọ kêu lên, “Xí điều xuống mau. Vương ca có đoán được ba kẻ khả Ồ kia định làm gì nữ nhân đó không? Hừ, thật đồn mạt?”

Vương Thế Kỳ không cần phải đáp lời. Vì chính chàng đã nhìn thấy tất cả Ba tên nọ đúng là khả Ồ. Bọn chúng đang hành động thủ vậy đánh nữ nhân nọ, nhưng thay vì đánh hay giết thì bọn chúng thần nhiên thu tay về trước lúc nhả kinh. Kèm theo động tác thu tay về là một mảng xiêm y của nữ nhân kia bị xé rách hoặc bị chúng tước đoạt.

Đại điều Còn ở độ cao khoảng mười trượng, Lục Phi Yến đã chỏ miệng xuống thét lên lạnh lạnh, “Cuồng đồ đồn mạt. Còn không mau dừng lại ư? CỐ bản cô nương đến đây?”

Ba tên nọ chưa kịp ngẩng đầu lên đã ngoác mồm ra cười dài.

“Ha ha ha... vị cô nương nào bỗng dưng tìm đến để hưởng lạc thú vậy kìa? Ha ha ha...”

“Hố hố hố... bọn ta còn đang lo một không đủ thỏa mãn, giờ lại có những hai thì đúng trời cao có mắt. HỒ hố hố...”

“Đến đây nào cô nương. Ta không nài xinh đẹp hay nét na. Chỉ cần ?”

Lục Phi Yến lúc đó đã cùng Vương Thế kỳ nhảy xuống. Nàng quát lên, “Ta đến đây này! Trời cao có mắt này! Lạc thú này! ?”

Mỗi lần gần giọng của nàng là một tiếng động vang lên.

“Bốp, bốp, bốp?”

Ba tên nọ đang lão đảo vì bị trúng ba cái tát nên thân của Lục Phi Yến, thì Vương Thế Kỳ đã rít lên, “Bọn chúng đều là phản đồ của Hoa Sơn phái. Hơn nữa chúng còn là những tên vô sỉ đáng chết. Giết chúng đi Phi Yến.”

Ba tên nọ và Lục Phi Yến cùng quay lại nhìn về phía Vương Thế Kỳ.

Ba tên nọ vừa nhìn ra là Vương Thế Kỳ đang ôm xốc nữ nhân kia lên bèn thất thanh hô hoán, “Là Vương Thế Kỳ?”

Lục Phi Yến đoán định nữ nhân đó hẳn phải là Cao Phương nên Vương Thế Kỳ mới động nộ đến vậy.

Nhưng thế nào thì thế nào, hành vi khả Ồ của bọn này cùng một ruộc với HỒ Vĩnh Lạc nên Lục Phi Yến không thể không hạ thủ.

Nàng quát lên , “Nạp mạng đi nào?”

“Vù vù ?”

Công Phu Thập Chỉ Truy hồn liền được Lục Phi Yến thi triển.

Ba tên nọ sau cơn hoảng sợ vì sự xuất hiện của Vương Thế Kỳ liền hồi tỉnh. Cả ba đều dùng Tử Dương công phu để đón đỡ chương lực của giai nhân nọ.

“ào ào ?”

“ầm?”

Do đó có sự liên tay liên thủ của bọn chúng, nên Lục Phi Yến phải bị chấn lùi.

Nàng giận dữ hét lên, “Được, bản cô nương chấp cả ba đó. Xem đây ?”

“Vút ?”

Bằng khinh công thượng thặng Đạp tuyết vô ngân mà nàng nói học được Lục Phi Yến nhanh tốc lao vào đúng một tên trong bọn chúng.

Còn đang hoang mang trước thân phẩm vô tướng của giai nhân tuyệt sắc, tên đó thoáng rung mình khi nghe giai nhân đánh giọng bảo gã, “Đỡ?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“ầm.?”

Lần này thì Thập chỉ truy hồn công phu liền truy hồn tên nọ.

Hai tên còn lại nhân cơ hội Lục Phi Yến đưa lưng về phía bọn chúng liền thịnh nộ gầm lên.

“Nha đầu, đồ.?”

“Tiện tỳ, xem này.?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Thế nhưng...

“Vút ?”

Lục Phi Yến đã lường trước việc này, nên nàng kịp thời thi triển khinh công Đạp tuyết vô ngân để lạng tránh.

“ầm.?”

Hai kinh của hai tên nọ do mất đối tượng nên quật vào nhau, làm cho cả hai hậm hực bước lùi.

Theo cung cách cũ, lúc Lục Phi Yến lao vút vào một trong hai nàng lại thét, “Đến lượt ngươi này, đồ.?”

“ào ào ?”

“ầm.?”

“Phịch.?”

Tên còn lại chưa gì đã biết hắn sẽ không là đối thủ của nữ nhân nọ khi Chỉ còn một mình hắn. Tham sanh úy tử hắn co giò chạy.

Lục Phi Yến cười dài, “Ha ha ha... ngũ như ngươi mà đòi thi thố khinh công với bản cô nương à? Vậy thì đáng chết, đồ.?”

“Vù vù ?”

Đúng lúc đó Vương Thế Kỳ chợt kêu lên ngăn lại, “Phi Yến hãy lưu hắn lại.?”

Nhưng Lục Phi Yến nào có được bản lãnh thu phát tùy tâm khi năng lực còn yếu kém. Do đó...

“ầm.?”

“Phịch.?”

Bối rối trước sự thế này, Lục Phi Yến vội vàng hỏi, “Có chuyện gì vậy vương ca?”

Hai mắt đỏ ngầu, Vương Thế Kỳ lại rít lên, “Muộn mất rồi. Cao Phương tỷ tỷ đang trúng một loại độc được lợi hại lắm. Ta muốn lưu hắn lại để tra xét.?”

Nàng giật mình, “Độc được ư? Sao Vương ca không gọi muội sớm hơn?”

Vương Thế Kỳ thở dài rồi bỗng tỉnh ngộ kêu lên, “Mau lên Phi Yến, muội tìm trong người bọn chúng xem. Không chừng bọn chúng có mang giải được bên người.?”

Luống cuống Lục Phi Yến vội vàng vàng làm theo sự chỉ bảo của Vương Thế Kỳ. Sau đó, nàng càng thêm hốt hoảng khi lên tiếng đáp lại, “Vương ca, không có giải được.?”

Chàng bàng hoàng, “Không có ư? Làm sao bây giờ? Không lẽ chúng cứ thế này nhìn Cao tỷ tỷ phải chết?”

“Là Cao tỷ tỷ ư?”

“Không sai, bằng đúng là Cao phương mà ta nói với muội.”

Hốt nhiên, trong khi Vương Thế Kỳ chưa biết phải làm gì. Lục Phi Yến bỗng mừng rỡ, “Có rồi Vương ca?”

Chàng mừng không kém, “Muội đã tìm ra giải được rồi sao?”

Lục Phi Yến lắc đầu, “Không phải là giải được, nhưng muội chợt nghĩ ra một cách có thể giải nguy cho Cao tỷ tỷ.”

Chàng vội hỏi, “Là cách gì? Phi Yến?”

Lục Phi Yến giải thích khá rõ, “Muội từng nghe Vương ca nói đến việc nội thể của Vương ca là ngoại độc bất xâm. Nếu vậy vương ca có thể trích huyết của Vương ca cho Cao tỷ tỷ uống. Đến lúc đó còn lo gì Cao tỷ tỷ phải chết vì độc?”

Tĩnh ngộ, Vương Thế Kỳ khen, “Hay lắm, muội quả thật là người cao kiến, ta thật cảm kích việc có muội cùng đi với ta.”

Mỉm cười hài lòng, Lục Phi Yến bảo, “Vương ca không cần cảm kích muội, chỉ cần Vương ca luôn cho muội đi cùng là được rồi. Có muội cùng đi đâu phải là không hữu ích, phải không Vương ca?”

vương Thế Kỳ gật đầu. Đoạn chàng lẳng lặng dùng móng tay rạch khe một đường ngay huyết mạch chính ở hõm khẩu tay.

Chờ cho số máu nhỏ vào miệng Cao Phương đã đầy, Vương Thế Kỳ liền tự mình điểm huyết chỉ huyết. Còn Lục Phi Yến thì vươn tay điểm vào hai huyết đạo hầu lộ và phúc kết của Cao Phương giúp Cao Phương nuốt hết ngụm huyết do Vương Thế Kỳ nhỏ vào.

Hai người lo âu chờ Cao Phương tỉnh lại.

Nhưng càng chờ, cả hai càng thêm sốt ruột, vì Cao Phương không những đã không tỉnh lại mà nàng bắt đầu co giật khắp toàn thân.

Cao Phương càng co giật thì Vương Thế Kỳ và Lục Phi Yến càng thêm hoảng sợ. Nhưng sự hoảng sợ của hai người hoàn toàn không giống nhau.

Vương Thế Kỳ cho rằng máu huyết của chàng không hề có tác dụng giải độc như Lục Phi Yến nói. Và như thế có nghĩa là Cao Phương đang co giật những cơn cuối cùng rồi chắc chắn sẽ chết.

Riêng Lục Phi Yến thì nghĩ khác. Nàng có đủ bằng chứng để mình định rằng Cao Phương thật sự đang tỉnh dần lại. Và nàng còn đủ bằng chứng hơn để hiểu ý nghĩa những cơn co giật kia của Cao Phương. Bởi nếu Cao Phương không tỉnh lại không mau phục hồi phần nào nguyên khí thì Cao Phương sẽ không có những cơn co giật mạnh thế kia. Đồng thời chính vì Cao Phương đã khôi phục phần nào nguyên khí nên Lục Phi Yến mới hiểu những cơn co giật kia mang những ý nghĩa gì.

Còn chưa tin hẳn vào nhận định của bản thân, Lục Phi Yến vội đưa tay ra như muốn giữ yên Cao Phương lại để lên xem thân nhiệt của Cao Phương.

Nóng! Cái nóng này không phải là một loại nóng đến cháy da bỏng thịt mà một loại nó hừng hực ở dưới da khiến cho da của Cao Phương phải dần dần hồng nhuận và phải xuất hạn mồ hôi. Tuy chỉ cảm nhận được cái nóng này qua bàn tay động chạm vào chứ không thể nào đồng cảm được với Cao Phương là người đang cảm thụ khác lạ đó, nhưng do đã hiểu tại sao Cao Phương phải co giật và phải nóng như vậy, khuôn mặt của Lục Phi Yến bỗng đỏ bừng lên.

CÓ tiếng Vương Thế Kỳ hỏi làm cho Lục Phi Yến hồi tỉnh, “Muội đã làm sao rồi?”

Lục Phi Yến đáp thật khê, “Muội không hề gì chỉ có Cao tỷ tỷ... ?”

“Cao tỷ tỷ thì sao? Muội mau nói cho ta nghe đi.”

Lục Phi Yến không sao nói được vì hầu như nàng không muốn nói.

Thấy thế Vương thế Kỳ bèn nhìn lại cách giữ Cao Phương của Lục Phi Yến. Chàng mơ hồ phỏng đoán, “Muội đang xem mạch tượng cho Cao tỷ tỷ à. Muội đã thấy điều gì? Có phải Cao tỷ tỷ đã vô vọng rồi không? Muội cứ nói ra cho ta biết đi, Phi Yến.”

Lục Phi Yến sợ Vương Thế Kỳ đọc được những gì nàng đang nghĩ, nhất là hành động nàng đang kiềm giữ Cao Phương và qua cách co giật khá kỳ quặc của Cao Phương, nàng vụt đứng lên và đáp lại xằng giọng, “Muội không biết gì hết. Vương ca đừng hỏi gì muội có được không?”

Thái độ của Lục Phi Yến khiến Vương Thế Kỳ nghi hoặc. Mặc cho Lục Phi Yến bảo chàng đừng hỏi, chàng cứ hỏi, “Nhưng tại sao... ?”

Lục Phi Yến vừa quay mặt sang phía khác, vừa thét lên, “Vương ca hãy để cho muội yên! Vương ca đừng nói gì nữa! Muội không nghe Vương ca nói đâu!”

Giật mình, Vương Thế Kỳ cứ ngơ ngẩn đứng nhìn cả hai và cùng lo ngại cho cả hai. Một người thì đang càng lúc càng co giật, cái chết đã đến rất gần. Người khác thì đột nhiên giận dữ, một sự giận dữ do không rõ nguồn cơn nên rất khó dỗ dành.

Nhưng Vương Thế Kỳ đâu thể yên lặng mãi được, nhất là lúc chàng nhìn thấy Cao Phương vừa co giật vừa tự xé bỏ y phục của nàng.

Phần thì ngưỡng không dám nhìn vào chỗ không được nhìn trên người Cao Phương phần thì lo sợ cho Cao Phương phải chết thảm nên Vương Thế Kỳ đành phải nhìn vào Lục Phi Yến mà kêu rằng, “Phi Yến, muội hãy xem Cao tỷ tỷ kìa. Ta... ta thật không dám nhìn Cao tỷ tỷ nữa.”

Đang quay lưng về phía Vương thế Kỳ và Cao Phương, Lục Phi Yến vừa nghe chàng kêu lên như thế bèn quay người thật nhanh.

Nàng thì nhìn thấy Cao Phương trong tư thế rất khó coi. Còn Vương thế Kỳ nhìn thấy Lục Phi Yến tuân lệ đầm đìa.

Quên cả giữ gìn, Vương Thế Kỳ bước đến và ôm Lục Phi Yến vào lòng. Chàng hốt hoảng hỏi, “Sao Vậy Phi Yến? Ta đã làm điều gì không đúng ư?”

Được dịp Lục Phi Yến oà khóc trong vòng tay Vương Thế Kỳ.

Đang khóc nhưng Lục Phi Yến vẫn không quên nhìn chằm chằm vào Cao Phương. Và nàng thầm quyết định cho sự dằn vặt trong tâm tưởng của nàng từ này đến giờ, khi nàng nhìn thấy một biểu hiện khác của Cao Phương.

Lục Phi Yến chợt xô Vương Thế Kỳ ra. Nàng nói trong nhịp thở dồn dập, “Vương ca mau đến cứu Cao tỷ tỷ đi.”

Vương Thế Kỳ nữa mùng nữa lo sợ, “Cứu ư? Cao tỷ tỷ còn cứu được sao?”

Lục Phi Yến quả quyết, “Cứu được. Và người duy nhất cứu được Cao tỷ tỷ ở tại đây chỉ có Vương ca mà thôi. Vương ca hãy... ?”

Chàng ngắt lời, “Là ta? Ta đâu biết làm cách nào để cứu cho Cao tỷ tỷ ?”

Lục Phi Yến cười thảm, “Muội biết, lúc này muội không nói ra vì muội không muốn mất Vương ca.”

” Phi Yến... ?”

“vương ca hãy nghe muội nói hết đã. Vì muội từng sống chung đụng với đủ hạng người ở Huỳnh Liên giáo nên muội biết rõ Cao tỷ tỷ đang bị xuân dược hành hạ.”

“Xuân dược?”

“Phải, là Xuân dược. Muội định không nói nhưng bây giờ muội không thể không nói. Muội đã nói xong, Vương ca muốn xử trí thế nào tùy Vương ca. Vương ca định đoạt về muội như thế nào muội cũng cam chịu, vì muội yêu Vương ca.”

Nói đến đây, Lục Phi Yến chợt bưng mặt chạy đi, khiến Vương Thế Kỳ thêm kinh hoảng. Nhưng khi chàng nhìn thấy Lục Phi Yến đã dừng lại ở một nơi cách đó không xa và đang tức tưởi khóc với hai bờ vai luôn rung động, chàng liền hết kinh hoảng. Ngược lại chàng bắt đầu hoang mang.

Chàng hoang mang vì không biết phải xử trí với Cao Phương như thế nào cho thích đáng, chàng không hiểu liệu Cao Phương có hài lòng với cách xử trí của chàng không? Còn về phần Lục Phi Yến thì chàng đã có chủ trương sẵn rồi. Chàng không thể nào xa Lục Phi Yến được Lục Phi Yến cũng không muốn lìa xa chàng, do đó Lục Phi Yến phải tan nát tâm can mới dám mở miệng nói cho chàng nghe hiện trạng của Cao Phương. Chàng đâu có thể vì ai khác mà đánh mất đi một người có lòng độ lượng như Lục Phi Yến được. Không phải Lục Phi Yến vừa nói "Vương ca định đoạt về muội như thế nào muội cũng cam chịu

đó sao? Lục Phi Yến nếu không có lòng độ lượng thì đâu có nói được câu này?

"Ư ư?"

Xuân được phát tác càng lúc càng mạnh khiến cho Cao Phương phải bật lên những tiếng rên rỉ man dại.

Vương Thế Kỳ hoàn hồn.

Chàng nhìn chăm chăm vào Cao Phương.

chàng mím chặt môi với một quyết định.

Chàng quay lại hướng về Lục Phi Yến.

Chàng kêu lớn, "Phi Yến, kiếp này ta không bao giờ xa rời muội.

Dù ta có buộc phải cứu Cao tỷ tỷ nhưng người ta yêu nhất chính là muội. Vương thế kỳ ta thề không hai lời."

Không hiểu từ lúc nào đại diện đã hạ thân xuống và đang choàng một bên cánh quanh người Lục Phi Yến.

Vương thế Kỳ vừa nói xong liền nhìn thấy đại diện gật đầu vài lượt như đã hiểu và làm chứng nhân cho câu nói của chàng. Tâm tư thoáng đạt, Vương Thế Kỳ hết cả ngượng ngùng lo sợ. Chàng khom xuống bồng Cao Phương lên. Hai cánh tay của Cao Phương như tìm được chỗ bầu vú bèn lẹ làng hoàng quanh thân Vương Thế Kỳ như sợ mất đi. Chàng lắc đầu cười thảm hại và đưa Cao Phương vào một góc khuất ra thật xa.

Xa để cho Lục Phi Yến không bắn loạn tâm tưởng.

và tâm tưởng của Lục Phi Yến sau một lúc bình lặng giờ bỗng bắn loạn lên khi nghe có tiếng Vương Thế Kỳ gọi thật nhẹ nhàng, "Phi Yến, chúng ta đi thôi."

Khuôn mặt của Lục Phi Yến từ đỏ bừng lên khi nàng nhìn thấy Vương Thế Kỳ của nàng vẫn nguyên vẹn và đang nhìn vào nàng.

Nàng buột miệng hỏi khi chỉ thấy có một mình Vương Thế Kỳ, "Vương ca, còn Cao tỷ tỷ đâu?"

Chàng đáp nhẹ, "Cao tỷ tỷ đã hồi phục nhưng không dám đến gặp muội."

Nàng tròn mắt kinh ngạc, "Không dám? Tại sao chứ?"

"Vì Cao tỷ tỷ đang chờ muội cho phép thay đổi xưng hô. Và Cao tỷ tỷ còn cần một bộ xiêm y tươm tất."

Hiểu được những gì Vương Thế Kỳ muốn nói, Lục Phi Yến sau một lúc phân vân chợt bỏ chạy về phía mà Vương Thế Kỳ vừa bước ra.

còn lại có vương Thế Kỳ và đại diện, chàng không hiểu sao lại hỏi đại diện, "Đại diện huynh có đoán được ý tứ của Phi Yến không? Liệu Phi Yến có tha thứ cho ta không? Và Liệu Phi Yến có tiếp nhận một người nữa gọi a di là a di không?"

Ba lần hỏi của chàng liền nhận được ba lượt gật đầu của đại diện.

Chàng ngạc nhiên cùng cực nên phải kêu lên hỏi nữa, "Làm sao đại diện biết? Không lẽ Phi Yến đã nói hết với đại diện huynh?"

Đại điều vừa gạt đầu xong hai lượt thì có tiếng Lục Phi Yến vang lên tai Vương Thế Kỳ , “Xí! Vương ca nhân lúc muội vắng mặt đã truy vấn xí điều phải không? Nếu vậy, muội phải phạt Vương ca mới được ?”

“Phạt ta?” Vừa hỏi Vương Thế Kỳ vừa quay người lại, chàng kinh ngạc nhìn Lục Phi Yến và Cao Phương đang thân thiết nắm tay nhau.

Lục Phi Yến giả vờ giận dữ, “Đương nhiên là phải phạt Vương ca rồi.”

chàng lúng búng trong miệng, “Muội định phạt ta thế nào đây?”

Lục Phi Yến đẩy Cao Phương qua cho chàng bảo, “Muội phạt Vương ca nói như thế nào để Cao Phương đừng gọi muội là đại tỷ nữa. Vương ca mà nói không được thì đừng trách muội.”

Vương Thế Kỳ ngơ ngác nhìn Lục Phi Yến, sau đó lại nhìn vào Cao Phương then thùng đứng bên cạnh chàng.

Cao Phương thì đỏ bừng sắc mặt, còn Lục Phi Yến thì chum chím, không ai chịu mở miệng cả. Họ chờ chàng nói ra trước.

Chàng đành phải nói, “Phi Yến, đa tạ muội đã có lượng bao dung.

Tuy Cao Phương bối phận là sư tỷ của ta, tuy ta và Cao Phương có chung đụn xác thịt trước muội nhưng theo ta và theo lẽ công bằng muội là đại tỷ là đúng rồi. Nếu muội phạt ta phải làm cho được điều đó thì dù là bây giờ hay mãi mãi sau này ta cũng không sao thực hiện được Muội hãy lượng thứ cho ta.”

Lục Phi Yến nghe xong chợt bật cười, “Thôi được, xem ra Vương Ca cũng thông tình đạt lý lắm. Muội không phạt Vương ca nữa đâu, trừ phi... ?”

Vương Thế Kỳ lại một phen hốt hoảng, “Còn gì nữa đây, Phi Yến?”

Nàng nghiêm mặt nói, “Trừ phi Vương ca vì muốn làm theo lời muội, sắp muội đứng sau Cao Phương thì muội sẽ phạt Vương ca thật nặng.”

Chàng thè lưỡi, ra vẻ sợ sệt, “Ta nào dám, muội đừng phạt ta nữa.”

Lúc đó, Cao Phương mới dám lên tiếng, “Phu quân, phu quân có muốn thiếp nói cho phu quân biết đại tỷ định phạt phu quân như thế nào không?”

Lối xưng hô của Cao Phương tuy lạ tai đối với Vương Thế Kỳ nhưng Cao Phương đâu còn cách xưng nào khác, một khi bối phận của Cao Phương luôn luôn là sư tỷ của Vương Thế Kỳ.

Chàng hiểu như thế nên chàng nói, “Nương tử hãy nói đi. Ta đang Chờ nghe đây.”

Cao phương mẫn nguyện bảo, “Nếu phu quân không xử trí như thế này thì đại tỷ sẽ vĩnh viễn xa rời phu quân.”

Vương Thế Kỳ kinh hoảng hồn vía, chàng chồm về phía trước và kéo Lục Phi Yến lại gần. Hai tay chàng choàng qua người hai trang giai nhân, Vương Thế Kỳ cao giọng nói cho cả hai cùng nghe, “Dù bất cứ nguyên do gì, kiếp này ta quyết không đánh mất đi diễm phúc của ta. Cả hai phải ở với ta, chúng ta quyết không rời xa.”

Cao Phương nghe thế tuy có hài lòng nhưng vẫn nhắc, “Phu quân đừng quên những gì đã dặn thiếp đấy.”

Lục Phi Yến ngạc nhiên, “Vương ca đã dặn nhị muội điều gì?”

Cao Phương bẽn lèn đáp, “Y của phu quân là... ?”

Chàng cướp lời giải thích, “Phi Yến, lúc này ta có bảo Cao Phương dù nàng có lượng bao dung tiếp nhận Cao Phương thì Cao Phương Cũng phải quay lại Thất Diệp cốc ngay. Một là để bẩm trình mọi việc với a di để a di chấp nhận, hai là để a di có người bầu bạn. Ngoài ra còn một nguyên do nữa khiến ta muốn Cao Phương quay về Thất Diệp cốc đó là ?”

“Là Vương phu quân sợ muội phải gặp nguy hiểm nếu cùng đến Tam Tuyệt bảo, vì võ công muội không bằng đại tỷ.”

Nghe Vương Thế Kỳ và Cao Phương luôn phiên giải thích, Lục Phi Yến rất hài lòng, nàng nói, “Như vậy cũng phải. A di cần biết rõ việc này. Tuy nhiên...?”

“Sao nữa, Phi Yến?”

Thay vì đáp lời Vương Thế Kỳ thì Lục Phi Yến đã hỏi ngược lại chàng, “Nếu nhị muội phải quay lại Thất Diệp cốc thì không thể không mang xí điều, vậy chúng ta đi đến Tam Tuyết bảo như thế nào đây?”

vương Thế Kỳ mỉm cười, “Cao Phương đã nói cho ta biết địa điểm tọa lạc Tam Tuyết bảo rồi. Từ đây đi đến Tam Tuyết bảo chỉ cần hai ngày đường là đủ. Mà ba ngày nữa bảo chủ Tam Tuyết bảo mới khai diễn lễ suy tôn minh chủ, chúng ta vẫn còn thừa thời gian.”

Lục Phi Yến thẳng thốt kêu lên, “Suy tôn minh chủ? Ai sẽ suy tôn và suy tôn ai?”

Cao Phương hậm hực nói chen vào, “Bảo chủ Tam Tuyết bảo sẽ là minh chủ vô lâm, còn quần hùng các phái thì buộc phải phục tùng và suy tôn lão.”

Vương Thế Kỳ tiếp lời, “Vì muốn giáng cho Tam Tuyết bảo một đòn sét đánh không kịp bưng tai nên ta không muốn đến sớm. Vả lại, ta sẽ nhân lúc đi đường mà tìm hiểu xem lão ác ma Tiền Vọng Thôi có lần mò tìm đến Tam Tuyết bảo không. Nếu có thì diệt lão ác ma trước, san bằng Tam Tuyết bảo sau. Còn như không thì đúng ngày khai diễn lễ ta sẽ an tâm xuất hiện.”

cao Phương còn nói, “Và chỉ vào dịp đó mọi người mới có cơ hội xâm nhập vào Tam Tuyết bảo. Hôm đó không lẽ bản chủ Tam Tuyết bảo lại không giải trừ mọi cơ quan và các trận thế bố phòng sao? Như vậy còn ai dám xem lão là minh chủ vô lâm nữa?”

Gật đầu hài lòng trước những tính toán của Vương thế Kỳ và Cao Phương, Lục Phi Yến bảo, “Được lắm! Chúng ta cứ thế mà hành động. Bây giờ Vương ca có lên Hoa Sơn Phái nữa không?”

Chàng lắc đầu, “Không cần, Tôn Lãnh Thu đã đưa tất cả đến Tam Tuyết bảo rồi. Ba tên này lãnh phần trừ khử Cao Phương nhưng lại nảy sinh tà ý. Nhờ đó, chúng ta mới xuất hiện kịp và cứu Cao Phương.”

“Và nhờ đó Vương ca mới có thêm một người phục thị chứ gì?”

Vừa nói thêm vào Lục Phi Yến vừa liếc Vương Thế Kỳ một cái thật sắc bén, khiến Vương thế Kỳ phải xiêu hồn lạc phách.

Cao Phương tủm tủm cười và được đại điều đưa đi xa dần, cao dần...

29. Thiện Bất Lai, Già Lai Bất Thiện.-vì Giang Hồ Khuấy Động Quần Ma.

Quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc đang tề tựu tại đại sảnh đường của Tam Tuyết bảo, dù là tự nguyện đến hay bị ép buộc phải đến, đều phải bàng hoàng và hoang mang khi nghe một giọng của nữ nhân lãnh lốt xướng lên.

“Chưởng môn nhân môn phái Hoa Sơn Vương Thế Kỳ.”

Tiếp đó, một âm thanh khác rõ ràng là thanh âm của Vương Thế Kỳ chọt xướng lên.

“Giáo chủ U Linh giáo Lục Phi Yến đến.”

Ngồi ở hàng trên cùng là bảo chủ Tam Tuyết bảo Lưu Dung Không và thiếu bảo chủ Tam Tuyết bảo Lưu Trúc Hàn, và Tử Dương Thủ Tôn Lãnh Thu, cả ba người tỏ ra giận dữ khi nghe hai lượt xướng tên này. Do đó, cả ba đều đứng lên và quay nhìn về phía sau. Lúc đó, quần hùng thuộc các phái cũng đã quay lại và đang đổ dồn các ánh mắt về phía hậu.

Hai nhân vật cực kỳ thanh tú, một nam một nữ, đang ung dung tiến đến về phía mọi người.

Cảm nhận của mọi người hoàn toàn không giống nhau khi nhận được sự xuất hiện của Vương Thế Kỳ và một nữ nhân xa lạ nhưng lại có chút phẫn không xa lạ với mọi người, giáo chủ U Linh giáo.

CÓ người lên tiếng thì thảo, “ủa, giáo chủ U Linh giáo không còn là Bất Sát Phi Nhân Tiền Thôi nữa sao?”

Và có tiếng đáp lại của Hạ Điền, chưởng môn nhân môn phái Côn Luân, “Tiền Vọng Thôi có lẽ đã chết dưới tay của Vương thiếu hiệp rồi?”

Tiếp đó là sự giải trình của Ngụy Bất Túc chưởng môn nhân môn phái Tuyết Sơn, “Vị tiểu cô nương kia Ngụy mỗ đã gặp rồi. Nếu vị tiểu cô nương đó ở họ Lục thì đích thị là ái nữ của giáo chủ U Linh giáo trước đây Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương rồi?”

“Không sai, Vệ mỗ nhớ không lầm thì Lục giáo chủ vốn có một vị thiên kim tiểu thư có tính danh chúng ta vừa nghe. Hay lắm, có Vương thiếu hiệp và Lục Phi Yến giáo chủ đến đây thì chúng ta đủ lực lượng rồi.”

Không còn những tiếng thì thảo nữa, ngay sao câu nói khá lớn của Thần cái Nhất chưởng bát sơn Vệ HỒ Hiệp bang chủ Cái bang quần hùng chột nhao nhao lên.

VÔ Trần đại sư bỗng bước vào niêm phật hiệu, “A di đà phật! Vị nào không đồng tình trong việc suy tôn Lưu bảo chủ làm minh chủ võ lâm xin đứng cùng phía bên tăng?”

Tiếng khởi xướng của VÔ Trần đại sư vừa vang lên, quần hùng đang nhao nhao bỗng yên lặng.

Vương Thế Kỳ và Lục Phi Yến vẫn thản nhiên bước vào.

Lưu Dung Khổng bỗng quát lên, “Vô Trần, ngươi quên chuyện gì đã xảy ra cho Thiếu Lâm tự rồi sao?”

VÔ Trần đại sư thoáng nao núng, nhưng khi đại sư mục thị từng bước chân dịch chuyển khoan thai trầm tĩnh của Vương Thế Kỳ đang tiến vào, VÔ Trần đại sư liền lớn tiếng đáp lại, “A di đà phật! Nếu Lưu bảo chủ dùng đức thu phục Thiếu Lâm thì không có gì để nói.

Nhưng đáng tiếc là bảo chủ lại ỷ trương vào công phu tà đạo của Vạn thế ma quân nên Thiếu Lâm phái dù chết quyết không phục tùng.”

Người của phái VÔ Đang, Tuyết Sơn, Côn Luân và Cái bang do đã biết rõ Lưu Trúc Hàn là truyền nhân di mạng của Vạn Thế Ma Quân nên nhân dịp này họ cũng hòa giọng kêu lên.

“Chúng ta quyết không phục tùng Vạn thế ma quân.”

“vạn thế ma quân là một ác ma.”

“Chúng ta phải hiệp lực trừ khử Vạn thế ma quân.”

“Cả Tam Tuyệt bảo nữa.”

“Trừ khử, trừ khử, trừ khử... ?”

Khí thế thật hào hùng khiến cho hai phái Không Động và Nga My phải nao núng. Bọn họ dịch người lần lần cùng một phía, đối lập với phía kia gồm bốn phái một bang.

Bọn Hoa Sơn cũng lặng lẽ phân khai. SỞ theo Tôn Lãnh Thu thì áp dần về phía Nga My, Không Động. SỞ trung thành thì ung dung đứng vào hàng ngũ bốn phái một bang kia.

Trước diễn biến đầy bất ngờ này, thiếu bảo chủ Lưu Trúc Hàn vẫn bình chân như vại. Hắn hết cả giận dữ đối với sự xuất hiện của Vương Thế Kỳ. Ngược lại, hắn cứ tùm tùm cười vài lượt nhìn bọn bốn phái một bang như đang đắc ý với một mưu toan đang dần dần hình thành trong tâm trí hắn.

Hắn chỉ thoáng bần khoản khi thấy Vương Thế Kỳ cứ ung dung khoan thai một cách lạ thường. Còn nữa, đôi khi hắn lại liếc nhìn một cách thêm muốn về phía Lục Phi yến. Lúc đó ánh mắt của hắn tràn đầy những dự niệm không thể nào che dấu được.

Không hề lầm lẫn, Lục Phi yến hiểu được tà ý của Lưu Trúc Hàn là người mà lần đầu tiên nàng biết mặt, nên nàng cứ quắc mắt nhìn vào hắn, không hề tỏ ra sợ sệt.

Khi còn cách bọn Lưu Dung Khổng, chừng ba trượng, Vương Thế Kỳ dừng lại. Thay vì lên tiếng với bọn ác ma, Vương Thế Kỳ lại vòng tay thi lễ những người thuộc bốn phái một bang.

Chàng lễ mạo nói, “Bốn chưởng môn đến chậm, để cho chư vị chưởng môn, bang chủ và mọi người phải chờ đợi, thật là đắc tội.

Mong chư vị lượng thứ cho.”

Sự khiêm tốn của chàng, ngay tức khắc được một ít người khâm phục, đó chính là số môn nhân, đệ tử trung thành của phái Hoa Sơn.

HQ gào lên, “Chưởng môn, chúng đệ tử nguyện thần phục chưởng môn. Chỉ có chưởng môn mới xứng đáng là chưởng môn của chúng đệ tử Chưởng môn hãy hưng môn phục phái.”

“Hưng môn phục phái.”

Tiếp đó, trước sự giận dữ của Lưu Dung Khổng và Tôn Lãnh Thu, VÔ Trần đại sư bỗng lên tiếng, “A di đà phật! Bần tăng nhân đây xin mạo muội nói thẳng Vương đại anh hùng không những xứng đáng là chưởng môn của riêng Hoa Sơn mà còn xứng đáng với cương vị minh chủ võ lâm. Mong Vương đại anh hùng hãy vì quần hùng mà hưng thịnh võ lâm.”

“Hưng thịnh võ lâm.”

“Hưng thịnh võ lâm.”

Chủ xưởng của VÔ Trần đại sư không ngờ lại có quần hùng hưởng ứng Tuy chỉ có bốn phái một bang nhưng tiếng hô hoán rập ràng của họ cơ hồ đã át đi những tiếng la Ó khích bác và động nộ của môn phái Tam Tuyệt bảo và hai phái Nga My, Không Động cùng với mấy mươi tên phản đồ Hoa Sơn phái.

Chính điều này làm cho Lưu Dung Khổng, Tôn Lãnh Thu và cả Lưu Trúc Hàn vừa phải nộ khí xung thiên.

Trong khi Vương Thế Kỳ ngỡ ngàng về danh xưng mà quần hùng các võ phái đã gán cho chàng, hai vị chưởng môn nhân của hai phái Nga My, Không Động có phần nào dao động.

Lâm Vân sư thái len lén nhìn qua Hồn nguyên tam chưởng Đàm Gia Thạch. Ngược lại Đàm Gia Thạch cũng đưa mắt dò xét ý tứ của chưởng môn nhân Nga My phái.

Tâm ý tương thông, cả hai cùng gật đầu với nhau, biểu hiện cả hai có cùng chung một ý định.

Tuy nhiên, cả hai chưa có dịp tỏ lộ ý định của họ, Vạn thể ma quân Lưu Trúc Hàn bất giác cười lên vang dội, “Ha ha ha...”

Đang khi tràng cười của Lưu trúc Hàn vẫn còn đó, phản ứng của quần hùng dần dần biến đổi.

Ngoài một ít như VÔ Trần đại sư, bang chủ Cái bang Vệ HỒ Hiệp, chưởng môn nhị phái Côn Luân và Tuyệt Sơn là Hạ Điền và Ngụy Bất Túc, họ vẫn tin tưởng vào Vương Thế Kỳ, những người còn lại không thể không nao núng trước nội lực cũng uyên thâm của Lưu Trúc Hàn đang phả vào tràng cười.

Hướng chỉ tất cả đều nhìn thấy Lưu Dung Khổng và Tôn Lãnh Thu quay lưng lùi lại và đứng về phía sau đầu bên Lưu Trúc Hàn như hai tả hữu hộ vệ.

Thần thái hai lão già này rõ ràng là hoàn toàn tin tưởng, nể trọng và thần phục Lưu Trúc Hàn.

Điều này ngay lập tức làm cho Lâm Vân sư thái và Đàm Gia Thạch thêm một lần dao động tiếp sau lần dao động vừa rồi.

Lâm Vân sư thái bỗng buột miệng kêu lên, “Cửu chuyển hồi nguyên đan của Thiếu Lâm, Cổ nguyên đan của VÔ Đang và nhiều loại dược liệu trấn sơn của các phái thế là đã được thiếu bảo chủ Tam Tuyệt bảo chuyển thành nội nguyên chân khí cả rồi.”

Do cũng chung một ý nghĩ tương tự nên Đàm Gia Thạch lẳng lặng gật đầu thừa nhận.

Tuy Lâm Vân sư thái chỉ nói nhỏ cho bản thân nghe và nhờ đứng khá gần nên Đàm Gia Thạch cũng nghe, nhưng Vương Thế Kỳ đang quan sát phản ứng của quần hùng nên chàng vô tình nghe được lời này.

Chàng khẽ nhún mày lo lắng.

Ngay tức khắc cái nhún mày lo lắng của Vương Thế Kỳ liền lọt vào đôi mục quan tinh tường của Lưu Trúc Hàn.

Hắn đột ngột ngưng cười và cất giọng âm trầm thâm hiểm hỏi, “Tiểu tử ngươi quả to gan, đã một lần bị bốn Ma Quân đánh cho sống dở chết dở may mắn lắm mới giữ được tính mạng, ngươi không sợ hay sao mà còn dẫn xác đến đây nộp mạng?”

Tuy chỉ là một câu hỏi bình thường như bao câu hỏi khác nhưng tác dụng của câu hỏi này còn lợi hại hơn một trận giao đấu sinh tử.

Phe của bọn ác ma vừa nghe xong thì bao dao động lúc này liền biến mất. Thay vào đó bọn chúng như vừa được uống một loại linh đan kỳ được trên quý, cứ phấn khích cả lên, hào khí xông lên đến chín tầng trời.

Ngược lại, số người tin tưởng vào Vương Thế Kỳ thì giảm lại. Đặc trưng là sự lo lắng để lộ ra sắc mặt của Hồ Điền và Ngụy Bất Túc.

Nhận định được điều này, Lục Phi Yến chợt nghiêng đầu phụ nhĩ với chàng, “Vương ca, trước sau gì cũng phải giao đấu, Vương ca bắt tất phải tranh hơi với hắn làm gì?”

Vương Thế Kỳ gật đầu, tán thành lời nhận định của Lục Phi Yến.

Và chàng sang sảng đáp lại Lưu Trúc Hàn, “Lưu Trúc Hàn, ngươi nói mà không biết thẹn ư? Lần trước ngươi đã nhân lúc bốn cường môn mang thương thế để ra tay. Hành vi bất minh đó của ngươi chỉ có người mới tự hào mà nói ra thôi?”

Nhân lúc thần sắc của Lưu Trúc Hàn có phần biến đổi vì sự vạch trần này, Vương Thế Kỳ bỗng quát lớn nói thêm, “Lưu Trúc Hàn, ngươi bất tất phí lời. Hôm nay bốn cường môn nhất định phải lĩnh giáo để cho biết thế nào là công phu tà đạo của Vạn thế ma quân. Ra tay đi!”

“Vút ?”

Chàng lao nhanh về phía trước. Hành vi vừa hiền ngang vừa quang minh chính đại của chàng còn lợi hại hơn nhiều so với câu nói lúc mới rồi của Lưu Trúc Hàn, khiến quần hùng vừa thán phục vừa tin tưởng trở lại vào Vương Thế Kỳ.

chuyển biến hoàn toàn bất ngờ cho phe Tam Tuyệt bảo.

Biết thế, Lưu Trúc Hàn đành phải nhập cuộc như Vương Thế Kỳ mong muốn. Hắn quát lên cực lớn, “Được lắm, động khẩu không bằng động thủ. Vương Thế Kỳ, xem chiêu?”

“Vút ?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Ngay lần xuất thủ đầu tiên, Lưu Trúc Hàn vì biết rằng Vương Thế Kỳ nếu không là mãnh long thì không bao giờ dám quá giang, nên hắn hết sức thận trọng. Hắn phối hợp tuyệt hảo giữa bộ pháp Nhất ma chi vạn ma và công phu sở học đầy biến ảo của Vạn thế ma quân.

Bóng nhân ảnh của Lưu Trúc Hàn đang từ một bóng hóa thành cả trăm cả ngàn bóng nhân ảnh.

Không chậm, Vương Thế Kỳ vì muốn biết rõ bản lĩnh thật sự của Lưu Trúc Hàn và muốn biết rõ uy lực của Vạn thế ma quân công phu lợi hại ra sao nên chàng tuy đang thi triển Nhất ma chi vạn ma bộ pháp nhưng lại là thuận bộ pháp.

Chàng cười vang, “Ha ha ha... Lưu Trúc Hàn, lần này ngươi có cẩn trọng thượng thừa. Hãy đỡ Tử dương thần chưởng của Hoa Sơn phái xem sao?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Là một màu tím thắm chợt hiển hiện trong vàng chưởng lực của Vương Thế Kỳ.

“ám, âm... ?”

Bóng nhân ảnh của cả hai là trăm bóng nhân ảnh này hòa quyện với trăm bóng nhân ảnh khác khiến cho tất cả thấy mọi người hiện diện tại đương trường không thể biết được kết cục của hai lần chạm Chưởng vừa rồi.

Tuy nhiên, ở bên ngoài chính Tôn Lãnh Thu đã kêu lên, “Trường thế nào, tiểu tử Vương Thế Kỳ cũng là một hóa thân của Vạn thể ma quân?”

Lưu Dung Khổng hiểu được kế mưu ly gián của Tôn Lãnh Thu liền cười lên phụ họa, “Ha ha ha... thật nực cười cho bọn trọc VÔ Trần.

Không muốn suy tôn người này làm minh chủ vì cho là thế lực của Vạn thể ma quân, lại suy tôn kẻ khác đúng là hóa thân của Vạn thể ma quân nữa. Ha ha ha...”

Quần hùng không ít người phải hoang mang trước lời lẽ của hai lão gian hùng.

Hiểu được tự sự, không hẹn mà đồng, Thần cái Nhất chưởng bạt sơn Vệ HỒ Hiệp và VÔ Trần đại sư liền nhất tề phụ nhĩ với một ít người hầu làm cho họ hiểu và dừng hẳn kế ly gián của hai lão tặc.

Lợi dụng đúng dịp này, phe của VÔ Trần đại sư vì lo tranh biện nên không đề phòng, hai lão tặc Lưu Dung Khổng, Tôn Lãnh Thu sau khi lấy mắt ra hiệu cho Lâm Vân sư thái và Hồn nguyên chưởng Đàm Gia Thạch tiến nhanh tốc lao vào quần hùng xuất thủ tới tấp, “Lão đạo Thái Huyền lỗ mũi trâu, xem Tử dương thần chưởng của Tôn mỗ đây?”

“Vù vù?”

“ào ào?”

Một vàng cương kinh mang màu tím nhạt bửa vào Thái Huyền đạo trưởng, chưởng môn VÕ Đang phái.

“Lão trọc VÔ trần, tiếp kiếm bốn bảo chủ này?”

“Vèo vèo?”

Lâm Vân sư thái và Hồn nguyên tam chưởng Đàm Gia Thạch sau một lúc lưỡng lự phân vân đành phải xuất thủ hưởng ứng hai lão tặc nọ.

Bọn môn nhân của các phái trước hàng loạt trận giao đấu của tôn sư phe mình, cũng vung tay động chân giao đấu hỗn loạn.

Ngoài Lục Phi Yến đang giúp cho số đệ tử trung thành với phái Hoa Sơn giao đấu với bọn phản đồ của chính phái này, Hạ Điền và Ngụy Bất Túc lại lảng lạng ra hiệu cho đệ tử của hai lão cứ án binh bất động để chờ xem tình hình ngã ngũ ra sao.

Riêng bang đồ Cái bang thì nhờ có sự đốc thúc của bang chủ Vệ HỒ Hiệp nên cứ lẫn xả vào bất cứ trận giao đấu nào ở gần họ. Và đương nhiên là bang đồ Cái bang luôn đứng về phe của VÔ Trần đại sư La Hán Phật sau cái chết thảm của sư huynh Kim Càng Phật, rồi thêm nỗi nhục bị Tam Tuyệt bảo uy hiếp buộc phải suy tôn bảo chủ Lưu Dung Khổng làm minh chủ võ lâm, đến lúc này mới có dịp trút hết nỗi căm hờn. Có không ít bọn môn nhân Tam Tuyệt bảo phở mượng vong trước những tuyệt học Thiếu Lâm phái do La Hán Phật thi triển.

Cũng vậy, VÕ Đang nhị tướng cũng làm lao đao khốn khổ cho không ít bọn môn nhân đệ tử hai phái Nga Mỹ và Không Động.

Tình thế đang đi dần đến chỗ bại vong cho phe ác ma. Chúng không những có nhân số kém hơn mà công phu thực lực của những kẻ cầm đầu cũng không bằng đối thủ.

Tôn Lãnh Thu đành phải gỡ những thâm độc cuối cùng. Tôn Lãnh Thu bỗng ra lệnh, “Tất cả hãy lui hết ra ngoài?”

Lui? Quần hùng vì không hiểu Tôn Lãnh Thu có mưu đồ độc ác nên càng phấn khích trước thắng lợi của họ. Họ truy đuổi ráo riết bọn ác ma đang vừa đánh vừa lui theo khẩu lệnh của Tôn Lãnh Thu.

Lúc đó, không hiểu tại sao Lưu Dung Khổng lại bỏ cuộc và lao đầu chạy bay biến đi vào bên trong Tam Tuyệt bảo.

Từng trận giao đấu một cứ dịch chuyển dần dần ra bên ngoài đại sảnh đường.

Lục Phi Yến phải theo chân mọi người.

Tuy đang giao đấu cấp bách sinh tử với Lưu Trúc Hàn nhưng việc quần hùng đang đi ra khỏi đại sảnh đường vẫn được Vương Thế Kỳ nhận thấy. Chàng thoáng kinh nghi trong bụng nhưng lại không lý giải được đó là sự kinh nghi vì lẽ gì.

Nhưng cũng chính sự kinh nghi đó khiến cho chàng tận lực bình sinh hơn, mong mau chóng chế ngự được Lưu Trúc Hàn.

“Lưu Trúc Hàn, hóa ra công phu của Vạn thể ma quân cũng chỉ có bấy nhiêu. Bây giờ đến lượt ngươi đây, ngươi hãy ném tuyệt học Hàng ma thập bát chương này. Đệ nhất chương, đỡ.”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

ân tường và trầm uất, Vương Thế Kỳ điềm nhiên hiện thân, không cần thi triển bộ pháp Nhất ma chi vạn ma nữa. Chàng ung dung xuất thủ vào một trong hàng trăm bóng nhân ảnh ma quái của Vạn thể ma quân Lưu Trúc Hàn.

Lưu Trúc Hàn cười lên ngạo mạn, “Ngươi mà không dùng đến bộ pháp của bốn môn nữa thì dù cho là Hàng ma chương ngươi cũng phải chết.”

“Vút vút ?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“ầm.”

Nhờ đã biết sự biến ảo ma quái của bộ pháp Nhất ma chi vạn ma, nên một chương của Vương Thế Kỳ liền quật trúng ngay vào chương công của Lưu Trúc Hàn.

Lưu Trúc Hàn tuy kinh ngạc nhưng do nội lực uyên thâm, có từ linh đan diệu dược của các môn phái mà hắn đã chiếm đoạt, nên hắn vẫn không hề suy suyển.

“Ha ha ha... bốn Ma quân nói đúng không nào? Vương Thế Kỳ đỡ!”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Vương Thế Kỳ vì biết rõ nguyên do khiến cho nội lực của Lưu Trúc Hàn đột nhiên tăng vọt, nên chàng vẫn ung dung xuất thủ. Chàng gầm lên vang dội, “Ngươi khoan vội đắc ý. Đệ nhị chương, đỡ này.”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“ầm.”

Hàng ma đệ nhị chương đương nhiên uy lực cao hơn đệ nhất Chương do đó, Lưu Trúc Hàn dù sao cũng phải nao lòng.

Hắn rít lên, “Chương pháp quả lợi hại. Nhưng vẫn chưa đủ làm cho bốn Ma quân phải sợ đâu. Súc sinh đỡ.”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“Đệ tam chương này, đỡ.”

“Vù vù ?”

“Đệ tứ chương.?”

“ào ào ?”

“ầm.?”

“Lưu Trúc Hàn, còn đệ ngũ chương đây! Đệ lục chương đây! Đệ thất chương đây!?”

Mỗi một tiếng quát của Vương Thế Kỳ là có một tiếng chạm kinh long trời lở đất vang ra.

“ầm.?”

“ầm.?”

“ầm.?”

Lưu Trúc Hàn đang thật sự nao núng trước uy lực cực kỳ lợi hại của Hàng ma chương công phu.

Hắn bắt đầu tìm cách lẩn tránh những chương càng lúc càng lợi hại sau đó của Vương Thế Kỳ.

Nhưng hắn bắt quá chỉ tránh được một hoặc hai chương của Vương Thế Kỳ là cùng. Vì Vương Thế Kỳ đã đoán được tâm tưởng của hắn và đã quá hiểu sự biến hoá của bộ pháp Nhất ma chi vạn ma cho dù Lưu Trúc Hàn vừa mới thi triển phối hợp với đệ nhất khinh công của Tam Tuyệt bảo.

“Lưu Trúc Hàn, chương này là để báo thù cho Trình Hồng Quân đà chủ đây.?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“ầm.?”

“Còn đệ thập tam chương là báo thù cho Kim Cang phật, đỡ!?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“ầm.?”

Không còn là nao núng nữa, Lưu Trúc Hàn đang thật sự hoảng sợ trước kỳ chiêu tuyệt học của Vương Thế Kỳ.

Hắn chợt nảy sinh ác ý.

Hắn rít lên, “Vương Thế Kỳ, ngươi chớ quá lộ hành. Bồn Ma quân hãy còn Ma kiếm tam thức đây. Đỡ nào, đỡ nào, đỡ nào.?”

“vèo vèo ?”

Kiểm quang chợt lóe lên ba lần, đúng với ba lần quát của Lưu Trúc Hàn.

Điều này chứng tỏ rằng Lưu Trúc Hàn đang thi thố liên hoàn tam kiếm thức Ma kiếm mà hắn vừa khoe khoang.

Tuy nhiên, sau khi Vương Thế Kỳ kịp thời tránh được Ma kiếm tam thức của hắn, lúc hắn tái thi triển của Ma kiếm tam thức để công vào chàng liền nhận định được một điều.

Đây không phải là công phu sở học của Vạn thế ma quân. Bởi vì, nếu đúng là công phu sở học của Vạn thế ma quân thì tại sao đến lúc này Lưu trúc Hàn mới dùng đến? Nếu hắn chờ đến lúc tối hậu mới thi triển tuyệt học này thì chắc hẳn Ma kiếm tam thức phải có uy lực rất lợi hại mới đúng. Đằng này, không những Ma kiếm tam thức có uy lực kém cỏi mà sự biến hóa của Ma kiếm lại không đủ làm động tới ché áo của chàng, dù cho Vương Thế Kỳ không cần dùng đến bộ pháp Nhất ma chi vạn ma để lẩn tránh.

Thức ngộ được điều này và nhìn thấy trên thân kiếm của Lưu Trúc Hàn lấp lánh có màu xanh biếc, Vương Thế Kỳ chợt động tâm và nhớ đến ngoại hiệu của Lưu Trúc Hàn “Thiết phiến độc công tử”.

Thiết phiến thì hắn đã cố ý đánh rơi vào đầm Thủy trung nhược thủy để lừa Vương Thế Kỳ phải nhìn xuống và hãm hại chàng.

Nhưng chữ độc vẫn còn tồn tại bên trong con người công tử Lưu Trúc Hàn. Hắn đã thoa chất kịch độc lên thân kiếm. Và đây chính là đệ nhị tuyệt kiếm pháp của Tam Tuyệt bảo chứ không phải Ma kiếm gì của Vạn thể ma quân. Hắn muốn hạ thủ Vương Thế Kỳ bằng chất độc có trên thân kiếm.

Hiểu ra, Vương Thế Kỳ vờ kêu lên, “ôi chao, là độc kiếm chứ không phải Ma kiếm?”

Lưu Trúc Hàn ngỡ Vương Thế Kỳ đã sợ bèn đắc ý cười lên, “Ha ha ha... đây là Tỳ ngộ đoạn hồn độc. Người không tránh được kiếp số đâu, tiếp kiếm này.”

“Vèo vèo ?”

Đang tương kế tựu kế, Vương Thế Kỳ rất muốn Lưu Trúc Hàn cứ càng lúc càng ngạo mạn, để khi đến dịp tiện chàng sẽ cho hắn hồn du địa phủ chỉ sau một chớp mắt duy nhất mà thôi, Vương Thế Kỳ không hiểu sao lại nghĩ đến danh xưng Tam Tuyệt của Tam Tuyệt bảo.

Cố lẽ do Lưu Trúc Hàn lần lượt buộc phải thi triển đệ nhất tuyệt kinh công, là để lẩn trốn và đệ nhị tuyệt là kiếm pháp, để dùng độc hạ thủ chàng, nên chàng không nhớ đến đệ tam tuyệt trận pháp của hắn.

Một khi đã nhớ đến tam tuyệt của họ Lưu, chàng bất giác nghĩ đến việc quần hùng khi nãy vì truy đuổi quần ma nên phải rời đại sảnh đường.

“Là âm mưu? Bao quanh Tam Tuyệt bảo vừa là trận thế kỳ môn vừa là cơ quan ám tàng, quần hùng vậy là nguy rồi!”

Vừa thầm lo ngại đến đây, bên tai chàng chợt nghe tiếng hô hoán thất thanh của Lục Phi Yến vang lên, “Vương ca, nguy lắm rồi.

Vương ca, quần hùng đã lọt vào phục kích của Tam Tuyệt bảo rồi.”

Chàng thoáng dao động.

Lưu Trúc Hàn Đắc ý cười dài, “Ha ha ha... Đến bây giờ bọn người mới biết thì đã muộn rồi. Ha ha ha... ?”

Tràng cười của hắn cứ vang vọng mãi không thôi vào thính nhĩ của Vương Thế Kỳ...

30. Bước Đường Cùng Ma Quân Tháo Chạy.-huỷ Tam Tuyệt Quần Hùng Suy Tôn.

Vương Thế Kỳ xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, “Nếu muốn kịp thời cứu nguy cho quần hùng thì không còn cách nào khác hơn là phải khống chế được Lưu Trúc Hàn.”

Chàng liền nộ khí xung thiên, “Giỏi cho Lưu Trúc Hàn, nằm xuống nào.”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“Choang.”

“ầm.”

Độc kiếm trên tay Lưu Trúc Hàn chợt bay bắn lên cao và lao vọt luôn ra bên ngoài đại sảnh đường. Còn Lưu Trúc Hàn vì bị công kích bất ngờ nên buộc phải lùi dài.

Như tâm ý đã định, Vương Thế Kỳ lại tiếp tục quát lớn, “Vẫn còn chưa chịu nằm xuống ư? Đệ thập lục chớp mắt Hàng ma, đỡ.”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“Ầm.?”

Uy Lực kinh nhân của chiêu chương này khiến cho Lưu Trúc Hàn vô phương kháng cự. Hắn càng bị chấn lui xa hơn và càng thêm loạn choạng nhiều hơn.

Phản kích trước thắng lợi này Vương Thế Kỳ liền nhào đến bằng kinh công tối thượng Đạp tuyết vô ngân.

Chàng muốn chế ngự Lưu Trúc Hàn lúc hắn còn sống nên thay vì xuất Chương Hàng ma, thì chàng chỉ vươn tay ra thôi Đứng vào lúc Vương thế kỳ định điểm vào các huyết đạo của Lưu trúc Hàn, bỗng có một âm thanh kêu lên thật thảm thiết.

“A... a... a...?”

Chàng quay đầu lại nhìn.

Và chàng không sao nói hết được sự mãn nguyện đang dâng lên tràn ngập tâm hồn chàng. Tiếng kêu thảm thiết nọ là do Tử Dương Thủ Tôn Lăng Thu phát ra.

Lão tặc có lẽ do quá sung sướng với việc quần hùng đều bị hãm hại nên cứ lao ào ào từ bên ngoài vào đại sảnh đường.

Khéo sao, thanh độc kiếm của Lưu Trúc Hàn bị Vương Thế Kỳ dùng chương lực chấn bay, nó không bay vào đâu lại nhè ngay tâm thất của lão tặc bay vào.

Thiên bất dung gian dân, ác nhân vừa đến số chết và lại chết bởi độc khí của đồng đẳng.

Chàng vừa phân tâm vì chuyện bất ngờ này, Lục Phi Yến một lần nữa lãnh lót hô hoán, “Vương ca, tặc nhân đang bỏ chạy kìa.?”

Chàng quay lại phương vị cũ.

Hỡi ơi, Lưu Trúc Hàn đã mất dạng. Trước mắt chàng chỉ còn một bí môn đang từ từ khép lại mà thôi.

Hậm hực, Vương Thế Kỳ tận lực bình sinh quật ra một chương hải hùng nhằm vào bí môn nọ.

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“Ầm.?”

“Rào rào rào...?”

Bí môn bây giờ chỉ còn là đồng loạn thạch với một địa đạo ngoằn ngoèo, sâu hun hút.

Vương Thế Kỳ vừa định lao vào địa đạo nhằm đuổi theo Lưu Trúc Hàn thì Lục Phi Yến chợt kêu lên ngăn lại, “Vương ca, dừng!?”

Sực tỉnh, Vương Thế Kỳ dừng lại và nghe Lục Phi Yến nói tiếp, “Nơi này đâu đâu cũng có cơ quan bày rập, Vương ca mà đuổi theo hắn thì e bất cập hại đó.”

Vương Thế Kỳ vẫn còn hậm hực, “Nếu để hắn trốn thoát thì sau này đừng mong gì tìm được. VỖ lâm rồi sẽ mất ăn mất ngủ vì hắn.”

Nhắc đến vô lâm, Vương Thế Kỳ lại giận dữ kêu lên, “Hừ, còn quần hùng nữa, để hắn trốn thoát thì phen này quần hùng kể như bị diệt tuyệt còn gì?”

Lục Phi Yến bỗng nhắc chàng, “Vương ca, ở bên ngoài vẫn còn lão Lưu Dung Khổng. Chúng ta... ?”

Vương Thế Kỳ cả mừng và đưa mắt nhìn lướt ra bên ngoài. Chàng bỗng gầm lên khiến cho Lục Phi Yến giật mình bỏ dở lời đang nói.

“Lưu lão tặc! Lão định chạy ư? ĐỐ lão chạy thoát.?”

“Vút ?”

Lục Phi Yến cũng quay lại và nhanh nhẹn thi triển Đạp tuyết vô ngân kinh công để đuổi theo hai bóng nhân ảnh một gần một xa.

Một ở nơi xa kia chính là bảo chủ Tam Tuyết bảo Lưu Dung Khổng. Có lẽ lão cũng vì hờn hở trước sự thành công của mưu kế giam hãm quần hùng vào trận thế nên lão mới quay và theo chân Tôn Lãnh Thu. Và vì lão nghe những lời nói đầy hậm hực của Vương Thế Kỳ, lão biết Lưu Trúc Hàn không những chuốc lấy thảm bại trước Vương Thế Kỳ mà còn phải trốn chạy nữa. Lão đành phải bỏ chạy để tự cứu bản thân.

Thế nhưng, đệ nhất tuyệt kinh công của Lưu Dung Khổng tuy có nhanh nhẹn nhưng lại không nhanh nhẹn bằng kinh công Đạp tuyết vô ngân do chính Vương Thế Kỳ thi triển.

Do đó, Lưu Dung Khổng chạy chưa được trăm trượng đã nghe tiếng quát cực kỳ thịnh nộ do Vương Thế Kỳ phát ra thật gần, “Lão còn định chạy ư? Đờ?”

“Vù vù ?”

Chưa biết công phu chân tài thực học của Vương Thế Kỳ, Lưu Dung Khổng nào dám quay lại ứng chiến.

Lưu Dung Khổng bỗng đảo người một lượt. Bóng nhân ảnh của lão chợt biến thành trăm thành ngàn.

Vương Thế Kỳ cười lạnh, “Lão dùng bộ pháp này đối với ta thì đâu khác gì trứng chọi vào đá? Xem đây?”

“Vút ?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“ầm.”

“Hự.”

Chỉ một chuỗi Tử dương duy nhất, Vương Thế Kỳ đã gây phương hại nặng nề cho lão tặc Lưu Dung Khổng. Hai mắt tóe hung quang, miệng ngậm đầy một ngụm huyết chực tuôn trào, Lưu Dung Khổng do tự lượng sức mình không là gì so với bản lãnh cực kỳ thâm hậu của Vương Thế Kỳ, nên lão xuất kỳ bất ý vỗ một chuỗi thật mạnh vào bách hội huyết của chính lão.

“Vù vù ?”

Vương Thế Kỳ cười gần một tiếng, “Lão định tự tuyệt ư? Đâu có dễ thế?”

Với thập chỉ truy hồn cách không, Vương Thế Kỳ nhanh tốc chế trụ huyết đạo của lão tặc.

chàng còn nói , “Hừ, nên ta đoán được tâm ý của tiểu ác tặc con lão Lưu Trúc Hàn thì tiểu ác tặc đâu dễ gì trốn được chứ?”

Điềm nhiên bước đến, Vương Thế Kỳ khoa nhanh song thủ.

Chàng vừa giải huyết cho lão tặc vừa nhanh tay phé bỏ võ công của lão Còn sợ lão tặc tìm cách tự tuyệt, Vương Thế Kỳ lại chế trụ huyết định thân của lão.

Sao đó, chàng mới hỏi, “Lão nói đi, quần hùng bây giờ ra sao?”

Lão trợn mắt không đáp.

Chàng cười gần, “Vậy là lão đã sai rồi. Vương Thế Kỳ ta nếu trước đây có một chút từ tâm, không nỡ gây tổn hại đến ai thì bây giờ từ tâm đó không còn nữa. Lão tưởng ta không dám dùng thủ đoạn buộc lão khai ư?”

Với ý chí kiên định thường có ở bọn gian hùng, lão tặc Lưu Dung Khổng vẫn không hề lên tiếng lần biến đổi sắc mặt.

vương Thế Kỳ cười lạnh và chậm rãi nói như róc vào tai lão, “Lão có biết Vương Thế Kỳ ta đã luyện được công phu Xúc cốt công hay không? Chưa biết à? Ta nói thật đấy, ta đã luyện được Xúc cốt công rồi. Vì Xúc cốt công là một loại công phu giúp cho người có nội lực thượng thừa biết cách thu nhỏ gân cốt và hình hài. Lão đã hiểu chưa?”

Phải có một nội lực thượng thừa mới được.?”

Tuy Lưu Dung Khổng vẫn không động dung nhưng trong đôi mắt của lão vẫn toát ra những tia nhìn kinh ngạc vì không hiểu tại sao Vương Thế Kỳ lại đề cập đến công phu này vào lúc này?

Kể cả Lục Phi Yến cũng phải ngạc nhiên không kém.

Nhưng sau đó, lần lượt hết Lục Phi Yến đến Lưu Dung Khổng phải rùng mình kinh hãi khi nghe Vương Thế Kỳ từ từ nói rõ, “Ta sẽ giúp lão luyện Xúc cốt công. Nhưng vì lão không còn võ công, nếu còn thì cũng không đủ, nên lão từ từ cảm nhận được từng sự đau đớn một. Đầu tiên là ở các khớp xương, tiếp đó là gân mạch, sau cùng là ngũ tạng lục phủ và toàn thân của lão càng lúc càng chịu nhiều đau đớn. Sự đau đớn sẽ không dừng lại cho dù hình hài của lão chỉ nhỏ bằng một đứa bé sơ sinh. Lão sẽ bị đau đớn mãi cho đến lúc bản thân lão sức cùng lực kiệt rồi chết đi thì mới chấm dứt kiếp nạn. Tuy nhiên, cái chết của vẫn không làm cho hình hài của lão vẫn thu nhỏ, thu nhỏ mãi. Cho đến lúc...”

“Thôi đi, người đừng nói nữa. Ta ta... ?”

Tuy chưa ném mùi nhưng chỉ cần dùng trí tưởng tượng để lường tượng ra những thảm cảnh tuần tự sẽ đến, lão ác tặc Lưu Dung Khổng hoàn toàn nhụt hết nhuệ khí. Lão vừa run lên bần bật, cho dù Vương Thế Kỳ đã điểm huyết định thân của lão. Bấy nhiêu đó cũng đủ biết lão ác tặc Lưu dung Khổng sợ hãi biết ngần nào rồi.

Nghe lão lắp bắp mãi vẫn không nói được. Vương Thế Kỳ tuy đang cười thầm nhưng ngoài miệng chàng vẫn vờ hỏi lão, “Thế nào? Một là lão Chỉ ta cách giải cứu cho quần húng, hai là phải ném chịu mùi vị của Xúc cốt công, lão chọn đường nào?”

Lão lắp bắp nói, “Ta... ta... để ta chỉ... để ta chỉ cho người.?”

Chàng gật đầu rồi lại bảo Lục Phi Yến, “Phi Yến, muội hãy nghe theo từng lời ta nhắc lại mà giải cứu mọi người. Ta không thể để mất xa rồi lão gian tặc này được.?”

Quay sang Lưu Dung Khổng, chàng bảo, “Ta phòng bị như vậy là đúng rồi phải không? Lão còn cho chờ gì nữa?”

Hoàn toàn bị Vương Thế Kỳ khống chế, lão ác tặc đành phải thuận theo ý chàng.

Hễ lão thì thảo nói lên điều gì, chàng liền lớn tiếng nhắc lại cho Lục Phi Yến nghe. Nào là vào bên trong đại sảnh đường, nào là tìm mấu chốt cơ quan này mấu chốt cơ quan kia. CỐ Vương Thế Kỳ vận lực phổ vào âm thanh nên Lục Phi Yến hành động không hề sai sót. Và do lão tặc không dám ngo ngoe nên chỉ một lúc sau quang cảnh ở bên ngoài đại sảnh đường liền biến đổi.

Quần hùng lần lượt được hiện thân khi mọi cơ quan âm tạng và các trận thế kỳ môn bị triệt thoái.

Tuy nhiên, tất cả đều nằm yên bất động. Nếu mọi người chốc chốc không phát ra những tiếng kêu ứ Ồ và thở ra phì phì, có lẽ Vương Thế Kỳ phải nghĩ rằng tất cả đều là những thi thể vô hồn.

Chàng chờ cho Lục Phi Yến quay ra mới lạnh giọng hỏi lão, “Là độc chất gì vậy?”

Lão không thể không đáp, “Thất tâm mê hồn hương.?”

“Có tác dụng gì?”

“Sau hai canh giờ bị trúng độc tất cả tuy tỉnh lại nhưng đều bị lạc thần.?”

“Lạc thần? Là si cuồng, có phải không?”

“Không sai.?”

“Và họ sẽ tuân theo mọi mệnh lệnh của bọn lão.?”

“Đương nhiên phải như vậy rồi.?”

“Hừ, lão nói hai chữ đương nhiên sao mà nhấn tâm vậy? Chẳng trách tất cả những ai thuộc phe của lão cũng đều bị chung một số phận với nhóm người bị chống đối. Phải thế không?”

Lão cố biện minh, “Vì mục sư thái Lâm Vân và lão họ Đàm vẫn ngấm ngấm bắt phục ta. Ta không thể không đối xử như thế với bọn chúng.”

“Hừ, đây đúng là một mẻ lưới tóm gọn quần hùng. Tại sao trước đây lão chưa dùng đến độc kế này?”

Lão áp úng giải thích, “Nếu... nếu người không xuất hiện thì... thì bọn ta không cần phải dùng đến... đến Thất tâm mê hồn hương.”

“Đây là Cao kiến của ai? Của lão, của Lưu Trúc Hàn, hay của Tôn Lãnh Thu?”

Lão đáp nhẹ, “Của Tôn Lãnh Thu.”

“Hừ, lão vì thấy Tôn Lãnh Thu đã thăm tử nên lão trút lên đầu họ Tôn phải không?”

Lão lo sợ, “Người đừng nghi oan cho ta. Dù người có dùng Xúc cốt công có hành hạ ta, ta cũng đáp y như vậy mà thôi.”

Biết lão không dám nói sai, chàng mỉm cười hỏi lão, “Giải được đâu?”

Lão đáp vội, “Trong người Tôn Lãnh Thu”

Chàng quay sang bảo Lục Phi Yến, “Phi Yến, muối hầy...?”

Nhưng Lục Phi Yến đã nói, “Vương ca, toàn thân của Tôn Lãnh Thu đều hóa thành nước muối không dám cho tay vào y phục của lão để tìm giải được đâu.”

chàng gật đầu, “Không sao, để ta tự làm vậy.”

Rồi trước ánh mắt ngỡ ngàng của Lưu Dung Khổng, trước ánh mắt thán phục của Lục Phi Yến, Vương Thế Kỳ ung dung mò tìm giữa đồng y phục lấy nhầy vương đầy độc chất của Tôn Lãnh Thu.

Lấy ra ba lọ thuốc mang ba màu đỏ, đen và trắng. Chàng lớn tiếng hỏi Lưu Dung Khổng, “Là lọ nào?”

Lão không ngờ Vương Thế Kỳ lại không sợ độc, lão đành đáp, “Lọ màu trắng.”

Vẫn chưa tin, chàng gặng hỏi một lần nữa, “Không sai chứ?”

Lão gật đầu, “Người có thể giải thử cho bất kỳ người nào mà.”

Chàng cười lạnh, “Đương nhiên phải hành động như vậy rồi.”

Chàng chọn một tên môn nhân Tam Tuyệt bảo để thử.

Một lúc sau hần tỉnh lại.

Chàng hỏi, “Người có nhận ra ai kia không?”

Đưa mắt nhìn theo hướng tay đang chỉ của chàng tên nọ run lấy bầy đáp, “Là tặc bảo chủ.”

Chàng gật đầu lại hỏi hần, “Người nghĩ thế nào về bảo chủ của người nếu biết rằng lão định biến người thành một kẻ ngu muối hoàn toàn chỉ biết trung thành và tuân theo mệnh lệnh của lão? Cho dù lão bảo người phải hạ thủ chính gia thân của người, người cũng phải thi hành?”

CÓ lẽ hần đã được nghe biết độc kế này của Lưu Dung Khổng, nên hần không đáp lời mà chỉ hỏi, “Là Thất tâm mê hồn hương ư?”

Chàng đáp gọn, “Không sai.”

Tên nọ liền đứng dậy và găm lên, “Lão ác ma, tại sao lão đối xử với ta như vậy chứ? Bấy lâu nay ta vẫn trung thành với lão mà, tại sao...?”

Hiểu được những gì cần hiểu và biết những gì cần biết. Vương Thế Kỳ chợt đưa tay ngăn tên nọ lại trước khi hần muốn phát tác. Chàng bảo, “Ta tin rằng người đã hiểu sự trung thành với kẻ ác nhân ác sẽ phải trả giá như thế nào rồi. Ta hy vọng người sẽ thay ta mà giải thích cho đồng bọn của người cũng hiểu được như người. Đây, người cầm lấy ít giải được này và cứu tỉnh đồng bọn của người đi. Người biết cách sử dụng rồi chứ?”

Mắt vừa chạm lọ giải được trên tay chàng, tên nọ liền nhanh tay xòe rộng đón nhận ngay số giải được do chàng trút sang. Hắn còn nói, “Đa tạ Vương đại hiệp đã gia ân cứu mạng. Tiểu nhân đã một lần nhìn thấy thiếu bảo chủ dùng qua giải được này rồi. Tiểu nhân ngay khi cứu tỉnh chư huynh đệ sẽ nhân đó nói cho tất cả hiểu ác tâm của... hừ?”

Hắn không cần phải nói hết câu. Hắn chỉ cần đưa mắt nhìn về phía lão tặc Lưu Dung Khổng rồi hừ lên một tiếng giận dữ cũng đủ nói rõ lý ý của hắn rồi.

Vương Thế Kỳ đến lúc này mới thật sự tin tưởng lọ giải được của Thất tâm mê hồn hương.

Chàng vội xé cho Lục Phi Yến một ít, “Phi Yến, muội hãy giúp ta cứu tỉnh mọi người. Nhanh lên.”

Trong khi Vương Thế Kỳ lo giải độc cho quần hùng, bất kể đó là người thuộc nhóm VÔ Trần đại sư hay là Nga My, Không Động môn hạ, không ít lần lão tặc Lưu Dung Khổng rục rịch bỏ trốn. Nhưng nếu lão không bị Vương Thế Kỳ hoặc Lục Phi Yến phát hiện thì cũng bị tên nọ nhìn thấy. Chỉ cần một cái trừng mắt của Vương thế Kỳ, lão tặc Lưu Dung Khổng hồn phi phách tán và bỏ ngay ý định nguy hiểm đó Vì Lưu Dung Khổng biết quá rõ dù lão có chạy nhanh đến đâu đi nữa ngay khi Vương Thế Kỳ phát hiện ra, chàng chỉ cần một hay hai lượt phi thân cũng đủ đuổi kịp lão.

Không bao lâu, lúc tất cả mọi người đã được cứu tỉnh, chính tên nọ và đồng bọn của tên nọ khi nhao nhao bàn tán về thái độ đầy ác ý của Lưu bảo chủ đã làm cho mọi người hiểu là họ vừa gặp phải chuyện gì và sẽ nguy hại ra sao nếu không có Vương Thế Kỳ ra tay cứu họ.

Và Việc gì đến nó phải đến.

Trong khi người của hai phái Nga My, Không Động vừa bên lên với đồng đạo giang hồ vì hành vi trợ trụ vi ngược của họ, vừa lộ vẻ căm phẫn đối với hành động vô nhân, vô thủy vô chung của bọn Lưu Dung Khổng thì bọn môn nhân Tam Tuyệt bảo đã ủa đến và vây kín Lưu Dung Khổng. Lúc đó, Lục Phi Yến đang cuốn hút quần hùng bằng cách thuật lại cho mọi người nghe là chuyện gì đã xảy ra cho tử Dương Thủ Tôn Lãnh Thu và việc kịp thời tẩu thoát đào mạng của Lưu trúc Hàn.

Vương Thế Kỳ tuy phải phụ họa với Lục Phi Yến, nhưng mọi diễn biến do bọn môn nhân Tam Tuyệt bảo đang hành sự đều được chàng kín đáo nhìn thấy.

Do đó, lúc quần hùng đang say mê nghe Lục Phi Yến thuật chuyện chỉ có Vương Thế Kỳ là nghe được một tiếng kêu tắc nghẹn vang ra từ phía bọn Tam Tuyệt bảo đang đứng.

Để rồi quần hùng giật mình khi nghe có tiếng bọn môn nhân Tam Tuyệt bảo rập ràng kêu lên thật to, “Bọn tiểu nhân bấy lâu nay đã đắc tội với đồng đạo võ lâm. Xin Vương đại hiệp thẳng tay trừng trị.”

Mọi người cùng hướng mắt nhìn về phía đó. Mọi người chỉ còn biết kinh ngạc khi nhìn thấy Lưu Dung Khổng với thi thể biến dạng vì bị chính môn nhân của lão hành xử. Hơn nữa, mọi người đều bối rối nhìn nhau trước cảnh tượng bọn môn nhân Tam Tuyệt bảo đang quỳ yên trên đất, chờ sự trừng trị của mọi người về những gì bọn chúng đã đắc tội theo lệnh Lưu Dung Khổng với mọi người trước đây.

Cuối cùng ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Vương Thế Kỳ theo một cung cách với VÔ Trần đại sư đang nhìn chàng.

Vương Thế Kỳ thoảng bối rối, “Họ chưa đắc tội với Vương mỗ. HỌ đã đắc tội với Chư vị. Chư vị cứ...”

“A di đà phật! Bần tăng và mọi người mặc nhiên xem Vương đại hiệp là minh chủ võ lâm. Gia có gia pháp, môn có môn quy. Mọi người xin tuân theo mọi xử trí của Vương minh chủ.”

“Tuân theo xử trí của Vương minh chủ. Hầu như tất cả đều chung một giọng khi hô to câu này.”

Chẳngặng đừng, Vương Thế Kỳ phải lên tiếng, “Võ lâm là của chung của tất cả mọi người, không phải của riêng một ai. Đồng đạo đã công cử Vương mỗ xin mạo muội nói lên ý kiến thô thiển của bản thân.” Đưa tay chỉ vào bọn môn nhân Tam Tuyệt bảo, Vương Thế Kỳ nói tiếp, “Họ ngay khi sinh ra họ không phải là kẻ ác. Chỉ vì lâm đường, họ đầu phục vào trượng kẻ ác nên họ không thể không kháng mệnh. Nay kẻ đại ác đã tiểu trừ. Vương mỗ hy vọng chư vị cho họ một cơ hội cải tà quy chánh. CỎ như vậy mới chứng tỏ trên đời này vẫn Còn công đạo, đạo lý trường tồn.”

“Hay, hay lắm! Đạo lý trường tồn.”

Tiếng reo hò của quần hùng ngay lập tức mở cho bọn kia một cánh cửa tái sinh hầu có dịp làm một thiện nhân.

Trong khi bọn môn nhân Tam Tuyệt bảo chưa kịp nói lời cảm tạ nghĩa cử cao cả của Vương Thế Kỳ và đồng đạo giang hồ thì Lâm Vân sư thái và Hồn nguyên tam chương Đàm Gia Thạch bỗng quỳ thụp xuống.

Những ai là môn nhân đệ tử của hai phái Nga My và Không Động cũng noi gương chương môn cùng quỳ cả xuống.

Qua hành động này của hai phái Nga My và Không Động, Vương Thế Kỳ không cho họ lên tiếng, chàng đã đồng dạng nói, “Nhị vị chương môn xin hãy đứng lên. Mọi người không ai trách cứ nhị vị. Cố trách là trách thế lực Tam Tuyệt bảo quá mạnh, lại còn có thêm một vạn thế ma quân với một Tôn Lãnh Thu. Vương mỗ chỉ muốn nhân cơ hội này cảnh tỉnh nhị vị và Hạ chương môn và Ngụy chương môn đôi điều Tà bất thắng chính. Nếu tất cả dừng tỏ ra khiếp nhược cùng sát cánh hiệp lực với các bang phái còn lại, thì thế lực của tà ma dù mạnh đến đâu cũng bị tiêu diệt. Vương mỗ tài sơ đức bạc, nếu có gì mạo phạm mong chư vị lượng thứ cho.”

“Không mạo phạm, Vương minh chủ nói đúng lắm! Tà bất thắng chính.”

Lần này tiếng hò reo tuy không lớn bằng tiếng hò lúc trước, vì chỉ có hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang cùng hò reo với bang đồ Cái Bang mà thôi, nhưng tác dụng của lần hò reo này lại vượt quá sự mong đợi của Vương Thế Kỳ.

Chàng không ngờ rằng bằng một vài lời nói của chàng lại có thể khiến quần hùng dễ dàng đồng cảm và tha thứ cho lần lượt bốn phái Côn Luân, Không Động, Nga My và Tuyết Sơn.

Đoạn không hẹn mà đồng, lần này tất cả các phái cùng hòa giọng reo lên, “Vương minh chủ tài cao đức trọng. Võ lâm từ nay chung hưởng thái bình.”

Tuy nhiên, đúng lúc đó bỗng có nhiều tiếng hét lớn vang lên, “Đệ tử dù chết cũng không hết tội. Mong chương môn lượng thứ.”

Quần hùng cùng kinh tâm khi nhìn thấy rải rác giữa họ có ít nhất là mười bảy người gục xuống với não bộ vỡ toác.

Những kẻ này chính là số môn nhân đệ tử Hoa Sơn phái đã về hòa với tôn Lãnh Thu phản đồ.

Vương Thế Kỳ khê cau mày rồi lại giãn ra. Chàng nói, “Những môn nhân Hoa Sơn phái nghe đây. Dù ai đã phạm phải những tội ác tày trời bốn chương môn cũng không truy cứu. Những kẻ tự xử hoàn toàn lầm lẫn khi nghĩ rằng lấy cái chết để tạ tội. Chết để biến thành tội nhân thiên cổ thì sao bằng sống để lập công chuộc tội. Bốn chương môn đã nói quyết không hai lời.”

Đến lúc đó, người của phái Hoa Sơn và cả người bốn phái kia nữa, Tuyết Sơn, Côn Luân, Nga My, Không Động, mới thấm thía ý nghĩa của lời Vương Thế Kỳ nói. Tất cả hiểu lòng độ lượng của Vương Thế Kỳ là có kèm theo một điều kiện. Họ phải thật sự hồi đầu hướng thiện để lập công chuộc tội.

Không ai lại không thán phục trước cách xử sự của Vương Thế Kỳ.

Đang khi mọi người định lên tiếng tán dương chàng, lần này là những lời tán dương chân thành xuất phát từ đáy lòng của mọi người. Lục Phi Yến kêu lên, “Vương ca, là xí điều đưa a di và Cao nhị muội đến kìa.”

Vương Thế Kỳ mừng rỡ và đưa mắt nhìn lên.

Nhưng sự vui mừng của chàng ngay lập tức bay biến đi khi chàng nghe Cao Phương từ bên trên rồi rít kêu vọng xuống...

31. Truy Đuổi Ác Tặc Đến Bạch Phong.-hai Nàng Khóc Anh Hùng Thảm Tử

“Phu quân, thiếp vừa trông thấy Lưu Trúc Hàn.”

Chàng thất sắc kêu lên, “Nương tử thấy Lưu Trúc hàn ở đâu?”

Cao Phương được đại điều đưa xuống thấp hơn, “Hắn ở hướng tây cách đây hơn trăm dặm?”

Chàng kinh ngạc, “Một trăm dặm ư? Hắn chạy nhanh quá đấy?”

Đại điều hạ thân xuống khi Cao Phương vọt miệng hỏi, “Là hắn đào tẩu ư?”

Vương Thế Kỳ sau khi thi lễ với a di Vi Tuyết Ngọc xong bèn thuật lại vắn tắt mọi việc cho a di và Cao Phương cùng nghe.

Tiếp đó chàng chợt hỏi, “Tại sao Lưu Trúc Hàn lại chạy về hướng tây?”

chàng tuy hỏi nhưng nào mong có ai đó đoán được và đáp lời.

Tuy nhiên, chính Vi Tuyết Ngọc bỗng lên tiếng phỏng đoán, “Kỳ nhi, có khi nào hắn chạy về Cửu u địa khuyết không?”

Quần hùng có không ít người đã biết Cửu u địa khuyết là gì nên cũng lên tiếng tán đồng sự phỏng đoán của Vi Tuyết Ngọc.

Chính Vương Thế Kỳ cũng phải thừa nhận điều này. Chàng mỉm cười lộ vẻ ung dung, “Hắn không kịp đến Bạch Phong sơn đâu. A di và chư vị nếu muốn đi theo xin hãy từ từ đi. Vương Thế Kỳ phải lập tức đuổi theo hắn mới được.”

Nghe thế, Cao Phương và Lục Phi Yến cùng lên tiếng.

“Phu quân cho thiếp theo với?”

“Vương ca, muội muốn đi theo Vương ca?”

chàng mỉm cười và lắc đầu, “Cước trình của hai người đi theo ta không tiện đâu. Hãy...”

Chàng chưa nói hết lời, Vi Tuyết Ngọc nói xen vào, “Kỳ nhi, a di có một biện pháp hay, Yến nhi và Phương nhi có thể theo Kỳ nhi kịp.”

Lục Phi Yến đoán được liền reo lên, “Phải rồi, muội và nhị muội sẽ cùng ngồi trên lưng xí điều?”

Chàng thoáng lo ngại, “Nhưng nếu như vậy thì a di phải vất vả ư?”

VÔ Trần đại sư liền bước đến, “A di đà phật! Minh chủ hãy yên tâm. Bần tăng và mọi người sẽ liệu cách đưa a di thí của mình chủ cùng đi.”

Riêng Vi Tuyết Ngọc thì nói, “Kỳ nhi, người khinh thường a di quá rồi đó. A di đã luyện được khinh công Đạp tuyết vô ngân rồi, a di đang muốn có dịp thi thố đây?”

Chàng đành phải gật đầu, “Nếu đã như vậy thì a di xin hãy bảo trọng?”

chàng vừa quay người lại nhưng chưa kịp thi triển công phu thì đã nghe Lục Phi Yến cười khúc khích, “Vương ca có dám tỷ đấu cước lực với xí điều không?”

“Vút ?”

Nhìn theo bóng dáng đại điều đang bay vọt đi. Vương Thế Kỳ chỉ mỉm cười không đáp. Tiếp đó, chàng liền động thân lao đi.

Tuy nhiên chàng chợt phát hiện có người ở phía sau như đang muốn bám theo chàng.

Khi chàng nghĩ đó là a di đang tận lực thi triển khinh công thượng thừa thì nghe tiếng người đó gọi, “Vương minh chủ đợi bần tăng với?”

“Là VÔ Trần đại sư?”

Chàng kinh ngạc và chậm chân.

Vừa đuổi kịp được chàng, VÔ trần đại sư bỗng nói, “Vẫn còn một việc bần tăng muốn được nói với minh chủ nhưng chưa có dịp, mong minh chủ chờ trách?”

Chàng gật đầu khiêm tốn, “Đại sư có điều gì muốn chỉ giáo, Vương mẫu xin được lắng nghe?”

Cả hai vừa thi triển khinh công vừa đàm đạo. Đã thế VÔ Trần đại sư còn cẩn trọng rào trước đón sau thật kỹ, “Vì không muốn có ai khác nghe được nên bản tăng phải đợi đến dịp này.”

Chàng ngạc nhiên, “Có chuyện gì nghiêm trọng lắm sao, đại sư?”

VÔ Trần đại sư không đáp, chỉ hỏi, “Có phải mình chủ nói với mọi người rằng Hàng ma thượng tăng đã chết vì độc thủy ở Thủy trung nhược thủy đầm?”

Chàng đáp, “Điều này thì có, vì đó là sự thật kia mà.”

“A di đà phật! Từ nay mong mình chủ đừng hờ môi nói với ai như thế nữa, e rằng giang hồ lại một phen đại loạn.”

“Đại loạn? Tại sao?”

VÔ Trần đại sư vẫn không đáp mà lại hỏi, “Theo mình chủ thì tại sao Hàng ma thượng tăng phải tìm đến chốn hiểm địa này?”

Vương Thế Kỳ nhớ lại phần lưu tự của thượng tăng, chàng đáp, “Theo lưu tự của thượng tăng, thì thượng tăng tìm đến chỉ vì muốn hiểu cho thấu đáo sự kỳ diệu của hóa công.”

“A di đà phật! Vậy bản tăng nói không sai?”

Vẫn không một lời hồi đáp. VÔ Trần đại sư hỏi tiếp, “Theo mình chủ thì sự kỳ diệu gì của hoá công khiến cho Hàng ma thượng tăng phải mạo hiểm?”

Chàng ngơ ngẩn hỏi lại, “Đó không phải là Thủy trung nhược thủy sao?”

“A di đà phật! Nhược thủy tuy lạ nhưng theo bản tăng thì đó chưa đáng được thượng tăng xem là sự kỳ diệu của hóa công đâu.”

“vậy là gì?”

“A di đà phật! CỐ nói với mình chủ bản tăng không việc gì phải ngại. Biết đâu chừng nhờ đó mà võ lâm Trung nguyên được phúc?”

Không hiểu VÔ Trần đại sư đang lăm nhăm điều gì. Vương Thế Kỳ kêu lên, “Dường như đại sư biết được điều gì bí ẩn của Thủy trung nhược thủy thì phải?”

VÔ Trần đại sư gật đầu, “Ngay khi gặp mình chủ lần đầu, tiếp đó là những gì La Hán tề sư đệ thuật lại, bản tăng biết mình chủ đã từng bị Lưu Trúc Hàn đẩy rơi vào Thủy trung nhược thủy. Nhân đó, bản tăng nhớ lại một phần nào trong di cảo của tề phương trượng cách đây ba trăm năm.”

“Di cảo? Ba trăm năm? Không lẽ Hàng ma thượng tăng là phương trượng của quý phái bao nhiêu đời trước đó?”

VÔ Trần đại sư lắc đầu giải thích, “Không phải đâu. Tề phương trượng đời đó của tề phái chỉ là bằng hữu của thượng tăng mà thôi.”

“Bằng hữu ư? Nói vậy thượng tăng không phải là người của quý phái Thiếu Lâm sao?”

“A di đà phật! Đương nhiên là không phải. Bằng không sao là bằng hữu của tề phái thời đó được. Nhưng thượng tăng có xuất xứ lai lịch như thế nào thì trong di cảo không nhắc đến nên bản tăng không biết.”

Nhắc đến di cảo, Vương Thế Kỳ quay lại đề tài lúc mới rồi, “Điều gì đại sư đã đọc được trong di cảo?”

“Trong di cảo có ghi thì Hàng ma thượng tăng trước khi đến Thủy trung nhược thủy đầm có tìm đến phương trượng đời đó để bái biệt.”

Chàng đoán, “Không lẽ trong di cảo có ghi rõ mục đích của thượng tăng khi tìm đến Thủy trung nhược thủy đầm ư?”

VÔ Trần đại sư gật đầu, “Có. Và còn ghi rõ là để tìm một linh vật.”

“Linh vật? Là linh vật gì?”

vô Trần đại sư chợt thở dài, “Thượng tăng phải thiệt mạng, còn mình chủ thì kêu lên hỏi là linh vật gì, qua hai sự kiện này bản tăng biết rằng tại Thủy trung nhược thủy đầm không hề có linh vật. Tuy nhiên, vì sợ đồng đạo giang hồ đoán càn rồi lại liêu linh thám thính nơi hiểm địa đó, bản tăng mới mạo muội đuổi theo và mong mình chủ chấp thuận lời thỉnh cầu vừa rồi của bản tăng. CỐ như thế giang hồ mới tranh được đại loạn.”

Vương Thế Kỳ mãi đuổi theo suy nghĩ riêng tư nên cứ im lặng khiến VÔ Trần đại sư phải lập lại rồi hỏi, “Minh chủ chấp thuận chăng?”

Chàng sức tỉnh thở dài đáp, “Đại sư yên tâm, giang hồ rồi sẽ không đại loạn đâu ?”

“A di đà phật! Đa tạ minh chủ.”

“Đại sư, Vương mỗ phải đi trước đây?”

“Vút ?”

Khi đã bỏ VÔ Trần đại sư một khoảng thật xa, Vương Thế Kỳ mới dám hỏi lên từng tiếng, “Không lẽ quái ngư kỳ lạ kia chính là linh vật được Hàng ma thượng tăng nhắc đến? CỐ lẽ là đúng, bằng không tại sao đến Độc vương cũng phải mạo hiểm?”

Vương Thế Kỳ mới nhớ lại những lần đầu chàng định chớp bắt quái ngư nhưng không thành công, chàng lại nói chính chàng nghe, “Muốn bắt quái ngư thì phải dầm mình dưới độc thủy không thể thế nào khác được. Tuy nhiên, Tiên thiên khí công của thượng tăng và giải được tuyệt thế của Độc vương lại không hóa giải được độc thủy nên họ không tài nào bắt được quái ngư. Hừ, nếu có dịp ta cũng muốn tìm hiểu xem tại sao quái ngư lại được gọi là linh vật.”

Tiếng kêu của Lục Phi Yến chợt vang lên làm Vương Thế Kỳ sức tỉnh, “Vương ca sao đi chậm quá vậy? CỐ cần xí diệu giúp Vương ca một đôi đường không?”

Chàng mỉm cười với hai nàng trên cao nhìn xuống, chàng kêu lớn, “Không cần đâu, hai người xem đây.”

“Vút ?”

Lần này vì không muốn mất hút bóng dáng của Vương Thế Kỳ, dù chàng đang thi triển đến tột độ khinh công thượng thừa, Lục Phi Yến cứ cho xí diệu bay theo cước lực của chàng.

Nhờ ở trên cao nên tầm nhìn của Lục Phiến và Cao Phương được bao quát hơn. Hai nàng luân phiên chỉ điểm cho chàng.

“Có một dãy núi ở phía trước Vương ca hãy vòng theo xí diệu tranh việc leo núi.”

“Phu quân, có một nhánh sông khá rộng đang cắt ngang phía trước. Phu quân phải đi theo phía này mới hy vọng đến chỗ đoạn sông bị thắt lại.”

“Ồ, đã nhìn thấy Lưu Trúc Hàn kia rồi. Vương ca, tại sao hần lại leo lên Bạch Phong sơn?”

vương Thế Kỳ dễ dàng tưởng tượng được địa hình Bạch Phong sơn nên chàng liền nhiên lên tiếng hỏi, “Phi Yến, muội hãy nhìn thư xem, Bạch Phong sơn mà muội nhìn đang có hình thù gì?”

Lục Phi Yến đáp, “Thì là hình một chòm núi bạc đầu.”

“Có thấy chòm râu bạc như thường có ở các vị lão tiên không?”

“Râu bạc ư? Không có?”

“Không có? Sao lạ vậy?”

Miệng hỏi nhưng trong lòng thì Vương Thế Kỳ lại nghĩ, “Nếu hần muốn đến được Cửu u địa khuyết thì hần phải đến Bạch Phong sơn từ phía trước mới phải. Tại sao hần lại đến Bạch Phong sơn từ phía sau? Không lẽ hần cũng như ta đã biết đến đối thuận nghịch bộ pháp để vượt qua luồng quái phong lúc thuận lúc nghịch. Điều này thì không đúng. Vì nếu là phải thì tại sao hần lại ngạc nhiên khi thấy ta thi triển bộ pháp theo lối nghịch?”

“Phu quân mãi nghĩ điều gì vậy?”

Tiếng kêu của Cao Phương khá lớn làm vương Thế Kỳ bừng tỉnh, “à không, ta đâu có nghĩ gì?”

“Vậy phu quân có nghe thấy vừa nói điều gì không?”

Chàng ngơ ngác, “Nương tử vừa nói gì?”

Lục Phi Yến cười phá lên, “Vậy Vương ca còn chối là không nghĩ vãn nghĩ vợ. Nhị muội vừa nói ở Bạch Phong Sơn có một quãng sáng trắng lóng lánh. Vương ca biết chỗ đó gọi là gì không?”

Vương Thế Kỳ hoang mang, “Lưu Trúc Hàn đâu?”

Lục Phiến đáp, “Hắn đang lao lên núi.”

“Hắn đi về phía nào? CÓ phải là nhắm ngay vào quãng sáng trắng lóng lánh không?”

Cao Phương kêu lên, “Dường như là vậy. CÓ gì không phu quân?”

Chàng rít lên, “Đó là Thủy trung nhược thủy mà ta đã nói. Không ngờ Lưu Trúc Hàn lại dẫn xác đến đúng chỗ này. Đại muội nhị muội nghe đây.”

Hai nàng ứng tiếng dạ lên.

Vương Thế Kỳ căn dặn, “Độc thủy lợi hại như thế nào, ta đã nói rồi. Đại muội và nhị muội tốt hơn hết là cứ ở trên lưng xí diều huynh và đừng bao giờ liều mình hạ xuống kéo ác tặc giở thủ đoạn và xô cả hai xuống độc thủy đó.”

“Vút ?”

Nói xong, Vương Thế Kỳ cũng vừa vịn chạy đến chân Bạch Phong sơn. Chàng tận lực phóng lên triền núi.

Quá khứ được tái lập. Lưu Trúc Hàn và Vương Thế Kỳ lại cùng có mặt ở bên này triền núi Bạch Phong. Nhưng giữa cả hai bây giờ có rất nhiều điểm khác so với trước kia. Hay nói cho đúng hơn thì trước kia chỉ có mỗi mình Vương Thế Kỳ là có thành ý với Lưu Trúc Hàn, nhưng lần này sự thành đó không còn nữa. Vương Thế Kỳ và Lưu Trúc Hàn là hai thái cực đối chọi nhau như âm và dương như đêm và ngày, thiện là ác, tà và chính.

Tuân thủ theo sự căn dặn của Vương Thế Kỳ, Lục Phi Yến và Cao Phương không những không dám đến gần mà cả hai cũng không dám ngồi trên lưng đại diều để lượn vờn ở bên trên nữa. Cả hai và đại diều đã tìm được một địa thế thuận lợi đủ xa không cho Lưu Trúc Hàn phát hiện và đủ gần để cả hai có thể quan sát được phần nào khu vực có đầm Thủy trung nhược thủy.

Lưu Trúc Hàn lúc này đã đến động khẩu lộ thiên. Hắn đang nghiêng đầu nhìn xuống đầm Thủy trung nhược thủy.

Chưa muốn xuất hiện vào lúc này vì còn muốn dò xét từng hành vi của Lưu Trúc Hàn, Vương Thế Kỳ phục người vào một góc khuất cách Lưu Trúc Hàn hơn mười trượng.

Lưu Trúc Hàn sau một lúc nghiêng đầu nhìn xuống, đang lấy từ trong người ra những vật dụng cần thiết mà hắn đã kịp thời sắp đặt và mang theo, móc sắt và dây. Một sợi dây mỏng manh nhưng có lẽ rất chắc chắn mới đáp ứng ý đồ của hắn.

Vương Thế Kỳ ngạc nhiên nghĩ thầm, “Hắn đang muốn leo xuống và thám thính đầm Thủy trung nhược thủy? Tại sao? Không lẽ hắn đã biết ở đó có linh vật ư? Làm sao hắn biết? Là Vạn thể ma quân đã biết và đã di tự lưu truyền cho hắn ư? Không được, ta không thể để Lưu Trúc Hàn đắc thủ được linh vật quái ngư cho dù ta chưa biết linh vật quái ngư có tác dụng gì?”

Vương Thế Kỳ kịp bước ra, trước khi Lưu Trúc Hàn định theo sợi dây mảnh kia để leo xuống.

“Muộn rồi, Lưu Trúc Hàn.”

âm thanh vang lên quá đột ngột, khiến Lưu Trúc Hàn giật nảy mình suýt nữa đã rơi xuống.

Hắn quay lại và kinh tâm động phách trước sự xuất hiện của Vương Thế Kỳ.

Nhưng sự kinh tâm của hắn vì sợ Vương Thế Kỳ lại không mạnh bằng sự nghi ngờ đang chiếm ngự dần dần tâm trí hắn. Hắn buột miệng hỏi, “Người bảo muốn là muốn làm sao, Vương Thế Kỳ?”

Chàng cười khinh khinh, “Người không hiểu thật hay cố tình giả vờ không hiểu?”

Chàng hỏi mập mờ khiến Lưu Trúc Hàn càng thêm nghi ngại, “Là người muốn nói bốn Ma quân không kịp leo xuống hay linh vật ở dưới đó đã bị người lấy được rồi?”

Chàng thăm dắc ý vì đã buộc được Lưu Trúc Hàn phải thú nhận ra điều mà chàng đang nghi ngờ. Chàng cười lớn và hỏi, “Ha ha ha...”

thế người nghĩ sao về việc ta vẫn sống cho dù đã bị người cố tình xô xuốngđầnthủytrungnhược thủy?”

Hắn thất sắc, rồi lại vỡ lẽ, hắn kêu lên hậm hực, “Hóa ra ngoài bộ pháp Nhất ma chi vạn ma, người còn lấy được Địa tuyệt bồi nguyên đan của Vạn thể ma quân sao?”

“Thì ra hắn chưa biết phần bao bên ngoài Địa tuyệt bồi nguyên đan gì đó còn có một lớp độc được. Ta nhân cơ hội này làm cho hắn vỡ mộng mới được.” Chàng đáp, “Người đoán không sai. Bằng không làm sao ta sống sót khi rơi vào một chỗ toàn là độc thủy?”

”Địa tuyệt bồi nguyên đan thật sự có khả năng chống lại độc thủy Vậy là Vương Thế Kỳ đã rõ. Đúng là Vạn thể ma quân có biết về linh vật còn đoán rằng trong Địa tuyệt bồi nguyên đan vì có Địa tuyệt quả vạn niên nên không ngại việc bị độc thủy làm hại. Nhưng linh vật còn chứng tỏ rằng Vạn thể ma quân đời trước đó chưa kịp lấy đi. Và đến lượt Lưu Trúc Hàn thì do đa nghi nên hắn vẫn còn ngần ngại không dám thực hiện việc lấy linh vật. Để đến bây giờ, khi hắn biết hắn không là đối thủ của chàng, hắn buộc phải tính đến nước cờ này.

Hắn vẫn muốn phục thù và vẫn muốn thỏa mãn tham vọng độc bá vô lâm.

Chàng mừng thầm vì đến khá kịp lúc. Không còn muốn nói gì nữa.

Vương Thế Kỳ giáng cho hắn một đòn tối hậu, “Lưu Trúc Hàn, người phải đền tội thôi. Linh vật đã không còn mà lão tặc phụ thân người cũng đã bị quần hùng xử tội. Bây giờ đến lượt người đây?”

“Vút ?”

Vương Thế Kỳ động thân lao đến, trong chớp mắt đã vượt được quãng đường mười trượng hơn. Nhưng khoảng khắc thời gian ngắn ngủi đó cũng đủ cho Lưu Trúc Hàn giận dữ đến cực độ và gầm lên, “A... mọi mưu đồ của bốn Ma quân đều bị một mình người hủy hoại.

Bốn Ma quân phen này phải liều mạng với người thôi. Vương Thế Kỳ, “vù vù ?”

“ào ào ?”

vì muốn tốc chiến tốc thắng ngay chiều đầu Vương Thế Kỳ liền dùng đến thập thành công phu và xuất thủ hàng Ma chưởng ở chiều thứ mười sáu.

Chàng còn quát lên, “Người có liều mạng cũng vô ích thôi! Xem đây ?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“ầm.”

Cũng tận lực bình sinh nhưng sau tiếng chạm kinh dữ dội, Lưu Trúc Hàn phải chao đảo vài lượt mới ổn định được cước bộ.

Hắn quyết tâm liều mạng nên lần này kẻ xuất thủ trước là hắn.

Hắn gầm lên cuồng dại, “Xem tuyệt kỹ của bốn Ma quân đây?”

“vù vù ?”

“ào ào ?”

vương Thế Kỳ hiên ngang trụ bộ, định quật tiếp chuông thứ mười bầu của công phu Hàng ma vào Lưu Trúc Hàn, một tràng cười cuồng ngạo chợt vang lên, “Ha ha ha... hóa ra lại là hóa thân của Vạn thể ma quân. Lưu Trúc Hàn, ngươi có muốn bốn giáo chủ cùng ngươi chia đôi thiên hạ không?”

“Vút ?”

Phát hiện ai là chủ nhân của lời phát thoại này. Vương Thế Kỳ kinh tâm vội vàng xuất thủ. Chàng hy vọng triệt hạ ngay lập tức Vạn thể ma quân Lưu Trúc Hàn trước khi Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi kịp ra tay liên thủ với Lưu Trúc Hàn.

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Thế nhưng, việc ngưi tầm ngưi mã tầm mã vốn là bản năng tất yếu phải có của hạng ác ma. Lưu trúc Hàn có một phản ứng hoàn toàn bất ngờ đối với Vương Thế Kỳ. Hắn lẩn tránh thật nhanh bằng bộ pháp Nhất ma chi vạn ma trước khi Vương Thế Kỳ kịp nghĩ đến.

“Vút ?”

Ngay khi tránh được chuông kinh tối hậu của Vương Thế Kỳ, Lưu Trúc Hàn hớn hở hô hoán lên, “Là Tiền giáo chủ ư? Được, chúng ta chia đôi thiên hạ, giáo chủ hãy hiện thân đi.”

“Vút ?”

Tiền Vọng Thôi liền xuất hiện, và câu đầu tiên của lão ác ma là, “Vương tiểu tử vạn mang ngưi đã hết rồi, nạp mạng đi thôi.”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Lưu Trúc Hàn dùng như khẩu ước, hắn cũng quát lên toại nguyện, “vương Thế Kỳ, để xem Hàng ma chuông của ngưi có là gì được bọn ta nữa không? Đỡ.”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Giữa bóng trảo chấp trùng là hàng trăm hàng nghìn bóng nhân ảnh ma quái của Lưu Trúc Hàn. Trước viễn cảnh cực kỳ đen tối, Vương Thế Kỳ chỉ biết lảng lạng thi triển bộ pháp Nhất ma chi vạn ma và đánh hết loạt Hàng ma chuông này đến loạt Hàng ma chuông khác.

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“ầm.”

“ầm.”

Do nấp ở xa nên Lục Phi Yến và Cao Phương khó có thể nghe được những gì Vương Thế Kỳ đã đối thoại trước đó với Lưu Trúc Hàn. Nhưng sự xuất bất ngờ của Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi và sự liên tay hợp công của hai kẻ đại gian đại ác ngay tức khắc được hai người nhìn thấy.

Lục Phi Yến thất sắc kêu lên, “Vương ca e nguy mất.”

Cao Phương hoang mang hỏi lại, “Lão ác tặc kia là ác ma, đại tỷ?”

Lục Phi Yến bấn loạn đáp muốn không thành lời, “Là giáo chủ U Linh giáo trước đây. Nhị muội, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Đại tỷ, bản lãnh của Vương ca ca với cả hai... ?”

Lục Phi Yến cướp lời giải thích, “Công phu của lão ma nhờ có Vạn niên địa tuyệt qua nên xấp xỉ ngang bằng với tiểu ma Lưu Trúc Hàn.”

Cao Phương bàng hoàng đến rụng rời tay chân, "Thật vậy sao?"

Nêu thế Vương ca làm sao đổ dịch lại cả hai?"

Lục Phi Yến phát khóc khi nhắc lại lời nhận định đó của Vương Thế Kỳ, "Vương ca vốn ngại nhất là việc này. Không ngờ, sự việc lại xảy ra đúng với sự lo ngại của Vương ca. Nhị muội chúng ta có nên đến tiếp tay cho Vương ca không?"

Nếu Lục Phi Yến suýt nữa đã khóc thì Cao Phương lại khóc thật sự.

Do đó, Cao Phương không thể đáp lại lời nào.

Điều này khiến cho Lục Phi Yến càng thêm bồn loạn.

Lục Phi Yến chưa kịp nghĩ ra biện pháp nào khả thi thì ở đằng kia, nàng đã nhìn thấy Vương Thế Kỳ bỗng đứng bị hai kẻ đại gian đại ác hất rơi xuống đầm Thủy trung nhược thủy.

Hồn bất phụ thể Lục Phi Yến gào lên...

Nhưng Cao Phương tuy đang khóc nhưng lại kịp nhận ra mọi việc.

Cao Phương thật nhanh tay khi dùng ngọc thủ bịt chặt lấy miệng của của Lục Phi Yến. Cao Phương còn lao thảo bảo, "Đại tỷ đừng có kêu la. Kẻo bọn chúng phát hiện được chúng ta, chúng ta không thể cứu được vương ca.?"

Gỡ tay Cao Phương ra, Lục Phi Yến nhỏ lệ và âm ức rú lên, "Đến lúc này mà nhị muội còn nói đến việc cứu Vương ca ư? nhị muội không thấy...?"

Cao Phương gạt nhanh những giọt lệ đang đọng lại trên mặt của chính nàng vừa hôn hờ ngắt lời Lục Phi Yến, "Đại tỷ đừng quên độc thủy không làm hại đến Vương ca.?"

Lục Phi Yến toét miệng cười, dù vẫn còn đang rơi lệ, "Nhị muội nói đúng thật. Tại sao ta lại quên điều này được kia?"

Thế là hai nàng cùng vui mừng và tiếp tục quan sát phía bên kia.

Chỉ cần hai tên đại gian đại ác bỏ đi, hai nàng lập tức chạy đến và bảo đại điều bay xuống để đưa Vương Thế Kỳ lên.

Quả nhiên, hai tên đại gian đại ác sắp sửa bỏ đi thật. Vì hai nàng cùng nhìn thấy Lưu Trúc Hàn đang thu lại vật gì đó mà hai nàng đoán là một cuộn dây.

Nhưng hai nàng làm sao nghe được lời bàn định của hai kẻ ác tặc?

Vừa thu lại sợi dây, Lưu Trúc Hàn thì thảo thật khê với Tiền Vọng Thôi, "Giáo chủ, Hắc còn nhớ Tuyết địa bồi nguyên đan nên độc thủy không làm gì được hắc. Giáo chủ nghĩ chúng ta phải làm gì để diệt trừ tận gốc hậu họa này đây?"

Tiền Vọng Thôi hỏi lại cũng khê, "Có thật sư độc thủy không làm gì được hắc không?"

Lưu Trúc Hàn gật đầu, "Không sai, vì hắc đã một lần bị rơi vào độc thủy rồi.?"

Tiền Vọng Thôi vì đến có phần nào muộn nên không nghe những gì Lưu Trúc Hàn đối đáp trước đó với Vương Thế Kỳ.

Tiền Vọng Thôi liền đề xuất, "Người có dám cùng bốn giáo chủ xuống dưới đó để tiếp tục truy sát hắc không?"

~r~linh vật đã không còn như lời của Vương Thế Kỳ nói, Lưu Trúc Hàn lắc đầu và nói sai đi sự thật, "Bốn Ma quân không kháng được độc thủy nên không thể leo xuống. Còn giáo chủ, giáo chủ không ngại độc thủy ư?"

Do đã có lời đề xuất, Tiền Vọng Thôi đành phải thừa nhận, "Bốn giáo chủ nhờ có Vạn niên tuyết địa quả nên vô ngại.?"

Kinh nghi Lưu Trúc Hàn hỏi, “Có phải vì điều đó nên giáo chủ mới tìm đến đây không? Giáo chủ định thám thính nơi này à?”

Tiền Vọng Thôi sau một lúc ngập ngừng mới nói thật, “Bổn giáo chủ do nghĩ rằng đã là tuyệt địa hắc phải có báu vật nên cũng muốn thám thính thử một phen.”

Lưu Trúc Hàn vội lắc đầu, “Nếu có thì hắc trong lần rơi trước kia đã đoạt mất rồi? Giáo chủ bắt tất phải phí công?”

Ngẫm nghĩ lại và thấy Lưu Trúc Hàn nói không sai, Tiền Vọng Thôi bật cười lên gian ác, hiểm độc, “Được, đã vậy chúng ta cứ phá hủy Chốn này cho xong. Dù hắc không chết bởi độc thủy cũng phải chết vì hỏa được.”

“Hoả được, giáo chủ có mang theo sao?”

Tiền Vọng Thôi hậm hực bảo, “Bởi bổn giáo chủ một lần đại bại dưới tay hắc nên khi quay lại Trung nguyên bổn giáo chủ có chuẩn bị sẵn Người xem đây?”

Nói xong Tiền Vọng Thôi liền phanh ngực áo cho Lưu Trúc Hàn nhìn thấy nhiều lượt hỏa được đang bó quanh thân Tiền Vọng Thôi, Lưu Trúc Hàn động tâm hỏi, “Là giáo chủ cùng chết với hắc?”

Tiền Vọng Thôi gạt đầu, “Không sai, khi phải gặp lại hắc và không thể không động thủ, bổn giáo chủ sẽ cho hắc cùng chết khi phát động khối hỏa được này.”

Lưu Trúc Hàn thoáng luyến tiếc. Nếu hắc không gặp Vương Thế Kỳ trước mà là Tiền Vọng Thôi, hắc sẽ độc bá thiên hạ một khi Tiền vọng Thôi áp dụng kế sách này đối với Vương Thế Kỳ.

Đoán được phần ý nghĩ đen tối của Lưu Trúc Hàn, Tiền Vọng Thôi lấp lửng hăm dọa, “Người có nhận thấy điều này không? Người tuy thâm hiểm nhưng không đủ tàn độc bằng bổn giáo chủ. Kẻ nào động chạm đến bổn giáo chủ kẻ đó suốt đời ăn không ngon ngủ không yên với bổn giáo chủ.”

Lưu Trúc Hàn làm gì không hiểu ẩn ý của Tiền Vọng Thôi, hắc đành phải gạt đầu rồi hỏi, “Giáo chủ định phá hủy nơi này bằng cách nào?”

Tuần tự cởi bỏ mấy lượt hỏa được ra. Tiền vọng Thôi nói bằng giọng danh ác, “Đốt vào chỗ này rồi ném xuống. Với số hỏa được này thì từ nay đầm Thủy trung nhược thủy không còn tồn tại nữa.”

Hai nàng Cao Phương và Lục Phi Yến ngay sau đó phải ngã ra ngất đi khi hai nàng cùng nghe nhiều tiếng chấn động đến long trời lở đất vang lên.

“Ầm, ầm, ầm... ?”

32. Vì Thiên Định Linh Vật Đến Tay.-thoát Hiểm Cảnh Anh Hùng Tái Xuất.

Mãi đến khi màn đêm đã buông xuống, Lục Phi Yến và Cao Phương mới tỉnh lại.

Cả hai với thần hồn bất định đã leo lên lưng đại điểu để được đại điểu đưa đến chỗ Vương Thế Kỳ uống tử.

Tâm can tan nát khi trước mắt hai nàng đầm Thủy trung nhược thủy đã biến mất. Thay vào đó chỉ là một lớp đá lớn nhón nằm ngay bên dưới động khẩu lộ thiên có ánh trăng soi chiếu vào.

“Vương ca, Vương ca chết thảm vậy sao? Vương ca sao không cho muội đi cùng để được cùng chết với Vương ca?”

“Phu quân hãy chờ thiếp với. Không có phu quân, thiếp không muốn sống làm gì nữa. Phu quân... ?”

Tiếng khóc than của hai nàng như xe nát cả đêm trường. Hai nàng kêu khóc như vậy đến tận canh ba. Và đến khi hai nàng định cùng lao đầu xuống phía dưới để cùng được chết với Vương Thế Kỳ thì đại điểu bỗng dừng lại dầm chân thành thịch.

Kinh ngạc, Lục Phi Yến vì hiểu lầm ý của đại điểu nên đau đớn nói, “Xí điểu, người cũng muốn cùng chết với ta ư? Người cũng bị thương như vậy?”

Ngược lại suy đoán của Lục Phi Yến, đại chiêu không những lắc đầu vài lượt mà dùng đôi cánh to lớn gạt cả hai nàng lùi lại.

“Xí điều, người không muốn bọn ta cùng chết với Vương ca ư? Tại sao người...?”

Trong mơ hồ, Cao Phương chợt lên tiếng khiến cho Lục Phi Yến phải bỏ dở lời nàng đang oán trách đại chiêu, “Đại tỷ nghĩ lại xem, có khi nào đại chiêu ngăn chúng ta lại vì Vương ca vẫn còn tại thế không?”

Lục Phi Yến nghe thế liền bán tín bán nghi hỏi đại chiêu, “Có phải thế không xí điều?”

Không gạt cũng không lắc, Xí điều chỉ nghiêng đầu sang bên này, rồi lại nghiêng đầu sang bên kia như muốn ám thị cho Lục Phi Yến hiểu một điều gì đó mà đại chiêu không thể nói được.

Lục Phi Yến tức tối hỏi lớn, “Người làm gì vậy xí điều? Có phải...?”

Một lần nữa Cao Phương lại ước đoán, “Đại tỷ, có thể xí điều bảo chúng ta hãy làm như nó không?”

“Làm như nó? Nghiêng đầu qua lại để làm gì chứ?”

Bình thường Lục Phi Yến vốn dĩ phải đoán được tâm ý của đại chiêu vì dù sao đại chiêu thân cận với nàng lâu hơn so với Vương Thế Kỳ hoặc Cao Phương. Nhưng do quá đau xót trước cái chết của Vương Thế Kỳ nên Lục Phi Yến cứ hoang mang bán loạn, không suy đoán được điều gì cả.

Cao Phương bảo, “Nghiêng qua nghiêng lại, có phải để nghe ngóng không?”

Bình tĩnh với sự nhắc nhở này của Cao Phương, Lục Phi Yến vội vàng ngưng thần để lắng nghe từng động tĩnh một ở phía dưới, trước sự gạt đầu đồng tình của đại chiêu.

Nhờ sự tĩnh lặng được lập lại và nhờ thính lực tinh tường nên cả hai cùng nghe có tiếng kêu gấp rút của Vương Thế Kỳ từ bên dưới vang lên khá nhỏ, “Đại muội, nhị muội, ta không sao cả. Hai người đừng xuống dưới này. Coi chừng độc thủy vương vãi khắp nơi làm hại. Hai nàng hãy chờ đó hai canh giờ nữa, sau đó kịp tránh cho thật xa. Ta sẽ phá tung lớp đá ở bên trên để thoát thân. Hai nàng nghe rõ không?”

cao Phương lại bật khóc. Vì bản tính của Cao Phương là khi gặp chuyện khẩn trương thì nàng thường tỏ vẻ điềm tĩnh. Ngược lại, khi tình thế khẩn trương đã qua rồi, Cao Phương lại trở về bản chất mềm yếu hơn cả Lục Phi Yến.

Riêng Lục Phi Yến thì vui với chuyện vui, buồn vì chuyện buồn, nàng lớn tiếng hỏi vọng xuống sau khi đáp lại, “Bọn muội nghe rồi.

Wương ca thật sự không hề gì chứ?”

Có tiếng Vương Thế Kỳ đáp lại càng gấp gáp, “Ta không sao. Ta cần phải hành công. Hai nàng hãy chờ ta.”

Tuy không hiểu Vương Thế Kỳ tại sao phải hành công và làm thế nào hành công được một khi chàng đang bị một lớp đá khá dày đè phải. Nhưng Lục Phi Yến vì hiểu được điều tối kỵ duy nhất của một người đang phải hành công là sự quấy rầy, nàng bèn hạ thấp giọng bảo cao Phương, “Chúng ta phải giữ cho Vương ca được thanh tịnh, nhị muội đừng khóc như thế nữa.”

Một khi bên trên đã hoàn toàn yên lặng, nhất là chàng báo được hỷ tín cho hai nàng. Vương Thế Kỳ bèn nhìn vào con quái ngư đang được chàng nắm giữ trong tay và nói với quái ngư, “Quái ngư, ta và người dù sao cũng có năm năm dài chung sống. Nhưng dù ta biết người là linh vật nhưng ta chưa hề có ý nghĩ xấu xa là phải dùng người như một món ăn để hồi nguyên bồi khí. Bây giờ, chỗ lưu ngụ của người đã bị kẻ gian phá hủy. Người dù không bị ta ăn đi cũng phải thảm tử. Người là linh vật có lẽ người nghe và hiểu được những gì ta vừa nói, người không trách ta chứ, quái ngư?”

Nếu không phải hoàng thiên hữu nhân thì Vương Thế Kỳ không thể tồn tại dưới áp lực to lớn của nhiều lượt hỏa được bị ném xuống.

Tuy chàng bị thương trước khi bị lão ác ma Tiền Vọng Thôi đẩy xuống độc thủy, nhưng những gì lão ma và Lưu Trúc Hàn bàn định chàng đều nghe được.

Vì thế, trước khi hai kẻ đại gian đại ác ném hỏa được xuống, Vương Thế Kỳ đã lên được chỗ khô ráo bằng cách đi dưới đáy nước.

và Chàng cũng đã nhìn thấy quái ngư. Thay vì bắt, chàng lại đứng đưng nhìn quái ngư bơi lội tung tăng phỉ sức.

Thế nhưng ngay loạt nổ đầu tiên do hỏa được gây ra, tuy Vương Thế Kỳ không hề hấn gì vì bọn chúng không tài nào ném hỏa được xuống theo chiều xiên xiên để gây tổn hại cho chàng, nhưng quái ngư thì bị tung bắn lên không cùng với nhiều đợt nước xao động dữ dội.”

Vương Thế Kỳ ngay sau khi vươn tay chop được quái ngư liền vội vàng cho hai tay xuống nước, để quái ngư ở bên trong hai tay của chàng không bị chết khô.

Nhưng mỗi lần hỏa được ném xuống và gây thành chấn động, Vương Thế Kỳ phát hoảng vì quái ngư như không chịu nổi sự chấn động đẩy nước ép vào người nó.

Do đó, mỗi lần nhìn thấy hỏa được được ném xuống. Vương Thế Kỳ liền nâng quái ngư lên ra khỏi mặt nước.

Mãi lo cho quái ngư, Vương Thế Kỳ đâu ngờ nhiều lượt chấn động đã làm cho vòm đá bao chung quanh ở bên trên phải lay động.

Đến khi mộ hòm đá khá lớn chợt long ra và lăn ngay xuống nước, cách chàng độ nửa trượng Vương Thế Kỳ mới vội vàng quét mắt nhìn bao quát.

Vừa lướt mắt nhìn nửa vòng. Vương Thế Kỳ đã thất kinh hồn vía khi nhìn thấy có rất nhiều hòn đá lớn đang lay động càng lúc càng mạnh.

Chàng bàng hoàng và vội vàng dùng khinh công để lẩn tránh những hòn đá nọ đang tuần tự rơi xuống.

Thoạt đầu, vì đá cứ tuần tự rơi nên Vương Thế Kỳ còn nhảy tránh được khá dễ dàng. Nhưng sau đó khi đá cứ rơi càng lúc càng nhiều và hỗn loạn. Vương Thế Kỳ hầu như vô phương nhảy tránh.

Sau cùng, đến lúc tình thế thật sự nguy ngập Vương Thế Kỳ suýt mấy lần bị đá đè bẹp, chàng nhanh mắt nhìn thấy cạnh chỗ chàng đang đứng có ba bốn hòn đá đang công kênh lên nhau tạo thành một khoảng trống khá vững chắc.

Vương Thế Kỳ không còn gì để chọn lựa bèn lao nhanh vào chỗ đó.

Đến lúc những tiếng chấn động không còn nữa và đá không còn rơi xuống nữa. Vương Thế Kỳ lại một phen xiên hồn lạc phách. Chàng đã bị nhốt chặt giữa một nơi chật hẹp tù túng vô phương thoát ra XÔ phía trước đẩy phía sau, lay bên tả, lắc bên hữu, đẩy lên trên, tất cả cứ như là thành đồng vách sắt không hề lay chuyển.

Nghĩ lại những gì VÔ Trần đại sư đã nói về linh vật quái ngư.

Vương Thế Kỳ ngoài cách thế cuối cùng tạm gọi là niềm hy vọng thì chàng chỉ còn cách chịu chết khô ở đây.

Và chàng chờ đến lúc Cao Phương và Lục Phi Yến thôi khóc để trấn an hai nàng xong, chàng mới nói những lời hối tiếc ân hận với quái ngư như vậy.

Thầm hy vọng rằng quái ngư thật sự là linh vật sẽ tạo cho chàng một thần lực vô song. Vương Thế Kỳ đành nhắm mắt cho quái ngư vào miệng.

Đúng như VÔ Trần đại sư đã nói và đúng với dự đoán của Vương Thế Kỳ, quái ngư vừa được chàng ăn xong, một luồng nhiệt khí liền phát sinh từ đan điền.

Chàng đã dự đoán rằng chàng cần phải có khoảng thời gian tối thiểu là hai canh giờ để hành công bồi khí, do đó chàng mới lên tiếng báo trước cho Cao Phương và Lục Phi Yến hiểu.

Được một sự thanh tịnh cần thiết, không bao lâu Vương Thế Kỳ cảm nhận được sự chấn động khắp toàn thân khi sinh tử huyền quan được khai thông.

Do nhiệt khí vẫn tiếp tục phát sinh từ đan điền. Vương Thế Kỳ cố trấn áp sự vui mừng vì nhâm đốc nhị mạch được thông suốt để tiếp tục hành công dẫn lưu chân khí.

Mất một lúc như trước, nhiệt khí mới thôi phát sinh. Vương Thế Kỳ xả công và cất tiếng gọi thật chậm, “Hai người còn đó không?”

Chàng nghe, “Muội nghe tiếng Vương ca rồi... ?”

Chàng căn dặn, “Hai người hãy tránh xa ngoài hai mươi trượng đi.”

“Muội hiểu rồi. Vương ca hãy đếm ba tiếng chậm là đủ.”

Chàng thán phục sự sắp đặt của Lục Phi Yến, “Một, hai, ba... ?”

Chàng dồn toàn bộ công lực lên song chưởng. Chàng nâng lên khỏi đầu Chàng thét lớn, “Đi.”

“Ầm, ầm, ầm.”

“Vút ?”

Như một quả pháo thăng thiên, toàn thân Vương Thế Kỳ liền bay vọt lên. Chàng bay cao hơn cả những hòn đá vừa bị chàng dùng thần công hất ngược lên.

“vút ?”

Đại diện vừa nhìn thấy bóng nhân ảnh của chàng liền vỗ cánh lao đến.

Chàng hạ thân nhẹ nhàng trên lưng đại diện.

Vừa được đại diện đưa đến chỗ ẩn nấp của Cao Phương và Lục Phi Yến, chàng vội vàng bảo cả hai, “Ta biết hai nàng rất muốn hỏi ta nhiều điều nhưng vì quần hùng có lẽ trên đường đi đến đây thế nào cũng chạm trán hai tên ác nhân. Hai người hãy lên lưng điều huynh mau đi.”

Cao Phương và Lục Phi Yến hiểu được tâm trạng của chàng liền nuốt lại những lời muốn hỏi.

Đợi khi cả hai đã ngồi trên lưng đại diện xong, Vương Thế Kỳ vẫn ngồi nguyên vị và ra lệnh cho đại diện, “Điều huynh, quay lại nhanh nào.”

“Vút ?”

Thấy cước lực của đại diện vẫn không đổi cho dù nó đang chở ba người, Lục Phi Yến không thể không hỏi, “Vương Ca, tại sao xí điều lại chở được những ba người?”

Chàng mỉm cười giải thích, “Hai người muốn hiểu thì nghe đây.”

Sau khi thuật xong tất cả những diễn biến vừa rồi. Thế Kỳ thích thú nói, “Do vậy điều huynh thật sự chỉ chở có hai người mà thôi. Còn ta hiện đang đề khí nên trọng lượng kể như không có.”

Tuy quá mừng vì mấy độ kỳ duyên hân thế của Vương Thế Kỳ nhưng Cao Phương vẫn băn khoăn một điểm, “Phu quân phải đề khí mà vẫn nói chuyện được sao?”

Chàng mỉm cười đáp, “Thoạt đầu ta không tưởng là ta có thể là được, nên định sau này giải thích cho hai nàng hiểu. Nhưng bây giờ sự thật đã chứng minh cho điều ngược lại? Hai người có thích không?”

Thích ư? Còn hơn cả thích thú nữa. Cao Phương và Lục Phi Yến liền mơ màng nghĩ đến một viễn cảnh tươi sáng nên quên cả đối thoại.

Còn Vương Thế Kỳ thì vì lo nghĩ cho quần hùng nhất là a di, nên chàng cứ mặc cho hai nàng sống trong mộng tưởng.

Đại diện vẫn bay như hồi nào nó vẫn bay...

33. Trước Tà Ma Quần Hùng Bất Phục.-tà Và Chánh Tà Tất Diệt Vong.

Thần tình chấn động, quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc thuộc các phái đều phải bàng hoàng lo sợ khi nghe Vạn thể ma quân Lưu Trúc Hàn cao ngạo bảo rằng Vương Thế Kỳ đã bị hấn và lão ác ma Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi liên tay hủy diệt.

Hắn không ngại che giấu sự thật khi nói rằng nhờ có sự liên tay nên mới trừ khử được Vương Thế Kỳ. Điều đó nói lên rằng, Hắn không nói ngoa.

Hắn còn ngạo mạn nói, "Vương Thế Kỳ dù không chết thì bọn người các ngươi cũng đừng nuôi ảo vọng và trông mong vào hắn nữa.

Hắn sẽ không làm gì được một khi bốn ma quân và Tiền giáo chủ đã hợp lại làm một."

Đó là sự thật. Quần hùng dù ngu xuẩn đến đâu cũng phải nghiệm ra điều này. Vì thế, quần hùng thoáng xiêu hồn lạc phách khi nghe Lưu Trúc Hàn cười dài rồi cáo tri, "Ha ha ha... kể từ nay giang hồ Trung nguyên sẽ được bốn ma quân và Tiền giáo chủ chia nhau cai quản Trong bọn người có ai bất phục thì mau tự tận đi."

Không ai tự tận như Lưu Trúc Hàn và Tiền Vọng Thôi đã liệu định.

Tham sống sợ chết là lẽ thường tình của mọi người. Hắn cuồng ngạo hỏi thêm một lần nữa, "Vậy tất cả đều thần phục bọn ta là đồng minh chủ võ lâm, phải không?"

Không ai lên tiếng khiến cho hai tên tự xưng đồng minh chủ thoáng ngạc nhiên.

Thoáng giận và vì muốn thị uy, Lưu Trúc Hàn lại hỏi, "Ai trong bọn người có tham gia vào cái chết của gia phụ?"

Hắn đã biết là sẽ không có ai dám đứng ra để nhận điều này, nên hắn lại cười và nói lời khuyến dụ, "Ha ha ha... nhân vật nào bước ra và Chỉ cho bốn ma quân những ai có tham dự vào việc giết chết gia phụ, bốn ma quân trọng dụng nhận vật đó. Là ai nào?"

Quần hùng thoáng sững sờ khi thấy Lâm Vân sư thái bước ra.

Lưu Trúc hàn đắc ý, "Là sư thái ư? Được lắm, bốn ma quân nhất định đưa sư thái lên làm phó minh chủ võ lâm. Sư thái hãy nói đi."

Quần hùng càng thêm sững sờ khi thấy Lâm Vân sư thái đưa tay chỉ, "Là người này, người này, người này...?"

Lưu Trúc Hàn gật đầu theo từng ngón tay chỉ của Lâm Vân sư thái.

Nhưng hắn bắt đầu nghi hoặc khi thấy Lâm Vân sư thái chỉ càng lúc càng nhiều. Nhất là Lâm Vân sư thái cứ đưa tay chỉ mà không cần nhìn mặt hoặc lựa chọn.

Hắn không còn gật đầu theo kịp tay chỉ của Lâm Vân sư thái nữa.

Cuối cùng hắn nộ khí xung thiên khi Lâm Vân sư thái tự đưa tay Chỉ vào bản thân và ung dung bảo, "Cả lão ni Lâm Vân này nữa."

Hắn gầm lên thịnh nộ, "Mụ tặc ni, như thế là thế nào?"

Quần hùng bấy giờ mới hiểu tâm ý của Lâm Vân sư thái. Hỗn nguyên tam chương Đàm Gia Thạch liền bước ra, "Vương minh chủ cho dù đã bị hai người giết chết lời của Vương minh chủ vẫn còn vang vọng bên tai chúng ta. Hạng người tà ma như hai người đừng mơ tưởng đến việc chúng ta phải thần phục."

Quần hùng bất chợt phấn khích cùng hô hoán lên.

"Chúng ta quyết không thần phục hạng tà ma."

"Mọi người hãy hiệp lực để diệt trừ tai hoạ võ lâm."

"Giết chết Vạn thể ma quân."

“Giết chết lão ác ma Bất Sát Phi Nhân.”

“Thà chết không thần phục ác ma.”

Quần hùng càng hô hoán càng phần nộ. Mọi binh khí đều được mọi người cầm sẵn trên tay, sát khí ngập trời hào khí vút chín tầng mây. Trước sự thế này, ngoài sức tưởng của Vạn thể ma quân Lưu Trúc Hàn và Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi, cả hai thoáng choáng váng và lo ngại.

Nhưng ngay sau cơn choáng váng vì khí thế của quần hùng, hai kẻ đại ác liền nổi sát cơ, động sát niệm. Cả hai đưa mắt nhìn nhau. Ngưu tầm ngưu nên cả hai không thể không đoán được tâm ý của nhau. Mã tầm mã nên cả hai đồng bụng ra những tràng cười ngập tràn mùi tử khí “Ha ha ha... ?”

“Hắc hắc hắc...”

Và bóng nhân ảnh của cả hai liền chớp động. Bọn chúng định thả sức lao vào và tung hoành hạ thủ bọn quần hùng rõ ràng là có bản lĩnh non kém hơn.

Nhưng một tiếng quát kinh thiên động địa đã xuất hiện, “Dừng tay ?”

Tuy thính nhĩ đang phải đau nhức vì tiếng quát được phổ bằng một nguồn nội lực chưa từng có nhưng quần hùng không khỏi buột miệng reo lên.

“Vương minh chủ.”

“Vương minh chủ vẫn còn tại thế.”

“Hay quá, là Vương minh chủ.”

Hai tên ác ma bàng hoàng đến không tin đành phải đình bộ và quay đầu lại Đúng là Vương Thế Kỳ đang an tường đứng giữa với hai trang giai nhân tuyệt sắc ở hai bên.

Bên trên bầu trời, đang lượn thành vòng là đại diệu với hai cánh xòe rộng.

Lưu Trúc Hàn cười khinh khỉnh, “Vương Thế Kỳ, lại là ngươi à?”

Mạng người quả là dài đó. Nhưng tại sao ngươi lại mau quên bài học của hôm qua vậy? Ai chà, lại còn hai mỹ nhân này nữa.”

Hắn quay sang hỏi Tiền Vọng Thôi, “Giáo chủ có hứng thú thì hãy chọn trước cho giáo chủ một nàng đi. Hay là giáo chủ thích cả hai?”

Thật lạ thường, Lục Phi Yến và Cao Phương không hề giận dữ trước lời nói thô lỗ của Lưu Trúc Hàn.

Điều đó khiến cho Tiền Vọng Thôi phải cảnh giác. Lão bảo Lưu Trúc Hàn, “Đêm dài lắm mộng, ngươi còn chờ gì nữa? Động thủ đi.”

Nghe thế, Vương Thế Kỳ đến lúc này mới lên tiếng, “Họ Tiền ngươi nói không sai, đêm dài thì lắm mộng. Cả hai mau động thủ đi.”

Sự bình tĩnh của Vương Thế Kỳ liền có tác dụng đến Lưu Trúc Hàn. Hắn cũng có phần nào cảnh giác. Hắn khẽ liếc nhìn Tiền Vọng Thôi rồi quát lên, “Đánh!”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Do tự tin rằng Vương Thế Kỳ dù sao cũng không thể có được nội lực khác biệt với hôm qua. Lưu Trúc Hàn và Tiền Vọng Thôi cứ nguyên vị mà xuất chiêu. Là chiêu tận lực bình sinh nhưng không cần bộ pháp hoặc những chiêu thức biến ảo hỗ trợ.

Nhìn hai đợt kinh phong to lớn ập về phía này. Vương Thế Kỳ vừa từ tốn nâng song chưởng lên vừa chậm rãi quát, “Tử dương thân chưởng đây.”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

Quần hùng và hai tên ác ma cùng bàng hoàng khi nhận ra từ tâm chưởng của Vương Thế Kỳ không những xuất hiện hai vành chưởng phong thắm đậm một màu tím mà còn là một màu tím lóng lánh như kim thiết nữa.

“ầm.?”

“ầm.?”

Sự thật đã phơi bày. Một mình Vương Thế Kỳ ngoài việc chống đỡ sự liên tay của hai tên đại ác, còn chặn lùi hai kẻ đại ác mỗi tên một bước.

An ước đoán được nguyên nhân, Vạn thế ma quân Lưu Trúc Hàn gào lên, “Người... ?”

Tiếng gào của Lưu Trúc Hàn vừa xuất phát liền bị tiếng quát của Vương Thế Kỳ lấn át đi, “Hàng ma chưởng, thập thất chiêu, đỡ.?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“ầm.?”

“ầm.?”

“Hàng ma chưởng, thập bát chiêu, đỡ.?”

“Vù vù ?”

“ào ào ?”

“ầm.?”

“ầm.?”

“Vạn thế ma quân, phần của ngươi đây, đỡ.?”

“ào ào ?”

“ầm.?”

“Phịch.?”

Sau hai lượt liên tay phát kinh chống đỡ Hàng ma chưởng của Vương Thế Kỳ, Lưu Trúc Hàn và Tiền Vọng Thôi hoàn toàn mất đi năng lực xuất thủ.

Sức cùng lực kiệt Lưu Trúc Hàn liền thảm tử sau chiêu chưởng Tử dương mà Vương Thế Kỳ dành cho hắn.

Nhân đó Bất sát phi nhân Tiền Vọng Thôi liều mạng bỏ chạy.

Wang Thế Kỳ tuy có nhận thấy nhưng cứ mỉm cười chờ những diễn biến ắt phải xảy ra.

Quả Nhiên Lục Phi Yến đã lao đến rồi.

Tuy nhiên, Vương Thế Kỳ đâu ngờ còn có một bóng ảnh khác còn nhanh hơn Lục Phi Yến thập bội. Bóng đó còn nhanh hơn tiếng thét phần nộ của Lục Phi Yến nhiều.

Vì thế khi tiếng thét của Lục Phi Yến vang lên, “Lão tặc, đền mạng cho gia phụ nào.” Lão ác ma Tiền Vọng Thôi bỗng bùm hai tay vào hai mắt và rú lên, “ôi, mắt của ta. A... a... ?”

Và chưởng của Lục Phi Yến sau đó mới ập đến lúc đại điều đã bốc mình bay vọt lên bên trên.

“ào ào ?”

“ầm.?”

chưa hả giận, đại điều sau khi mổ, và nuốt hai tròng mắt của Tiền Vọng Thôi đã gây cho nó, nó lại xà xuống và đặt chân lên thi thể bất động của họ Tiền.

Rồi trước khi Vương Thế Kỳ kịp lên tiếng ngăn đại điều lại, thi thể của họ tiền đã bị đại điều mổ cứa như sắc phanh thành năm mảnh, tứ chi là bốn, thân mình và đầu là năm. Nếu chàng không kịp kêu có lẽ thủ cấp của họ Tiền phải bị rời ra như tứ chi vậy.

Mục kích cái chết quá thảm khốc của Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi, quần hùng không ai không thất sắc và kinh tởm.

Tuy nhiên, chỉ sau khi Vi Tuyết Ngọc thuật qua cho quần hùng nghe những hành vi ác tặc của Tiền Vọng Thôi đã đối xử với đại điều, với những mất mát thảm thương mà Tiền Vọng Thôi đã gây ra cho chủ nhân thật sự của đại điều là Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương, giáo chủ U Linh giáo và là phụ thân của Lục Phi Yến, thì quần hùng không khỏi rung mình nghĩ đến câu “Nhân quả tuần hoàn, luật trời báo ứng.”

Đối với loài sinh linh thấp kém là cầm điều mà Tiền Vọng Thôi còn nhẫn tâm như vậy thì đối những ai đã lỡ gây thù chuốc oán với lão ác ma còn bị đối xử thế thảm đến bặt nào nữa.

Vương Thế Kỳ chờ khi Lục Phi Yến bình tâm lại, nàng phải khóc than vì thương nhớ phụ thân, chàng mới nói với quần hùng, “Chư vị, ác nhân đã bị diệt trừ, sự xấu xa không còn tồn tại nữa. Vương mỗ dù sao cũng là chủ môn của Hoa Sơn phái, nay xin cáo biệt chư vị để quay về chấn chỉnh và trùng hưng môn hộ. Cũng vậy, giáo chủ U Linh giáo Lục Phi Yến cũng phải hồi sơn sắp đặt lại mọi việc trong giáo phái. Chờ khi Vương mỗ và Lục giáo chủ hoàn tất mọi việc, chúng ta rồi sẽ gặp lại. Mong chư vị cũng hồi sơn cho sớm.”

Quần hùng nghe thế cũng đành tam chia tay với Vương Thế Kỳ, Lục Phi Yến, Cao Phương và Vi Tuyết Ngọc.

34. Vương Gia Có Hậu Nhân.-thiên Hạ Hưởng Thái Bình.

Một năm sau...

Chờ khi quần hùng đã lần lượt ra về, Vương Thế Kỳ hoàn toàn sung sướng đứng giữa hai vị phu nhân xinh đẹp.

Hôm nay, hai vị phu nhân còn rạng rỡ hơn mọi ngày. Không phải vì lụa và gấm vóc mà cả hai đang khoát trên người nhân ngày hôm nay. Sự rạng rỡ của cả hai có được chính là nhờ hai đứa bé sơ sinh được đặt gần đó.

Hôm nay là ngày Vương Thế Kỳ và hai vị phu nhân Cao Phương và Lục Phi Yến được quần hùng đến chia vui nhân hai đứa bé tròn một tháng tuổi.

Những câu chúc tụng, những lễ vật và những lễ nghi thích đáng đều không làm cho hai nàng rạng rỡ bằng việc hai nàng đã sanh cho Vương gia lần lượt hai quý tử.

Vương minh chủ thế là đã có hậu nhân.

Quần hùng trên giang hồ nhờ đó càng vững tin hơn vào sự thái bình ắt sẽ tồn tại lâu dài ngày nào còn có Vương minh chủ chỉ trì đại cuộc CỐ thể nói đã một năm trôi qua quần hùng càng lúc càng tin tưởng ở Vương Thế Kỳ minh chủ và hai vị minh chủ phu nhân. Vì khi gặp bất kỳ một tình huống tồi tệ nào, những hiểm khích tất phải có giữa người giang hồ với nhau, thì chỉ cần nhìn thấy Kim ngư lệnh bài của minh chủ mọi việc liền được hóa giải.

Kim ngư lệnh bài càng tăng thêm uy lực khi quần hùng phong phanh nghe được rằng Vương minh chủ có được một nguồn nội lực vô song và bất tận là nhờ linh ngư, một linh vật hiếm có của trời đất mà chỉ một mình minh chủ có duyên phận nhận được.

Hơn nữa, quần hùng càng thêm tin vào điều đồn đại đó khi nghe Vương Thế Kỳ đặt tên cho hai quý tử là Vương Ngư Trường và Vương Ngư Vĩnh.

Hiểu được ẩn ý của Vương Thế Kỳ, Lục Phi Yến đưa mắt nhìn theo quần hùng đang khuất dần và lên tiếng hỏi, “Phu quân cố ý tung tin cho mọi người biết về linh ngư, nửa thật nửa giả, rồi lại đặt tên cho hai đứa bé là Ngư Trường và Ngư Vĩnh, không lẽ phu quân muốn dùng võ công cái thế để giữ gìn đại cuộc?”

Vương Thế Kỳ Tư Lự một lúc rồi giải thích, “Tuy ta biết lấy đức phục người thì mạnh còn lấy sức thắng người thì mất (Dĩ đức hồi nhân tắc cường, dĩ lực thắng nhân tắc vong). Nhưng ta nghĩ dùng đức không chưa đủ để phục người, cần có cả thần uy nữa. Đại phu nhân và nhị phu nhân nghĩ xem, Côn Luân và Tuyết Sơn đâu muốn trở thành ác nhân, nhưng gì bản lãnh không bằng Tiền Vọng Thôi nên hai phái này buộc phải thuận phục điều ác. Nga My và Không Động cũng vậy, họ cũng vì áp lực của Tam Tuyệt bảo nên chẳng thể làm khác được. Do đó ta luôn muốn đồng đạo trên giang hồ nhớ rằng Vương Thế Kỳ này bản lãnh hơn người, tuy ta chưa bao giờ ỷ lại vào võ công cao siêu để bắt ai đó làm điều trái đạo lý.”

Nghe thế, Cao Phương chợt mỉm cười, “Phu quân nói thiếp mới nhớ lại chuyện đã xảy ra cho Lưu Dung Khổng do đại tỷ kể lại. Không phải lần đó phu quân đã ỷ vào công phu để truy bức Lưu Dung Khổng phải cung xưng mọi sự sao?”

Lục Phi Yến cũng phụ họa, “Phải rồi, tuy thiếp chỉ nghe chứ không phải thiếp là người bị phu quân hành xử, vậy mà nghe tới đâu thiếp phải lạnh người đến đó.”

Vương Thế Kỳ mỉm cười thần bí, “Thì ta cũng chỉ muốn lão Lưu Dung Khổng nghe chứ ta đâu đã dùng Xúc cốt công để truy bức lão.”

Cảm nhận được Vương Thế Kỳ đang muốn giấu điều gì đó, Lục Phi Yến chợt hỏi, “Là phu quân chỉ muốn Lưu Dung Khổng nghe thôi sao? Nếu lão không sợ rồi không cung xưng thì phu quân có dám làm cho lão rút ngắn hình hài bằng đứa bé sơ sinh không?”

Vương Thế Kỳ vẫn giữ nguyên nụ cười bí ẩn nhưng không lên tiếng đáp lại. Càng thêm sinh nghi, Lục Phi Yến có thêm Cao Phương dự phần, hai nàng hết nài nỉ rồi lại đe dọa để cốt ý muốn chàng phải nói cho hai nàng biết rõ điều đó.

Chỉ đến khi hai nàng dọa sẽ đưa hai đứa bé cùng Hoa Sơn phái để đến tận U Linh giáo xa xôi Vương Thế Kỳ buộc lòng phải giải thích, “Là ta chỉ dọa cho lão sợ thôi. Nếu hôm đó Lưu Dung Khổng không sợ, có lẽ ta ta cũng phải thúc thủ.”

“Thúc thủ? Phu quân thật sự không nỡ thi triển độc thủ khi Lưu Dung Khổng không chịu cung xưng sao?”

“Không phải là không nỡ mà là không thể.”

“Không thể, phu quân nói vậy là có ý gì?”

Vương Thế Kỳ phá lên cười, “Vì ta đâu có cách nào biến một người cao lớn thu nhỏ lại như một đứa bé. Hai người tưởng Vương Thế Kỳ này là Đại la kim tiên sao? Nếu Xúc cốt công làm cho người ta phải đau đớn thì đâu còn được xem là công phu nữa, ha ha ha...”

Biết rằng Lưu Dung Khổng trước kia đã bị lừa, vì Vương Thế Kỳ nói y như thật, Lục Phi Yến và Cao Phương cũng hiểu là hai nàng cũng bị Vương Thế Kỳ đánh lừa luôn bằng không tại sao Vương Thế Kỳ lại phá lên cười như vậy, hai nàng chợt lao vào Vương Thế Kỳ.

Trước hai mươi ngón thảo xinh xắn nhưng bén nhọn của hai vị phu nhân, Vương Thế Kỳ phải kêu đau liên miêng.

HQ chỉ thôi dừ giỡn khi tiếng khóc của Vương Ngự Trường và vương Ngự Vĩnh vang lên.

Từ phía sau đi ra, Vi Tuyết Ngọc lườm bọn họ với sự giận dữ.

Nhưng thấy Vương Thế Kỳ cùng Lục Phi Yến và Cao Phương phải lúng túng, Vi Tuyết Ngọc chợt mỉm cười tha thứ.

Nụ cười của Vi Tuyết Ngọc mau chóng lan tỏa đến Vương Thế Kỳ và hai vị phu nhân. HQ nhìn nhau cười rồi lại nhìn hai đứa bé Ngự Trường, Ngự Vĩnh một cách sung sướng.

Những nụ cười tràn đầy hạnh phúc kể từ đó luôn ngự trị trên môi họ. HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-u-ma-dong>